

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DÜŞÜŞ serisinin yazarı

LAUREN KATE

Şelale

©psilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir damla gözyaşı dünyayı kurtarabilir

Eureka'nın gözyaşları dünyada tufana neden oldu ve şimdi Atlantis, korkunç kralı Atlas ile birlikte yükseliyor. Onu durduracak tek kişi Eureka ama önce savaşmayı öğrenmesi gerek. Bu yüzden okyanusu arkadaşı Cıt, ailesi ve yakışıklı Tohumtaşıyan Ander ile geçiyor.

Eureka toprağa ayak bastığında karşısına Atlantis'in kadim büyücülerini ve gözyaşlarının yarattığı felaketten sağ kurtulmayı başaran insanlar çıkar. Selbep olduğu acılar için vicdan azabı duyarken, yaptıklarını telafi edebileceğini öğrenir.

Eureka'nın dünyayı kurtarmak için bir şansı vardır ama bunun için her şeyden vazgeçmek zorundadır - aşktan bile.

instagram.com/Epilanyayinlari

facebook.com/Epilanyayinlari

twitter.com/Epilanyayinlari

ISBN 978-605-173-055-4

9 786051 730554

www.epilanyayinlari.com

20

ŞELELE

Orijinal Adı: Waterfall

Yazarı: Lauren Kate

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: Cemal Balcı

Editör: Eren Abaka

Düzenleme: Gülen Işık

Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Uygulama: Nurhan Seyrekbasan

1. Baskı: Ekim 2015

ISBN: 978-605-173-055-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2014 Lauren Kate

Türkçe Yayın Hakkı: Onk Ajans aracılığıyla

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San.Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212.) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Selale

Lauren Kate

Lauren Kate

Çeviri
Cemal Balcı

ÜÇÜNCÜ GÖZYAŞI

Gökyüzü hüngür hüngür ağladı. Keder seli yeryüzünü kapladı.

Starling kordonundaki delikten içeri düşen yağmur damllarını yakalamak için ağzını açtı. Tohumtaşayan'ın saydam sığınağı, bir kampçının sıcacık çadırı gibi ateşin üzerine kapanmıştı. Ateşten yükselen dumanın çıkmasını ve yağmurun içeri girmesini sağlayan tepedeki küçük aralık dışında, sel sularını sızdırmıyordu.

Starling'in dili damllarla nemlendi. Tuzluydular.

Yerinden sökülmiş kadim ağaçları tattı, toprak üzerinde hak iddia eden okyanusları. Sahil şeridindeki deniz sularını tattı, yutulmuş körfezleri. Solmuş yaban çiçeklerini, kavrulmuş yükseltileri, tuzun zehirlediği her şeyi. Milyonlarca çürümüş cesedi.

Eureka'nın gözyaşları yapmıştı bütün bunları ve daha fazlasını.

Starling dudaklarını yaladı; farklı bir tat bulmak için yağmuru derinlemesine inceledi. Gözlerini kapadı ve şarap tadar gibi yağmuru dili üzerinde yuvarladı. Gökyüzünü bölen Atlantis kulelerinin tadı gelmemiştir henüz. Atlas'ın, Kötü Olan'ın keskin tadını alamamıştır.

Bu iyiydi ama kafa karıştırıcıydı. Gözyaşı Soyu kızının döktüğü gözyaşlarının Atlantis'i geri getirmesi bekleniyordu. O gözyaşlarının dökülmesini önlemek Tohumtaşyanlar'ın biricik görevi olmuştu.

Başaramamışlardı.

Peki ne olmuştu? Tufan işte buradaydı ama onun sahibi neredeydi? Eureka atı getirmişti ama binicisi yoktu. Gözyaşı Soyu hedefinden mi sapmıştı? Şans eseri ters giden bir şey mi olmuştu?

Starling ateşin başına çömeldi ve deniz haritasını inceledi. Gözyaşları, içerideki limon otu kokulu boşluğun parıltı ve sıcaklığını daha da öne çıkararak kordonun duvarlarından aşağı sicim gibi akıyordu. Starling başka biri olmuş olsa, bir bardak kakao ve bir romanla kıvrılıp oturur, yağmurun onu alıp başka bir dünyaya götürmesine izin verebilirdi.

Starling başka biri olmuş olsa, bin yıl önce ihtiyarlardan ölmüş olurdu.

Orta Louisiana'daki Kisatchie Ulusal Ormanları'nda gece yarısıydı. Starling gün ortasından beri diğerlerini beklemekteydi. Bu mevkide buluşmayı konuşmamış olsalar da geleceklerini biliyordu. Kız öyle aniden ağlamıştı ki. Yarattığı tufan Tohumtaşyanlar'ı yeni oluşan bu sefil bataklıkta dört bir yanına dağıtmış ve yeniden toplanmayı planlayacak zamanları olmamıştı. Ama buluşmanın gerçekleşeceği yer burasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dün, Eureka ağlamadan önce, bu bölge Körfez'den iki yüz kilometre uzaktaydı. Şimdiyse ortadan kaybolan kıyı şeridinin bir parçasıydı. Bataklık kolu -kıyıları, tozlu yolları, dans salonlarını, büklüm büklüm yeşil meşe ağaçları, iç savaş öncesinden kalma konakları ve pikap kamyonları-bencil bir gözyaşı denizine gömülü halde kalmıştı.

Oralarda bir yerlerde, bütün bunlara sebep olan kıza âşık olan Ander yüzüyordu. Bu çocuğun ihaneti aklına geldiğinde içinde bir hınç yükseliyordu Starling'in.

Ateşin parıltısının ardında, yağın yağmura karşı, ormanın içinden bir şekil belirdi. Critias, Tohumtaşyan'ın gözleri dışında kimsenin fark edemeyeceği şekilde kordonunu bir yağmurluk gibi giyinmişti. Starling onun olduğundan daha küçük görüldüğünü düşündü. Aklından geçenleri biliyordu.

Ters giden ne? Atlas nerede? Neden hâlâ hayattayız?

Critias, Starling'in kordonunun kenarına ulaştığında durakladı. Her ikisi de kordonlarının birleştiğine işaret eden sert patlamaya hazırladı kendini.

Birleşme anları şimşek gibi çaktı. Starling fırtınaya karşı koymak için kollarını kavuşturdu; Critias gözlerini sıkı sıkı kapattı ve ilerlemeye çabaladı. Saçları kafasına doğru bir örümcek ağı gibi dalgalandı; gerdanları bayraklar gibi kanat çırpı.

Critias'ın bu hiç de gurur duyulmayacak hali Starling'in dikkatini çekti, onun da bunu fark ettiğini gördü. Tohumtaşyanlar'ın sadece duygusal yakınlık hissettiklerinde yaşlandıklarından bir kez daha emin oldu.

"Venedik artık yok," dedi Starling, Critias ateşin önünde ellerini ısıtırken. Haritalarını tat alıcılarının anlattıkları

rına göre düzenlemişti. “Manhattan’ın büyük bir bölümü, Körfez’in tümü-”

“Diğerlerini bekle.” Critias karanlığa doğru başını salladı. “İşte buradalar.”

Fırtına kordonlarını sıyrıp geçerken Chora doğu yönünden onlara sendeleyerek geldi, Albion’sa batıdan. Starling’in kordonuna yaklaştılar ve kendilerini o sevimsiz girişe hazırlayarak kaskatı kesildiler. Starling’in kordonu onları içine çektiğinde Chora bakışlarını kaçırdı ve Starling kuzeninin geçmiş özlemi ya da ümitsizlik duygularını göze almak istemediğini anladı. Duygulanmayı istemiyordu. Binlerce yıldır bu şekilde yaşamıştı, asla orta yaşlı bir ölümlüden daha yaşlı görünmeden ya da kendisini öyle hissetmeden.

“Starling yok olan kara parçalarının listesini çıkarıyor,” dedi Critias.

“Bunun bir önemi yok.” Albion oturdu. Gümüş saçları sırlıslıkla, gri takım elbisesi ise çamurlu ve yırtıktı.

“Bir milyon ölümün bir önemi yok mu yani?” diye sordu Critias. “Buraya gelirken o kızın gözyaşlarının sebep olduğu yıkımı görmedin mi? Her zaman Uyanık Dünya’nın koruyucuları olduğumuzu söylemez miydin sen?”

“Şu an önemli olan Atlas!”

Starling bakışlarını çevirdi, sinirlenme nedenleri aynı olsa da Albion’un bu öfke patlamasından utanmıştı. Tohumtaşayanlar binlerce yıl boyunca hiçbir zaman karşılaşmadıkları bir düşmanın yükselişini önlemek için mücadele etmişti.

Sular altına gömülmüş Uyuyan Dünya diyarına hap solmuş olan Atlas ve krallığı ne yaşanmış, ne de ölmüştü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Atlantis yükselecek olursa, adaları battığında ne haldelerse tam olarak o şekilde hayata yeniden döneceklerdi. Atlas yirmi yaşlarında, gençlik enerjisinin zirvesinde güçlü bir erkek olacaktı. Yükseliş, zamanı onun için yeniden başlatacaktı.

Dolum'un peşine düşmek için serbest kalacaktı.

Ama Atlantis'in yükselişine kadar Uyuyan Dünya'da heyecan veren tek şey rüyalar görmek, planlar yapmak, zihinleri bulandırmaktı. Zaman içinde Atlas'ın zihni Uyanık Dünya'ya birçok kez karanlık yolculuklar yapmıştı. Ne zaman bir kız Gözyaşı Soyu'nun şartlarıyla karşı karşıya kalsa, Atlas'ın zihni derhal onun yakınlarında olmak ve krallığını yeniden ayağa kaldıracak gözyaşlarını dökmek için işe koyulmuştu. Şu anda ise o kızın arkadaşı Brooks'un içindeydi.

Yalnızca Tohumtaşayanlar, Atlas'ı Gözyaşı Soyu kızının yakınlarındaki bir kişinin bedenine hâkim olduğu her seferinde tanımıştı. Atlas hiçbir zaman başaramamıştı - Tohumtaşayanlar otuz altı Gözyaşı Soyu kızını Atlas onların ağlamalarına sebep olmadan önce öldürmüştü. Yine de bu ziyaretlerinin her birinde o benzersiz şerrini Uyanık Dünya'ya getirmişti.

"O kötü olayları hepimiz hatırlıyoruz," dedi Albion. "Eğer Atlas sadece zihniyle savaşlar çıkararak, masumları öldürerek bu yıkımı başka bedenlerde yaratmışsa, zihniyle bedeninin birleşmiş ve uyanmış halde bizim dünyamızda olduğunu düşünün. Dolum'u başardığını düşünün."

"Peki o halde, nerede o?" dedi Critias. "Neyi bekliyor?"

"Bilmiyorum." Albion ateşin üzerinde yumruğunu sıkıttı, yanık et kokusu gelinceye kadar da çekmedi geri. "İle-pimiz oradaydık. Kızın ağladığını gördük."

Starling'in düşünceleri o sabaha geri döndü. Eureka'nın gözyaşları döküldüğünde, kederi sanki asla sona ermeyecekmiş gibi bitimsiz görünüyordu. Dökülen her gözyaşı damlası dünyadaki hasarı on misli artıracakmış gibiydi...

"Bir dakika," dedi. "Bir keresinde kehanet şartlarının gerçekleşmesi için üç gözyaşı dökülmesi gerekmişti."

"Kız zırlı zırlı ağlayan bir belaydı." Albion susturdu onu. Kimse Starling'i ciddiye almadı. "Gereken üç gözyaşı da kesinlikle döküldü."

"Hatta daha da fazlası." Chora başını kaldırıp yağmura baktı.

Critias çenesindeki birkaç günlük bembeyaz sakalı kaşıdı. "Emin miyiz?"

Bir sessizlik oldu ardından gök gürültüsü patladı. Kordonun deliğinden yağmur çiseledi.

"*Bir gözyaşı Uyanık Dünya'nın kabuğunu parçalamak için.*" Critias Günlükler'den alınma ve ataları Leander'in nesilden nesile geçmiş şarkısından bir dizeyi usulca mırıldandı. "Bu, tufanı başlatacak olan gözyaşıdır."

"*İkincisi Yeryüzü'nün köklerine kadar sızması için.*" Starling yayılan deniz yüzeyinin tadını alabiliyordu. İkinci gözyaşının da dökülmüş olduğunu anladı.

Peki ya üçüncüsü, yani en önemli gözyaşı?

"*Üçüncüsü Uyuyan Dünya'yı uyandırmak ve eski krallıklarını yeniden başlatmak için.*" Dört Tohumtaşayan birden aynı anda söylemişti bu dizeyi. Önemli olan bu gözyaşıydı ve Atlas'ı geri getirecek olan da buydu.

Starling diğerlerine kısa bir bakış attı. "Üçüncü gözyaşı Yeryüzü'ne düştü mü düşmedi mi?"

"Bir şey onu yakalamış olmalı," diye mırıldandı Albion. "Kızın fırtınataşı elleri."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ander.” Critias sözünü kesti.

Albion öfkeli sesini yükseltti. “Yakalamayı aklına getirmiş olsa bile, o gözyaşıyla ne yapacağını bilmezdi o.”

“Ander şu anda kızın tarafında, bizim değil,” dedi Chora. “Üçüncü gözyaşı dökülmüş ve ele geçirilmişse, kaderini de o çocuk belirler. Ander, Gözyaşı Soyu’nun ay döngüsüne bağlı olduğunu bilmez. Bir sonraki dolunaydan önce üçüncü gözyaşını ele geçirmek için hiçbir engel tanımayacak olan Atlas’a hazırlıklı olmayacaktır-”

“Starling,” dedi Albion sertçe. “Rüzgâr Ander’le Eureka’yı nereye sürüklemiş?”

Starling dilini içine çekti ve yutkundu, usulca geçirdi. “Kız taşın koruması altında. Onun tadını çok zor alabiliyorum ama sanıyorum Ander doğuya doğru gidiyor.”

“Nereye gittikleri belli,” dedi Chora, “ve kimi aramaya gittikleri de. Dördümüz dışında tek bir kişi Ander ile Eureka’nın peşine düştüğün şeyi biliyor.”

Albion öfkeyle ateşin içine doğru baktı. Soluğunu dışarı verdiğinde alevler iki misli büyüdü.

“Bağışlayın beni.” Ateşi yatıştırmak için ölçülü bir solumluk aldı. “Solon aklıma gelince...”

Dişlerini gösterdi, nahoş bir şeyleri bastırdı. “İyiyim ben.”

Starling sözü edilen kayıp Tohumtaşyan’ın ismini yıllardır duymamıştı.

“Ama Solon kayıp,” dedi. “Albion aradı ve bulamadı onu-”

“Belki Ander daha iyi arayacaktır,” dedi Critias.

Albion, Critias’ın boynuna yapıştı, kaldırdığı gibi ayaklarını yerden kesti ve onu ateşin üzerinde tuttu. “Solon’u

daha ilk kaçtığı günden itibaren aramıyor muyum sanıyorsun? Onu bulmanın karşılığında bir yüzyıl yaşlanmaya razı olurum.”

Critias havayı tekmelerken Albion onu bıraktı. Giysilerini düzelttiler.

“Sakin ol, Albion,” dedi Chora. “Eski çekişmelere yenik düşme. Ander ve Eureka nasıl olsa hava almak için çıkmak zorunda. Starling yerlerini belirleyecektir.”

“Asıl sorun,” dedi Critias, “yerlerini bizden önce Atlas mı belirleyecek? Brooks’un bedeninde, onları konuşturmanın bir yolunu bulacaktır.”

Kordonun etrafında bir şimşek çıktı. Tohumtaşayanlar’ın ayak bileklerini sular kapladı.

“Bir yolunu bulup öne geçmek zorundayız.” Albion gözlerini dikmiş ateşe bakıyordu. “Hiçbir şey o kızın göz yaşları kadar kudretli değil. Ander böyle bir gücü elinde tutamaz. O bize benzemez.”

“Bildiklerimize odaklanmalıyız,” dedi Chora, “Ander’in Eureka’ya Tohumtaşayanlar’dan birinin ölmesi halinde bütün Tohumtaşayanlar’ın öleceğini söylemiş olduğunu biliyoruz.”

Starling başıyla onayladı; doğruydı bu.

“Kızı bizden, aramızdan birinin soluması halinde hepimizin kökünü kurutacak olan bizim artemisimizi kullanarak koruduğunu biliyoruz.” Chora parmaklarıyla dudaklarına hafifçe vurdu. “Eureka artemis kullanmaz. Ander’i öldürmeyecek kadar âşık ona.”

“Bugün âşık ona,” dedi Critias. “Ergen bir kızın duygularından daha değişken bir şey söyleyin bana.”

“Kız ona âşık.” Starling dudaklarını büzdü. “Birbirle-

rine âşıklar. Yağmurun etrafındaki rüzgârda bunun tadını alıyorum.”

“Güzel,” dedi Chora.

“Âşk nasıl güzel olabilir ki?” Starling şaşırılmıştı.

“Ancak âşık olursan gerçekten kalbin kırılabilir. Kırık bir kalp de gözyaşına neden olur.”

“Bir gözyaşı daha Yeryüzü’nü vurur ve Atlantis yükselir,” dedi Starling.

“Peki ya, Atlas ona ulaşmadan önce Eureka’nın gözyaşlarını biz ele geçirsek?”

Chora diğerlerinin soruyu hazmetmelerini bekledi.

Bir tebessüm Albion’un yüzünde belirdi. “O durumda Atlas, yükselişi tamamlamak için bize muhtaç kalır.”

“Onun için çok kıymetli oluruz,” dedi Chora.

Starling giysisindeki çamur parçasına bir fiske attı. “Atlas’la işbirliği yapmamızı mı öneriyorsunuz yani?”

“Sanırım Chora, Kötü Olan’a şantaj yapmamızı öneriyor.” Chora güldü.

“İstedığınız gibi adlandırın,” dedi Chora. “Bu bir plan. Ander’i izleyeceğiz, gözyaşlarının her damlasını ele geçireceğiz ve belki daha fazlasına yol açacağız. Sonra da bu müthiş özgürlük armağanı için teşekkür etmek üzere bizi kabul edecek olan Atlas’ı baştan çıkarmak için onları kullanacağız.”

Yeryüzü bir gök gürültüsüyle titredi. Kara duman kordonun baca deliğinden büküle büküle yükselip çıktı.

“Sen çıldırmışsın,” dedi Critias.

“O bir dahi,” dedi Albion.

“Korkuyorum,” dedi Starling.

“Korku kaybedenler içindir.” Chora dizlerinin üzerine

oturdu ve ıslak bir çubukla ateşini karıştırdı. “Dolunaya ne kadar zaman var?”

“On gece,” dedi Starling.

“Zaman yeterli.” Albion uzaklara bakıp sırıttı. “Son söz söylenmedi daha.”

KARA GÖRÜNDÜ

Okyanusun gümüş yüzeyi Eureka'nın başının üzerinde dans ediyordu. Bacakları çırpındı -sudan havaya geçme dürtüsü karşı konulamaz raddede idi- ama kendisini durdurdu.

Memleketindeki o sıcacık Vermilion Koyu değildi burası. Eureka dünyanın öbür ucundaki karanlık, kaotik bir okyanusun içinde saydam bir kürenin içini adımlıyordu. Küre ve Eureka'nın bu küre içinde yaptığı yolculuk, boyuna taktığı kolyenin ucundaki fırtınataşı sayesinde mümkün olmuştu. Bu fırtınataşı Eureka'ya annesi Diana ölünce miras kalmış ama o ancak birkaç gün önce bu taşın sihrini keşfetmişti: Su altında bu kolyeyi taktığı zaman etrafında balonumsu bir küre oluşmuştu.

Bu kürenin içinde olmak Eureka'yı sersemletmişti. Yapmasına izin verilmeyen bir şey yapmış ve ağlamıştı.

Gözyaşları yasaktı; sekiz yıl önce, dokuz yaşındayken

ve anne babasının ayrılışı sırasında son kez ağladığında bir tokat atmış olan annesi Diana'ya yapılmış bir ihanet olduğunu bilerek büyümüştü.

Asla, asla bir daha ağlama.

Ama Diana bunun nedenini hiçbir zaman açıklamamıştı.

Sonra, Eureka'ya cevaplanması gereken birçok soru bırakarak ölmüştü. Eureka o dökülmeyen gözyaşlarının okyanusun altında hapsolmuş bir dünyayla bağlantılı olduğunu keşfetmişti. Eğer Uyuyan Dünya yükselecek olursa, bu Uyanık Dünya'yı, sevmeyi öğrendiği kendi dünyasını mahvedecekti.

Daha sonra olanlarda bir günahı yoktu. Arka bahçelerine adımını atmış ve dört yaşındaki ikiz kardeşleri William ile Claire'i, kendilerine Tohumtaşyanlar adını veren canavarlar tarafından hırpalanmış ve ağızları bağlı halde bulmuştu. Babasının ikinci eşi Rhoda'nın ikizlerini kurtarmaya çalışırken ölüşünü seyretmişti. En eski arkadaşı Brooks'u, uçsuz bucaksız karanlık bir güce kaptırmıştı.

Gözyaşları geldi, Eureka ağladı.

Sonrası bir tufan oldu. Gökyüzündeki fırtına bulutlarıyla evlerinin arkasındaki bataklık kolu onun kederine katılıp çağıdılar. Her şey ve herkes, vahşi, tuzlu bir denizin içine süpürülmüştü. Fırtınataşı kalkanı ise mucizevî bir şekilde en çok üzerlerine titrediği insanların hayatını kurtarmıştı.

Eureka şu an hemen yanında sağa sola sallanan o insanlara bakıyordu. William ve Claire birbirinin eşi Süpermen pijamaları içindeydi. Bir zamanlar çok havalı olan babaları Trenton, yıldırım çarpmış yüreğiyle, kan ve kemikten olu-

şan bir yağmur damlası gibi gökten düşen karısının özlemini çekiyordu. Eureka'nın hiç bu kadar korkmuş halde görmediği arkadaşı Cat ve önceki gece sihirli bir öpücükle sırdaşı olan o çocuk - Ander.

Eureka'nın kalkanı onları boğulmaktan kurtarmıştı fakat onlara okyanus boyunca, vadettiği sığınağa doğru rehberlik eden Ander'di. Ander bir Tohumtaşyan'dı ama öyle olmak istemiyordu. Zalim ailesine yüz çevirmiş, yardım etmeye yemin ettiği Eureka'nın tarafına geçmişti. Bir Tohumtaşyan olarak, Zefir adındaki soluğu en güçlü rüzgârdan daha kudretliydi. Bu soluk onları Atlantik boyunca olağanüstü bir hızla taşımıştı.

Yolculuklarının ne kadardır sürdüğü ya da ne kadar yol aldıkları konusunda Eureka'nın hiçbir fikri yoktu. Okyanus bu derinlikte bitimsiz bir karanlık ve soğuktan başka bir şey değildi. Ayrıca Cat'in cep telefonunun da -kalkana girebilmiş tek telefonun- kısa süre önce pili bitmişti. Eureka'ya zamanı ölçmek için kalanlarsa Cat'in ağzının kenarındaki beyaz kırıksıklıklar, babasının karnından gelen gurultular ve Claire'in çömelerek yaptığı, gerçekten çiş yapmak zorunda olduğu anlamına gelen oturak dansıydı.

Ander serbest kulaçlarla kalkanı yüzeye doğru yöneltti. Eureka kalkandan kurtulmak için can atıyordu ve öte tarafta karşılaşılabilecek şeylerden korkuyordu. Dünya değişmişti. Gözyaşları değiştirmişti onu. Okyanusun altında güvendeydiler. Yukarıdaysa boğulabilirlerdi.

Alnına düşmüş bir saç tutamını Ander arkaya tararken Eureka kıpırdamadan durdu.

"Neredeyse geldik," dedi Ander.

Nasıl karaya çıkacaklarını daha önce konuşmuşlardı.

Ander okyanusların güvenilmez olduğunu açıklamıştı ve bu nedenle kalkandan çıkışlarının iyi hesaplanması şarttı. Tohumtaşyanlar'dan, bir kayaya tutunup onları sabit tutacak özel bir gemi demiri çalmıştı ama yine de kalkanın sınırlarını zorlamak zorundaydılar.

Claire çok önemliydi. Diğer herkesin dokunuşu kaya gibi sert bir direnişle karşılaşırken, Claire'in elleri kalkanın çeperlerinden kontrolsüz bir ateş gibi geçmişti. Topuklarının üzerinde alçalıp yükselerek ellerini kalkanın yüzeyinde bir girdap gibi döndürüp parmaklarıyla görünmeyen bir çıkışı çizdi. Bilekleri kapılardan geçen hayaletler gibi kalkandan dışarı çıkıp geri giriyordu.

Claire'in bu gücü olmasa kalkan yüzeye çıkıp havayla temas ettiğinde bir balon gibi patlardı. İçerideki herkes de bir kül gibi denizin dört bir yanına dağılırdı.

Böylece Ander uygun bir kaya bulur bulmaz, Claire önden çıkacaktı. Elleri kalkanın içinden geçecek ve demiri kayaya takacaktı. Diğerleri kıyıya çıkıncaya kadar Claire'in kolları kalkanın kısmen içinde, kısmen de dışında kalacak, çıkışı diğerleri için açık tutarak kalkanın rüzgârda tuzla buz olmasının önleyecekti.

"Endişelenme William," dedi Claire, kendisinden on dakika daha büyük olan kardeşine. "Ben sihirliyim."

"Biliyorum." William, Cat'in kucağında bacak bacak üstüne atmış, kalkanın yarı saydam zemini üzerinde oturuyordu. Altlarında deniz, kalıntılardan tepeler ve vadiler oluşturmuştu. Kara yosun tutamları kalkanı tokatlıyor, mercan dalları yanlarına sürtünüyordu.

Cat, William'in omuzlarına sarıldı. Eureka'nın arkadaşı zeki ve gözüpek bir kızdı - birlikte New Orleans'a kadar

otostop yaparak gitmişlerdi. Cat'in Claire üzerine kurulu bu planın kötü bir fikir olduğunu düşündüğüne Eureka neredeyse emindi.

"O daha küçük bir çocuk," dedi Cat.

"Orada." Ander başlarının üç metre üzerinde geniş, midyeyle kaplı bir kayayı işaret etti. "İşte bu."

Yüzeydeki kayanın altındaki yarıklarda beyaz köpükler patlıyordu.

Eureka'nın kolu da Ander'in koluna katıldı ve birlikte kalkanı daha yükseğe çıkardılar. Su siyahtan koyu griye döndü. Yüzeye çıkmadan ulaşabilecekleri en yüksek yerde, Eureka fırtınataşını sımsıkı kavradı ve bu işi kazasız belasız atlatmaları için Diana'ya doğru bir dua okudu.

İçinde seyahat ettikleri kalkanı sadece Eureka kurabiliyor olsa da Ander de bir süreliğine ayakta tutabilirdi. Bu nedenle son ayrılacak olan o olacaktı.

Ander, Eureka'ya dikkatle baktı. Ona nasıl göründüğünü merak ederek Eureka bakışlarını indirdi. New Iberia'nın dışındaki yolda onunla ilk karşılaştığı zaman dik bakışlarının yoğunluğu Eureka'yı germişti. Ardından son gece, yıllardır onu izlemekte olduğunu söylemişti Ander, her ikisinin de çok küçük olduğu zamanlardan beri. Yetiştirilirken inandığı her şeye ihanet etmişti Ander ve Eureka'ya âşık olduğunu söylemişti.

"Okyanus yüzeyine çıktığımızda," dedi Ander, "korkunç şeyler göreceğiz. Kendini buna hazırlamalısın."

Eureka başıyla onayladı. Daha gözlerinden dökülürken hissetmişti gözyaşlarının ağırlığını. Yol açtığı tufanın her türlü kâbustan daha dehşet verici olduğunu biliyordu. Yukarıda pusuda bekleyen şeyden o sorumluydu ve bedelini bizzat ödemeye de hazırды.

Ander sırt çantasının fermuarını açtı ve tepesinde bir yüzük olan yirmi santim uzunluğunda gümüş bir kazığı andıran bir şey çıkardı. Üzerindeki bir noktaya fiske atarak kazığın tabanından dört kıvrık zıpkın ucu çıkarıp onu bir çapaya dönüştürdü. Yüzüğü çekince de kazığın ucundan gümüş halkalı mükemmel bir zincir fırladı dışarı.

Eureka bu tuhaf çapaya dokundu, hafifliği onu şaşırttı. Yarım kilo bile değildi.

“Çok şık.” William çapanın kenarlara doğru çatallaşan ve dövülmüş pul pul dokusuyla küçük bir denizkızı kuyruğu görüntüsü veren ıslıl ıslıl uçlarına dokundu.

“Orikalkum cevherinden yapılmadır,” dedi Ander, “Atlantis’te çıkarılan bir cevher, Uyanık Dünya’daki her şeyden daha sağlamdır. Atalarımın Leander, Atlantis’ten ayrılırken yanına beş parça orikalkum almış. Ailem bin yıl elinde tuttu onları.” Sırt çantasına eliyle hafifçe vurdu ve gizemli, seksi bir gülümseme belirdi yüzünde. “Şu ana kadar.”

“Peki diğer oyuncaklar ne?” Claire parmak uçlarının üzerinde yükseldi ve elini Ander’in sırt çantasına daldırdı.

Ander onu kucağına aldı ve çantasının fermuarını çekerken gülümsedi. Çapayı eline verdi. “Bu çok değerlidir. Çapa kayayı yakalar yakalamaz, zincire bütün gücünle tutunmalısın.”

Orikalkum halkaları Claire’in elinde şingırdadı. “Çok sıkı tutacağım.”

“Claire-” Eureka parmaklarıyla kız kardeşinin saçlarını taradı, bunun bir oyun olmadığını bildirme ihtiyacı duymuştu. Diana’nın böyle bir durumda ne diyeceğini düşündü. “Bence sen çok cesursun.”

Claire gülümsedi. “Cesur ve sihirli.”

Eureka yeni bir ağılama dürtüsünü iradesiyle uzaklaştırdı. “Cesur ve sihirli.”

Ander, Claire’i başının üzerine kaldırdı. Küçük kız ayaklarını onun omzuna yerleştirdi ve tıpkı Ander’in kendisine söylediği gibi önce bir yumruğunu, sonra da diğerini kalkana daldırdı. Parmakları fırtınataşı kalkanının içinden geçti ve çapayı hızlıca kayaya doğru attı. Eureka çapanın yukarı doğru süzülüp gözden kayboluşunu izledi. Ardından zincir giderek artarak gerildi ve kalkan bir fiskiyeden püsküren suyun çarptığı örümcek ağı gibi sarsıldı. Ama içeri su girmedi ve kalkan parçalanmadı.

Ander zincire asıldı. “Mükemmel.”

Çekti, daha fazla zincir kalkanın içinde toplandı ve yüzeye doğru yükseldiler. Art arda gelen dalgalarla aralarında birkaç santim kalmıştı ki Ander bağırdı: “Çıkın!”

Eureka zincirin pürüzsüz, soğuk halkalarını kavradı. Claire’e ulaşip geçti ve tırmanmaya başladı.

Çevikliği kendisini de şaşırtmıştı. Adrenalin bir nehir gibi aktı kollarından. Kalkanın sınırlarını geçtiğinde okyanus yüzeyi artık hemen üzerindeydi. Eureka kendi yarattığı fırtınaya girdi.

Sağır ediciydi. Her şey vardı içinde. Kırık kalbine doğru bir yolculuktu. Her üzüntüsü, en küçüğünden en büyüğüne o güne kadar hissettiği her öfke zerresi bu yağmurdı. Binlerce manasız savaştan fırlayan mermiler gibi vücuduna batıyorlardı. Dişlerini sıkı ve tuzun tadına baktı.

Rüzgâr doğudan kırbaçlıyordu. Eureka’nın parmakları kaydı, sonra soğuk zincire yapıştı ve kayaya uzandı.

“Dayan Claire!” Kız kardeşine bağırılmaya çalıştı ama ağzı tuzlu suyla doldu. Çenesini göğsüne bastırdı ve yukarı, ileri doğru, ısrarla, daha önce hiç bilmediği bir kararlılıkla zorladı kendini.

“Bütün yapabileceğin bu mu?” diye bağırdı, sel gibi akan acısının içinden güröldeyerek.

Hava sanki elektriklenmiş gibi kokuyordu. Eureka şiddetli yağmurun ötesini göremiyor ama selden başka görecektir bir şey olmadığını seziyordu. Claire kırbaç gibi döven bu sulara nasıl dayanacaktı? Eureka sevdiği son insanların koca okyanusta dağılışlarını zihninde canlandırdı, balıklar küçük lokmalar halinde gözlerini yiyorlardı. Boğazı tıkanıp. Zinciri elinin içinde kaydırdı, epey bir aşağı indi. Göğüs hizasına kadar okyanusun içindeydi artık.

Parmakları her nasılsa kayanın tepesini buldu ve sıkıca kavradı. Brooks’u düşündü, doğduğu günden bu yana en iyi arkadaşını, çocukluk yıllarının kapı komşusunu, geride kalan on yedi yıl boyunca onu daha ilginç bir kişi olmaya davet eden çocuğu. Neredeydi? Onun hakkında gördüğü son şey, okyanusta ardından sıçratıldığı suydur. İkizlerin tekmeden düşmesinden sonra o da dalmıştı. Bir daha da kendisi olmamıştı. O artık... Eureka onun dönüştüğü hali içine sindiremiyordu. Eski Brooks’u özliyordu. Bataklık bölgesine has aksarıyla sözcükleri uzatarak konuşmasını neredeyse duyabiliyordu: *Tıpkı bir ceviz ağacına tırmanır gibi Mürekkep Balığı.*

Eureka, soğuk, kaygan kayanın kendisini bağrına basacak yarı karanlık bir ağaç dalı olduğunu hayal etti. Bir çılgınlık attı ve tırmandı.

Dirseklerini kayaya geçirdi. Bir dizini hızla üzerine attı.

Aşk Kitabı'nın -Diana'dan kendisine kalan mirasın diğer bölümü- içinde olduğu mor çantasının hâlâ orada olduğundan emin olmak için sırtını yokladı. Oradaydı.

Elinde kitabın Madam Blavatsky adında yaşlı bir kadın tarafından tercüme edilmiş bir bölümü vardı. Madam B, Eureka'nın kederi umut ve vaatle doluymuş gibi davranmıştı. Belki de sihir buydu; karanlığa bakmak ve çoğu insanın kaçırdığı bir ışık görmek.

Madam Blavatsky şimdi hayatta değildi, Ander'in Tohumtaşayan teyzesi ve amcası tarafından öldürülmüştü ama Eureka daha kitabı kolunun altına sıkıştırdığı anda bu esrarlı kadının onu işleri yoluna koymaya teşvik ettiğini hissetmişti.

Yağmur o kadar yoğundu ki hareket etmek bile zordu. Claire zincire yapıştı, kalkanı geri kalanlar için geçişgen tutmaya devam etti. Eureka da kendini kayanın üzerine fırlattı.

Sedefsi bir sisle çevrili dağlar önünde uzanıyordu. Dönüp kollarını çalkalanan denize daldırırken dizleri kayanın üzerinde kaydı. William'ın elini hissetti. Ander küçük çocuğu ona doğru kaldırıyor olmalıydı.

Minik parmaklar devam edip Eureka'nın elini sıkıca kavradı. Kardeşi şaşırtıcı derecede güçlü kavramıştı elini. Kollarının altına ulaşınca kadar onu çekti Eureka ve güçlükle yüzeye çıkardı. William o fırtınada bakışlarını odaklamaya çabalayarak gözlerini kısıtı. Eureka hiçbir kaçış olmadığını bilerek, kendi gözyaşlarının zalimliğinden kurtarma ihtiyacıyla kardeşini kenara çekti.

Ardından Cat geldi. Neredeyse kendisini sudan yukarı, Eureka'nın kollarına fırlattı. Kayanın üzerine çıktı ve William'a, Eureka'ya sarılarak bir sevinç çığlığı attı.

“O dayanır!”

Babasının çekilmesi ise adeta toprağa gömülü bir şeyin çıkarılması gibiydi. Sanki kendisini yukarı çekmek, sahip olmayı asla unımadığı bir güç gerektiriyormuş gibi yavaş yavaş hareket etmişti. Oysa Eureka onu üç maraton koşusunun bitiş çizgisinin ötesinde alkışlamış; evlerinin bu naltıcı sıcaklıktaki garajında elinde ağırlıklarla üst göğüs çalışması yaparken izlemişti.

Nihayet Claire de Ander'in kollarında dalgaların üzerinde yükseldi. Orikalkum zinciri ellerindeydi. Rüzgâr bedenlerini kamçıliyordu. Kalkan etraflarında hafifçe parlardı - Claire'in parmak uçlarından kayıp gidinceye kadar sağlam kaldı ve sonra parçalanıp bir sise dönüşerek ortadan kayboldu. Eureka ve Cat, Ander'le Claire'i önce çıkıntının üzerine, sonra da kayaya çektiler.

Yağmur, Eureka'nın fırtınataşı üzerinde vızıldayarak çenesinin altına saplanıyordu. Su okyanustan püskürüyor ve gökten dökülüyordu. Üzerinde dikildikleri kaya dardı, kaygandı ve dik bir biçimde okyanusa iniyordu ama hiç değilse hepsi birden karaya çıkmayı başarmıştı. Şimdi bir sığınağa ihtiyaçları vardı.

“Neredeyiz?” diye bağırdı William.

“Bence burası ay,” dedi Claire.

“Ayda yağmur yağmaz,” dedi William.

“Daha yüksek bir yere doğru ilerleyelim,” diye seslendi Ander, çapayı kayadan kurtarıırken; düğmesine basıp sivri zıpkın uçlarını geri içeri aldı ve sırt çantasının içine geri attı. Denize uzak, bir dağın karanlık vaatlerle yükseldiği kısma işaret etti. Cat ve babası ikizleri aldı. Eureka kayaların arasından kayarak akıp giden ailesini arkalarından iz-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ledi. Varlığından bile emin olmadıkları bir sığınağa doğru tökezleye tökezleye tırmanırken verdikleri görüntü kendisinden iğrenmesine yol açtı. Onları -ve dünyanın geri kalanını- bu belaya o sokmuştu.

“Yolun bu olduğundan emin misin?” diye seslendi bağırarak Ander’e, oysa üzerine çıktıkları kayanın küçük bir yarımada gibi denizin üzerinde uzandığını kendisi de fark etmişti. Bütün diğer yollar bembeyaz suydı. Sonsuza kadar uzanıyordu ve ufuk yoktu.

Dik bakışlarının bir anlığına okyanus üzerinde gezinmesine engel olamadı. Diana’nın ölümüne neden olan araba kazasından bu yana sağır olan sol kulağında bir çınlama duymuştu. Bu onun depresyon pozuydu: Hiçbir şey görmeksizin, yalnızca o bitimsiz çınlamayı dinleyerek gözlerini dikip dosdoğru ileri bakmak. Diana’nın ölümünden sonra Eureka bu şekilde aylar geçirmişti. Eskiden bu acıklı translara girmesine ses çıkarmayan tek kişi Brooks olurdu.

Eureka yağmur sularını yüzünden sildi. Kederli olma lüksü yoktu artık. Ander ona tufanı durdurabileceğini söylemişti. Bunu yapacak ya da denerken ölecekti. Ne kadar zamanı olduğunu merak etti.

“Ne kadar süredir yağmur yağıyor?”

“Sadece bir gün. Dün sabah sizin evin arka bahçesindeydik.”

Daha bir gün önce, gözyaşlarının yapabilecekleri konusunda en ufak bir fikri yoktu. Gözleri, sadece bir günlük yağmurla vahşileşen okyanusun üzerinde odaklandı. Eğildi ve gözlerini kısarak su yüzeyinde batıp çıkan bir şeye baktı.

Bu bir insan kafasıydı.

Eureka okyanusun üzerinde korkunç şeylerle karşılaşacağını biliyordu. Yine de gözyaşlarının yaptıklarını, bu yok olmuş hayatı görmek... Buna hazır değildi. Ama zaten-

Kafa hareket etti, bir taraftan diğer tarafa döndü. Güneş yanığı bir kol sudan dışarı uzandı. Biri *yüzüyordu*. Kafa Eureka'ya döndü, bir nefes daha aldı ve yok oldu. Sonra yeniden ortaya çıktı, dalgaların üzerine binmiş bir vücut arkasında hızla hareket ediyordu.

Eureka bu kolu tanıdı, o omuzları ve koyu ıslak saçları. Brooks'un dubalara kadar yüzüşünü çocukluğundan beri izliyordu.

Mantığı kayboldu, şaşkınlık egemen oldu. Ellerini ağzına götürdü ama tam Brooks'un adının dudaklarından döküleceği sırada, Ander yanına eğildi.

"Gitmemiz gerek."

Eureka ona döndü, bitiş çizgisini önde geçtiği zamanlar yaşamaya alışık olduğu o aynı dizginlenemeyen heyecanla doluydu.

Brooks gitmişti.

"Hayır," diye fısıldadı. *Geri dön.*

Aptal. Arkadaşını görmeyi o kadar çok istemişti ki zihni dalgaların içinde hayal etmişti onu.

"Onu gördüğümü sandım," diye fısıldadı. "İmkânsız olduğunu biliyorum ama işte tam oradaydı." Güçsüzce gösterdi. Sözlerinin kulağa nasıl geldiğinin farkındaydı.

Ander'in gözleri, dalgalar arasında Brooks'un görünmüş olduğu koyu yere doğru Eureka'nın gözlerini takip etti. "Bırak gitsin Eureka."

Eureka korkup yana çekilince Ander'in sesi yumuşadı. "Acele etmemiz gerek. Ailem peşimize düşecektir."

“Bir okyanusu geçtik. Bizi burada nasıl bulacaklar?”

“Teyzem Starling rüzgârdan tadımızı alabilir. Onlar izimizi bulmadan Solon’un mağarasına ulaşmak zorundayız.”

“Ama -” Arkadaşını bulmak için suyu aradı.

“Brooks gitti. Anlıyor musun?”

“Gitmesine izin vermemin senin daha çok işine geleceğini anlıyorum,” dedi Eureka. Ailesi ve Cat’in yağmurdaki silüetlerine doğru yola koyuldu.

Ander onu yakalayıp önünü kesti. “Ona olan zaafın benden daha çok diğer insanların zararına. İnsanlar ölecek. Dünya-”

“İnsanlar ben en iyi arkadaşımı özlediğim için mi ölecek?”

Zamanda geriye doğru bir yolculuk yapıp, çıplak ayakları karyolasının direğine dayalı odasında olmak için can atıyordu. Bir koşuya çıktıktan sonra masanın üzerinde yaktığı mumun incir kokusunu içine çekmek istiyordu. Latince öğretmeninin kravatındaki tuhaf lekeler hakkında Brooks’la mesajlaşmak, Maya Cayce’in yaptığı birkaç saçma yorumun özellikle üzerinde durmak istiyordu. Daha önce ne kadar mutlu, yaşadığı depresyonun ne kadar renkli olduğunu asla fark etmemişti.

“Ona âşıksın sen,” dedi Ander.

Eureka yanından geçip gitti. Brooks onun arkadaşığıydı. Ander’in de kıskanmak için bir nedeni yoktu.

“Eureka-”

“Acele etmemiz gerektiğini söylemiştin.”

“Bunun zor olduğunu biliyorum.”

Bu laf durdurdu onu. *Zor*, Eureka’yı tanımayan insan-

ların Diana'nın ölümüne atıfta bulunmak için kullandıkları bir kelimeydi. Bu durum, bu kelimeyi sözlükten silme isteği uyandırıyordu onda. Biyokimya sınavı zor olurdu. Bir dedikoduyu kendine saklamak zor olurdu. Bir maraton koşmak da zordu.

Sevdiğiniz birinin gitmesine izin vermekse zor olmazdı. Bunu ifade edecek bir kelime yoktu, çünkü siz onların gitmesine *izin* vermeseniz bile onlar yine de giderdi. Eureka başını eğdi ve yağmur damlalarının burnunun ucundan düşmelerini hissetti. Ander hayatı boyunca böyle büyük bir kaybın acısını çekmemiş olmalıydı. Çekmiş olsa, bu şekilde konuşmazdı.

“Sen anlayamazsın.”

Aslında bunu söylemekteki niyeti bu durumu geçiştirmektir ama daha ağızından çıkar çıkmaz bu sözlerin kulağa ne kadar acımasız geldiğini fark etti. Artık kelimeler kifayetsiz ve manasızdı.

Ander aniden sulara doğru döndü ve kızgın şekilde derin bir iç geçirdi. Eureka, Zefir'in gözle görülür bir biçimde Ander'in dudaklarından ayrılıp olanca şiddetiyle denize çarpışına tanık oldu. Eureka'nın üzerine bükülen ağzı açık bir dalga yaratmıştı.

Diana'yı öldüren dalgaya benziyordu bu.

Ander'in gözlerini yakaladı ve onları fal taşı gibi açan suçluluk duygusunu gördü. Ander sanki dalgayı geri almak için sert bir soluk aldı. Bunu yapamadığını fark edince Eureka'nın üzerine atıldı.

Parmak uçları bir anlığına temas etti. O anda dalga üzerlerinden aşır karaya boşaldı. Eureka, Ander'den döne döne uzaklaşarak sert darbeler vuran denize doğru hızla attı kendini.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Burnuna kadar yükseldi sular, sertçe çarptı kafasına, şiddetli darbeleriyle boynunu sağa sola savurdu. Kan ve tuzun tadını aldı. Ağzından çıkan suya doymuş iniltinin farkına bile varmadı. Her tarafından sular dökülerek dalgadan dışarı fırladı. Bir anlığına havadaki bir patıkada koştu. Hiçbir şey göremiyordu. Ölmeyi bekledi. Ailesi için, Cat için, Ander için bir çığlık attı.

Bir kayanın üzerine düştüğünde ona hâlâ hayatta olduğunu söyleyen tek şey, sesinin soğuk ve aralıksız yağan yağmurdan yansıyan yankısı oldu.

KAYIP TOHUMTAŞIYAN

Yeraltı mağarasının en ortasındaki odasında Solon katran karası Türk kahvesinden bir yudum aldı ve kaşlarını çattı.

“Soğumuş bu.”

Asistanı Filiz seramik bardağa uzandı. Annesi bu kulplu bardağı kendi çömlek çarkında özel olarak Solon için dökmüş, doğu tarafındaki iki mağaradan oluşan fırınında pişirmişti. İki buçuk santim kalınlığındaki bardak, Solon’un kemiklere işleyen bir soğuşun sürekli pençesinde tuttuğu traverten mağarasında, kahvesini daha uzun süre sıcak tutsun diye tasarlanmıştı.

Filiz, turuncunun en coşkulu tonlarına boyadığı dalgalı saçları ve hindistancevizi kabuğu rengine gözleriyle, on altı yaşında bir kızdı. Üzerinde daracık, meneviş mavisi bir tişört, siyah dar paça bir blucin ve kısa gümüş çivilerle süslenmiş bir tasma vardı.

“Bir saat önce demlediğimde sıcaktı.” Filiz iki yıldır bu münzevinin yanında çalışıyordu ve onu ruh halini idare etmeyi öğrenmişti. “Ateş hâlâ canlı. Biraz daha-”

“Boş ver!” Solon başını geriye attı ve kahveyi boğazından aşağı yolladı. Dramatik bir ifadeyle öğürdü ve koluyla ağzını sildi. “Zaten sıcakken de bundan daha güzel değil kahven, Alcatraz’dan Sibiry’a nakledilmek gibi.”

Basil, Solon’un arkasında kıs kıs güldü. Solon’un ikinci yardımcısı on dokuz yaşında, atkuyruğu yapılmış düz siyah saçları ve gözlerinde muzip bir pırıltıyla uzun ve yanık tenli bir gençti. Topluluklarındaki diğer gençlere benzerdi Basil. Elektronik müzik değil, folk müziği dinlerdi. İdolü grafiti sanatçısı Banksy’di ve etraftaki kayaların birçoğunun üzerine süper kahramanların çarpıtılmış resimlerini yapmıştı. Bu grafitilerin altına imzasını atmazdı ama Filiz eserlerin sahibini bilirdi. Araya atasözleri serpiştirdiği İngilizcesiyle hava atmaktan hoşlanır ama onları hiçbir zaman doğru aktaramazdı. Solon ona ‘Şair’ diye hitap etmeye başlamıştı.

“Deveyi hendekten atlatabilirsin ama kahvelerinizin tadı bok gibi,” dedi Şair, Filiz’in öfkeli bakışları karşısında pis pis gülerek.

Şair ve Filiz, bir çocuğun pürüzsüz yüzüne sahip patronlarından daha yaşlı görünüyorlardı. Solon olsa olsa on beş yaşında gösteriyordu ama çok daha yaşlıydı. Yakıcı mavi gözleri, siyaha boyadığı kısa sarı saçları ve kahverengi leopar deseni benekleri vardı. Uzun bir ahşap masanın üzerine yatırılmış gümüş rengi bir robotun tepesinde dikiliyordu.

Robotun ismi Ovid’di. Yaklaşık bir altmışlık boya, in-

sanları kıskandıracak denli ölçülü orantılara, yakışıklı bir yüze ve bir Yunan heykelinin boş bakışlarına sahipti. Filiz onun gibi bir şeyi hayatında görmemişti ve nereden geldiği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Tepeden tırnağa orikal-kundan, ne Şair'in ne de Filiz'in daha önce duyduğu ama Solon'un paha biçilmez ve nadir olduğunda ısrar ettiği bir metalden yapılmıştı.

Ovid bozulmuştu. Solon onu diriltebilmek için günle-rini harcamıştı ama bunun nedenini Filiz'e söylemiyordu. Solon sihirle yalan arasında gidip gelen sırlarla doluydu. Hayatı ilginç ve tehlikeli kılan türde bir çılgındı.

Bu gözlerden uzak Türk topluluğunun yanına geldiği günden bu yana yetmiş beş yıl geçmişti ve Solon, Acı Bu-lut adını verdiği dar geçitlerin oluşturduğu bu muazzam tavşan yuvasından nadiren ayrılmıştı. Yeraltı mağarasının en alt katında bir atölyesi vardı. Oradan yükselen hele-zonik bir merdivenle oturma odalarına -salonuna- çıkar, oradaki bir başka merdiven de küçük bir verandaya açılır-dı. Bu verandanın, Solon'a komşu mağaraların damlarını oluşturan konik kayalarla kaplı bir alana tepeden bakan bir manzarası vardı.

Acı Bulut'un en büyüğü özelliği Solon'un şelalesiydi. On beş metre yüksekten dökülen bu şelale iki yüksek katın önünü tümüyle kapatır ve mağaranın arka duvarını oluş-tururdu. Güvercin kanadı rengindeki tuzlu su durmaksızın gürlerde ve bu ses Filiz'in işten ayrıldıktan sonra bile kulaklarından gitmezdi. Şelalenin zirvesinde, taşlı doruğa tehlikeli bir biçimde tutunmuş fuşya rengi orkide, akıntı karşısında tir tir titrerdi. Şelalenin tabanında ise koyu mavi bir havuz, Solon'un atölyesinin sınırlarını çiziyordu. Şair, bu

havuzun yüzlerce kilometre uzaktaki okyanusa bağlayan bir kanal olduğundan söz etmişti Filiz'e. Bu havuza bir kez olsun dalmak için can atan Filiz'se, izin bile istememesi gerektiğini bilirdi. Acı Bulut'un içinde birçok şey yasaktı.

Salondaki küçük oyukların üzerine asılmış Türk kilimleri, iki yatak odasıyla mutfakı ayırıyordu. Dikit şamdanlar üzerinde titreşen ışıklarıyla mumlar, taşan damlalarıyla balmumu tepeleri oluşturuyordu. Duvarlarda karmaşık bir zikzak desen oluşturan kurukafalar diziliydi. Solon, her bir kurukafayı ebatlarına, biçimlerine, renklerine ve hayali şahsiyetlerine göre seçerek, Sırtışlar Galerisi'ne özenle yerleştirmişti.

Solon aynı zamanda bir sanatçıydı; Ölüm ve Aşk'ın evliliğini betimleyen muazzam yer mozaikleri yapardı. Çoğu geceler, Ovid'den bir kez daha umudunu kestikten sonra, Aşk Tanrısı'nın duvağı için saydam mavinin doğru tonunu ya da Ölüm'ün kan damlayan dişlerine uygun kırmızı ışıltıyı bulmak için o pürüzlü taş yığınına dikkatle gözden geçirirdi.

Filiz, yöredeki dere kıyılarında bu kızıl kahverengi taşları bulmakta uzmanlaşmıştı artık. Filiz ne zaman bir taş getirse Solon da onun birkaç dakikalığına yatak odasının arkasındaki gizli kelebek salonunda gezmesine izin verirdi. Bu salonda sıcak su kaynağı çağıldar, bu nedenle de geçit doğal bir buhar odası işlevi görürdü. Milyonlarca kanatlı böcek türü bu rutubetli odada aylak aylak dolaşır, Filiz'de bir Jackson Pollock tablosunun içindeymiş hissi uyandırırlardı.

"Gerçek kahveyi nerede yaparlar biliyor musun?" diye sordu Solon, üzeri çukurlaşmış bir metal alet kutusunun içini karıştırırken.

“Almanya’da,” dediler Filiz ve Şair aynı anda ve gözlerini devirdiler. Solon her şeyi Almanya ile kıyaslardı. Bir zamanlar yaşlı ve âşık olduğu yerdi orası.

Solon, bütün diğer Tohumtaşlıyanlar gibi, kadim bir lanete uğramıştı: Aşk bedenindeki hayatı boşaltmış, onu hızla yaşlandırmıştı. Böyle olacağını bilmek, yetmiş altı yıl önce Byblis isminde son derece güzel bir Alman kızına umutsuzca âşık olmaktan alıkoymamıştı onu. Hiçbir şey bundan alıkoymazdı onu, defalarca söylemişti bunu Filiz’e; bu onun kaderiydi. Daha ilk kez öpüşmeye kalkıştıklarında on yıl yaşlanmıştı.

Byblis bir Gözyaşı Soyu kızıydı ve bu nedenle ölmüştü. Aşk Solon’u nasıl yaşlandırmışsa, âşık olduğu kadının ölümü de onu aynı hızla gençleştirmişti. Byblis’in yokluğunda, duygularını o güne kadar hiçbir Tohumtaşlıyan’ın yapmamış olduğu kadar kapatarak ebedi çocukluğuna geri döndü. Filiz yeraltı mağarasının dibinde bulunan havuzdaki yansımaları hayranlıkla seyrederken yakalamıştı onu. Solon’un yüzünde gençliğin güzelliği ışıldıyordu ama ruhun varlığına dair bir şey çağrıştırmayan, derin bir boşluktu bu.

Solon elini Ovid’in kafatasına daldırdı ve robotun orikalkumdan yapılma beyninin kabartılarını dikkatle inceledi. “Buradaki iki devreyi kapatıp kapatmadığımı bir türlü hatırlamıyorum-”

“Onu geçen hafta denemiştin,” diye hatırlattı Şair. “Büyük zihinler benzer düşünür.”

“Hayır, yanılıyorsun.” Solon kerpeteni dişlerinin arasına sıkıştırdı. “Onlar başka kablolardı,” dedi ve devreleri bağladı.

Robotun kafası küçük bir patlamayla omuzlarından ayrıldı ve odanın öbür ucundaki karanlık boşluğa fırladı. Solon ve asistanları bir sarkıttan robotun her zaman açık gözlerine damlayan suyun sesini dinledi bir süre.

O anda rüzgâr canlı kapının sesi duyuldu. Yatay zincirli kasnaklar ve onları birbirine bağlayan üçgen dişliler mağara tavanının bir ucundan diğerine ileri geri sarsıldı.

“Buraya geri gelmelerine izin vermeyin,” dedi Solon. “Ne istediklerini öğrenin ve savın gitsinler.”

Filiz kapıya kadar bile gidemedi. Dedikodu vızıltısını, ardından da Solon’un küfürlerini duydu. Dedikoducadılar içeri girmişti bile.

Bugün üç tanesi gelmişti. Biri altmış, diğeri yüz, üçüncüsü ise en fazla on yedi yaşlarında görünüyordu. Üzerlerindeki mor kuvars rengi orkide taçyapraklarından yapılma yerlere kadar inen kaftanlar, Solon’un helezonik merdivenlerinden aşağı sırayla inerlerken hışırdadı. Dudakları ve gözkapakları giysileriyle aynı renk boyalıydı. Kulak memeleri gümüş halka yığınlarıyla delinmişti. Çıplak ayaktılar ve uzun, güzel ayak parmakları vardı. Dilleri hafif çatallıydı. Her bir cadının omzunun üzerine bir arı bulutu üşüşmüş, başlarının etrafında durmaksızın dönüp duruyorlardı.

Solon’un mağarasının etrafındaki dağlarda iki düzine dedikoducadı yaşıyordu. Üç ve üçün katları halinde seyahat ederlerdi. Bir odaya her zaman tek sıra halinde yürüyerek girerler ama kim bilir hangi nedenlerle, geri geri uçarak çıkarlardı. Her biri muhteşem bir güzelliğe sahipti ama en genç olanları istisnaiydi. Bir dedikoducadısına ismiyle ancak başka bir dedikoducadı hitap edebilse de adı

Esme'ydi. Boynunu saran zincirin ucunda pırıl pırıl parlayan kristal bir gözyaşı damlası taşıyordu.

Esme baştan çıkarıcı bir ifadeyle gülümsedi. "Umarım önemli bir şeyi yarıda kesmemişizdir."

Mum ışığının genç cadının kolyesindeki oynaşmasını izledi. Solon dedikoducadılarının çoğundan daha uzun boyluydu ama Esme ondan birkaç santim daha uzundu. "Size dün üç yusufçuk sundum. Bunun bana sizin zulmünüzden uzak en az bir gün vermesi lazım."

Cadılar birbirlerine baktı, şekilli kaşları havaya kalkmıştı. Arıları hareketli daireler halinde toplandı.

"Şu an bir şey almak için uğramadık," dedi en yaşlıları. Yüz hatları büyüleyiciydi, sert bir rüzgârın şekillendirdiği bir tepe gibi zarifti.

"Haber getirdik," dedi Esme. "Kız kısa süre sonra burada olacak."

"Ama daha yağmur bile-"

"Senin gibi bir osurukçu hermetik nerden bilecek ki bunu?" diye tısladı ortanca cadı.

Şelale havuzundan bir deniz suyu serpintisi püskürdü, Şair'i sırlıslıklam etti ama Solon'un Tohumtaşıyan derisini sıyrıp geçti.

"Onu hazırlamanız ne kadar zaman alır?" diye sordu Esme.

"O kızla hiç karşılaşmadım." Solon omuz silkti. "Benim kuşkulandığım kadar aptal değilse bile, bu işler zaman alır."

"Solon." Esme parmaklarıyla kolyesinin üzerindeki narlığa dokundu. "Biz eve gitmek istiyoruz."

"Bu gayet açık," dedi Solon. "Ama bu koşullarda Uyu-

yan Dünya'ya seyahat mümkün değil." Durdu. "Kaç göz-yaşının döküldüğünü biliyor musunuz?"

"Atlas ve Dolgu'nun yakınlarda olduğunu biliyoruz." Esme'nin çatal dili tısladı.

Dolgu da neydi? Filiz, Solon'un ürperdiğini gördü.

"Evini sırladığımızda bunun karşılığını vereceğini vaat etmiştin," diye hatırlattı Solon'a en yaşlı cadı. "Bütün bu yıllar boyunca seni ailenin gözünden uzak tutan biziz..."

"Ve ben de bu korumanın karşılığını ödedim! Sadece dün üç yusufçuk verdim."

Filiz, Solon'un bu yaratıklara borçlu olmaktan yakın-
dığını duymuştu. Kelebek salonundaki kanatlı böceklerle
yönelik ardı arkası kesilmeyen taleplerini karşılamak zo-
runda olmaktan nefret ederdi. Ama bir seçeneği yoktu.
Cadıların döktüğü sır, Solon'un mağarası etrafındaki ha-
vayı duyular için algılanamaz hale getiriyordu. O olmasa,
diğer Tohumtaşayanlar rüzgâr üzerinden onun yerini be-
lirleyebilirdi. Bir Gözyaşı Soyu kızına âşık olarak kendile-
rine ihanet eden kardeşlerini avlarlardı.

Bu cadılar Solon'un kendilerine küçük cam kavanoz-
lar içinde sunduğu kanat çırpın yusufçuklar, kızböcekleri,
kral kelekleri ve bazen de o mavi kelekleriyle ne yapı-
yorlardı? Dedikoducadılarının bu kavanozları kaparcasına
alıp kaftanlarının uzun ceplerine atarkenki aç gözlerinden,
Filiz bunun korkunç bir şey olduğunu hayal ederdi.

"Solon." Esme'nin hem bir galaksi uzaktaymış hem de
Filiz'in beyninin içindeymiş gibi yankılanan bir konuşma
tarzı vardı. "Sonsuza kadar beklemeyeceğiz."

"Bu ziyaretlerin süreci hızlandırdığını mı sanıyorsu-
nuz? Bırakın da işimi yapayım."

Herkes içgüdüsel olarak başsız Ovid'in sergilediği işler acısı görüntüye baktı; boynundan dışarı kablolar fırlıyordu.

"Daha fazla sürmesin Solon," diye fısıldadı Esmе, kaptanının cebinden bir şey çıkararak. Yere küçük bir teneke kutu bıraktı. "Sana biraz bal getirdik tatlım. Elveda."

Cadılar sırtarak kollarıyla başlarının üzerinde bir kemer oluşturdu, ayaklarını yerden kestiler ve geri geri uçtular, şelalenin tepesine kadar yükseldiler ve nemli, karanlık mağaradan çıkıp gittiler.

"Onlara inanıyor musun?" diye sordu Filiz, Şair'le birlikte robotun başını bedeninin yanına koyuyorlardı. "Kızın yolda olması konusunda. Sen son Gözyaşı Soyu kızıyla tanıştın. Biz sadece hikâyeleri duyduk ama sen-"

"Byblis'ten bahsetme sakın," dedi Solon ve dönüp gitti.

"Solon," dedi Filiz ısrarla, "cadıların söylediğine inanıyor musun?"

"Hiçbir şeye inanmıyorum." Solon, Ovid'in başını yerine koymaya hazırlandı.

Filiz iç geçirdi ve Solon'un onun varlığını unutmuş gibi yapmasını izledi. Sonra da mağaranın girişine çıkan basamaklardan sessizce süzüldü. O işinin başına dönerken gökyüzü de kendisine dağlarda sık sık görmeye alıştığı gümüşümsü bir renge bürünmüştü. Havada, yürüyüşünü hızlandıran, kollarına sürtünen bir serinlik vardı. Gergin ve yalnız hissetti kendini.

Şimdiyse, mağaranın dışında yürürken, dev bir gölge düşmüştü üzerine. Muazzam büyüklükte bir fırtına bulutu, çatlamak üzere olan kapkara, devasa bir yumurta gibi hâkim oldu gökyüzüne. Filiz saçlarının kıvrıldığını hissetti ve o anda-

Bir yağmur damlası elinin tersine düştü. İnceledi onu. Tadına baktı.

Tuzlu.

Doğruydu. Bütün hayatı boyunca büyükleri onu bugün için uyarmıştı. Ataları o müthiş sel sularının bin yıl önce çekildiği günden beri bu dağ mağaralarında yaşıyordu. Halkı, Atlantis'in ortak hafızasını ve bir gün bir başka tufanın geleceğine dair kökleri çok derinlere inen bir korkuyu taşıyordu. Yoksa şu an gerçekten de olmak üzere miydi bu? Hem de Filiz daha Eyfel Kulesi'ne bile çıkmamış, düz vites araba kullanmayı öğrenmemiş ya da aşka benzer bir şey bile yaşamamışken?

Ayakkabısı bir su birikintisi üzerindeki yansımasını paramparça etti ve Filiz, bu yağmura yol açan o kızı paramparça ediyor olmayı diledi.

“Senin sorunun ne kıvrıcık kafa?” Ortanca dedikoducadısının sesiydi bu. Dedikoducadıları Filiz'in hemen üzerinde havada asılı dururlarken çatal dili kamçı gibi şaklamıştı.

Filiz bu kanatsız cadıların nasıl uçtuklarına hiçbir zaman akıl erdirememişti. Bu üçü, havada kalmak için herhangi bir çaba sarf etmeksizin yağmurun içinde asılı kalmış halde duruyorlardı. Filiz tuzlu su damlacıklarının, Esme'nin ılık saçan siyah saçları üzerine elmaslar gibi konmasını izledi.

Filiz elini kendi saçlarında hızla gezdirdi ve bu yaptığına o anda pişman oldu. Bu cadıların dış görünüşünü umursadığını düşünmelerini istemezdi. “Bu yağmur bizi öldürecek, değil mi? Kuyularımızı zehirleyecek, ekinlerimizi mahvedecek-”

“Biz nereden bilelim çocuk?” diye sordu en yaşlıları.

“Ne ieeğiz biz?” Filiz sordu. “Söyledikleri doğru mu, sizin hiç tükenmeyen tatlı su kaynaklarınız varmış? Ne diyorlardı onlara-”

“Bizim Işıverenler’imiz içilmez, kesinlikle senin işine yaramaz,” dedi Esme.

“O kızın gözyaşları, söyledikleri kadar kudretli mi peki?” diye sordu Filiz. “Bir de... Siz ne demek istediniz, Atlas ve onun Dolum’undan bahsederken?”

Cadıların gözalıcı güzellikteki parlak kaftanları tepele-
rindeki dev bulutla karşıtlık oluşturuyordu. Ametist bezeli
gözleriyle birbirlerine baktılar.

“Bu kız bizim her şeyi bildiğimizi sanıyor,” dedi en yaş-
lı cadı. “Acaba neden...”

“Çünkü,” dedi Filiz gergin bir ifadeyle, “sizler kahin-
siniz.”

“Onu hazırlamak Solon’un görevi,” dedi en büyükleri.
“Ölüm korkunu git ona anlat. Eğer kızı hazırlayamazsa,
patronun bize mağarasını, tüm varlığını, o küçük güzel ke-
lebeklerin hepsini borçlu kalacak-”

“Solon bize hayatını borçlu olacak.” Esme’nin gözleri
karardı ve aniden ürkütücü bir hal alan ses tonuyla, “ölü-
münü bile bize borçlu kalacak,” dedi.

Cadıların kakhahaları dağlarda yankılandı, geriye doğru
süzüldüler ve giderek şiddetlenen yağmurun içinde göz-
den kayboldular.

YENİ KAN

Yağmur Eureka'yı sarp kayalıklara çiviledi. Diana'yı öldüren kazada kırılan dirseği üzerine düşmüş ve şimdiden şişmişti. Duyduğu ızdırap tanıdıktı; kolunu bir kez daha kırdığını anladı. Dalgadan kalanlar üzerinden akarken dizlerinin üzerinde doğrulmaya çabaladı.

Yağmur azalıyor gibiydi ve bir gölge düştü bedeninin üzerine.

Ander'di tepesinde dikilen. Bir eliyle onu başının arkasından kavradı, diğeri yanaklarını okşadı. Sıcaklığı Eureka için soluk almayı güçleştiriyordu. Göğsü göğsüne dokundu. Eureka kalp atışlarını hissetti Ander'in. Gözlerinin mavisi o denli güçlüydü ki. Dudakları arasında sadece santimetreler vardı.

“Yaralandın mı?”

“Evet,” diye fısıldadı Eureka, “ama yeni bir şey değil.”

Ander'in vücudu kendisine dayalıyken, Eureka'nın

üzerine hiç yağmur düşmüyordu. Üzerlerindeki havada yoğun su damlaları birikti ve Eureka, Ander'in kordonu altında olduklarını fark etti. Eliyle uzanıp dokundu ona. Minik bir süngersi gibi kaygan ve hafif hissi veriyordu. İlkbaharda köşeyi döndüğünüzde rastladığınız gece açan yaseminler gibi orada ama orada değil gibiydi. Yağmur damlaları kordonun yanlarından akıp gidiyordu. Eureka, Ander'in gözlerinin içine baktı ve yeryüzünde onlar dışında her yere düşen yağmuru dinledi. Ander sığınağı; kendisi ise fırtına.

“Diğerleri nerede?” diye sordu.

İkizlerin görüntüsü Eureka'nın zihnini dolduran denizi süpürüp attı. Sıçrayıp ayaklarının üzerinde doğruldu ve Ander'in kordonunun dışına çıktı. Yağmur suları yüzünden aşağı sel gibi akıyor, kollarından ayakkabılarına damlıyordu.

“Baba!” diye seslendi. “Cat!” Onları göremiyordu. Gökyüzü derinleşen bir havuzun dibini andırıyordu.

Ander'in kollarına sığınağı kısa bir an sürmüştü ama bu bile ürküttü Eureka'yı. Arzunun onu yapmak zorunda olduğu işten alıkoymasına izin veremezdi.

“Eureka!” William'ın sesi uzaklardan geldi.

Eureka sürünerek oraya doğru ilerledi. Dalga karaya doğru izleyecekleri yolun son bölümünü sular altında bırakmıştı ve bu nedenle Eureka kıyıya ulaşmak için geri suya atlamak ve akıntıya karşı bata çıka yürümek zorundaydı. Ander yanındaydı. Su karın hizalarına geliyordu ve Eureka'nın fırtınataşına uzanmasına yetecek kadar yüksek değildi. Elleri suyun altında birbirlerini buldu ve sıkı sıkı tutundular.

Eureka'nın önünde gri kayalıklardan oluşan tuhaf yamaçlar uzanıyordu. Daha uzun kayalıklar, sanki Tanrı bir çömlekçi çarkının üzerine taştan dev kabartılar fırlatmış gibi, garip konilerden bir ufuk çizgisi oluşturunuyordu. Bu kayaların arasında bir mavi patlaması belirdi ve William, sıırıslıkla Süpermen pijamaları içinde kolunu salladı.

Eureka aralarındaki mesafeyi kapattı. William başparmağını ağzına dayamıştı. Alnında ve ellerinde kan lekeleri vardı. Eureka onu omuzlarından yakaladı; bütün vücudunu gözden geçirip yara bere aradı, sonra onu göğsüne bastırdı. William başını onun omzuna koydu ve işaret parmağını hep yaptığı şekilde kanca gibi kullanarak Eureka'nın köprücük kemiğine tutundu.

“Babam yaralı,” dedi William.

Eureka gözleriyle kayalıkları taradı, buz gibi su bileklerine kadar yükseldi. “Nerede?”

William bir su birikintisinden ada gibi yükselen iri bir kaya parçasını işaret etti. Kollarında kardeşi, yanında Ander, Eureka suyun içinden yürüyüp kayanın etrafında dolaştı. Cat'ın siyah blucininin arkasını ve tığ işi dantelli süveterini gördü. Altı ay bebek bakıcılığı yaparak biriktirdiği parayla satın aldığı ince topukluları çamura batmıştı. Eureka yere çömeldi.

“Ne oldu?” diye sordu.

Cat kendi etrafında döndü. Yüzü ve giysileri çamura bulanmıştı. Çözölmüş kurdelelerinden yağmur damlıyordu. “Sen iyisin?” dedi soluk soluğa ve ardından yana doğru birkaç adım atarak arkasında yatan iki bedeni açığa çıkardı. “Baban-”

Babası o iri kaya parçasının dibinde yan tarafına yatıp

kalmıştı. Claire'e öyle bir sarılmıştı ki tek bir kişi gibi görünüyordlardı. Gözleri sımsıkı kapalıydı. Claire'inkiler ise ardına kadar açık.

"Claire'i korumaya çalışıyordu," dedi Cat.

Eureka onlara doğru koşuştururken zihni babasının onu koruduğu binlerce anıyı görüyordu: O eski mavi Lincoln'ünde, ne zaman sert bir fren yapsa sağ kolunu hızla savurup yanında oturan Eureka'yı tutması; New Iberia'nın pamuk tarlalarında yürürken Eureka'yı bir traktörün tozlu dümen rüzgârından korumak için omuzunu siper etmesi; Diana'nın boş tabutunu mezara indirdikleri ve Eureka'nın da peşinden inmek istediği sırada onu zapt etmek için dinişi.

Eureka babasının kolunu nazıkçe kaldırıp Claire'in üzerinden aldı.

"Dalga onları kaldırdığı gibi bu kayanın üzerine fırlattı ve..." Cat yutkundu ve devam edemedi.

Claire sürünerek kurtuldu ve sonra fikrini değiştirip emekleyerek babasının kollarına geri döndü. Cat onu tutunca, Claire yumruklarını sallayıp inledi. "Bıdık'ı özledim."

Bıdık, Labrador-Kanış kırması köpeklerinin adıydı. İkizler çoğu zaman onu yastık olarak kullanırdı. Bir kere sinde kanodaki Eureka ve Brooks'u yakalamak için bataklık kolunda akıntıya karşı yüzmüştü. Karaya ulaşıp da üzerindeki suları atmak için silkelendiğinde, tüyleri açık sütlü çikolata rengini almıştı. Bu fırtınada başına neler geldiğini ise ancak Tanrı bilirdi. Eureka tufan başladığından bu yana Bıdık'ı hiç aklına getirmediği için suçluluk hissetti. Claire'i inceledi, gözlerindeki korkuyu ve kız kardeşinin söy-

lemeye cesaret edemediği şeyi anında fark etti: Annesini özlemişti.

“Biliyorum özlediğini,” dedi Eureka.

Babasının nabzını kontrol etti; hâlâ atıyordu ama elleri bembeyazdı. Derin bir sıyrık yüzünün sol yanını bozmuştu. Eureka bileğine bıçak gibi saplanan ağrıyı umursamadan babasının şakaklarına kadar sıyrığın izini sürdü. Yara kulağının arkasına uzanıyor, boynunu boylu boyunca geçip derin bir biçimde kesilmiş sol omzuna kadar gidiyordu. Kan kokusu burnuna geldi. Kayadaki çatlaklar arasındaki kumlu oluklarda birikmiş, kaynağından bir nehir gibi akıyordu. Eğilip daha yakından baktı ve kürek kemiğini, omurgasının yanındaki pembe dokuyu gördü.

Kısa bir süreliğine gözlerini kapayıp hastanede uyandığı son iki olayı anımsadı; ilki Diana’yı ondan alan araba kazasından sonra, diğeri de annesiz yaşamak imkânsız olduğu için yuttuğu o aptal hapların ardından. Her ikisinde de babası orada olmuştu. Gözlerini açtığı sırada onun mavi gözleri sulanmıştı. Ne yaparsa yapsın, babası ona olan sevgisinden vazgeçmemişti.

Kisatchie’de bir yaz uzun bir bisiklet turuna çıkmışlardı. Eureka hızlanıp öne geçmiş, babasının görüş açısından çıktığı için keyifle pedal çevirirken keskin bir viraja girdiği sırada düşmüştü. Sekiz yaşındayken dirseğinin ve dizlerinin derisinin yüzülmesi kör edici bir acıya neden olmuştu ve gözlerini açtığında babasını yanında bulmuştu yine. Babası yaralardaki taş parçalarını temizliyor, kanı durdurmak için tişörtünü kullanarak yaraya bastırıyordu.

Bu kez Eureka kendi ıslak gömleğinin düğmelerini çözüp çıkardı ve yapabildiği kadar sıkı bir şekilde babasının omzuna sardı kumaşı. “Baba? Beni duyabiliyor musun?”

“Babam da annem gibi ölecek mi?” diye inledi Claire, William’ı da ağlatarak.

Cat hırkasıyla William’ın yüzündeki kanı sildi. Eureka’ya serseme dönmüş bir halde şimdi ne halt edeceğiz bakışı attı. Eureka, William’ın fiziksel bir yarası olmadığını anlayıp rahatlamıştı.

“Babamız iyi olacak,” dedi Eureka kardeşlerine, babasına ve kendisine.

Babası kımıldamadı. Eureka’nın kullandığı kumaş kandan sıırılsıklam olmuştu. Yağmur yıkayıp temizlese de daha fazlası akıyordu.

“Eureka,” diye seslendi Ander arkasından. “Ben çılgına dönmüştüm ve Zefir-”

“Senin suçun yok,” dedi Eureka. Öncelikle kendisi ağlamamış olsa, hiçbiri burada olmayacaktı. Babasının evinde, o yağ sıçratan set üstü ocağının üzerinde yemek yapıyor ve hayatını kaybetmemiş olan Rhoda’ya *‘Ain’t No Sunshine’* şarkısını söylüyor olacaktı. “Benim hatam.”

O an aklına, terapistlerinden birinin söylediği bir şey geldi: Bir kere yapıldıktan sonra yanlış bir şeyi kimin yaptığının bir önemi olmaz, önemli olan sizin nasıl karşılık verdiğiniz ve nasıl ayağa kalktığınızdır. Ayağa kalkmak, Eureka’nın odaklanmak zorunda olduğu şeydi; babasının, dünyanın... Brooks’un da. Ama içlerinden herhangi birinin böylesine derin bir yaradan sonra nasıl ayağa kalkabileceğini bilmiyordu.

Brooks’a duyduğu özlem beklenmedik bir fırtına gibi üzerinden geçti. O ne söyleyeceğini ve ne yapacağını hep bilirdi. Eureka en eski arkadaşının bedeninin kadim bir kötülük tarafından ele geçirilmiş olduğunu kabul etmekte

hâlâ zorlanıyordu. Brooks neredeydi şu an? Susuz mu kalmıştı, üşüyor muydu? Eureka kadar korkuyor muydu? Bir canavara iliştirilmiş biri için bu duygular mümkün müydü?

Onda son zamanlarda meydana gelen değişimi fark etmiş olması gerekirdi. Ona yardım etmenin bir yolunu bulmuş olmalıydı. O zaman belki ağlamayacaktı da çünkü Brooks'a sırtını yaslamış olsa Eureka işlerin üstesinden gelebilirdi. Belki de bunların hiçbirisi yaşanmamış olacaktı. Ne var ki hepsi yaşanmıştı.

Babası hafifçe nefes aldı, gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı. Sadece birkaç saniyeliğine, sanki acılarından kurtulmuşçasına, daha rahat dinleniyor gibi göründü ama sonra yüzüne acı geri döndü.

“İmdat!” diye bağırdı Eureka, dayanamayacağı kadar özlemişti Diana’yı. Annesi olsa, buradan nasıl çıkacağını söylerdi ona. “Nasıl yardım bulacağız? Bir doktor. Bir hastane. Sigorta kartını her zaman cebindeki cüzdanında taşırdı o-”

“Eureka.” Elbette Ander’in ses tonu hiçbir yardım bulamayacaklarını ve boşuna bağırarak olduğunu söylüyordu ona.

Cat titredi. “Çalar saatim birkaç saniye içinde çalmaya başlayacak. Ve Latince dersinden önce dolabının önünde bulduğumuzda, bu gördüğüm çılgın rüyayı anlatacağım sana. Hatta bu bölüm daha eğlenceli olsun diye biraz süsleyeceğim.”

Eureka çorak dağları gözleriyle taradı. “Ayrılmamız gerekecek. Birimizin burada, babam ve ikizlerle kalması lazım. Diğer iki kişi yardım arayacak.”

“Nerede arayacak? Elinde nerede olduğumuza dair bir ipucu olan var mı?” dedi Cat.

“Aydayız,” dedi Claire.

“Solon’u bulmamız lazım,” dedi Ander. “Ne yapılacağını bilir o.”

“Yakınında mıyız peki?” diye sordu Eureka.

“Yönümüzü Türkiye’nin batı kıyılarındaki Kuşadası diye bir şehre doğru yöneltmeye çalıştım. Ama burası incelediğim resimlerden hiçbirine benzemiyor. Kıyı şeridi...”

“Ne?” diye sordu Eureka.

Ander uzaklara baktı. “Şu an çok farklı.”

“Yani bizi getirmeye çalıştığın şehrin sular altında kaldığını söylüyorsun,” dedi Eureka.

“Bu Solon denen adamla daha önceden tanışmış mıydın sen?” diye sordu Cat. Büyük bir dikkatle araziye inceleyerek kalın deniz yosunu şeritlerini buluyor, demet yapıp kolunun altına koyuyordu.

“Hayır,” dedi Ander, “ama -“

“Ya bu da senin o korkunç ailenin geri kalanı kadar berbat bir herifse?”

“Solon onlara benzemez,” dedi Ander. “Olamaz.”

“Bunu hiç öğrenemeyeceğiz galiba,” dedi Cat, “çünkü onu nasıl bulacağımız konusunda en ufak bir fikrimiz yok.”

“Bulabilirim sanırım.” Ander saçlarının arasında parmaklarını hızla gezdirdi.

Cat yanaklarındaki yağmur damllarını silip temizledi ve kucağında su yosunu yığınıyla oturdu. Su yosunu tellerini bağlayıp bir araya getirdi, sonunda neredeyse batta-

niyeye benzer bir şey yaptı. Babası için. Eureka aynı şeyi düşünemediği için kendini aptal gibi hissetti.

“Bulabileceğini mi *saniyor*?” Cat battaniyesi üzerinden söylendi.

Ander eğilip Cat’le yüz yüze geldi. “Yetiştirilirken inandırıldığın her şeyi reddetmenin nasıl bir şey olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı acaba? Benim dünyamda tek gerçek şey, Eureka için hissettiklerim.”

“Ailemi bir daha asla görmeyeceksem-” dedi Cat.

“Böyle bir şey olmayacak.” Eureka arayı düzeltmeye çalıştı. “Kim benimle yardım bulmaya geliyor?”

Cat dik bakışlarını suyosunlarına indirdiğinde Eureka onun ağladığını fark etti.

Babasının yarası ciddiydi ama hiç değilse burada, Eureka ve ikizlerin yanında. Cat ise babasının nerede olduğunu bile bilmiyordu. Eureka’nın gözyaşları Cat’in ailesini eritmişti. Başlarına ne geldiği konusunda hiçbir fikri yoktu Cat’in. Artık Eureka’dan başka kimsesi yoktu.

“Cat-” Eureka arkadaşına uzandı.

“Barney’ye en son söylediğim şeyin ne olduğunu biliyor musun?” dedi Cat. “Gübre yiyip ölmesini söyledim ona. Kardeşime söylediğim son kelimeler bunlar olmamalı.” Elleriyle kapadı yüzünü. “Annemle ben güya opera dersi alacaktık. Babam düğünümde beni nikâh masasına yan parende atarak götüreceğine söz vermişti...” Gözlerini dikip çamurun içinde yarı baygın yatan Eureka’nın babasına baktı, sanki kendi babasına bakıyor gibiydi. “Bu işi düzeltmek zorundasın Eureka. Ve annenin dikiz aynasını bantla geri yerine yapıştırdığın zamanki gibi değil. Gerçekten düzeltmeyi kastediyorum, yani her şeyi.”

“Biliyorum,” dedi Eureka. “Yardım getireceğim. Aileni arayacaksın. Barney’ye zaten bildiği şeyi, onu çok sevdiğini söyleyeceksin.”

“Tamam.” Cat burnunu çekti. “Ben burada kalacağım. Siz ikiniz gidin.” Suyosunu battaniyesini Eureka’nın babasının üzerine örttü, sonra da perişan bir halde bir kayanın üzerine oturdu. İkizleri çekip kucağına aldı, hırkasıyla başlarını örtmeye çalıştı. En ufak bir çiseleme ihtimali bile varsa yaz kampı gezilerine katılmayı reddeden bir kızdı bu.

“Dur sana yardım edeyim.” Eureka hırkayı hem ikizlerin hem de arkadaşının üzerine örtecek şekilde uzatmaya çalıştı. Arkasında bir ısı değişimi fark edince hızla döndü.

Büyük kaya parçasından dışarı doğru uzanan bir kıvrımın altında, Ander tahta moloz parçalarını kullanarak küçük bir ateş yakmaya başlamıştı. Babasının büyük ölçüde yağmurun dışında kalan ayaklarının dibinde yanıyordu.

“Bunu nasıl yaptın?” diye sordu.

“Bir-iki nefes odunları kurutmaya yetti. Gerisi kolay oldu.” Suyosunu battaniyenin bir ucunu kaldırarak çalı çırpı yığını ve daha büyük odun parçalarını gösterdi. “Biz dönmeden yakacak lazım olursa burada var,” dedi Cat’e.

“Sen babamla kalmalıydın,” dedi Eureka, Ander’e. “Kordonun onu koruyabilirdi-”

Ander bakışlarını çevirdi. “Ailem futbol sahalarından daha büyük kordonlar kurabilir. Bense yanı başımda duran birine bile korunak olamıyorum.”

“Ama daha demin, o dalgadan sonra kollarındayken-”

“O öylesine oldu, ben bir çaba göstermeden. Ama çabaladığımda...” Başını iki yana salladı. “Ben hâlâ kudretimi öğrenme aşamasındayım. Gittikçe kolaylaşacağını söylü-

yorlar.” Omzunun üzerinden kısa bir bakış attı, sanki ailesini hatırlamıştı. “Acele etmemiz lazım.”

“Daha nerede olduğumuzu bile bilmiyorsun, nereye gittiğimizi-”

“İki şeyi biliyorum,” dedi Ander, “rüzgârı ve seni. Rüzgâr bu okyanusun bir ucundan diğerine geçmemizi sağladı ve sen de bunun nedenisin. Ama sadece bana güvenirsen sana yardım edebilirim.”

Eureka’nın aklına, Ander’in kendisini korulukta, o masum yağmurun altında koşarken buluşu geldi. O gün Ander fırtınataşını ıslatması için ısrar etmişti. Eureka gül-müştü, çünkü çok saçma görünmüştü bu.

Eğer ben haklı çıkarsam bana güveneceğine söz veriyor musun?

Ona güvenmek hoşuna gitmişti Eureka’nın. Fiziksel bir haz almıştı ona güvenmekten, parmak uçlarına dokun-maktan ve yüksek sesle ‘sana güveniyorum’ demekten.

Arkasına baktı ve uzaklardaki bir dalgaya vuran yıldırımı gördü. O çarpma noktasında neler olduğunu merak etti. Döndü, gözlerini dağlara dikti ve onların ardında ne-ler yaşandığını merak etti.

Kolunun altındaki alışveriş çantasına daha sıkı sarıldı. Nereye gidiyorsa, Aşk Kitabı da oraya gidecekti. Babasını öpmek için eğildi. Göz kapakları titredi ama açılmadı. Eureka ikizlere sarıldı.

“Burada Cat’in yanında kahn. Babamıza göz kulak olun. Çok geçmeden döneceğiz.”

Bakışları Cat’le buluştu. Oradan ayrıldığı için kendisini berbat hissediyordu.

“Ne var?” diye sordu Cat.

“Eğer o kadar kızgın ve mutsuz olmasaydım,” dedi Eu-

reka, “o salondaki mutlu insanlardan biri olsaydım, sence gözyaşlarımı bunları yapmış olur muydu?”

“O salondaki mutlu insanlardan biri olsaydın,” dedi Cat, “sen, sen olmazdın. Senin kendin olmana ihtiyacım var. Babanın senin kendin olmana ihtiyacı var. Eğer Ander haklıysa ve sen bu tufanı durdurabilecek tek kişiyisen, bütün dünyanın senin kendin olmana ihtiyacı var.”

Eureka yutkundu. “Teşekkürler.”

Cat kayalık tepelere bakarak başıyla onayladı. “O halde aynı şekilde devam et.”

Ander’in eli Eureka’nın elini buldu. Eureka o eli sıkı, Cat’in haklı olmasını umarak ve dünyadan geriye kurtarılacak neyin kaldığını merak ederek yürümeye başladı.

DERİN DONDURUCU

Eureka ve Ander, dar bir vadinin içindeki taşmış bir akarsuyu takip ettiler ve yumuşak beyaz taştan bir dünyanın içlerine doğru ilerlediler. Yan tarafında dağların yükseldiği konik kayalar ormanından geçtiler. Akarsuyun kenarlarında, deriyi yırtacak kadar sivri dikenleri olan kaktüslerin yanından el ele tutuşarak yürüdüler.

Eureka bu kaktüslerin yağmurdaki tuzdan etkilenip etkilenmediğini merak etti. Dünya üzerindeki en sevdiği bitkileri hayal etti - Hawaii'deki orkideler, Yunanistan'daki zeytinlikler, Key West'teki portakal ağaçları, Kaliforniya'daki cennetkuşu çiçekleri ve memleketinin bataklık kollarında yetişen meşeler. Kaktüs iğnelerini direnirken hayal etti.

Çamurdan tanınmaz hale gelmiş koşu ayakkabıları, Eureka'nın aklına takım arkadaşlarının fırtınalı havalarda yaptıkları kır koşusu antrenmanlarından sonra gönderdikleri fotoğrafları getirdi. Kahverengi-gri gurur vesilele-

ri. Bir daha kimsenin yağmur altında koşmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etti.

Aşağılarda çelik mavisi bir koyun görüldüğü bir büke geldiler. Karaya ilk çıktıkları kayayla Cat ve ailesinin Ander'in yaktığı ateşin başında çömelmiş, dişlerini sıkarak bekledikleri uzun üçgen kayalık görünüyordu. O kocaman kayalık minicik görünüyordu buradan. Eureka'nın düşündüğünden daha fazla yol almışlardı. Çok uzaklaşmış olmaları gerilmesine neden oldu.

Kayalığın ötesine baktı, etraflarını kuşatan okyanusa. Yavaş yavaş daha düzenli şekiller çıktı ortaya. Selde bel vermiş insan yapımı eserler; damlar. Suyun alıp götürmüş olduğu şehrin hayaletiydi bunlar.

O damların altındaki insanları hayal etti, onun selinde boğulmuş insanları. Fırtınataşı kalkanının içinde kendi tahribatının altında yüzmüştü ama şimdi olan biteni gözleriyle görüyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Yağmurda ufalanmak istedi. Her şeyi düzeltmek istiyordu, hem de hemen.

"İşleri tekrar yoluna koyacağını biliyorsun," dedi Ander.

Eureka, Ander'in bu desteğinin bir katedralin payandası gibi, kendisini daha güçlü kılması için çabaladı ama Ander'in bu inancı nereden aldığını bilmiyordu. İşleri düzeltebileceğine gerçekten inanıyor gibi görünüyordu ama bunun tek nedeni kendisinden hoşlanmasıydı - yoksa daha fazlası da mı vardı? Solon'un bütün soruların yanıtını vereceğini söyleyip duruyordu... Tabii onu bulabilirlerse.

Patika genişleyip ikiye ayrıldı. Açıklayamadığı bir içgüdü Eureka'ya soldan gitmelerini söylüyordu. "Hangi yoldan?" diye sordu Ander'e.

Ander sağı döndü. “Doğuya doğru gidiyoruz... Yoksa kuzeye mi? Nerede olduğumuzu anlayabilmem için dağlara çıkmamız lazım.”

Ander daha bir saniye önce, ona güvenirken nasıl da kendinden emin görünmüştü. “Bir haritan var mı?” diye sordu Eureka.

Ander yürümeyi bıraktı ve öyle kederli gözlerle döndü ki Eureka onun elini tuttu. Ellerin bu kadar birbirine uygun olması şaşırttı Eureka’yı, başka kimseyle olmamıştı böyle bir şey. Ander bakışlarını indirdi ve Eureka’nın parmak uçlarını okşadı.

“Anladım,” dedi Eureka. “Harita falan yok.”

“Harita benim belleğimde, daha çok küçükken amcalarımın ve teyzelerimin mırıldandığı çizgilerle çizildi. Ağzlarından çıkan kelimeleri neden ezberledim bilmiyorum, belki de kayıp Tohumtaşyan’a dair konuşmalar tuhaf ve romantik gelmiştir bana. O zamanlar hayatımda o kadar az heyecan vardı ki.”

Eureka onun elini bıraktı. Ander’in onları dünyanın öbür ucuna hayali bir haritaya dayanarak getirmiş olduğunu öğrendiğinde, Cat’in vereceği tepkiyi düşündü. Ander’i suçlamak istemiyordu. Şu an buradaydılar ve birbirlerinin desteğine ihtiyaçları vardı.

Ander sağdaki sarp patikayı seçti. “Solon kaçmadan önce planlar yapmıştı. Türkiye’nin batısında Acı Bulut diye adlandırdığı bir mağaraya doğru gitmişti.”

Patika genişledi. Eureka hızlanıp koşar adım yürümeye başladı. Sağ bileği ayakkabısı yere her çarpışında zonkliyordu ama koşmak bu yabancı araziye tanıdık bir şeyler kazandırıyordu. Bedeni onun iyi anladığı bir ritmi buluyordu.

Ander yetişti. Eureka'ya kısa bir bakış attı ve aralarında bir anlaşmanın şimşekleri çaktı. Yarışmaya başladılar. Eureka bacaklarını hızlandırdı. Rüzgâr arkasında uğulduyordu artık. Yağmurun tuzu gözlerine battı, bileğindeki acı dayanılmaz bir hal aldı ama hızlandıkça daha az hissetti hepsini.

Yavaşlayabileceğini de sanmıyordu artık. Kaybolmuşlardı ve Eureka bunu, her iki taraftan dik şekilde inen kayalıklarla çevrili bir metre genişlikteki daracık bir geçide girdiklerinde anladı. Dar bir koridorun içinde karanlıkta koşmak gibi bir şeydi bu. Attıkları her adım onları daha derin bir bitkinliğe taşıyordu ama Eureka bu yanma bünyesinden çıkıncaya, bu ateş dininceye kadar koşmak zorundaydı. Daha sonra bir ara soluklanırlar ve ne yapacaklarını hesaplarırdı.

“Eureka!”

Ander hemen önünde durdu ve Eureka onun sırtına doğru çarptı. Elmacık kemiği hızla Ander'in kürek kemiğine vurdu. Ander'in kaslarının, sanki bir şeye karşı ona kalkan olmaya çalışıyormuş gibi kaskatı kesildiğini hissetti Eureka. Parmak uçlarında dikilip Ander'in ötesine baktı.

Ölü bir kız akarsuyun kenarında yatıyordu. Yaklaşık on iki yaşlarında gösteriyordu. Saçlarına yapraklar yapışmıştı. Uzun, eğri büğrü bir kütüğün üzerine ata biner gibi oturarak yan tarafına devrilmişti. Eureka kızın kanla lekelenmiş uçuk pembe plili gömleğine bakakaldı. Simsiyah perçemler yanaklarında keçeleşmişti. Uzun sağı sarı bir kurdeleyle bağlanmıştı.

Eureka kendisinin on iki yaşındaki halini düşündü. Bir köpek yavrusunun patilerini andıran kocaman eller

ve ayaklar, daima karmakarışık saçlar, ayrık dişli bir gülüş. Daha Cat'le tanışmamıştı. On ikinci yaşının yazında ilk öpücüğünü almıştı. Alacakaranlıktı ve Brooks'la birlikte onların kayıkhanesindeki rıhtımın altında yüzmekteydiler. Bir kurbağalama yüzüştten hava almak için çıktığı anda onun dudaklarının hafifçe kendi dudaklarına dokunduğunu hissetmek, beklediği son şeydi. Öpüşmenin ardından, her ikisi de başka bir şey yapamayacak kadar utanmış olduklarından histerik kahkahalar atarak adeta suyun üzerinde yürümüşlerdi. Eureka o zamanlar çok farklıydı.

Boğazının gerisinde bir yanma hissetti. Yine orada, ılık Cypremort sularında, uzaklarda olmayı istedi. Bu ölü kızın başında dikilmek dışında her yerde olmayı istedi.

Artık başında da dikilmiyordu zaten. Hemen yanında diz çöküyordu. Kenarındaki derenin içine oturuyordu. Kızın deforme olmuş, kırık kolunu kaldırıp kütükten kurtarıyordu. Soğumuş elini tutuyordu.

"Senin canını yaktım," dedi Eureka ama asıl aklından geçen *seni kıskanıyorum* demekti, çünkü kız bu dünyanın sorunlarını ve acılarını arkasında bırakmıştı.

Bakire Meryem'e dua etmeye başladı, çünkü öyle yetiştirilmişti ama Eureka hemen bir saygısızlık sezdi davranışında. Büyük olasılıkla bu kız Katolik değildi. Eureka onun ruhunun gitmesi gereken yere ulaşmasına yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı.

"Onu defnedeceğim."

"Eureka bence..." diye başladı Ander konuşmaya.

Ama Eureka çoktan çekip çıkarmıştı kızı kütükten. Onu dere kenarına dümdüz yatırdı ve gömleğini düzeltti. Eureka'nın parmakları çakılların arasına daldı ve çamura ulaştı.

Avuçlarına doldurduklarını kenara bırakırken, tırnaklarının altındaki boşluğa dolan alüvyonlu kumu hissetti. Hiçbir zaman gömülmemiş olan annesi Diana'yı düşündü.

Bu kız ölmüştü, çünkü Diana hiçbir zaman Eureka'ya gözyaşlarının neler yapabileceğini anlatmamıştı. Annesine yönelik daha önce hiç hissetmediği bir öfke Eureka'yı ele geçirdi.

“Ölülerin her biriyle böyle meşgul olmaya zamanımız yetmez,” dedi Ander.

“Yapmak zorundayız.” Eureka kazmaya devam etti.

“Babanı düşün biraz,” dedi Ander. “Ayrıca Acı Bulut'u ilk bulan biz olmazsak seni bulacak olan ailemi. Hemen harekete geçip Solon'u bularak, kendini affettirmek için ne yapman gerektiğini öğrenerek bu kıza daha fazla saygı göstermiş olursun.”

Eureka kazmayı bıraktı. Kızın sarı kurdelesine uzanırken kolları titriyordu. Kurdelenin bağını neden çektiğini bilmiyordu. Kızın ıslak siyah saçlarından kaydırıp çıkarırken açıldığını hissetti. Rüzgâr Eureka'nın parmakları arasındaki kurdeleyi büktü ve hafifçe göğsüne esti. Uzaktan tanıyordu bu hissi - eski bir dosttu, uzun bir seyahatin ardından geri dönmüştü: Umut.

Bu kız Eureka'nın gözyaşlarıyla söndürdüğü parlak bir ateşti ama oralarda yanan daha birçok alev vardı. Olmak zorundaydı. Sarı kurdeleyi fırtınasının da asılı olduğu zincire bağladı. Yitik ve umudunu kaybetmiş olduğu her seferinde bu kıızı hatırlayacaktı; Eureka'nın gördüğü ilk gözyaşı kurbanıydı bu ve onu başlatmış olduğu bu işi durdurması, yanlışlarını düzeltmesi için teşvik edecekti.

Eureka, Ander'e dönüp de onun panik halindeki yüz

ifadesini görünceye kadar gözlerinin yaşardığını fark etmedi.

Ander anında yanında bitmişti. "Hayır!"

Eureka'yı kırık bileğinden yakaladı. Acı kör ediciydi. Bir gözyaşı damlası yanaklarında aşağı süzüldü.

Birdenbire evindeki o aile yadigârı avizeyi hatırladı; kapıyı öfkeyle çarpıp çıktığı gün kırmıştı. Babası onarmak için saatlerini harcamış ve avizenin neredeyse yepyeni görünmesini sağlamıştı. Ancak bir sonraki sefer Eureka kapıyı dikkatle, son derece hafif bir şekilde kapattığında avize zangırdamış ve tuzla buz olmuştu. Eureka da o avize gibi olduğu için mi şu an 'yine' ağlıyordu? En ufak bir dokunuş onu da böyle aniden parça parça mı edecekti?

"Lütfen bir gözyaşı daha dökme," diye yalvardı Ander.

Eureka ağlamanın nasıl durdurulabileceğini merak ediyordu. Acı nasıl geçerdi? Nereye giderdi? Ander ondan sanki Lafayette'deki kar yağışı gibi gelip geçici bir şeymiş gibi bahsediyordu. Sarı kurdeleye dokundu.

Zaten dünyayı sel altında bırakan gözyaşını dökmüştü. Verebileceği hasarı verdiğini farz ediyordu. "Gözyaşlarım daha fazla ne yapabilir ki?"

"Dökülen her bir gözyaşının gücünü öngören kadim bir kural var-"

"Bunu bana söylememiştin!" Eureka'nın soluk alışverişi hızlandı. "Kaç gözyaşı döktüm ben?"

Yüzünü silmeye yeltendi ama Ander ellerine yapıştı. Gözyaşları el bombaları gibi asılı kaldı.

"Solon açıklayacak-"

"Söyle bana!"

Ander ellerini tuttu Eureka'nın. "Korktuğunu biliyo-

rum ama ağlamayı durdurmak zorundasın.” Ander elini arkadan dolaştırdı ve Eureka’nın başını avucuna yasladı. Nefes alırken göğsü şişti. “Sana yardım edeceğim,” dedi. “Yukarı bak.”

Eureka’nın başının üzerinde girdap gibi dönen dar bir hava sütunu oluştu. Birkaç yağmur damlası zayıflayıp yavaşlayıncaya... Ve kar tanesine dönüşünceye kadar dönme hızı arttı. Yağmur kayaların üzerinde gümbürdüyor, etraflarındaki bütün su birikintilerinde şakırdıyor ama Eureka’nın başının üzerindeki fırtına bir kar tipisine dönüşüyordu. Eureka ürperdi, büyülenmişti.

“Kıpırdama,” diye fısıldadı Ander.

Sıcak gözyaşları soğuyup ardından tam teninin üzerinde donarken Eureka’nın tüyleri diken diken oldu. Birini almak için elini uzattı ama Ander’in parmakları parmaklarının üzerine kapandı.

Ander cebinden çubuk şeklinde gümüş rengi küçük bir şişe çıkardı. Çapayla aynı cevherden yapılmış gibi görünüyordu. Eureka’nın yüzündeki gözyaşı damlalarını büyük bir dikkatle topladı ve birer birer küçük şişenin içine koydu.

“Nedir bu?”

“Bir gözyaşı şişesi,” dedi Ander. “Tufandan önce, Atlantisli askerler savaşa giderken, sevgilileri bunun gibi şişeler içinde gözyaşlarını armağan ederlerdi.” Ander şişenin ağzına sivri gümüş kapağı yerleştirdi ve cebine koydu.

Eureka ölümcül sonuçları olmayan gözyaşları dökebilecekleri kışkırdı. Bir daha ağlamayacaktı. Zihnine, donmuş acıların yaşayabileceği bir gözyaşı şişesi koyacaktı.

Eureka’nın omuzlarındaki kar taneleri erimeye başladı.

Bileği önceye göre çok daha fena ve derinden ağrıyordu. Rüzgârlı yağmur geri gelmişti.

“Nasıl yaptın şu kar işini?” diye sordu.

“Bir rüzgâr dalgasını ödünç aldım.”

“O halde neden ilk ağladığımda dondurmadın gözyaşlarımı? Neden birileri beni durdurmadı?”

Ander, Eureka annesi Diana’yı kaybettiğinde nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu. Eureka o gün aynadaki yansıması dışında kimseyi bu kadar kederli görmemişti. Bu Eureka’yı daha da fazla ona doğru itti. Ona dokunmak, dokunulmak için can atıyordu ama Ander ciddileşti ve dönüp gitti.

“Yardım etmek için etraftaki bazı şeyleri harekete geçirebilirim ama seni durduramam. Evrende senin duygularının yarısı kadar bile güçlü bir şey yok.”

Eureka yarı kazılmış mezarında yatan kıza yüzünü döndü. Mavi, ölü gözleri açıldı. Yağmur, temsili gözyaşları olmuştü gözlerinde.

“Duygularımın bu kadar tehlikeli olduğunu neden söylemedin bana?”

“Kudret ve tehlike arasında fark var. Duyguların dünyadaki her şeyden daha güçlü ancak onlardan korkmana gerek yok. Aşk korkudan daha büyüktür.”

Tiz bir kıkırdama ikisini de yerinden sıçrattı.

Ametist rengi kaftanlar içinde üç kadın akarsuyun öte tarafındaki fundalıkların arkasında belirdi. Giysileri orkide yapraklarından dokunmuştu. Birisi çok yaşlı, diğeri orta yaşlarında, sonuncusu ise Evangeline Lisesi’nin koridorlarında Cat ve Eureka ile birlikte dolaşacak kadar genç ve çılgın görünüyordu. Saçları gümüşten siyaha kadar uza-

nan bir yelpazedeydi. Üç çift göz Eureka ve Ander'i didik didik ediyordu. Başlarının etrafında vızıldayan arı sürüleri kaynaşıyordu.

En gençlerinin boynunda, ucunda bir tılsım sallanan gümüş bir kolye öylesine parlak ışıldıyordu ki Eureka onun ne olduğunu çözemedi. Kız gülümsedi ve parmaklarıyla zincire dokundu.

“Ah, Eureka,” dedi. “Biz de seni bekliyorduk.”

DÜŞMANLAR YAKLAŞIYOR

Kadınlar, bir deja vu gibi, tuhaf bir biçimde tanıdıktı. Ama Eureka bunlar gibi birilerini daha önce görmüş olabileceği bir yeri düşünemiyordu. O anda Madam Blavatsky'nin cızırtılı sesini duydu zihninde ve gündeğümünde onun evinin arkasında oturup bu yaşlı kadını Aşk Kitabı'ndan kendi çevirdiği bölümü okurken dinleyişini hatırladı.

Çocukluğundan beri özlemini çektiği bir şeyi yaşamakta olduğunu kabullenmek için uğraşırken Eureka'nın yüzündeki kaslar gerildi: Bir kitabın karakterleri canlanmıştı ve bu korkunç bir şeydi. Sayfa atlamanın ve bu bölümün mutlu sonla bittiğinden emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Hikâyesinin kahramanının bildiğinden daha fazlasını bilmiyordu; kahraman kendisiydi ve kaybolmuştu.

Omuzlarını dikleştirdi, çenesini yukarı kaldırdı.

Kadınların siyah kaşları havaya kalktı.

"Devam et," diye teşvik etti onu orta yaşlı olanı. "Söyle." Dili tıpkı bir yılanınki gibi çatallıydı.

“Dedikoducadıları,” dedi Eureka, dramatik bir ses tonuyla.

Aşk Kitabı’nda, dedikoducadıları Atlantik Okyanusu’na yukarıdan bakan tepelerde yaşayan, yaşsız büyücü kadınlardı. Kimsenin sırdaşı olmamalarına rağmen herkesin sırlarını bilirlerdi. Leander’in adadan kaçması mümkün olsa bile asla Dolphine’nin lanetinden kaçamayacakları konusunda Selene’yi uyarmışlardı.

Kör talih süslüyor yüreklerinizi ve sonsuza kadar süsleyecek.

Madam Blavatsky bu dizeyi tercüme ederken *sonsuza kadar* kısmı Eureka’yı yüreğinden yakalamıştı. Kendisi Selene’nin soyundan geliyordu ve Ander ise Leander’in soyundan. Dedikoducadılarının kadim laneti bugüne kadar gelip Eureka ve Ander’in birbirleri için hissettiklerini etkileyebilir miydi? Eureka’nın soyu için yasak gözyaşlarından daha fazlası mı vardı? Aşk da mı imkânsızdı?

“*Dedikoducadıları!*” Bir baykuş gibi öttü en yaşlıları ve Eureka bütün cadıların dilinin çatallı olduğunu fark etti. En büyüklerinin siyah gözleri parıl parıl ve büyüleyiciydi, Eureka’ya anneannesinin gözlerini hatırlattı. Bu cadının da bir zamanlar genç olduğunu bilmek sersemleticiydi. Eureka o dönemin ne kadar sürmüş olduğunu merak etti.

Yaşlı cadı arkadaşlarının sırtına bir şamar attı, yağmur damlaları orkide giysilerinden bir havai fişek gibi fırladı. “Bu genç sınıflama yapmaya pek hevesli!”

“Hakkınızda hikâyeler duydum,” dedi Ander. “Ama bana sizlerin Uyuyan Dünya’ya ait olduğu öğretilmişti.”

Genç cadı, boynunun kusursuz çukurunda ılık ılık pırıldayan kristal tılsımı gözler önüne sererek çenesini Ander’e doğru kaldırdı. Tılsımın gözyaşını andıran bir şekli vardı. “Peki sen kimsin çocuk?”

Ander boğazını temizledi. “Ben bir Tohumtaşayan-”
“Öyle misin?” İlgisini çekmişti genç cadının, aç gözleriy-
le Ander’in vücudunu incelemeye başlamıştı.

“Şey, evet,” dedi Ander.

“Peki şimdi nesen?” Genç cadı gözlerini kıstı.

Ander, Eureka’ya baktı. “Geçmiş olmaya bir çocu-
ğum.”

“İsmi ne?” Genç cadının sesindeki büyüleyici uğultu
Eureka’nın başını döndürdü.

“Ander. Leander’dan geliyor ismim.”

“Sizin isimleriniz ne?” diye sordu Eureka. Eğer Aşk Ki-
tabı’nda söylendiği gibi Selene’nin teyze ve kuzenleriyse-
ler, bu durumda bu kadınlar Eureka’nın da akrabası olu-
yorlardı ve onlardan korkmasına gerek yoktu.

Dedikoducuları sanki kendileri birer kraliçeymiş de
Eureka saygısızlık yapmış gibi gözlerini kırıştırdılar. Ar-
dından da abartılı kahkahalarla uludular. Düşmemek için
birbirlerinden destek alıyor; solgun ayaklarıyla çamurda
tepiniyorlardı.

En genç olanları kendini toparladı taçyaprağından giysi
koluyla göz kenarlarına hafifçe dokundu. Eureka’nın duy-
mayan kulağına eğildi:

“Kimse görüldüğü gibi değildir. Özellikle de sen Eu-
reka.”

Eureka geri çekildi ve kulağını ovaladı. Neredeyse hiç
duymayan kulağıyla kızı kesin bir netlikte duymuştu. Ma-
dam Blavatsky’nin muhabbet kuşu Polaris’in o sevimli
şarkısını da sağır kulağıyla işitmesi geldi aklına. O şarkı bir
mucize gibi gelip bulmuştu onu. Dedikoducasının fısıltı-
sı ise içinin derinliklerinde bir şeyleri titreten telepatik
bir yumruktu.

“İsmin ‘buldum’ anlamına geliyor ama bütün hayatını yitirmiş durumdasın.” En yaşlı cadı, diliyle arı bulutuna bir fiske atıp birini kaptı, iğnesi yukarı gelecek şekilde hızla döndürdü ve sonra arı kümesinin içine geri bıraktı onu.

“Hatta şimdi her zamankinden de çok.” Ortanca cadının dik bakışları, etraflarında bir daire çizdi ama sonra yeniden Eureka’ya yöneldi.

Yavaş yavaş başlarını çevirip Eureka’nın omzunda asılı mor renkli büyük el çantasına diktiler gözlerini. Eureka nemli keten bezi korurcasına avucuna aldı. “Bizim yola koyulmamız gerekiyor.”

Cadılar güldü.

“Buradan ayrılabileceğini sanıyor!” diye bağırdı en yaşlı cadı.

“Gel, Eureka,” dedi genç cadı. “Kayboldunuz, sizi gitmek istediğiniz yere götüreceğiz.”

“Biz kaybolmadık,” dedi Ander sertçe.

“Tabii ki kayboldunuz.” En yaşlı cadı o kocaman karanlık gözlerini devirdi. “Acı Bulut’u kendi başınıza bulacağınızı mı sanıyorsunuz?” Eğilip yaklaştı ve Eureka’nın kırık bileğini ciyak ciyak bağtıncaya kadar sıkıca tuttu.

“Ona merhem ver,” dedi yaşlı cadı sabırsızca.

En genç cadı taçyapraklarından yapılmış derin bir cep-ten küçük bir cam şişe çıkardı. Mor renkli pırıl pırıl madde şişenin içinde dönüyordu. Şişeyi Eureka’ya attı, zar zor yakaladı Eureka.

“Bu ağrıların için,” dedi cadı. “Şimdi bu yoldan gel.” Çamurlu akarsuyun karşısını, üç yüz metre yüksekliğinde bir sivri dağ zirvesini işaret etti.

Sarp kayalığın üzerindeki dik doğal merdiven doğru

dağa çıkıyordu. Eureka bir kez daha gidilmesi gereken yolun bu olduğuna dair içinde kafa karıştırıcı bir duygu hissetti. Ander'e bir göz attı ve o da başıyla belli belirsiz onayladı.

Şişenin kapağını açtı Eureka ve içini kokladı. Fulya çiçeğinin tatlı rayihası burnuna doldu ve hemen ardından da kemiği bir kez daha parçalanıyormuş gibi bir zonklama hissi.

"Karşılığında bir şey isteyecekler," diye fısıldadı Ander, Eureka'ya.

"Bırak da bunu Solon düşünsün," diyerek güldü cadı.

"Devam et," dedi genç cadı. "Kemiğini iyileştirecek o. Biz bekleriz."

Eureka mor sıvıdan biraz avucuna döktü. Sıvının içinde, teyzesi Maureen'in güzellik salonunda bulunan oje-lerdeki gibi, altın benekler vardı. Merhemi parmak ucuyla şöyle bir karıştırıp bileğinin bir kısmına sürdü.

Kavurucu bir hararet kapladı bedenini ve bu dedikodu-cadılarına güvendiği için fena halde aptal hissetti kendini. Ama bir an sonra ateşi söndü, keyif verici bir serinlik çöktü üzerine ve ağrılarından eser kalmadı. Bileğindeki şiş inmişti, merhemi sürdüğü yerdeki morluk hafifledi ve sonra da yok oldu. Mucizevî bir şeydi bu. Eureka sıvıdan bileğine biraz daha sürdü. O ilk ateşe dayandı, rahatlatıcı serinliği bekledi ve ağrıları bir giysi katmanını gibi üzerinden kalktı. Gözlerini kapatıp iç geçirdi. Şişeyi çantasına attı, kalanını babasıyla paylaşmak için can atıyordu.

"Peki sizi takip edeceğiz," dedi dedikoducadılarına.

"Hayır." Genç cadı başını iki yana salladı ve kayalıklar-daki merdiveni gösterdi. "Biz sizi takip edeceğiz."

Yol dik ve suyla kaplıydı. Alçakta asılı duran bulutlar, yanmakta olan bir evden çıkarcasına karaydı. Cadılar hep arkalarından yürüyüp ne zaman beklenmedik bir yol ayırımına gelseler “Sola!” diye, ne zaman kendilerinden sarp bir kayalığı, kaygan, dik ve yüksek bir yokuşu çıkmaları istense “Yukarı!” diye ve ne zaman bir yılan bir daldan aşağı kayıp geçerlerken onlara tıslasa “Eğilin!” diye sert talimatlar vererek zarif dağ zirveleri boyunca onlara rehberlik etti. Ortanca cadı bağırarak Eureka’nın anlamadığı talimatlar da verdi - “Ye!” ve “Ha!” ve “Roscoe Leroy!” gibi.

Attığı her adım Eureka’yı ailesinden ve arkadaşından biraz daha uzaklaştırıyordu. William ve Claire’in dağda hayal meyal görünen şeylere dikkatle bakışlarını zihninde canlandırdı. Ne kadar süre sonra izlemekten vazgeçtiklerini merak etti.

Can çekişen fındık ağaçlarının oluşturduğu perişan bir ormana girdi. Yaprakları kahverengine dönmüştü ve tuzla kaplı fındıkları Eureka’nın ayakları altında çıtırdıyordu. Bir örümcek ağı iki dal arasından sarktı ve rüzgârda sallandı. Üzerine tutunmuş damlacıklar genç bir su perisinin ormanda bıraktığı incileri andırıyordu.

“Eureka!”

Eureka yukarı baktı, William ve Claire’i dev bir fındık ağacının dallarında gördü. İkizler yere atladı ve her tarafa çamur sıçrata sıçrata ona doğru koşular. Eureka onlar olduğuna inanmadı, ikisini de kollarına aldığı zaman bile. Gözlerini kapattı ve kokularını içine çekti.

“Nasıl geldiniz buraya?”

İkisi de Eureka’nın birer elini tuttu. Ona bir şey göstermek istiyorlardı.

Ağacın öteki tarafında uzun beyaz bir nesne yağmura parladı. Eureka ihtiyatlı bir şekilde yaklaştı ama ikizler güldü ve onu daha sertçe çektiler. Hamağa benzer bir şeydi fakat dokusu onu daha çok devasa bir koza gibi gösteriyordu. Eureka bunu yakından dikkatle inceledi, bir milyon yanardöner gece kelebeği kanadından örülmüş görüntüsü karşısında afalladı. Minicik kırılğan parçalar, havada asılı duran, kendi başına süzülen muazzam bir çardak oluşturmuştu.

Bu çardağın içinde Eureka'nın babası yatıyordu. Açık kahverengi kanatlardan ince bir gölgelik yüzünü yağmurdan koruyordu. Eureka'nın gömleğiyle sarmış olduğu parçalanmış omuzu, küpeçiçeğinden ipeksi bezle ustalıklı yeniden sarılmıştı. Aynı malzemeden bir lapa da alınındaki yaranın etrafına sürülmüştü. Kendindeydi. Eureka'nın elini tutmak için uzandı ve güldü.

“Şehrin bu yakasında iyi doktorlar var.”

“Ağrıların ne durumda?” diye sordu Eureka.

“İdare ediyorum.” Gözlerine bakılırsa akli başındaydı ama rüyada gibi konuşuyordu.

Eureka elini cebine attı ve merhem şişesini babasının eline bastırdı. “Bunun yardımı olur.”

Gece kelebeği kanadından çardağın ötesinde, üç yeni dedikoducadısı bir başka, daha da kederli ağacın altında sıkış tıkış toplanmış, ellerinin tersiyle ağızlarını kapatarak birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Ander ve Eureka'yı buraya getiren cadılar onlara doğru gidip hepsini yanaklarından öptüler ve sanki yıllardır biriktirdikleri haberler varmış gibi fısıldadılar.

“Kaç kişi bunlar?” diye sordu Eureka merakla.

Cat hemen yanında belirdi. “Bu acayip iyilik melekleri siz ayrıldıktan birkaç dakika sonra çıkageldiler. Onları yardım etmeleri amacıyla yolladığın için teşekkürler.”

“Ben göndermedim onları,” dedi Eureka.

“İçlerinden biri ağaçtaki bir deliğe diliyle bir fiske attı,” dedi William, “ve oradan yığınla böcek çıktı.”

“Böcekler kocaman bir beyaz dörtgen oldular gökyüzünde, sonra da babamızı kaldırıp yağmura taşıdılar!” diye ekledi Claire.

“Bu bacaksızlar doğru söylüyor,” dedi Cat.

“Babamız uçabiliyor!” dedi William.

Cat, Eureka’nın fırtınataşına uzandı, yağmuru geri yansıtan yüzeyini inceledi. “O sahilde ansızın ortaya çıktıklarında, seninle bir ilgileri olduğunu biliyordum. Bir şekilde buraya Evangeline’den çok daha uygunsun.”

“Ben de ait olduğum yeri asla bulamayacağım diye kaygılanıyordum,” dedi Eureka umursamaz bir alaycılıkla.

“Demek istediğim,” dedi Cat, “sen imkânsız şeylerin mümkün olduğu yerde anlam kazanıyorsun. Sen de o imkânsız şeylerden birisin.” Cat bir elini açıp uzatarak biraz yağmur yakaladı. “Senin güçlerin gerçek.”

Eureka geri dönüp dedikoducalarına baktı ama gitmişlerdi. Onlardan geriye kala kala, yerde parlayan tek bir orkide yaprağı kalmıştı. “Onlara teşekkür etmek isterdim.”

“Merak etme,” diye fısıldadı bir ses duymayan kulağına. En genç dedikoducasıydı bu ama Eureka’nın görebileceği hiçbir yerde değildi. “Solon bizim hesabı ödedi.”

“Biz nereye gideceğiz?” diye bağırdı Ander, yağmura doğru.

Cadıların kahkahalarıyla sarsıldı zemin. Eureka elinde

bir şey hissetti ve aşağı baktı. Parmaklarının arasında bir meşale belirdi. Uzun gümüş bir sapı vardı ve tepeye doğru genişleyip oluklu bir kadeh şeklini alıyordu. Kadehin ortasında bir alev parladı, yağmurda sönmüyordu. Eureka gözlerini dikip bu alevi yakan bir yağ ya da kömür arayarak meşalenin ortasına baktı. Bunların yerine parlak ametist taşlardan küçük bir yığın gördü.

“Hoş geldiniz.” Genç cadının sesi Eureka’nın sağır kulağına fısıldadı.

“Solon’a en kötü dileklerimizi iletin!” diye bağırdı en yaşlıları.

Daha fazla kahkaha ve sonra sessizlik oldu.

Eureka, yeni meşalesinin aydınlatabileceği bir ipucu arayarak ağır adımlarla koruya doğru yürüdü. Ağaçlardan birinin gövdesini henüz geçmişti ki sert bir şeye çarptı. Alnını ovaladı. Önünde gözle görünen olağandışı bir şey yoktu -yalnızca daha fazla çürümekte olan, eğri büğrü ağaçlar. Yine de bir duvar kadar katı bir şeyin içinden yürüyüp geçmişti. Bir kez daha denedi ve bir kez daha çarptı, bir adım dahi atamıyordu.

Ander bu görünmez gücü parmaklarıyla izledi. “Islak. Sanki bir kordon gibi. Gerçek bir şey bu, hissedebiliyorum ama yok gibi.”

“Beyler.” Claire bir-iki metre uzaktan el salladı. “Kapıyı kullanmaya ne dersiniz?”

Eureka gözlerini sıkıp kız kardeşinin hemen önündeki boşlukta bulanık, beyaz bir şeye baktı. Claire başının üzerindeki bir şeye ulaşmak için parmak uçlarında yükseldi, tuhaf gibi görünen bir noktayı birkaç kez denedi. Korunun kenarında, bir fındık dalının altında, üzerinde şekli Loui-

siana'yı andıran bir yosun lekesi bulunan yassı bir kayanın hemen ötesinde, beyaz gözenekli kayadan bir duvar, akıl almaz bir şekilde yavaş yavaş gözlerinin önünde belirmişti.

Claire parmaklarıyla çizerek varlık ya da görünürlük kazandırmıştı bu duvara.

"İşte burada." Claire'in elleri sanki bir arabayı parlatıyormuş gibi, kayanın siyah bölümü üzerinde dolaştı. Kaya gitgide daha çok yuvarlak bir girişe benliyordu.

Eureka, Rhoda'nın da burada olup alkışlamasını arzu ederdi. Bu Eureka'nın aklına Cennet'i, o da Diana'yı getirdi ve aynı semavi mekânda aynı dünyevi konularla ilgilenen bu iki ruhun yukarıdan onlara bakmak için bir araya gelip gelemediğini merak etti. Rhoda ve Diana, oralarda bir yerlerde, bir bulutun üzerinde birlikte miydi?

Bir işaret görmek için yukarı baktı. Yağmur bütün gün çalan o aynı yalnızlık ritminde gökten iniyordu.

Ander, Claire'in yanında diz çöktü. "Bunu nasıl yaptın?"

"Çocuklar yetişkinlerden daha fazlasını görür," dedi Claire sakın bir ifadeyle ve bir hayalet gibi kapıdan içeri süzülüp girdi.

BİR ŞARKI KARŞILIĞINDA YOK PAHASINA

Eureka, Ander'e döndü. "Sence bu gerçekten de-"

"Acı Bulut." Ander'in gülümsemesi, William'ın aleni sırtışıının tam zıttıydı. Ağlama sınırında bir gülümsemeydi bu. Eureka'nın çok ilgisini çekmişti ve Ander'in sevgili olmanın, o muazzam acısını onun acısıyla birleştirmenin ne anlama gelebileceğini düşünmek de ürküttü onu. Doğal olarak birbirlerinin kederini iyi anlayacaklardı ama ortamı kim yumuşatacaktı?

"Sen de benim kadar üzgünsün," diye fısıldadı Eureka. "Neden?"

"Hiç olmadığım kadar mutluyum ben."

Ander'i hep tanımış olmayı arzu etti Eureka, ona dair, onun yıllarca kendisine dair biriktirdiği kadar çok anısı olsaydı keşke.

Parlak beyaz kayaya dokundu. Acı Bulut. Eğer burası

Solon'un mağarasıysa, onun traverten taşını neden buluta benzettiğini anlayabiliyordu. Bu taş Claire'in ne denli katı olduğunu ortaya çıkarmasından sonra bile, neredeyse parmaklarınızı içinden geçirebilirmişsiniz gibi yumuşaklık hissi veriyordu.

Eureka meşalesini uzattı ve mağaradan içeri girdi. Sağır kulağıyla arkasında babasını taşıyan gece kelebeği kanatlarının yaydığı hafif titreşimi dinledi.

William mağara duvarlarında uzayan gölgesini gördü ve Eureka'ya biraz daha yanaştı. "Korkuyorum."

Eureka sevginin korkudan daha büyük olduğunu göstererek, "Ben yanındayım," dedi.

Mağara duvarlarının tuhaf, alacalı bir dokusu vardı. Eureka meşaleyi yakındaki duvara tuttu. Parmakları meşalenin gümüş çubuğuna sıkı sıkı sarıldı.

Duvarlar boyunca sıralanmış belki bin tane kafatası olmalıydı. Acaba buranın daha önceki sakinleri miydi? Onun gibileri uzak tutmak için mi konmuştu? Eski Eureka'nın bu görüntü karşısında tüyleri ürperebilirdi. Şimdiki Eureka ise duvara daha da yaklaştı, derisiz, sırtan bir yüzün hayal meyal görüntüsüne dikkatle baktı. Bu kafatasının bir kadına ait olduğunu hissetti. Göz çukurları geniş, düşük ve kusursuz biçimde yuvarlaktı. Hiç zarar görmemiş dişleri zarif çenesi boyunca uzanıyordu. Güzeldi. Eureka bir zamanlar ölmeyi ne kadar çok istediğini, bu kadın gibi olmaya ne kadar heveslendiğini düşündü. Bu sevimli kafatasının ruhunun nereye gitmiş olabileceğini merak etti, acaba arkasında ne tür acılar bırakmıştı...

Uzandı. Kafatasının çene kemiği buz gibiydi.

Eureka geri çekildi ve kafatası büyük resmin bir parçası

haline geldi. Yıldızlı bir gecede bir teleskoptan uzaklaşmak gibiydi. Kafatasları şurada burada başka tür kemiklerle birbirinden ayrılmıştı; uyluk kemikleri, kaburga kemikleri, dizkapağı kemikleri. Eureka, Diana'yla birlikte katıldığı arkeolojik kazılardan bu odanın annesinin aklını başından alacağını biliyordu.

Mağaranın derinliklerine doğru yürüdüler, Cat'in ince topuklu ayakkabıları taşın üzerinde tıkrıyordu. Meşale Eureka'nın sadece bir-iki metre önüyle bir o kadar da arkasındaki alanı aydınlatıyordu ve bu nedenle diğerleri yakın yürümek zorundaydı.

Tavandaki sarkıtlar, donmuş dev parmakların erimesi gibi damlıyordu. Cat, mızrak biçimli bir tanesinin altından geçerken eğilmesi için Eureka'nın başına bastırdı.

Eureka meşaleyi Cat'in tarafına doğru yatırdı. Işık arkadaşının çillerini öne çıkardı. Küçük ve masum görünüyordu -Cat'in en az sevdiği iki özelliği- Eureka, altmış yaşına bile gelse kızlarını her zaman bu şekilde görecektir olan Cat'in ailesini düşündü. Arkadaşının ailesinin güvende olmasını ümit etti.

"En arka." Eureka, dokuzuncu sınıftayken, bir festivalde dans yarışmasında Cat'le birlikte kazandıkları kalp biçimindeki en iyi arkadaş bulmaca-kolyesinin kendisinde kalan yarım parçası üzerindeki yazıyı tekrarladı.

Cat de hiç beklemeden kendi yarımındaki yazıyı söyledi. "İyi-daş." Kalçasını sanki hâla oradalarmış, New Iberia'da dans ediyorlarmış, Main Street'in süslü vitrinlerinin önünden geçiyorlarmış gibi salladı Cat.

O kolyeyi artık takmıyorlardı ama Cat ve Eureka arada bir bu sözleri tekrarlardı. *Seni her zaman seveceğim ve beni*

anlayan tek kişinin ve teşekküller demenin, bunları teyit etmenin bir yoluydu aralarında.

Mağaranın küflü ve kekremesi bir kokusu vardı; Rita Karsıgası'ndan sonra Eureka'ların garajı da böyle kokmuştu. Zeminse sanki zımparayla düzeltilmiş gibi şaşırtıcı derecede pürüzsüzdü. Sarkıtlardan birikintilere damlayan suyun sesi dışında sessizdi. Soluk renkteki kurbağa yavruları oraya buraya ok gibi fırlıyordu.

Mağaranın en dikkat çekici yanıysa yağmurun yokluğu. Eureka teninde sürekli bir fırtına hissine alışmıştı artık. Mağaranın örtüsü altında bedenini aynı anda hem hissiz hem de tetikte hissediyor, uyuşukluğuna anlam vermekte zorlanıyordu.

Meşale, geçidin dibine doğru döne döne uzaklaşan kafataslarından oluşmuş küçük bir duvarın ortasındaki karanlık boşluğu aydınlattı. Eureka yaklaştı ve bunun daha dar bir geçidin girişi olduğunu gördü. Cadıların meşalesini bu belirsizliğe doğru tuttu.

Karanlık bir sonsuzluğa doğru daralan bu küçük yolda daha fazla kafatası diziliyordu. Eureka'nın kapalı yer fobisi canlandı ve parmakları meşaleye daha sıkı sarıldı.

Babası o mistik gece keleşbeği çardağından kafasını kaldırdı. Eureka çocukluğundan beri asansör ve tavan aralarında yaşadığı panik ataklardan babasının sakinleştirici konuşmalarıyla çıkmıştı. Eureka onun yüzünde aynı tanıdık ifadeyi gördü ve babasının bilincinin hâlâ, kapıda neden donup kalmış olduğunu anlayacak kadar yerinde olduğunu fark ederek rahatladı.

Babası o ürkütücü karanlığa doğru başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Üstesinden gelmek için içinden geçmek

gerekir.” Diana’nın ölümünden sonraki acılı günlerde onun pusulası haline gelmişti bu dize. O zamanlar yaşadıkları üzüntüye bir göndermeydi bu. Eureka babasının şimdi neye göndermede bulunduğunu bilip bilmediğini merak etti. Bu karanlığın ardında neyin yattığını kimse bilmiyordu.

Babasının bataklık bölgesine özgü, kelimeleri uzatarak konuşma tarzı memleketlerinden uzakta daha belirgin bir hal alıyordu. Eureka bunun dışında babasının bir tek Diana’yla birlikte Belize’ye yaptıkları balayı yolculuğu sırasında memleketlerinden ayrıldığını hatırlıyordu. O pırıl pırıl güneşli fotoğraflar beynine kazınmıştı. Anne ve babası genç, altın sarısı ve muhteşemdi.

“Tamam baba.” Eureka duvarların onu kuşatmasına izin verdi.

Isı alçaldı. Tavan da. Yanan mumlar yol boyunca düzensiz bir biçimde titreşiyordu. Eureka sevdiklerinin varlığını arkasında hissetti. Onları nereye götürdüğü konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Uzaktan gelen sesler duvarlarda yankılandı. Eureka durup dinledi. Onları sadece duyan kulağıyla işitebiliyordu ve bundan seslerin Atlantis’e değil, kendi dünyasına ait olduğu sonucuna vardı. Sesler giderek artıyor, giderek yaklaşıyordu.

Eureka duruşunu değiştirip ikizlere kalkan oldu. Meşaleyi iki eliyle birden bir sopa gibi tutuyordu, önüne çıkana vuracaktı.

Bir çığlık attı ve meşaleyi savurdu-

Işığın bittiği yerde ufak tefek, siyah saçlı, ayakları çıplak bir çocuk dikiliyordu. Eski püskü kahverengi bir şort dı-

şında üzerinde bir şey yoktu. Ellerine ve yüzüne kara bir kir bulaşmıştı.

Çocuk onlara Türkçe olabilecek ama Eureka'nın emin olmadığı bir dilde seslendi. Kelimeleri yakınlardaki bir gezegenin diline aitti sanki.

William yavaş yavaş Eureka'nın bacaklarının arkasından ortaya çıktı. Küçük çocuğa el salladı. Aynı yaşıydılar ve aynı boyda.

Çocuk sırtıttı. Dişleri minik ve beyazdı.

Eureka yarım saniyeliğine rahatladı ve o anda çocuk ileri atıldı, William ve Claire'i ellerinden sıkıca tutup onları karanlığın içine çekti.

Eureka bir çığlık atıp arkalarından koştu. Zifiri karanlığın derinliklerine koşuncaya kadar da elindeki meşaleyi düşürdüğünü fark etmedi. Parmakları bir şekilde çocuğun şortunu kemerinden yakalayınca kadar kardeşlerinin çığlık seslerini izledi. Çocuğu yere itti. Cat meşaleyi tutup Eureka'nın çocukla mücadelesini aydınlattı.

Çocuk şoke edici derecede güçlüydü. İkizleri onun elinden almak için bütün gücüyle boğuştu Eureka.

"Bırak!" diye bağırdı, bu kadar ufak ve küçük bir çocuğun bu denli güçlü olabileceğine inanamıyordu.

Ander havaya kaldırdı çocuğu ama ikizleri bırakacak gibi görünmüyordu - onların da ayakları yerden kesilmişti. William ve Claire kıvranıyor, çığlık atıyorlardı. Eureka çocuğu parçalamak, kafasını duvarlardaki mozaiklerin bir parçası haline getirmek istiyordu.

Ne o ne de Ander çocuğun minik parmaklarını açabiliyordu. Claire'in kolu şişmiş ve kızarmıştı. Çocuk kendisini Ander'in ellerinden kurtarmış, Eureka'nın bitkin parmaklarının arasından kayıp gitmişti. İkizleri uzaklaştırıyordu.

“Dur!” diye haykırdı Eureka, boş yere bağırdığını bilmesine rağmen. Bir şey yapmak zorundaydı. Üçünün arkasından güçlükle ilerledi ve neden yaptığını bilmeksizin şarkı söylemeye başladı:

“To know, know, know him is to love, love, love him.” (Bilmek, bilmek, bilmek onu, sevmek, sevmek, sevmektir onu.)

Ellili yıllardan kalma bir *Teddy Bears* şarkısıydı bu. New Iberia’daki o rutubetli sundurmada dans ederek Diana öğretmişti bu şarkıyı.

Çocuk durdu, arkasına döndü ve gözlerini dikip Eureka’ya baktı. Daha önce hiç müzik dinlememiş gibi şaşkın görünüyordu. Nakaratın sonunda o demirden parmakları gevşemişti biraz ve ikizler ondan uzaklaştı.

Eureka ne yapacağını bilmiyordu ama şarkı söylemeye devam etti. Şarkının tek bir keskin notayla onun ses aralığı dışına çıkan o en korkulu eşliğine gelmişti. Cat de katıldı gergin bir uyum içinde, ardından babasının zengin, derin sesi de buluştu Eureka’nın sesiyle.

Çocuk önlerine oturdu, sersem sersem gülümsüyordu. Şarkının bittiğinden emin olur olmaz ayağa kalktı, Eureka’ya baktı ve mağaranın girintilerinde gözden kayboldu.

Eureka yere çöktü ve ikizleri yanına çekti. Gözlerini kapattı, soluklarını göğsünde hissetmenin keyfini yaşadı.

“Bana kalırsa Solon değildi bu,” dedi babası çardağından ve herkes güldü sonunda.

“Nasıl yaptın bunu?” diye sordu Ander.

Eureka, Ander’in gözlerindeki hayreti fark etti - bu bakışı Diana’dan biliyordu. Bu gerçekten samimi olduğunuz birini şaşırttığınızda aldığınız bakışlardan biriydi.

Eureka yapmış olduğu şeyi nasıl yaptığından emin de-

ğildi. “İkizler daha bebekken söyledim bu şarkıyı,” dedi. “Neden işe yaradığını bilmiyorum.” Gözlerini dikip çocuğun kaçtığı yöne baktı. Şaşkınlıktan şarkı söylemesinin işe yaramasından dolayı kalbi sevinçle hızla atıyordu.

Diana’nın ölümünden bu yana ilk şarkı söyleleyişiydi bu. Eskiden hep şarkı söyler, hatta kendi şarkılarını bestelerdi. Daha yedinci sınıfta, henüz arkadaşlıkları sürerken Maya Cayce, Eureka’nın günlüğünden yürüttüğü şarkı sözlerini kullanarak okulda yapılan bir şiir yarışmasına katılmıştı. Eureka’nın çalınmış şarkı sözleri yarışmayı kazanmış ama her ikisi de bunun sözünü etmemişti. Maya yirmi beş dolar kazanmış, şiirini cuma sabahları okulda kapalı devre yayın yapan radyoda okutmuştu. Bu durum ikisinin arasında anlam dolu bakışlara sebep olmuştu. Maya şu an ölmüş müydü acaba? Tıpkı onun şiirini alışı gibi, Eureka da onun hayatını mı almıştı?

“Bence o çocuğun bizim arkadaşlığımıza ihtiyacı vardı,” dedi William.

“Bence ilk hayranımızı bulduk.” Cat meşaleyi Eureka’ya geri verdi. “Şimdi bir grup ismi lazım bize. Ve bir de baterist.” Dar geçitten aşağı ihtiyatlı bir şekilde inmeye devam ederlerken Cat grup ismi bulmaya çalışıyordu. Eureka arkadaşının zihninden fırlayan her fikre katılacak enerjiyi bulamasa da onun tavrını rahatlatıcı buluyordu.

Artık ayaklarının altındaki zemin beyaz ve koyu mavi karolarla döşeliydi. Duvara mermer bir levha yerleştirilmiş, üzerine *Memento mori* kelimeleri oyulmuştu.

“Hatırlattığın için teşekkürler,” diye espri yaptı Cat. Eureka bu deymi öğrenmiş olduğu Latince dersini almamış olmasına rağmen Cat’in ‘Unutma sen de öleceksin’ anlamına gelen bu sözü bilmesinden çok hoşlandı.

“Ne anlama geliyor?” diye sordu William.

“Bir köle, savaşa giden bir Romalı generale söylemiş bunu,” dedi Eureka, Latince öğretmeni Bay Piscadia’nın zihninde ağır ağır konuşan sesini dinleyerek. Onun ve ailesinin yarattığı bu tufanı nasıl savuşturmuş olabileceklerini merak etti. Eureka bir keresinde öğretmenini ve oğlunu bir parkta görmüştü; çizgili şortlarıyla yürüyorlardı. “Şimdi kudretlisin ama sadece bir insansın ve düşeceksin anlamına geliyor. Latince dersinde bu deyimini çalışırken herkes bu sözün aşırı gurur ve kendini beğenmişlikle ilgili olduğuna kafayı takmıştı.” Eureka iç geçirdi. “Bense bu sözleri rahatlatıcı bulduğumu hatırlıyorum. Bir gün, bütün bunlar sona erecek, gibi.”

Eureka diğerlerinin şaşkın yüzlerine baktı. Cat’in alaycılığı gerçekte neşeli mizacını örtüyordu, anlayamazdı. Babası da kızının böylesine yoğun bir acı hissettiğini düşünmek dahi istemezdi. İkizlerse neden bahsettiğini anlamayacak kadar küçüktü. Geriye sadece Ander kalıyordu. Eureka onunla göz göze geldi ve onun kendisini anladığını fark etti. Ander ona tek kelime etmeden baktı.

On adım sonra yol bir çıkmaza girdi. Eğri büğrü bir ahşap kapının önünde durdular; kapının piriç menteşeleri, çok eski bir çanı ve üzerinde gümüş bir levha vardı:

Lasciate ogni speranza, voi ch’entrate

“Ey içeri giren, bütün ümitlerini terk et,” diye tercüme etti Ander.

Cat levhaya bir adım yaklaştı. “Bunu sevdim. Tam da bele dövme yaptırılacak.”

“Bele mi?” diye sordu Claire.

Eureka şaşırmıştı. Ander ona hiç okula gitmediğini,

ders aldığı tek konunun bizzat Eureka olduğunu söylemişti. İtalyancayı nereden öğrendiğini merak etti. Karanlık bir yatak odasında bir bilgisayarın başında otururken hayal etti onu, kulağında kulaklıkla internetten romantik deyimler öğreniyordu.

“Dante’nin *Cehennem*’inden alıntı,” dedi Ander.

Eureka daha fazlasını bilmek istiyordu. Ander ne zaman okumuştü *Cehennem*’i? O eseri seçmesinin nedeni neydi? Hoşlanmış ve Eureka’nın yapmış olduğu gibi kimin hangi cehennem dairesine ait olduğunun listesini çıkarmış mıydı?

Ama burası aşığınızla birlikte cilveleşerek peynirli patates ve tavuk yediğiniz bir kafe değildi. Eureka, tıpkı Bay Piscadia’nın parktaki acelesiz yürüyüşleri gibi, o tür buluşmaların da şimdi denizin dibini boyladığını hissediyordu.

Çana uzandı ve çaldı.

ORKİDEYLE İMTİHAN

Kapının içindeki bir panel kayarak açıldı.

Eureka'yı kendi yansıması selamladı. Gölgesi saçları sırlıslıklam ve darmadağınktı. Yüzü şişmiş, dudakları çat-laktı. Mavi irisleri bitkinlikten donuk görünüyordu ama ağlamanın, gözlerini daha önce benzemedikleri bir şeye dönüştürüp dönüştürmediğini kestiremiyordu.

Cat aynaya bakıp dudaklarını büzüştürdü. Parmakları iki örgülü saçını yeniden örmek için çabaladı. "Daha kötü görüldüğüm olmuştu. Genellikle daha... İç açıcı koşullar altında ama daha kötü görüldüğüm olmuştu."

Eureka, Ander'in gözlerini aynadan kaçırışını izledi. Kapı topuzunu hafifçe sallıyor, içeri girmeye çalışıyordu.

"Bir mağaranın ortasındaki kapıda aynanın ne işi var?" diye sordu Claire.

William bir parmağını aynanın camına doğru kaldırdı. Birkaç ay önce anaokuluna bir sihirbaz gelmişti ve Eureka.

William'ın öğrendiği şeylerden birinin iki yönlü bir aynanın nasıl anlaşılacağı olduğunu hatırladı: Normal bir aynada yansıtıcı yüzeyle cam kaplaması arasında küçük bir boşluk kalırdı; iki yönlü aynada ise bu olmazdı. Eğer bir parmağınızı cama bastırır ve yansıması ile arasında hiçbir boşluk görmezseniz, öbür tarafta biri siz izliyor demektir.

Eureka, William'ın parmağına baktı. Hiç boşluk yoktu. William başını kaldırıp aynadan Eureka'ya baktı.

Bir ses hepsini yerinden sıçrattı. "Kim olduğunu sanıyorsun sen?"

Eureka aynaya karşı konuşurken William'ın omuzlarını tuttu. "İsmim Eureka Boudreaux. Biz-"

"Sana ismini sormadım," diye sözünü kesti ses. Hafif bir Alman aksanı barındıran, yumuşak ve derin bir sestir - bir erkek çocuğuna aitti.

Aynadan kendine bakıp bedeni olmayan bir sese hitap etmek tuhaftı.

"Kimliğiniz sürekli değiştiğinde," dedi Eureka, "sahip olduğunuz tek şey isminiz olur."

"İyi cevap."

Kapı gıcırdayarak açıldı ama arkasında kimse yoktu. Ander girişten genişçe, bir odaya kadar onlara yol gösterdi. Hızla akan sular uzaktaki bir tavanda yankılanıyordu.

Eureka meşalesini gece keleşbeğı kanadından çardağın üzerine tuttu. Babası uykuya dalmıştı ama sıkı sıkı kenetlenmiş çenesi ağrıların merhemden sonra bile şiddetli olduğunu anlatıyordu Eureka'ya. Bu mağarada yardım bulmayı umdu.

Geniş karo mozaiklerle kaplıydı zemin. Deseni kanlı dişlerinin arasından sırtan Ölüm Meleşi'ni tasvir ediyor-

du. Sol elinde bir orak parlıyordu ve sağ elinin bittiği yerde kayanın içine bir ateş çukuru yapılmıştı. Alevleri meleğin kemikli parmaklarından sızıyordu.

Kafatası yağınlarının arasında, duvarlar kasvetli duvar resimleriyle süslenmişti. Eureka bunlar arasından gözlerini dikip büyük bir tufanı betimleyen birine baktı, kurbanlar şiddet dolu bir denizde boğuluyordu. Bu resim bir gün önce olsa, Diana'yla Guadalajara'da görmüş oldukları Orozco'ya ait duvar resimlerini anımsatırdı. Şimdiyse sadece dışarıyı gösteren bir pencere olabilirdi.

“Onca yolu bir ucubenin evine gelmek için almışız galiba,” diye fısıldadı Cat, Eureka'nın duyan kulağına.

“Ucubeler de kıymetli dostlar olabilir,” dedi Eureka. “Baksana bize.”

Odanın karşı tarafında, duvarın yanında taştan bir merdiven büküle büküle yukarı, bir üst kata çıkıyor ve aşağı, bir alttaki kata iniyordu. Ama onlar odanın içinde ilerledikçe Eureka bu uzak duvarın hareketli olduğunu, aslında görünmeyen bir kaynaktan aşağıdaki beyaz kayaya dökülen bir şelale olduğunu gördü. Tavan yukarı açılırken taban da aşağı iniyordu ve zeminin kenarıyla şelale arasında bir-iki adımlık bir boşluk vardı. Bu durum anlamadığı şekilde Eureka'nın klostrofobisini depreştirmişti.

Şelalenin tam önünde, koyu yeşil renkte arkılığı eğimli deri bir koltuk, tilki kürkünden parlak bir kilimin üzerinde duruyordu. Üzerinde biri sırtı onlara dönük biçimde oturuyordu. Şelalenin karşısında eski bir kitabı okuyor, şampanya rengi uzun, dar bir şarap bardağından köpüklü bir şeyler yudumluyordu.

“Merhaba?” dedi Ander.

Koltuktaki adam kıpırdamadı.

Eureka odanın derinliklerine doğru ilerledi. "Solon isimli birini arıyoruz."

Genç adam dirseklerini sandalyenin oymalı sırtına dayayarak aniden yüzünü onlara döndü. Çenesini yukarı kaldırdı ve konuklarını inceledi. On beş yaşlarında gösteriyordu ama yüz ifadesindeki sert iniş çıkışlar Eureka'da daha yaşlı olduğu izlenimini uyandırdı. Ayaklarında süet ayakkabılar, üzerinde belinde gevşek bir kemer bulunan kestane rengi saten bir kaftan vardı.

"Buldunuz onu." Sesinde bir umutsuzluk vardı. "Hadi kutlayalım."

Cat başını Eureka'ya doğru çevirip fısıldadı: "*Çok tatlı!*"

Çocuk Eureka'ya o kadar da yakışıklı görünmemiştir - Cat'in de belirttiği gibi, öyle olsa da. Uçuk mavi, muhteşem gözlere sahipti. Kısa kesilmiş sarı saçlarında son derece ilginç siyah ve kahverengi leopar benekleri vardı. Kaftanın vücuduna oturduğu, tesadüfen özel odasına daldıklarını akla getiriyordu.

Eureka'nın duyduğu kadarıyla Solon, yetmiş beş yıl önce Tohumtaşyanlar'dan ayrılmıştı. Bu çocuk rol mü yapıyordu yoksa? Gerçek Tohumtaşyan buralarda bir yerlerde mi gizleniyordu?

"Siz Solon musunuz?" diye sordu Eureka.

"Tam isabet." Eureka'ya bir göz attı Solon.

Sıkıntı verici bir sessizliğe katlandılar.

"Lütfen bunu kişisel olarak alma," dedi Solon, "ama o cadılar tarafından o kadar çok kez oyuna getirildim ve sizi salonuma almadan önce 'kimliğiniz'e dair bazı kanıtlara ihtiyacım var."

Eureka boş ceplerini yokladı. Kimliğini kanıtlayacak hiçbir şey yoktu yanında, gözyaşları dışında. “Beyanımı esas kabul edebildiniz.”

“Olmaz, o sende kalsın lütfen.” Çocuğun mavi gözleri yanıp söndü. “Şelalenin tepesindeki çiçeği görüyor musun?”

İşaret parmağını kaldırdı. Dokuz-on metre yukarılarında, taşın içinden çıkıp büyümüş fuşya rengi bir orkide vardı. Baş döndürücü güzellikteydi, hızla akan sudan hiç etkilenmiyordu. Eureka’ya dedikoducularının kaftanlarını hatırlattı. Orkidenin sapında en az elli parlak çiçek asılıydı.

“Gördüm.”

“Eğer sen o dedikleri kızsan,” dedi Solon, “onu bana getir.”

“Kimlerin dedikleri?” diye sordu Eureka.

“Önce sen. Orkide...”

“Peki biz neden senin sen olduğunu söyleyen *sana* inanalım?” diye sordu Cat. “Sen kitaplarımı taşıyamayacak kadar çıtkırıldım birinci sınıf öğrencilerine benziyorsun.”

“Cat’in söylemek istediği,” dedi Eureka, “daha yaşlı birini bekliyorduk.”

“Yaş, bakan kişinin gözüne göre değişir,” dedi Solon ve başını Ander’e doğru çevirdi. “Sen de aynı fikirde değil misin?”

Ander her zamankinden daha solgun gibiydi. “Solon bu.”

“Pekâlâ,” dedi Cat. “O Eureka, ben de Cat. Pekâlâ, biz susadık ve ben de ailem bulutlara mı karıştı, ne oldu öğrenmek istiyorum. Anladığım kadarıyla bir telefonunuz yok?”

“Önce orkide,” dedi Solon. “Sonra konuşuruz.”

“Gülünç bu,” dedi Cat.

“Size kendisini kanıtlamak zorunda değil,” dedi Ander. “Buradayız çünkü-”

“Onun neden burada olduğunu biliyorum,” dedi Solon.

“Eğer size orkideyi getirirsem,” dedi Eureka, “bize yaradım edecek misiniz?”

“Konuşuruz dedim,” diye düzeltti Solon. “Benim son derecede hoş sohbet birisi olduğumu göreceksiniz. Bugüne kadar kimse şikâyet etmedi bundan.”

“Suya ihtiyacımız var,” dedi Eureka. “Ve babam yaralı.”

“Konuşuruz dedim,” diye tekrarladı Solon. “Yoksa buralarda sana aradığını verebilecek başka birini mi tanıyor-sun?”

Eureka şelaleyi inceledi, hemen arkasındaki beyaz kayadan duvarın dokusunu anlamaya çalıştı. İlk adım suyu geçip arkasındaki bu kayaya ulaşmak olacaktı, ardından nasıl tırmanacağını düşünmesi gerekiyordu.

Babasına baktı ama o hâlâ uyuyordu. Çocukluk dönemleri boyunca Brooks’la birlikte tırmandıkları yüzlerce ağacı düşündü. En sevdikleri tırmanma vakti akşam karanlığıydı; en uzun dallara yerleştiklerinde yıldızlar daha yeni ortaya çıkıyor olurdu. Eureka ağacın bütün o ana dallarının tek bir devasa gövdeye bağlanışını hayalinde canlandırdı. Dış uzaya doğru uzadıklarını, ayı geçtiklerini hayal etti. Sonra Brooks’un bir uzay elbisesi içinde havada yüzerrek, vakit geçirmek için takımyıldızlarına yeniden isim vererek kendisini içinde beklediği ayda bir ağaç ev hayal etti.

Gözlerini şelalenin yüzeyine odakladı. Hayallere dal-

manın ona bir yararı yoktu şu anda. Cat haklıydı, gülünç bir şeydi bu. O orkideye ulaşamazdı. Aklından geçirmesi bile anlamsızdı.

Tilki deliğinden çıkış yolunu bul kızım.

Diana'nın sesi ve beraberinde getirdiği anılar Eureka'nın yüreğini özlemle doldurdu. Annesi olsa, imkânsıza inanmanın büyüklüğe giden ilk adım olduğunu söylerdi. Eureka'nın kulağına fısıldardı: *Git, al onu.*

Eureka'nın eli, o Diana'yı düşünürken boynuna gitti. Parmakları madalyonun, sarı kurdelenin ve fırtınataşının üzerinde gezinirken, kafasında bir plan yaptı. Meşaleyi Cat'e verdi. El çantasını omzundan sıyrıp aldı ve onu da Ander'e uzattı.

Ander ona gülümsedi ve *gerçekten onu almaya gidecek misin* der gibi baktı.

Eureka onun önünde öylece durdu, çantasını alan parmaklarının sıcaklığını hissetti. Alnında ter birikmişti. Bir şans öpücüğü istemek aptalca olurdu ama istedi.

"Git, al onu," diye fısıldadı Ander.

Eureka sanki bir yarışa başlıyormuş gibi çömelip pozisyon aldı. Dizlerini büktü yumruklarını sıktı. Hızlı bir çıkışa ihtiyacı vardı.

"Şık bir görünüş." Solon içkisinden son bir yudum aldı. "Antrenmanlı olduğunu kim tahmin ederdi?"

"Hadi Boudreaux!" Cat koşularda yaptığı tezahüratı tekrarladı. Ama sesi olup bitenlere inanamıyormuş gibiydi.

Eureka koşuya ilk başladığı sömestr, uzun atlama da yapmıştı. Gözlerini dikip sıçradığı anda, vücudunu üzerinde aşıracağı yatay bir su kirişi hayal ederek şelaleye bak-

tı. Korku her yanını sararken mağaranın arkasından hızla koşmaya başladı.

İlk birkaç uzun adımında kasları soğuk ve gergindi ama kısa sürede gevşediklerini ve hafiflediklerini hissetti. O tuhaf, buğulu havayı ciğerlerine çekip o atmosfere karıştığını hissedinceye kadar orada tutarak, derin bir nefes aldı. Ayakkabıları yere vurmaya bıraktı. Göğüs kafesi yükseldi. Zihni ay üzerindeki en yüksek dala doğru yolculuğa çıktı. Zemin altında yok olurken aşağı bakmadı. Havada döndü, sırtını kamburlaştırdı, ellerini dimdik kaldırdı ve gerisin geri şelaleye daldı.

Buz gibi su etrafında gürledi. Bedeni altı metre kadar düşerken bir çığlık attı. O anda fırtınataşı kalkanı etrafında açıldı, cevap veren bir dua gibi onu yukarı fırlattı. Ağırlıksızdı, korunuyordu. Ancak şelalenin gücü onu aşağı çekiyordu.

Yukarı doğru yüzmesi gerekecekti.

Vücudu dikleşti. Kurbağalama bir kulaç attı, sonra bir tane daha.

Zor bir işti. Kollarının her yakıcı kulacı onu sadece bir-iki santim yukarı çıkarıyordu. Karşı koymadığında su onu aşağı itiyordu. Uzun bir sürenin sonunda Eureka ancak mağara zemini seviyesine gelebildiğini fark etti. Daha çok yolu vardı.

Kollarını ileri uzattı. Onları geri çekmek için zorlanırken inledi. Bacaklarıyla sert bir tekme attı. Şelaleyi çıkmak için boğuştu, bir santim iki oldu ve sonra imkânsız gerçekleşti, onlarca santim yükseldi.

Orkidenin taşın kenarında gezinen ince köklerini gördüğünde bitkinlikten titriyordu. Şelalenin arkasında kocaman geniş yapraklar sallanıyordu, pırıl pırıl fuşya çiçekler.

Fazla hızlı hareket etmişti. Hatasını fark ettiğinde vücudu şelalenin öte tarafına geçmişti: Kalkan havanın etkisine maruz kaldığı anda bir balon gibi patladı.

Eureka'nın eli çiçekten sadece birkaç santim uzaktaydı ama artık itici gücünü kaybetmişti. Kolları çırpındı, bacakları havada pedal çevirdi. Bir çığlık kopardı ve bedeni düştü-

O anda bir şey hafifçe dokundu sırtına. Boylu boyunca şelalenin önünde dikilirken bir güç onu sarstı. Orkide yeniden ulaşabileceği bir yere geldi.

Zefir. Ander'in soluğunun tüm bedenini kuşatan hissi harika ve derindi. Eureka'yı sardı ve gökyüzünün yükseklerine doğru itti. Aralarında dokuz-on metre vardı ama Eureka onu öpüştükleri kadar yakın hissediyordu.

Uzandı ve orkideyi kavradı. Parmakları çiçeğin sapına kapandı. Onu kayadan çekip çıkardı.

Aşağıda Ander sevinç çığlıkları atıyordu. İkizler el çırpıyor, havaya sıçırıyorlardı. Cat ise parmaklarıyla ısıklık çalışıyordu. Eureka dönüp muzaffer bir edayla çiçeği sallarken, Solon'un Ander'e kaşlarını çatıldığını gördü.

Rüzgâr yön değiştirdi ve Eureka'yı havaya kaldıran güç altından çekildi. Yerçekimi geri döndü, Eureka şelalenin yüzeyinden aşağı, soğuk karanlığa doğru daldı.

DAHA AŞAĞILARA DALIŞ

Eureka buz gibi sisin içinden dikine aşağı düştü. İkizlerin çığlıklarını duydu. Mağaranın zeminindeki boşluktan son sürat aşağı doğru, geniş, loş bir kanalın içinde düşerken, onların bulanık bedenlerine dokunmak için uzandı.

Karanlık yutmuştu Eureka'yı. Orkideyi bir eliyle, fırtınataşını diğeriyle sıkı sıkı kavrayarak kollarını göğsünde bağdaştırdı. Sarı kurdele o kızı yüzüstü bırakmış olduğunu hatırlatmak için çenesini tokatlıyordu. Kendini az sonra çarpacağı şeye hazırladı. Her şelalenin bir sonu vardı.

Kalkanı için fazla sığ olan bir suya dalmaktan korkuyordu. Düşünceleri anneannesinin öldüğü o yağmurlu geceye, hafifçe maviye dönmüş olan ayak tabanlarına ve yaşlı kadının o boğuk sesiyle söylediği son söze gitti: *Dua edin!* Kim bilir hangi nedenlerle, teskin edici geldi bu anı. Eureka fısıldadı: "Geliyorum Sugar!" Sonra ekledi: "Geliyorum anne."

Daha da hızlı düşüyordu. O anda bir parende attı. Eğer bu onun hayattaki son anlarıysa, bir vitrin mankeni gibi geçirmeyecekti.

Aynı anda bir milyon şey düşündü. Psikiyatri koğuşunda okuduğu James Dickey'in 'Düşüş' isimli şiiri; Golden Gate Köprüsü'nden atlayarak intihar eden bir grup insanı anlatan filmi; krep üzerindeki krem şantiyi ilk tadışı; kendini yalnız ve kederli hissetmeye bırakmanın konforu.

İçinde düştüğü kanal aniden geniş bir odaya açıldı ve Eureka aşağıdaki suyu gördü. Su yüzeyine çarpmadan önce oturma pozisyonu almayı Golden Gate intiharları hakkındaki filmde biliyordu.

Görünmez bir koltuğa kayışla bağlanmışçasına füze gibi indi suyun altına. Kalkan anında etrafını sardı. Hafif bir sevinç çığlığı attı ve alt tarafa baktı. Kalkanı onu zemindeki dikitlere saplanmaktan kurtarmıştı. Dikitlerin sivri uçlarının tenine ulaşmasına birkaç santim kalmıştı.

Kalkanın çeperlerine çöktü kaldı. Soluk almaya, kalp atışlarını yavaşlatmaya çalıştı. Düşerken düşündüklerini hatırlamaya çabaladı ama o düşünceler rüyaların yaşadığı yere doğru uçup gitmişti.

Bağırtıları duydu, ona sesleniyorlardı. Müthiş bir su sıçraması kalkanı geriye doğru itti. Ander ona doğru yüzüyordu. Kalkanın kenarına kadar geldi ve elini yüzeyine bastırdı.

Eureka orkideyi bıraktı. Elleriyle kalkana bastırdı, avuç içleri Ander'in elleriyle karşılaştı. Sonra yavaş yavaş alnını ve omuzlarını bastırdı kalkana. Ander çenesini kaldırdı ve Eureka dudaklarını kalkana bastırdı.

Gözlerini ona dikti Eureka. Ander'in dudakları hafif

ayırıktı. Bir an tereddüt etti, sonra parmağını götürüp Eureka'nın dudakları üzerinde gezdirdi. Eureka dokunuşunun baskısını belli belirsiz hissetti ama teninin yumuşaklığını değil.

Alevler hızla aktı Eureka'nın içinde. Kışkırtıcı derecede yakındılar-

Yüzeye doğru yüzebilirler ve kalkan da geri çekilirdi ama Ander uzun zamandır hava almaksızın su altındaydı. Eureka kalkanın içinde nefes alabiliyordu ancak Ander'in ciğerleri sancıyor olmalıydı. Kalkanın kenarından geri çekildi ve yüzeyi gösterdi. Ander başıyla onaylayınca Eureka orkideyi aldı ve yükseğe, daha yükseğe doğru çıkmak için ayaklarını çırpmaya başladılar, ta ki Eureka'nın başı yüzeyden çıkıp da kalkan bir kez daha parçalanıncaya kadar.

Eureka'nın eli hafifçe Ander'in kalçalarına sürtündü. Ander'in ayağı Eureka'nın dizine dayandı. Eureka'nın suçluluk duygusu sıyrıp geçti Ander'inkini, sonra karanlık sularda kaybolup gitti.

"Bana aldırmayın." Solon onlara havuzun kenarından sıırttı.

Eureka, Solon'un arkasında kayaya oyulmuş kavisli merdiveni gördü. Cat ve ikizler en alt basamaktan sıçrayıp ona doğru koştular. Baba'nın kanatlı çardağı merdiven ayağında havada asılı duruyordu.

Eureka iyi olduğunu belirtmek için orkideyi salladı. Hâlâ ölmeyeceği fikrine alışmaya çalışıyordu.

Mağaranın bu kısmı daha karanlık ve sadeydi. Derin ve geniş alanda sadece birkaç dikit şamdanı yanıyordu ama Eureka bu yeraltı sarnıcında havuzdan görebildiğinden daha fazlası olduğunu hissetti.

Arkasında bir su püskürünce Eureka ileri doğru hamle yaptı.

“Sadece küçük bir hava deliği,” dedi Solon. “Başka bir sınav değil yani. Neden artık sakinleşip ortaya çıkmıyorsunuz? Konuşacak çok şeyimiz var.”

Ander kendisini havuzun dışına çekti ve dönüp Eureka'ya yardım etti. Eureka sırlısıklamdı, Ander ise her zamanki gibi kupkuru.

Solon kendi kaftanının bir benzerini Eureka'ya attı. Eureka ıslak giysilerinin üzerine geçirdi ve atkuyruğunu burarak sularını sıktı. Cat ve ikizler ona sarıldı -arkadaşı yukarıda, kardeşleriyse aşağıda.

“Demek, sınavı geçtin,” dedi Solon. Ander'e bir göz attı. “Azıcık hileyle de olsa.”

Ander göğsüyle itecekmiş gibi yaklaştı ona. “Az daha ölecekti.”

Solon şaşkın bir halde geriye doğru sendeledi. “Bazılarına bakılırsa mesele de bu zaten.” Tekrar Eureka'ya döndü. “Arkadaşın çok öfkeli, çünkü onun sana yardım etmek için Zefir'ini kullandığını fark edince ben de onunkini etkisiz kılmak için kendiminkini kullandım. İşte o sırada sen aşağı düştün.” Düşerken ayaklarının çırpınısını taklit etmek için iki parmağını kullandı ve ışıkla düşme sesi çıkardı.

“Benim düşmemi mi *istedin*?” diye sordu Eureka.

“*İstemek* güçlü bir kelime. Çoğu zaman, bir Tohumtaş-yan'm benim evimde hava atmasını istemem.”

“Ben artık bir Tohumtaş-yan değilim,” dedi Ander. “İsmim Ander. Senin gibi ben de sırt çevirdim-”

Solon kaşlarını çatı ve sabırsızca başını iki yana salladı. “Bir kez Tohumtaş-yan olan, her zaman öyle kalır. Göz alı-

cı derecede bahtsız bir varoluşun en bahtsız boyutu budur. Ve sen hiçbir şekilde benim gibi değilsin.” Durdu. “Ander? Leander’dan mi geliyor?”

“Evet.”

“Oldukça iddialı, değil mi?” diye sordu Solon. “Geçiş’i daha yeni aldın sanırım?”

Ander başıyla onayladı. “Şubat ayında on sekize girdim.”

Eureka’nın dik bakışları bu iki genç adamın arasında gidip geliyordu. Bütün bunlar onun için yeni haberdı. Ander’in Lafayette’teki doğum gününü gözünde canlandırdı. Kiminle kutlamıştı acaba? Ne tür pastadan hoşlanırdı? Ayrıca Geçiş de neydi?

“Kimin yerini aldın?” diye sordu Solon, Ander’e. “Dur söyleme, sırf bir grup çocuk mağarama girdi diye bu çıkmaz sokağa saplanıp kalacak değilim.”

Eureka orkideyi Solon’u yüzüne fırlattı. “İşte çiçeğin aşâğılık herif.”

“Kendi hava deliğınle üfleyip söndür onu,” diye söylendi Cat.

Solon orkideyi sapından yakaladı. Göğsüne yaklaştırıp taç yapraklarına hafifçe dokundu. “Bana ne kadar zaman kazandıracaksın?” diye sordu çiçeğe.

Başını kaldırıp Eureka’ya baktığında, tüyler ürpertici bir gülümseme yüzünü kaplamıştı. “Pekâlâ, artık buradasınız, değil mi? Ben de buna alışabilirim. Dokunulmazlık ve itibar geçici şeylerdir.”

★★★

“Su, herkese su!” Solon yukarı çıkıp kuruduktan sonra ateşin başına oturduklarında bakır bir sürâhi uzattı.

Cat, Solon'un verdiği bir çift mokasenin içindeki ayaklarını büktü.

"Bu şeyler benim ölümüme neden olacak," dedi duvardaki kafataslarından birine, kendi kırmızı topuklularını çıkarıp kafatasının göz çukurlarına topuklarından asarken. "Beni anlıyorsun, değil mi?"

Babasının gece kelebeği kanadından çardağı, Eureka'nın orkide macerası sırasında çökmeye başlamıştı. Gece kelebekleri ölüyordu. Çardak tamamıyla yere serildiğinde, kasvetli bir gri yorgan kadar sihirli görünerek açıldı. Solon ve Ander, babasını ateşin yanına taşıyıp bir yastık dağının üzerine yerleştirirken, Eureka çardağın tuhaf malzemesine dokundu parmağıyla. Gece kelebeklerinin kanatları değişiyor, ince ve kireçli tabakalar toza dönüşüyordu.

Sürahiyi Solon'dan aldı, birkaç yudumda içindekini birtirmek için can atıyordu. Babasının dudaklarına götürdü.

Birazcık içti babası. Yutmak için çabaladıkça kuru boğazından kazınma sesleri geliyordu. Daha fazla içemeyecek kadar bitkin düşünce gözlerini Eureka'ya çevirdi. "Güya ben sana göz kulak olacaktım."

Eureka babasının ağzının kenarlarını kuruladı. "Biz birbirimize göz kulak oluyoruz."

Babası gülümsemeye çalıştı. "Çok fazla annene benziyorsun ama..."

"Ama ne?"

Babası nadiren Diana'nın konusunu açardı. Eureka onun yorgun olduğunu biliyordu fakat o anda kalmak, babasını da orada, yanında tutmak istedi. Ona can veren aşk hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek istiyordu.

"Ama sen daha güçlüsün."

Eureka şaşırdı. Diana bu hayatta tanıdığı en güçlü kişiydi.

“Bocalamaktan,” dedi babası, “ya da etrafındakilerin bocalamasından korkmuyorsun. Bu da sana Diana’nın asla sahip olmadığı bir güç sağlıyor.”

“Bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum,” dedi Eureka.

Babası onun yanağına dokundu. “Herkesin bir seçeneği vardır.”

Muhtemelen bir arka odaya açılan asılı bir kilimin altında gözden kaybolan Solon, uzun seramik kupalarla dolu ahşap bir tepsiyle geri döndü. “Prosecco’m da var, tercih ederseniz. Ben ederim.”

“Prosecco da ne?” diye sordu William.

“Patlamış mısırınız var mı?” diye sordu Claire.

“Şu halimize bakın.” Solon boş bir kupayı uzattı ve Cat serçe parmağıyla kulpundan yakaladı. “Sanki küçük bir parti veriyoruz burada.”

“Babamın doktora ihtiyacı var,” dedi Eureka.

“Evet, evet,” dedi Solon. “Asistanımın birazdan burada olması gerekiyor. Harika ağrı kesiciler yapar.”

“Yarasının da yeniden sarılması lazım,” dedi Eureka. “Sargı bezi lazım, antiseptik-”

“Filiz buraya gelince yapar. Benim beceremediğim işlerin üstesinden o gelir.” Solon elini kaftanının cebine soktu ve el sarması bir sigara çıkardı. Ağzına koydu, ateşe eğildi ve bir nefes çekti. Karanfil gibi kokan kocaman bir duman üfledi. William öksürdü. Eureka eliyle kardeşinin yüzüne gelen dumanları uzaklaştırdı.

“Önce,” dedi Solon, “hanginizin mağaramı örten cadı sırrını gördüğünü bilmem gerekiyor.”

“Ben,” dedi Claire.

“Bilmeliydim,” dedi Solon. “Doksan santim boyu var ama yetişkinlerin tam anlamıyla saçmaladığı konularda bilgi sızıyor her tarafından. Cinsliğine de diyecek laf yok.”

“Cinslik nedir?” diye sordu Cat ama Solon sadece gülümsemekle yetindi.

“Claire benim kız kardeşim,” dedi Eureka. “William’ın ikizidir.”

Solon başını salladı William’a. Bu kez kibarlık olsun diye dumanı ağzının kenarından dışarı verdi. “Senin sihir dalın nedir?”

“Henüz karar vermedim,” dedi William. Şaka yapmıyordu, William için sihir gerçek bir şeydi.

Son Tohumtaşayan sigarasını küllük olarak kullandığı diktin üzerine bıraktı. “Anlıyorum.”

Ander sigarayı oradan aldı, daha önce hiç görmemiş gibi kokladı. “Nasıl sigara içebiliyorsun?”

Solon sigarayı kaptı elinden. “Bir milyon keyiften vazgeçtim ama buna çok bağlıyım.”

“Peki Zefir’in?” diye sordu Ander. “Nasıl hâlâ-”

“Ciğerlerim harap oldu.” Solon bir nefes çekti ve dışarı üfleyerek ortalığı dumana boğdu. “Biraz önce seni raydan çıkarmaya çalışırken asırlardır ilk kez Zefir kullandım. Sanırım, ölüm kalım meselesi olması halinde, hâlâ bir kordon da dikebilirim.” Sigaranın ucuna hafif hafif vurdu. “Ama bu minik vızıltıyı tercih ediyorum.”

Ağzında sigarayla geri döndü, orkide yapraklarını sapından kopardı. Sonra sanki çok kıymetli altın paralarmış gibi fısıltıyla tek tek sayarak bir soda şişesine attı onları.

“Onlarla ne yapıyorsun?” diye sordu Claire.

Solon gülümsedi ve o tuhaf işi yapmaya devam etti. Şi-şeyi doldurduktan sonra cebinden küçük siyah kadife bir kese çıkardı ve kalan ametist yaprakları da onun içine boşalttı.

“Bunları daha az yağmurlu bir gün için saklayacağım,” dedi.

“Şimdi küçük çiçeğini de aldın,” dedi Cat, “bir telefon kullanmak ya da birinin kablosuz internetine bağlanmak gibi şansım var mı acaba?”

“Bir kayanın altında yaşıyor,” dedi Eureka, “interneti olduğundan şüpheliyim.” Solon’a bir bakış attı. “Cat ailesinden ayrı kaldı, onlara ulaşması gerekiyor da.”

“Burada medeniyetten uzağız,” dedi Solon. “Birkaç kilometre batıda bir internet kafe vardı ama şu an Eureka sayesinde hepsi sular altında. Bütün dünyanın internet sistemi sular altında olmalı.”

Cat şaşkın şaşkın baktı Eureka’ya. “İnterneti çökerttin.”

“Cadılar ailenin nerede olduğunu bilebilir,” diye devam etti Solon, “ama bedava bilgi vermezler.” Yaprak dolu şişeye bir göz attı. “Ben olsam o canavarlara borçlanmadan önce üç defa düşünürdüm.”

“Onlarla karışlaştık,” dedi Eureka. “Sizi bulmamıza yardım ettiler. Babamı taşıdılar ve-”

“Biliyorum.” Solon paçalarına ayrılmış çardağa döndü. Elini hafifçe gece kelebeği kanadı tozunun üzerinde salladı. “Sevgililerimden geri kalanları nerede olsa tanırım.”

“Yani cadılar gerçekten de Cat’in ailesiyle bağlantı kurmasını sağlayabilirler mi?” diye sordu Eureka.

“Birçok şeyi yapabilirler.” Solon kadife keseyi yere attı ve arkasındaki çuval bezinden torbaya uzandı. Yere bir yı-

ğın renkli taş döktü ve aralarından seçmeye başladı. “Temizlikçi akbabalar. Acımasız fahişeler. Esmeyeyle tanıştınız mı? Genç ve çok güzel olanları hani?”

“İsimlerini öğrenemedik,” dedi Eureka.

“Hiçbir zaman da öğrenemeyeceksiniz ve zaten sakın ona ismiyle de seslenmeyin. İsimleri, diğer dedikoducuları dışındaki herkes için sırdır. Bilenler de bilmiyormuş gibi yapmak zorundadır.”

“O zaman bana onun ismini neden söyledin?” diye sordu Eureka.

“Çünkü Esmeye en zekileri, en tatlıları ve dolayısıyla da en berbatlarıdır.”

“Peki ya cadıların mağaranı kapladığı şu sır?” Claire aceleyle yaklaştı ve Solon kendisine yıllardır kimse yaklaşmamış gibi bir uyarı gülümsemesiyle karşılık verdi ona.

“O cadalozlara mağaramın girişine büyü yaptınlar diye ödeme yaptım. Sır, ailem beni bulmasın diye yapılmış özel bir kamuflemdir. Duyularla algılanamaz ya da güya öyle. Paramı geri isteyeceğim.” Ander’e baktı. “Bu kadar uzağa nasıl geldin?”

“Uzun süredir seni bulmayı planlıyordum ve-”

“Şimdi söylemesi kolay tabii ama kendi başınıza beni asla bulamazdınız.” Solon kafataslarından birine ürkütücü bir bakış attı. Sonra kalktı ve o asılı duvar kiliminin arkasında yeniden kayboldu. Eureka hızla açılıp çarpılarak kapatılan dolapların sesini duydu.

“Senin için bir tehdit değilim Solon,” diye seslendi Ander. “Onlardan ben de senin kadar nefret ediyorum.”

“İmkânsız,” dedi Solon bir saniye sonra döndüğünde, bir elinde buzlu bir Prosecco şişesi diğerinde şampanya

kadehi vardı. Başını Eureka'ya doğru attı. "Sen ona sahipsin. Benim Byblis'im öldü."

Eureka Aşk Kitabı'nın hâlâ yanında olduğundan emin olmak için çantasını yokladı. Byblis bu kitabın önceki sahiplerinden biri ve bir Gözyaşı Soyu kızıydı. Tohumtaşyanlar'ın onu öldürdüğünü Ander anlatmıştı.

Solon dikkatle inceledi Eureka'yı. "Ona benziyorsun."
"Byblis'e?"

"Annene."

Babası çenesini kaldırdı. "Diana'yı tanıyor musun?"

"Yıllar önce beni ziyaret etti." Solon hafif bir patlama sesiyle şişenin mantarını çıkardı. Hızla fırlayan mantar bir kafatasının alnından sekip bir diğerinin göz çukurunda kalmıştı. Göz yuvarlağına mantar takılmış bir sürü kafatası vardı ortada.

"Annem-" dedi Eureka.

"Çok değerli bir kadın." Solon, Diana'nın şerefine kaldırdı bardağını, bir yudum aldı. "Neler yapıyor?"

"O-" Eureka cümlelerin sonunu nasıl getireceğini bilemedi.

"Lanet olsun onlara," diye fısıldadı Solon ve Eureka onun Tohumtaşyanlar'ın planından haberdar olduğunu fark etti. "Onlarla bir anlaşma yaptığını biliyor muydun?"

"Ne?"

"Senin ağlamayı önleyeceğine yemin etti," dedi Solon, "ve soyağacınızla ilgili gerçeği senden gizleyeceğine. Karşılığında da onlar senin yaşamana izin verecekti."

Diana bir Tohumtaşyan anlaşmasından ya da Acı Bulut'u ziyaret ettiğinden söz etmemişti. Birçok şeyden hiç söz etmemişti aslında. Eureka'nın neyle karşı karşıya oldu-

ğunu biliyordu Diana ama Eureka'nın yükünü taşımamıştı. Kendisi bir Gözyaşı Soyu kızı olmamıştı - olmayan bir günde doğmamış, annesiz bir çocuk, çocuksuz bir anne olmamış, duygularını içinde infilak edinceye kadar saklayarak büyümemişti. Diana, Eureka'nın en büyük müttefikiydi ama Eureka olmanın ne demek olduğunu asla anlamamıştı.

Eureka kolyesine dokundu ve içine işleyen anne özleminin canlanmasına izin verdi.

"Diana bizim birbirimizle iyi geçineceğimizi biliyordu," dedi Solon.

Eureka gözlerini kısıp baktı. "Öyle mi? İyi mi geçiniyoruz?"

"Sanırım söylediği şeydu: 'Eğer birbirinizin hayatta kalmasını sağlarsanız, çok iyi dost olacaksınız,'" dedi Solon. "Öldürülmesi çok zor biri olduğum konusunda seni uyarmalıyım."

"Ben de," dedi Eureka. "İnan bana, yoruldum artık."

"Öyle mi?" Solon hayranlıkla Eureka'ya baktı. "Şimdi iyi dost olacağımızı biliyorum işte."

"Artık intihara meyilli değilim." Eureka bunu neden söylediğini bilmiyordu - belki ikizler, belki de kendisi içindi. Ama her koşulda doğruydı bu.

"Yaşamak isteme nedenin ne?" diye sordu Solon. "Dur tahmin edeyim." Parmaklarını şaklattı. "Dünyayı kurtarmak istiyorsun."

"Sence bu bir şaka mı?" diye sordu Eureka.

"Elbette bir şaka." Solon başparmağını hızla Ander'e doğrulttu. "Özellikle de ona yapılmış bir şaka. Sana âşık."

"Bizi tanımıyorsun," dedi Ander. "Buraya Atlas'ın ye-

nilinesine yardım etmek için geldik, aşk üzerine senin o çarpık bakış açın için değil. Diana senden Eureka'ya yardım etmen için söz almış olmalı. Yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

"Sanki bir eşin daha yokmuş gibi konuşuyorsun." Solon sözlerinin can yakıcı olduğunu biliyor ve bundan keyif alıyor gibiydi. "Ve siz geri kalanlar, bu ikisinin önleyemeyeceği kadar bencil yeniyetme kaçamağının bahtsız kurbanlarıdır."

"Hey," dedi Cat. "Ben Eureka'dan iki kat daha fazla bencilimdir."

"Ama onda biri kadar ölümcül değilsin," dedi Solon.

Solon'un arkasında şelaleden kar gibi bembeyaz sular dökülüyordu. Eureka orkidenin bulunduğu yere dikkatle baktı. Solon'dan ne beklediğini bilmiyordu ama beklediği kesinlikle bu değildi.

"Annem neden senin bana yardım edebileceğini düşündü?"

"Çünkü edebilirim," dedi Solon, "ve etmeliyim. Umarım çabuk öğrenen birisindir. Bu aptal dünyanın o aptal sonunu görmesine sadece bir dolunay kaldı."

AŞKA DAİR OLDUĞU SÜRECE

“Dolunayda ne olacak?” diye sordu Eureka saatler sonra, Solon ve Ander’le birlikte ateşin önünde yalnız kalmışlardı.

Solon asistanının o öğleden sonra oraya gelişinden bu yana sessizdi. Kızıl saçlı kız Filiz’in duvardaki oyuklara girip çıktığı, tabakları temizleyip ateşi yaktığı sıralarda Solon, Eureka’nın Gözyaşı Soyu hakkında başka hiçbir detay vermedi. Eureka da sanki evinden çok uzaktaki bir yere gitmiş ve arkadaşlarını kaybetmiş gibi, rahatsız görünüyordu.

Filiz gece ayrılmadan önce, Eureka’nın babasının omzundaki sargıyı değiştirmiş ve turuncu-kırmızı duvar kilimlerinin arkasındaki misafir odasında derin bir uykuya dalmasını sağlayan etkili bir yaban fesleğeni çayı demlemişti. İkizler de onun yanındaki ot minderlerin üzerinde uyumuştı. Cat, ailesine ulaşınca kadar yemeyi ve dinlenmeyi reddetmiş, bu nedenle Solon’un diğer asistanı,

‘Şair’ diye tanıştırılan bir oğlan, telefonunun az da olsa çekme ihtimali olduğu verandaya kadar ona eşlik etmişti.

Şair uzun boylu ve bir grafiti sanatçısına özgü boya bulaşmış parmak uçlarıyla seksiydi.-Cat’le birbirlerine bayılmışlardı. Döne döne yükselen merdivenleri çıkarlarken Cat onun kargo cebinden bir sprey boya tüpünü çekti. “Demek sen bir *artistsin...*” Eureka saatlerce geri gelmeyeceklerini o an anladı.

Solon nihayet Eureka ve Ander’i salonun ortasında duran bir taş masaya götürdü. Şelalenin buğusu Eureka’nın tenine kadar ulaşıyor, Ander’le birlikte elbiseleri ateşin etrafındaki taşların üzerinde kuruyuncaya kadar giydikleri bordo rengi saten kaftanları nemlendiriyordu.

“Gözyaşı Soyu ay dönümlerine bağlıdır,” dedi Solon. “Dün sabah ağladığında, gökyüzünde büyüyen hilal dikkatini çekmiş olmalı. Yükseliş’in başladığı an işte o. Dolunay’dan önce tamamlanmak zorunda, bugünden itibaren dokuz gün sonra.”

“Peki ya tamamlanmazsa?” diye sordu Ander.

Solon bir kaşını kaldırdı ve mutfakta kayboldu. Kısa süre sonra elinde üzeri kremalı ıspanak, mantar sosu içinde yüzen yumurtalı makarna, ballı fındık ve kaysı, leblebi ve büyük kalın üçgenler halinde baklavayla dolu birbiriyle uyumsuz seramik kâseler bulunan bir tepsiyle geri döndü.

“Atlantis bir sonraki dolunaydan önce yükselmezse Uyanık Dünya heba olmuş bir ölümler bataklığı haline gelir. Atlas, bir sonraki Gözyaşı Soyu kızı neslini, o da şayet olursa, beklemek zorunda kalacağı Uyuyan Dünya’ya geri döner.”

“Heba olmuş ölümler de ne demek?” diye sordu Ander.

Solon büyük ve düz bir toprak kabı kaldırıp Eureka'ya sundu. "Şnitzel?"

Eureka elini sallayarak reddetti tabağı. "Yükseliş'in çoktan tamamlandığını sanıyordum."

"Kaç gözyaşı damlasının toprağa değdiğine bağlı bu," dedi Solon. "Bence sen sadece iki gözyaşı döktün ama tabii beni bilgilendirmen şart. O sayı bizim bu yıkımdaki pozisyonumuzu belirleyecek."

"Emin değilim," dedi Eureka. "Kayıt tutmam gerektiğini bilmiyordum."

Solon, Ander'e dönerken tabağına bir pırzola attı. "Senin mazeretin ne?"

"Her gözyaşı damlasının farklı bir ağırlık taşıdığını biliyorum," dedi Ander, "ama formülü asla öğrenmedim. Ay dönümü meselesinden de haberim yoktu. Tohumtaşıyanlar ketumdur, benim kendi ailem bile olsa. Sen ayrıldıktan sonra güvenecekleri kişiler konusunda daha da dikkatli olmak zorundaydılar."

"Sırlarını saklıyorlar çünkü korkuyorlar." Solon bir lokma eti yuttu ve gözlerini kapattı. Şarkı söylemeye başladığında sesine hoş bir dalgalanma hakim olmuştu.

*"Bir gözyaşı Uyanık Dünya'nın kabuğunu parçalamak için,
Bir ikincisi Yeryüzü'nün köklerine kadar sızması için,
Bir üçüncüsü Uyuyan Dünya'yı uyandırmak ve eski krallıklarını yeniden başlatmak için."*

Gözlerini açtı. "Gözyaşlarının Kadim Kuralı tufandan önce söylenen son şarkıydı. Bir metafordur, yaşam ve ölüm hakkında ya da-

"Aşk hakkında," dedi birden Eureka.

Solon başını yana eğdi. "Devam et."

Eureka bu düşüncenin nereden çıktığını bilmiyordu. Aşk hakkında uzman falan da değildi. Ama *Gözyaşlarının Kadim Kuralı* Ander'le tanıştığında hissettiklerini hatırlatmıştı ona.

"Belki de ilk gözyaşı," dedi, "bizim dünyalarımızın ka-
buğunu parçalıyor ve çekiciliği temsil ediyordur. Cat bir
çocuktan hoşlandığında bu hissi hiçbir zaman bir kırılma
olarak adlandırmaz. Parçalanma'nın daha doğru olduğunu
söyler."

"Onun ne demek istediğini biliyorum," dedi Ander.

"Ama ilk bakışta aşk hiçbir yere ulaşmaz," dedi Eureka,
"tabii daha derinlere giden ikinci bir bakış olmadıkça."

"Yani ikinci gözyaşı," dedi Ander, "köklere kadar sızan
gözyaşı-"

Eureka başıyla onayladı. "Birini tanımaktır bu. Korku-
larını, hayallerini ve tutkularını öğrenmektir. Kusurlarını."
Babasının bir gün önce sarf ettiği sözleri düşündü Eureka.
"Karşındaki kişinin köklerine dokunmaktan korkmak de-
ğil bu. Âşık olmanın bir sonraki bin kilometresi." Sustu.
"Ama bu hâlâ aşk değildir. Vurulmadır, ta ki-"

"Üçüncü gözyaşına kadar," dedi Solon.

"Üçüncü gözyaşı Uyuyan Dünya'ya ulaşır," dedi An-
der. "Ve onu uyandırır." Yanakları kızardı. "Bunun neresi
aşk?"

"Karşılıklı yani," dedi Eureka. "Âşık olduğun insanın da
sana âşık olması demek. Aradaki bağlantının kopmaz hale
gelmesi. Geri dönüşün olmadığı an."

Kendisinin Ander'e ve onun da kendisine doğru eğili-

yor olduğunu fark etmemişti Eureka; Solon bir elini ikisinin yüzü arasına koyuncaya kadar devam etti bu.

“Anladığım kadarıyla ona bizden bahsetmemişsin sen,” dedi Solon, Ander’e.

“Ne olmuş size?” diye sordu Eureka.

“Kastettiği...” Ander tabağına döndü ve bir parça şnitzel kesti ama yemedi. “Tohumtaşayanlar’ın senin ağlamayı önlemekteki rolü.”

Solon alaycı bir ifadeyle Ander’e dudak büktü.

“Onu biliyorum,” dedi Eureka. Ander ailesine karşı gelmiş olabilirdi ama hâlâ onun gözyaşlarının akıbetiyle ilgileniyordu. Donmuş yanakları üzerinde esen o buz gibi Zefir aklına geldi. “Ander aldı onu,” diyebilirdi.

“Neyi?” diye sordu Solon.

“Üçüncü gözyaşını. Buraya gelirken yolda yine ağladım ama o soluğuyla gözyaşımı dondurdu. Toprağa düşmediler yani. Onun gözyaşı şişesinde güvendeler.”

“Gözyaşı Soyu’nun gözyaşları asla güvenli değildir,” dedi Solon.

“Benim yanımda güvendeler.” Ander küçük gümüş şişeyi gösterdi Solon’a.

Solon çenesini ovaladı. “Elinde bir bombayla yürüyorsun.”

“Bombalar etkisiz hale getirilebilir,” dedi Eureka. “Bu gözyaşlarımdan kurtulamaz mıyız, kimseye zarar-”

“Hayır!” Ander ve Solon birlikte konuştu.

“Bunu ben saklarım.” Solon gözyaşı şişesini kaptı ve ters ters masanın üzerinden baktı. “Bütün bu yiyecekleri israf edilsinler diye istiflemedim ben. Yiyin! Komşularımın akşam yemeğinde ne yediklerini görmemiz lazım. Çer çöp! Hatta birbirlerini!”

Eureka çatalıyla biraz makarna aldı tabağına ve Bon Creole Lunch Shack'ın mutfağı gibi kokan ete dikkatle baktı. Bu görüntü içinde bir nostalji uyandırdı ve babasının bir zamanlar çeyrek dolar kadar küçük ve hava kadar hafif istiridyeler kızarttığı *Victor's*'in yapış yapış bar taburelerinde bacaklarını yayıp oturuyor olmayı diledi.

Ander çatal dolusu lokmaları hızlı hızlı attı ağzına, hiç tadını çıkarmadan, sanki içindeki boşluğu dolduruyor gibiydi.

Eureka ise Solon'un lafları nedeniyle zorlukla yemek yiyebiliyordu. Filiz'in içe işleyen altın sarısı gözlerini düşünüyordu.

"Yemekleri ortaya çıkarmadan önce Filiz ve Şair'i göndermenin nedeni bu yanı."

"Siz tuzlu suyun gökten sağanak gibi yağacağını ve yiyecek zincirini çökertmeyeceğini mi sandınız gerçekten?" diye sordu Solon. "Asistanlarım benim de tıpkı kendileri gibi açlıktan öldüğümü sanıyor. Böyle sanmaya da devam etmeleri gerekiyor. Aksi halde komşular etrafta elleri ve dizlerinin üzerinde kafalarını mağaramın sırrına çarpa çarpa emeklerdi. Anladın mı?"

"Neden onlarla paylaşmıyorsun?"

Solon sürahiyi aldı, Eureka'nın boş bardağı üzerinde havaya kaldırdı ve yukarıdan uzun bir su akışı yaratarak yeniden doldurdu bardağı. "Sen neden zamanda geri gidip dünyayı sel altında kalmaktan kurtarmıyorsun?"

Ander sürahiyi Solon'un elinden kapdı ve çarparak masanın üzerine koydu. Eureka'nın bacaklarına su sıçradı.

"Ne büyük bir israf," dedi Solon.

"Eureka elinden gelenin en iyisini yapıyor."

“Daha iyisini yapmak zorunda,” dedi Solon. “Üçüncü gözyaşı yeryüzünde. Atlas çok yakında ulaşı r ona.”

“Hayır,” dedi Eureka. “Biz buraya sen onu durdurmamıza yardım edebilirsin diye geldik.”

Solon bir parmağıyla tabağını sıyırdı, sonra da üzerindeki yağı yaladı. “Bu bir  ğrenci konseyi seçimi değil. Atlas, Uyanık Dünya’nın bugüne kadar tanıdığı en karanlık g  t r.”

“Nasıl? Binlerce yıldır okyanusun altında hapsedilmiş halde o,” dedi Eureka.

Solon gözlerini dikip uzun uzun baktı şelaleye. Nihayet konuştuğunda sesi cılızdı. “Münih’te yaşıyan bir kızken, Byblis’in iki blok ötesinde oturan bir oğlan vardı. Birlikte resim dersi alırlardı. Arkadaştılar. Sonra Atlas o çocuğu ele geçirdi. Sıradan bir çocuğun zihnine hâkim oldu ve bir şeytanın zincirlerini   zd . Bir süre sonra Byblis öldü ama bu hiçbir şeyi değiştirmedi. Atlas konuk olduğu bedeni yıllarca terk etmedi.” Kasvetli bir ifadeyle elini salladı. “Gerisini, ne yazık ki anlatmaya gerek yok. Atlantis yükselirse, gelecekte yaşanacaklar daha da kötü olur. Neyle karşı karşıya olduğunuz konusunda bir fikriniz yok sizin. Onunla Marais’te yüz yüze gelinceye kadar da bunu anlamayacaksınız.”

Eureka, Diana’nın madalyonuna dokundu. Annesi de onun i ine aynı kelimeyi yazmıştı. Madalyonun tokasını açtı ve zincirini gerip uzatarak içindeki yazıyı Solon’a gösterdi. “Marais’te ne olacak?”

“Zaman gösterecek,” dedi Solon. “Marais hakkında ne biliyorsunuz?”

“‘Bataklık’ anlamına gelen Cajunca bir kelime.” Eureka

bu mistik şehri ve onun evlerinin arkasındaki bataklıktan yükselen canavar kralını zihninde canlandırdı. Pek gerçeğe uygun gelmedi.

“Ama bu bataklık herhangi bir yerde olabilir,” dedi Ander.

“Ya da her yerde,” dedi Solon.

“Sen yerini biliyorsun,” dedi Eureka. “Ben oraya nasıl ulaşabilirim?”

“Marais haritada görünmez,” dedi Solon. “Gerçek bir yeri asla olmadı. İnsanlar Atlantis’in bir zamanlarki yeri konusundaki spekülasyonlarla binlerce yılı boşa harcadı. Florida’daki Atlantik kılıçbalıklarının arkasında mı çökmüştü, yoksa buzlu İsveç denizkızlarının ortasında mı? Antarktika foklarının orada mı sulara gömülmüştü? Bahamalar’daki yatların altında mı dalgalanıyor, Santorini’deki uzo şişelerinin altında mı uzanıyor, yoksa Filistin sahili açıklarında bir palmiye yaprağı gibi mi sürükleniyor?”

Duvar kiliminin arkasındaki yatak odasında William uykusunda hafifçe inledi. Eureka kötü rüyalarından uyandı-
ğında sık sık avutulması gereken kardeşinin yanına gitmek için kalktı ama çocuk yeniden sakinleşti.

Solon ses tonunu düşürdü. “Ya da belki bütün bir kıta yerleşmeye gönülsüz şekilde sadece sürüklenip duruyor. Kimse bilemez.”

“Yani,” dedi Ander, “Atlantis her yerden yükselebilir.”

“Öyle değil.” Solon bardağına yeniden Prosecco koydu. “Yıllar içinde Marais’in Uyanık Dünya üzerindeki enlem ve boylamı kaydını ama Atlantis’in yükselmek zorunda olduğu yer orası ve her zaman da orası oldu. Marais’in altındaki deniz yüzeyi tam kayıp kıtanın şekline göre esner. Atlas, Atlantis’i oradan bir bütün olarak yükseltebilir.”

“O halde üçüncü gözyaşının nerede toprağa düştüğü önemli-” dedi Ander.

“Eğer üçüncü damla toprağa düşerse,” dedi Eureka.

“Üçüncü gözyaşı damlası nerede toprağa düşerse düşsün, Atlantis yine de yükselecektir,” dedi Solon, “ama o Marais üzerine düşmediği sürece, yükselişi parça parça gerçekleşir, kırık cam parçaları gibi, çoktan çürümüş dişlerin büyümesi gibi. Atlas’ın karşısına imparatorluğunu yeniden birleştirmek gibi sevimsiz bir iş çıkar o zaman.” Suratını ekşitti. “Ve o da... Başka şeyler üzerine yoğunlaşır.”

“Dolum,” dedi Ander usulca.

“Dolum da ne?” diye sordu Eureka.

“Bunu kavramaya çok uzaksın henüz,” dedi Solon. “Marais, Eureka’nın Kötü Olan’la karşılaşmak zorunda olduğu yer. Orada bekliyor olacak o.”

Eureka, Türk kıyılarında kendisine doğru yüzen Brooks’un o görüntüsünü hatırladı. Sadece bir görüntü değildi o. Ve ona doğru gelen de Brooks değildi. Atlas’tı.

“Hayır,” dedi Eureka. “Bence o burada.”

Solon mağaraya şöyle kısa bir göz attı ve kaşlarını çatıp Eureka’ya baktı.

“Eureka karıştırıyor,” dedi Ander. “Buraya gelirken Atlas’ın bedenini ele geçirdiği çocuğu gördüğünü sandı. O olamayacağını söyledim ona ama-”

“Ona doğruyu söylememişsin.” Solon avucunun içindeki gözyaşı şişesine dikkatle baktı. Kaftanının cebine attı onu. “Gözyaşı kızı için kendisi geliyor. Bu dağlarda bir yerlere saklanıyor. Atlas’ın kararlılığına hayran olmak lazım. Eureka, hazır oluncaya kadar ondan uzak durman hayati derecede önemli.”

“Kesinlikle,” dedi Eureka ama gözlerini görmesinler diye bakışlarını tabağına indirdi. Atlas buradaysa, Brooks da buradaydı. O zaman, Brooks’u hâlâ kurtarabilirdi.

“Eğer buradaysa,” dedi Ander, “onu öldürmemiz gerekir.”

“Kimse Brooks’a dokunmayacak,” dedi Eureka.

“*Brooks* artık yok,” dedi Ander ve Solon’a baktı. “Söyle ona.”

“Şu anda senin tanıdığın o çocuk hâlâ kendi bedeninin içinde,” dedi Solon, “ama Atlas tarafından ele geçirildiği andan itibaren, bir çıkışı olamaz. Bu ölümlüyle duygusal bir ilişkin mi vardı?”

“Benim en iyi arkadaşımdır.”

“Eureka.” Ander uzanıp Eureka’nın elini tuttu. “Evini-
zin arka bahçesine ilk iki gözyaşını döktüğünde, sen neye ağlamıştın?”

“Karmaşık bir konu o. Tek bir nedeni yoktu.”

Ama hiç de o kadar karmaşık değildi. Son derece basitti aslında. Sugar’ın arka bahçesindeki ceviz ağacını düşünüyordu. Zihni o ağacın dallarına tırmanmış, Brooks’u aramıştı. O her zaman orada, en mutlu çocukluk anılarındaydı, her zaman gülüyor ve onu güldürüyordu.

Eureka söylemek üzere olduğu şeyi Ander’in zaten bildiğini fark etti. “Ağladım çünkü onun öldüğünü sanmıştım.”

“Ve haklıydın.” Solon bardağını kaldırdı. “O halde devam edelim.”

“Ama o Brooks’u bu sabah bana doğru yüzerken görmemden önceydi,” dedi Eureka. “Brooks’un bedeni yaşadıkça, hâlâ nefes almaya ve kalbi çarpmaya devam ettikçe arkadaşşımdan vazgeçmeyeceğim.”

“Arkadaşın şu an bir araçtan başka bir şey değil,” dedi Solon. “Atlas seni yönlendirmek için o çocuğun anılarını kullanacaktır. İşi bitince de çocuğun ruhunu yanında götürür.”

Hayır. Onu en iyi arkadaşıyla işini bitirmeden önce durdurmanın bir yolu olmak zorundaydı. “Peki ya ben Marais’e gitmeyi reddedersem? Dolunay küçülünceye kadar burada kalırım, Atlas da Uyuyan Dünya’ya geri dönmek zorunda kalır. Brooks’un bedenini de terk edip evine gider.”

“Bu da Ander’in Brooks’u öldürmeye yönelik o saçma fikrinden daha iyi değil. Atlas’ın zihni Atlantis’e geri dönebilir. Ama yolda arkadaşının bedenini bir köşeye atıp ruhunu çalacaktır,” dedi Solon. “Her iki durumda da yapmak zorunda olduğun şeyden kaçınamazsın. Atlas’ın karşısına çıkmak zorundasın. Kötü Olan’ı yok etmek zorundasın.”

“Ama Eureka’nın haklı olduğu bir nokta var,” dedi Ander. “Mağaranın sırrı altında Tohumtaşyanlar’dan da Atlas’tan da kurtulabilir. O tekrar sulara gömülünceye kadar biz neden fırtınadan sağ salım çıkamayalım ki?”

“Yani topu bir sonraki Gözyaşı Soyu kızına atacaksınız, öyle mi?” dedi Solon. “Ve bu dünyayı da siz üzerinde yaşarken heba olmuş ölümlerle çürümeye bırakacaksınız?”

Eureka’nın bedeni utançla sarsıldı. Bu yükselişi kendisi başlatmıştı. Sona erdiren de kesinlikle kendisi olacaktı. “Solon haklı. Bu iş benimle son bulacak.”

“İşte Diana’nın bahsettiği kız.” Solon’un gözleri çocuğu bir heyecanla doldu.

Eureka, Solon’un teninin pürüzsüzlüğünü, leopar beneklerine boyanmış saçlarının gençliğini ve uçuk mavi

gözlerinin canlı parlaklığını inceledi. Ama Solon yetmiş beş yıl önce Tohumtaşyanlar'dan sürgün edilmişti. Artık hiçbir anlam ifade etmezdi bunlar.

"Neden yaşlı değilsin?" Eureka kaba kaçacağını fark edemeden soruvermişti.

Solon bardağını bıraktı ve kocaman açılmış gözlerle dik dik Ander'e baktı. "Bu soruyu sen cevaplandırmak ister misin?"

"Bizim şu an Eureka'nın Marais'e gitme hazırlıklarını konuşmamız gerekiyor, şeyi değil-"

"Neyi değil?" diye sordu Solon, tabakları toplamaya başlayarak. "Senin sırrını mı?"

"Ne sırrı?" diye sordu Eureka.

"Yapma bunu," dedi Ander.

"Bir dakika bile almaz. İyi prova edilmiş bir hikâye var elimde." Solon masadan gümüş çatal bıçakları toplarken pis pis sırttı. "Nasıl böyle hayat dolu bir genç olarak kaldığımı gerçekten öğrenmek istiyor musun?"

"Evet," dedi Eureka.

"Maymun salgı bezleri. Doğrudan enjekte edilir-"

Eureka inledi. "Ben şaka yapmıyorum Solon-"

"Hisler yok!" Solon kollarını ileri fırlattı ve şelaleye doğru bağırdı. "Zevk yok. Arzu yok. Empati yok. Ve kesinlikle..." Kendinden geçmiş bir halde Eureka'ya baktı. "Aşk yok." Eureka'nın içinde Aşk Kitabı bulunan çantasına hafifçe vurdu Solon. "Leander ile Delphine'in hikâyesini bilmiyor musun?"

"Leander ile Selene mi demek istedin?" diye sordu Eureka. Selene onun atasıydı; Leander de Ander'in atası. Çok eski zamanlarda onlar birbirine delicesine âşık olmuş ve

aşklarını istedikleri gibi yaşayabilmek için Atlantis'ten kaçmışlardı. Ama gemileri kaza yapmış ve bir fırtına onları ayırmıştı.

Solon başını iki yana salladı. "Selene'den önce, Delphine vardı."

Eureka hatırladı. "Tamam ama Leander, Selene'yi istediği için Delphine'den ayrıldı." Bu kulağa soyunma odası dedikodusu gibi geliyordu.

Solon masanın arkasındaki bir dolaba doğru ilerledi. Kendisine bir yudumluk porto şarabı doldurdu. "Hiçkimse reddedilmiş bir kadından daha tehlikeli olamaz.' Bu sözü bilir misiniz?"

Eureka başını sallayarak onayladı. "Ander, neden bahsediyor bu?"

"Bir büyücünün reddedildiğini düşünün şimdi," dedi Solon. "Kapkara bir yüreğin kavrulup daha da zifiri bir karalığa döndüğünü düşünün. Onu da dörtle çarpın. İşte bu reddedilmiş Delphine'dir."

"Eureka'nın bilmesi gerekmiyor bunu-" diye itiraz etti Ander.

"Şimdi en güzel bölüme geliyorum," dedi Solon. "Delphine, Leander'in başka birine âşık olmasını engelliyemezdi ama bu aşkın bir ızdırapla sonuçlanmasını garanti edebilirdi. Ona bir büyü yaptı, soyundan gelecek herkese miras kalacak bir büyü. Erkek arkadaşın ve ben bu büyüden payımıza düşeni aldık: Aşk hayatımızdan çıkıp gitti. Aşk bizi hızla yaşlandırır, hem de bir anda onlarca yıl."

Eureka bir Ander'e baktı bir Solon'a, sonra bir daha. Her ikisi de birer çocuk gibi görünüyordu. "Anlayamadım. Sen bir zamanlar âşık olduğunu söyledin ama-"

“Alı, evet,” dedi Solon sertçe. “Bizim âşık olmamızı engellemenin bir yolu yoktu. Tohumtaşayan çocuklar her zaman bir Gözyaşı Soyu kızına âşık olur. Bizde Gözyaşı Soyu tutkusu var.”

Eureka, Ander’e baktı. “Bu başka zamanlarda da oldu mu yani?”

“Hayır,” dedi Solon alaycı bir ifadeyle. “Bütün bunlar sen konuyla ilgilenmeye başladığın anda gerçekleşti. Yüce Tanrım, kızlar ne kadar budala.”

“Bizim durumumuz farklı,” dedi Ander. “Bizimki-”

“Benden farklı mı?” dedi Solon. “Bir katil gibi değil mi?”

Byblis’in başına gelenleri o an anladı Eureka. Ürperdi ve terlemeye başladı. “Onu sen öldürdün.”

Tohumtaşayanlar’ın Gözyaşı Soyu kızlarını öldürmesi gerekirdi. Ander’in de Eureka’yı öldürmesi gerekiyordu. Ama Solon bunu gerçekten yapmıştı. Gerçek aşkını öldürmüştü.

Ander elini Eureka’ya uzattı. “Bizim birbirimiz için hissettiklerimiz gerçek.”

“Byblis’e ne oldu?” diye sordu Eureka.

“Birlikte muhteşem ve aşkla dolu bir ay geçirdikten sonra...” Solon koltuğuna yaslandı, ellerini göğsünde kenetledi. “Bir nehir kenarı kafesinde oturuyorduk, vücutlarımız birbirine dönüktü, tıpkı şu an sizinkilerin olduğu gibi.” Solon, Eureka ile Ander’in masanın altında birbirine sürtünen dizlerini işaret etti.

“Çelimsiz elimi onun uçuşan saçlarını okşamak için masanın üzerinden uzatmıştım,” dedi Solon, “Gözlerimi dikmiş onun gece rengi gözlerinin içine bakıyordum. Bü-

t  n tükenen gücümü bir araya getirdim ve ona   şık olduğuğumu söyledim.” Elini uzattı ve yutkund  , parmakları   şkilip bir yumruk oldu. “Sonra boynunu kırdım, bunun için yetiştirilmiştim.” Boşluğa baktı dik dik, yumruğu hâlâ havadaydı. “O anda yaşlı bir adamdım, aşkın yaşlandırdığı    km  ş bir adam.”

“Korkunç,” dedi Eureka.

“Ama sonu mutlu bitiyor,” dedi Solon. “O ölür   lmez, eklemlerimdeki kireçlenmeler yok oldu. Kataraktlarım eridi. Dimdik y  r  yebiliyordum artık. Koşabiliyordum.” Ander’e sırtıttı. “Ama eminim benim hikâyem sizinkine hiç mi hiç benzemiyordur.” Ander’in gözlerine dokundu. “Senin göz kenarlarındaki şu kırışıklıklara da.”

Ander hızla vurdu Solon’un eline.

“Doğru mu bu?” diye sordu Eureka.

Ander gözlerini kaçırdı. “Evet.”

“Bana bütün bunları anlatmayacaktın.” Eureka sertçe Ander’in yüzüne bakıyordu, daha önce görmediği hatları şimdi özellikle inceleyerek. Onu kırışmış, buruşmuş, elinde bir bastonla topallayarak yürüyen bir adam olarak hayal etti.

Solon bir şeyler söyledi ama Eureka’nın duymayan kulağı dönüktü ona, bu yüzden duymadı. “Ne dedin?”

“Sana   şık olduğu sürece Ander hızla yaşlanacak dedim. Duyguları ne kadar yoğun olursa, süreç de o kadar hızlanacak. Yaşlılık onda sadece bedensel bir etkiden daha fazlasına yol a  acak. Aklı da aynı hızla yaşlanacak. Giderek artan ölçülerde, felaket derecede yaşlanacak ve o şekilde kalacak. Ölümlülerin yaşlanmasından farklı olarak, Tohumtaşıyan yaşlanması ölümün o tatlı   zg  rl  ğuyle sona ermez.”

“Peki ya... Bana aşık olmaktan vazgeçerse?”

“O zaman, tatlım,” dedi Solon, “senin sonsuza kadar iri yarı ve güçlü, aksi bir çocuk olarak gördüğün biri olarak kalır. İlginç bir ikilem, öyle değil mi?”

ÖYLE KAL, YANILSAMA

“Hava almam lazım,” dedi Eureka. Mağara sıkılan bir yumruk gibi üstüne üstüne geliyordu. “Buradan nasıl çıkabilirim?”

Çıkış yok, demişti Solon, Brooks için. Aynısının kendisi için de geçerli olduğu duygusuna kapıldı. Acı Bulut’un içinde kapana kısılmıştı, âşık olmaması gereken bir çocuğun aşk kapanına.

“Eureka-” dedi Ander.

“Yapma.” Eureka onları masada bırakıp merdivenlerden bir alt kata indi. Şelalenin gümbürtüsü artmış, sağır edici bir hal almıştı. Kendi düşüncelerini duymak istemiyordu. Havuza dalmak ve artık kendisini öfkeli, yitik ve ihanete uğramış hissedemez hale gelinceye kadar şelalenin bedenini yumruklamasına izin vermek istiyordu.

Şelalenin sağına doğru, helezonik merdivenin arkasında kocaman bir siyah-gri duvar kilimi vardı. Merdivenin

arkasına süzöldü. Havuzun karşı kenarında sırtını duvara verdi ve kilimi kenarından kaldırdı. Alttan bir su kanalı geçiyordu, havuzdan karanlık dar bir sonsuzluktu. Kilimi biraz daha kaldırıncaya, su dolu tünelden bir-iki metre içeri-deki bir direğe bağılı alüminyum bir kano gördü.

Kanonun üzeri çöküklerle doluydu ve içinde resimler vardı. Ahşap bir kürek tabanında yatıyor, parlak ametist tabanlı bir meşale ise pruvadaki bir oluğa gömölü halde yanıyordu. Hafif hafif dalgalanan, yavaş bir akıntı vardı.

Eureka, evlerinin arkasındaki sel basmamış kahverengi bataklık koluna doğru kürek çekmek, dökölen söğüt dallarının altından süzölmek, kıyılarda filizlenen fulyaların yanından geçmek, zamanda bütün o yolu geri gidip henüz hayatta olan dünyaya geri dönmek istedi.

Kanonun üzerine indi, bağıını çözdü ve kürekleri kaldırdı. Umursamazlığı heyecanlandırmıştı onu. Bu tünelin nereye çıktığını bilmiyordu. Tohumtaşayanlar'ın onun rüzgârdaki tadını aldığını hayal etti. Brooks'un içindeki Atlas'ın onu dağlarda izlediğini. Bu durdurmadı onu. Küreklerin sıçrattığı suyun sesi duyabildiği tek ses haline gelirken, meşalenin etrafını kuşatan duvarlar üzerinde sergilediği gölge gösterisini izledi. Silueti bir soyut sanat eseri-ydi, kolları gülünç biçimde uzundu. Tuhaf şekiller hayaletler gibi geçti içinden.

Ander'in vücudunu düşündü, aşk hiç de adil olmayan biçimler verecekti o vücuda. Ya Ander, daha Eureka on sekizine bile girmeden yaşlı bir adama dönerse?

Dar tünel açıldı ve Eureka duvarlarla çevrili bir gölette girdi. Yağmur tenine iniyordu. Tuzu, zehrin çok hafif bir öpücöğü gibiydi. Etrafı gecenin mor renkli gökyüzüne

uzanan beyaz kaya zirveleriyle çevriliydi. Bulutların arasından yıldızlar göz kırpyordu.

Bir keresinde, Diana onu Kızıl Nehir’de kano yapmaya götürmüştü. Üç gün boyunca yalnızca ikisi vardı; omuzları güneşten yanarak, şarkılar söyleyerek kürek çekmişler, nehir kenarında kamp yapmışlar, yalnızca yakaladıkları balıkları yemişlerdi. Beau Amca’nın çadırını ödünç almışlar ama geceyi açık havada, bir yıldız okyanusunun dibinde uyuyarak bitirmişlerdi. Eureka daha önce yıldızları hiç bu kadar parlak görmemişti. Diana ona bir tanesini seçmesini söylemiş, kendisi de bir tane seçmişti. Yıldızlarına birbirlerinin isimlerini vermişlerdi, böylece babası bir başka kadınla evlenmiş ve onu kimsenin hayatında âşık olmadığı bir kasabaya götürmüş olsa bile Eureka annesinin varlığını hissedebilecek ve annesinin pırlıltısı altında durabilecekti.

Şimdi de yukarı baktı ve yağmurun arasındaki boşluklarda Diana’yı hissetmeye çalıştı. Gözlerini sildi, başını indirdi ve Diana’nın söylediğini hiç bilmemiş olmayı dilediği bir şeyi hatırladı-

Bugün Eureka’nın kalbini kıracak çocuğu gördüm.

Babası aktarmıştı Diana’nın bu sözlerini, Eureka annesini Ander’le tanıştırdıktan bir gün sonra. Hatta Diana, Ander’e benzeyen bir çocuğun resmini kabataslak olarak çizmişti bile.

Eureka kapı dışarı etmişti babasını. Hikâyenin tümünü bilmiyordu o.

Peki ama kendisi ne kadarını biliyordu bu hikâyenin? Ander bir Tohumtaşayan’dı ama ailesi gibi değildi. Bunu anladığını sanıyordu. Şimdiyse anne ve babasından şüphelendiği için utanç içindeydi. Diana günün birinde, bir

şekilde, Eureka ve Ander'in birbirleriyle ilgileneneceğinden haberdardı. Bu duygusal ilişkinin Ander'in hayatını yavaş yavaş elinden alacağını biliyordu. Bu ikilemin Eureka'nın kalbini kıracağını biliyordu. Peki neden Eureka'yı uyarmamıştı? Neden ağlamamasını söylemişti de âşık olmamasını söylememişti?

"Anne!" Yağmurlu karanlığa doğru inledi.

Karşılık olarak bir çakal sürüsü uludu. Mağaradan ayrılmamış olmayı diledi. Issız gölet ürkütücü göründü gözüne.

Mumlar Acı Bulut'un karşısındaki kaya kütlelerini aydınlattı. Diğer mağaraları fark etti Eureka. Diğer insanlar uyanık ve hareketliydi. Solon'un asistanının yaşadığı yer miydi burası? Göletin yeni olduğunu fark etti. Gözyaşları doldurmuş olmalıydı içini. Bir zamanlar Solon'u komşularına bağlayan vadiyi onun yağmuru doldurmuştu. Bu bir Gözyaşı Soyu göletiydi. Yollarını sular altında bıraktığından, Filiz ve Şair'in Solon'un mağarasına nasıl ulaştıklarını merak etti.

Kanoyu sürüklenmeye bıraktı, pruvadan meşaleyi aldı. Diğer mağaralara doğru tuttu. Işık çaresizliğin kanıtlarını ortaya çıkardı: Ateş kalıntıları, bırakılmış balık oltaları, hayvan iskeletleri, etleri sıyrılmış kemikler.

Depresyonun çekimine yakalanmış bir halde, hızla inişe geçti. Güvendiği çocuk ona âşık olmadan yardım edemiyor, yaşlılığa doğru son sürat yuvarlanmadan ona âşık olamıyordu. Ondan vazgeçmesi gerekecekti. Atlas'la tek başına karşı karşıya gelmeliydi.

"Hey, Mürekkep Balığı."

Eureka gözleriyle kayaları taradı. Sesin geldiği yeri bul-

maya çalışırken kalbi küt küt atıyordu. Bir gölge göletin öteki tarafındaki bir kayanın öbür yanına geçti. Eureka meşalenin ateşini kısıncı yıldızlar genç bir çocuğun silüetini aydınlattı. Siyah saçları altında keçeleşmişti. Eli ona doğru kalktı. Yüzü gölgede kalıyordu ve üzerinde pek tanıdık olmayan bir yağmurluk vardı ama Eureka onun Brooks olduğunu anladı.

Ve içindekinin Atlas olduğunu...

Bir ürperti yayıldı bedenine. Korkmaya başlamıştı. Kürekleri topladı. Acı Bulut'tan ayrılırken bunu düşünmemişti. Mağarayı örten sırrın güvenliğini neden terk etmişti ki? Kürekleri suyun içinde çekmeye başladı Atlas'tan uzağa. Brooks'tan uzağa.

Ta ki Brooks kahkaha atana kadar devam etti buna. Gırtlaktan yükselen kahkahası derin, paylaşılan sırların neşesiyle doluydu; kendi aralarında yaptıkları binlerce şakaya Brooks'un gülme biçimiydi bu.

"Benden uzaklaşmaya mı çalışıyorsun?"

Brooks'u bırakamazdı. Kolları tersine dönüp geri geri kürek çekmeye başladı. Şimdi onu terk ederse sonsuza kadar pişmanlık duyardı. Brooks'un canlı mı yoksa bir hayalet mi olduğunu anlama şansını yitirirdi.

"Hah, işte şimdi oldu." Bir tebessümle aydınlandı sesi. Eureka onun yüzünde bunu görmenin özlemini duydu içinde.

Eureka yaklaştı. Gri ışıklar Brooks'un tenine, dişlerinin beyazına değdi. Brooks'un ele geçirilmesinden önce paylaştıkları son anı hatırladı Eureka. Kendisini korkmuş hissetse de oraya geri dönüp kalmak istedi. Brooks'la geçirdiği o son anlar belleğinde bir altın gibi parlıyordu. Hindistan

cevizli güneş kreminin hafif pusu altında sahilde uzanıyorlardı. Brooks kutu kola içiyordu. Tenlerinde kum, dudaklarında tuz vardı. Brooks dubalara kadar yüzmek için kalktığı anda mayosunun hışırıtısını duymuştu Eureka. Sonra gitmişti Brooks.

Şimdi de aynı görünüyordu. Yanakları çillerle doluydu. Koyu gözlerinin üzerine gölgeler düşüyordu. Eureka için dünyanın öbür ucundan gelmişti. Onun Atlas olduğunu biliyordu Eureka ama aynı zamanda Brooks'tu da.

“Orada mısın?” diye sordu Eureka.

“Buradayım.”

Atlas sesini kontrol ediyordu tamam ama Brooks yine de onu duyamaz mıydı?

“Başına neler geldiğini biliyorum,” dedi Eureka.

“Ben senin başına gelecekleri biliyorum.” Kaya çıkıntısının üzerinde öksürdü, yüzleri daha da yaklaştı birbirine. Atlas elini uzattı. “Teknem var. Güvenli bir yer biliyorum. İkizleri, babanı ve Cat'i de alabiliriz. Size ben göz kulak olurum.”

Bu bir hileydi, kuşkusuz fakat bunu dile getiren ses samimi geliyordu kulağa. Eureka göz göze geldi onunla, orada bulduklarıyla iki arada bir derede kalmıştı - düşman, dost, başarısızlık, telafi etme isteği. Eğer Brooks'u Atlas'tan ayıramıyorsa, o zaman Kötü Olan'a bu kadar yakın olma fırsatından yararlanmalıydı. “Bana Dolum'un ne olduğunu anlat.”

Gülümsemesine hazırlıksız yakalandı Eureka. Gözlerini kaçırdı.

“Kim senin kafanı bu hayalet hikâyeleriyle dolduruyor?” diye sordu Atlas.

“Eureka.” Ander seslendi uzak karanlıklardan.

Eureka aniden döndü. Gölün öbür tarafında göremedi onu. Cadıların sırrı nedeniyle, geldiği mağarayı bile göremiyordu. Ander’in dikkatini meşalenin ışığı çekmiş olmalıydı ama Eureka’yı görebiliyor muydu? Brooks’u görebiliyor muydu?

Brooks gözlerini kısıp baktı, cadıların sırrından içerisini o da göremiyordu. “Nerede o?”

“Burada kal,” dedi Eureka, Brooks’a. “Silahı var. Seni öldürecek.” Ander’in hâlâ o silahı taşıyıp taşımadığını ya da o tüyler ürpertici yeşil artemis mermilerinin Tohum-taşıyanlar dışında birine zarar verip vermeyeceğini bilmiyordu. Ama onu uzak tutmak için bir şeyler yapacaktı.

Brooks ayağa kalktı. “İşte bu ilginç olacak.”

“Ciddiyim,” diye fısıldadı Eureka. “Tek kelime söylersem ölürsün.” Gözlerini kısıp, Atlas’a seslendi. “Kim bilir ne kadar bir süre Uyuyan Dünya’ya geri dönersin. Bunu istemediğini biliyorum.”

Eureka bir silahın horoz tıkırtısını duydu. Brooks siyah bir tabancayı şakağına dayamıştı.

“Onu sorunlarından kurtarayım mı?”

“Hayır!” Eureka kanonun içinde ayağa kalktı ve silahı başından uzaklaştırmak için uzandı. Brooks’un da kendisine uzandığını sandı ama o bunun yerine silahı Eureka’ya verdi. Silahın ağırlığı Eureka’yı şaşırttı. Onun elinin sıcaklığını taşıyordu. Ander’in olduğu tarafa ok gibi bir bakış attı Eureka. Onu duymamış olduğunu umdu. “Ne yapıyorsun?”

“Başıma gelenleri bildiğini söyledin. Madem tehlikeli olduğumu düşünüyorsun. İşte sana bir şans. Durdur beni.”

Eureka dik dik silaha baktı.

"Eureka!" Ander bir kez daha seslendi.

"İstedğim bu değil," diye fısıldadı Eureka.

"İşte şimdi meselenin özüne geliyoruz." Brooks Eureka'nın omzuna dokundu, kanoda dengesini sağladı. "Sen bir şeyler istiyorsun. Bırak yardım edeyim."

Arkasındaki taşların yuvarlanmasıyla aniden döndü Eureka. Ander yakında, sırrın dışındaydı. Brooks'un beklenmedik görüntüsü Eureka'yı şiddetle çekmiş ve ona yakın olma isteğine engel olamamıştı. Göletin beş-altı metre üzerindeki sığ bir kaya çıkıntısına giden bir patikadan aşağı iniyordu.

"Gitmek zorundayım." Eureka kürekleri kullanarak kanoyu Brooks'un bulunduğu kayadan itip uzaklaştırdı.

"Kal benimle," dedi Brooks.

"İmkân bulduğumda seni bulacağım," dedi Eureka. "Şimdi git." Kanoya oturdu ve gölün ortasına doğru kürekleri çekerek kaya çıkıntısından uzaklaştı. "Ander." El salladı. "Buradayım."

Ander'in gözleri onu suda buldu. Kollarını başının üzerinde birleştirdi, dizlerini büktü ve suya atladı. Eureka onun aşağı doğru süzülüşünü izledi, sarı saçları hafifçe dalgalandı. Vücudu suya çarptığında hiç su sıçramadı. Ander onun gözyaşları içinde gözden kaybolurken Eureka nefesini tuttu.

Eureka, Brooks'un durduğu kayaya baktı ama o gitmişti. Konuşmaları gerçek miydi? Silahı gölete bıraktı. Silah batarken, sular altında kalmış bir vadinin dibinde boğulmuş bir Türk'ün elinde hedefine ulaştığını hayal etti.

Göletten bir su kütlesi sıçrayarak yükseldi. Eureka başı-

nı eğdi ve o anda da Ander'i yükselirken gördü. Kule gibi yükselen, yıldızların aydınlatığı bir su hortumunun üzerinde manyetize bir ay gibi duruyordu.

Göletteki suyun çoğunu kendi altına çekmişti. Eureka, kanosu dibi sıyrıp geçerken, bir zamanlar Solon'un mağarasını komşularına bağlayan patikanın çamurlu izini gördü. Eureka'nın gözyaşlarından önceki görüntüydü bu. Altındaki tufan öncesi toprakları tüm ayrıntılarıyla ezberlemeye çalıştı Eureka. Şair ve Filiz'in işlerine giderken içinden geçtikleri bir geçmiş hayal etti, Şair'i şimdi suyun altında kalmış o zeytin ağacından bir sürgün koparıırken canlandırdı gözünde. Silahı görmedi.

Ander'in su hortumu vadiyi yeniden gözyaşlarıyla doldururken, gölet seviyesine ininceye kadar yavaş yavaş alçaldı. O anda Ander küçük bir dalganın üzerinde Eureka'nın kanosunun yanı başına kadar yaklaştı.

"Biriyle mi konuşuyordun?"

"Annemle. Eski bir alışkanlık." Eureka elini uzattı, Ander kanoya çıktı.

"Bu şekilde öğrenmeni asla istemezdim," dedi Ander.

"Sen benim hiçbir şeyi öğrenmemi istemedin."

"Bilmediğın zaman, bütün bunlar olmuyormuş gibi yapabiliyordum."

Eureka ürperdi ve etrafına bakındı. Bulutlar bütün yıldızları kapatmıştı ve Brooks hiçbir yerde yoktu. "Bütün bunlar oluyordu."

Ander'in yüzünde yaşlanma belirtileri aradı Eureka. Yüzünün kırışması ya da saçlarının beyazlamasını dert etmezdi Eureka ama onun yaşlanmasına sebep olmaya itirazı vardı. Daha derin bir aşk duyması Ander'in hayatını

tüketecekti. İşlerin bu noktaya kadar gelmesine dahi izin vermemiş olması gerekirdi.

“Sana güvendim,” dedi Eureka.

“Güvenmen gerekiyordu.”

“Peki sen neden bana güvenmiyorsun? Sırlarımı benden daha uzun bir süredir biliyorsun. Bense seninkileri bilmiyorum. Daha önce hiç âşık oldun mu bilmiyorum. Sevdiğin şarkıyı bile, büyüdüğünde ne olmak istediğini, en iyi arkadaşının kim olduğunu bile bilmiyorum.”

Ander suda yağmurun bulandırdığı yansımalarına baktı. Konuşmadan önce uzun bir süre düşündü. “Bir zamanlar bir köpeğim vardı. Shiloh, en yakın arkadaşımdı.” Sudaki yansısına bir yumruk attı. “Onu bırakmak zorunda kaldım.”

“Neden?”

“Benim Geçiş’imin bir parçasıydı. Kısa bir zaman öncesine kadar ben de herhangi bir çocuk gibi gün gün, mevsim mevsim, bedenime yeni santimler ve yaralar ekleyerek yaş alıyordum. Ama on sekizinci yaş günümde bir aile törenine çağrıldım.” Anımsayarak gözünü yukarılara dikti. “Benden önem verdiğim her şeyi terk etmem bekleniyordu. Böylece sonsuza kadar yaşayacağımı söylediler. Tohumtaşıyanlar zalimce bir şey yaptıklarında, bedenlerimiz gençleşir, zamanda geriye doğru yolculuk gibi. Shiloh’dan vazgeçtim ama seni sevmekten vazgeçemedim, çünkü bu sevgi benim her şeyim.”

“Âşkın insanı daha dinç kılması gerektiğini sanırdım,” dedi Eureka. “Senin âşkına... Tıpkı bir zamanlar benim olduğum gibi intihara meyilli.”

“Âşk dolambaçlı bir yolda durmadan ilerlemek gibidir.

Karşındaki insana ait her şeyi bir defada göremezsin.” Ander yalpalayan kanoda öne doğru eğildi ve soluk aldı. Soluğunu bıraktığında Eureka vücudunun etrafında kıvrılan ılık bir şey hissetti. Onu kendisine doğru çeken hafif bir Zefir çıkarmıştı Ander. Eureka’nın elleri sessizce Ander’in kollarından yukarı kaydı ve boynuna kenetlendi. Ona böyle tutunmanın kendisine ne kadar iyi geldiğini inkâr edemezdi Eureka. Ander’in kaslarındaki gerilimi, vücut sıcaklığını ve nasıl olduğunu anlamadan dudaklarını aldı.

Ama o anda bir his bir sarmaşık gibi Eureka’yı sardı. Karanlığın içinde bir yerlerde Brooks ve Atlas onları izliyordu.

“Dur,” dedi Eureka.

Ancak Ander durmadı. Onu kendine çekti ve tutkuyla öptü. Eureka’nın vücudu ıslak, Ander’inkiyse kupkuruydu ve yağmur bile onların birbirine dokunan yerlerine indiğinde ne yapacağını bilmez görünüyordu. Bir anlığına boyun eğdi Eureka ve Ander’in dilinin diline dokunduğunu hissetti. Yüreği taşı. Dudakları karıncalandı.

Kendini geri çekilmeye zorladı. Atlas’ın ne gördüğü umurunda değildi ama Brooks’un onu, sanki dünyayı sel altında bırakan o değilmiş, sanki en iyi arkadaşı ele geçirilmiş gibi, bir çocuğu öperken seyretmesini istemezdi. Elini Ander’in göğsüne bastırdı ve onun kalp atışlarını hissetti. Korku, suçluluk duygusu ve arzuyla atıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Ander.

Eureka ona güvenmek istiyordu ama her şey mahvolmuş durumdaydı. Ander, Brooks’u sadece Atlas, bir düşman olarak görüyordu. Eureka’nın o düşmanın bir parçasını sevdiğini ve hayatta kalmasına ihtiyacı olduğunu an-

lamayacaktı. Brooks'la karşılaşmaları bir sır olarak kalmak zorundaydı, hiç değilse Eureka arkadaşını nasıl kurtaracağını anlayana kadar.

“Yaşlanmaksızın bana âşık olman mümkün değil,” dedi sonunda Eureka. “Ben hakkındaki gerçekleri, ağlama isteği duymadan öğrenemem. Ve gözyaşlarım da bu dünyanın sonu olur.”

Ander gözlerinin kuruduklarına emin olmak için onun göz kenarlarına dudaklarıyla dokundu. “Lütfen benim aşkımdan korkma.”

Kürekleri aldı ve kanoyu kendi etrafında döndürmek için iki kez kürek çekti. Yumuşak nefesi onları tünelin girişine doğru, yeniden Acı Bulut'a sürükledi. Tam içeri girerken Eureka geriye dönüp Brooks'u görmüş olduğu yere baktı. Brooks'un üzerinde durduğu kaya çıkıntısı görünmez olmuştu. Alçak bulutlar gökyüzünü yeniden ele geçirmiş ve dünyayı karanlığa gömmekle meşguldü.

ATLANTİS'İ İŞGAL

O gece Şair, eviyle işi arasında o sonradan oluşan göletin etrafından dolaşan güçlüklerle dolu yeni güzergâhında Filiz'e yetişmeyi başardı. Genç kızın artık Şair'in Celan dilindeki ismini -Basil- aklına bile getirmiyor oluşu, Solon'un onun düşünme şekli üzerindeki etkisinden kaynaklanıyordu.

Şair yürürken walkman dinlerdi -bu kadar tarih öncesinden kalmaydı- ve Filiz'e seslenmek için kulaklıklarını çıkardığında eski bir folk şarkısı çalıyordu. Dudakları şişmişti ve Filiz onun Gözyaşı Soyu kızının arkadaşını öpmüş olduğunu anladı. Bu Filiz'i kışkıırdı, elbette Şair'i öpmek istediğinden değil ama hayatında kimseyle öpüşmemiştir.

Şair parşömenle kaplı bir paketi Filiz'in önüne attı. Filiz henüz küçük bir kızken annesinin pişirdiğı somun ekmek büyüklüğünde bir paketti. Şair kolunun altında bir başka paket daha tutuyordu.

“Solon özel konuklarına bunu ikram ediyor,” dedi Şair, ana diliyle konuşarak.

Bunlar Filiz’in aylardır onun ağzından duyduğu ilk anlaşılabilir sözlerdi. Paketi açtı.

Yiyecekti - sıcak, kızarmış et, yanında balla kaplı bir fındık öbeği ve mücevher renginde kurutulmuş meyveler. Cennet gibi kokan yapışkan bir şey. Baklava!

Yağmur altında yürüdükleri yol boyunca paketin içindeki her şeyin tek tek tadına bakmak isterdi Filiz ama annesinin bir deri bir kemik yüzü geldi aklına.

“Aylardır kendine bunlar için gizli bir zula yapıyormuş,” dedi Şair. “Bunlar bugün yürüttüklerim. Ama yarın...”

Sesini alçalttı ve Filiz her şeyin değişmek üzere olduğunu anladı. Bu yiyecekleri ailesiyle, Şair de kendi ailesiyle tabii, paylaştığı anda bütün köy halkı öğrenecekti. Solon’un mağarası artık Filiz-ya da bir başkası için sığınılacak bir liman olmaktan çıkacaktı.

“Onu öldürürler,” diye fısıldadı Filiz. Solon’u ya da en azından onun mağarasında çalışmaktan aldığı zevki korumak gelmişti içinden. Bunun bencilce olduğunu biliyordu ancak hayatındaki tek ilginç şeyi yitirmek de istemiyordu.

Ama halkı açlıktan ölüyordu, bu nedenle Filiz bakışlarını Şair’den kaçırdı ve, “Meclis’te görüşürüz,” dedi.

Filiz, annesi ve büyükannesiyle yaşadığı mağaranın arkasında mantosundan bir avuç dolusu ince dal çıkarıp orta yere döktü. Parmaklarını şaklattı ve kısa kesilmiş mavi tırnaklarının ucuyla bir alev oluşturdu.

Kısa bir süre öncesine kadar bir ateşi sürekli canlı tut-

maya yetecek kadar odunları olurdu. Şimdiyse evi karanlık ve soğuktu; Filiz bütün gün böyle olduğunu da biliyordu.

Minik dallar çıtırdadı, tısladı, duman çıkarmaya başladı. Islak dalları tutuşturmak imkânsız gibiydi ama Gözyaşı Soyu kızının ağlamasından bu yana kuru bir şey kalmamıştı ortalıkta. Bütün dünya karanlık, soğuk ve ıslaktı. Titreşen ışık Filiz'in zihnini ısıttı, uyuyan annesini aydınlattı. İnsanlar Filiz'in annesine benzediğini söylerlerdi, oysa Filiz'in saçları boyalı ve yüzü de Kuşadası'ndaki bir eczaneden çaldığı makyaj ürünleriyle rengârenkti. Annesinin bitkin yüzünde kendisinden hiçbir şey görmezdi.

Annesi gözlerini açtı. Tıpkı Filiz'inkiler gibi tatlı bir kahverengiydi gözleri.

"İş nasıl geçti?" dedi annesi o ağızda yuvarlanan, melodik Celan diliyle. Yunanca, Türkçe ve bazılarının söylediğine göre, Atlantisçe karışımı bir dildi bu. Yalnızca bu üç-dört kilometre karelik topraklarda konuşulurdu.

"İyi." Filiz bir çocukken, annesinin dik bakışlarının tenninde yarattığı o ağır huzur verici hissi çok severdi. Onun bakışları üzerinde kaldığı süre boyunca, vücudundaki bütün sıyrıklar geçerdi. Bu annesine has bir gariplikti, doğuştan sahip olduğu benzersiz bir yetenek. Filiz büyüdüğünde, yaşlandıkça kendilerine has bu gariplikleri yitiren kendi halkı dışındaki insanlar hakkında anlatılan hikâyeleri duymuştu. Kuşadası'ndaki bir gezi teknesinde tur rehberi olarak iş bulduğu geçen yaza kadar bu hikâyelere inanmamıştı. Rehberlik ettiği rengi solmuş turistler genellikle dost canlısıydı ama her zaman böndüler, dünyayı kamera lensleri içinden gören nazik zombilerden sadece biraz daha fazlasıydılar. Tanrı vergisi becerilerini unutalı

o kadar uzun süre olmuştu ki Filiz onlar hakkında tahminlerde bulunurdu - bu bankacı belki de eskiden zaman içinde yolculuk yapardı ya da şu emlakçı atlarla konuşabiliyordu. Ancak bu gariplikler turist çocuklarında sönmeye yüz tutmuş bir halde fark edilebiliyordu. Onların da bu özelliklerini yitirmek üzere büyütülüyor oluşlarını izlemek Filiz'i üzmüştü.

Celanlar için doğuştan gelen bu özellik ancak kalp atışları durduktan sonra bitiyordu. Yaşlılar bütün diğer yetilerini yitirebilirdi -işitme, görme, düşünme- ama gariplikleri son nefeslerini verinceye kadar onlarla birlikte kalırdı. Filiz de becerisini asla kaybetmeyecekti. Eğer parmakları ateş yakma yetisini kaybedecek olursa o artık Filiz olmaktan çıkmış demekti.

Annesinin bakışlarından uzaklaştı. Bazen küçük bir sıyrığı bırakmak hoş oluyordu. Derin yaralarının hiçbirini yüzeyde değildi zaten. Ağır çantasını yere koydu, içindekileri açıklamaya hazır değildi henüz. Gülle oyunu oynamayı planlamıştı, bu babasının ona öğretmiş olduğu mermerlerle oynanan bir oyundu.

Ama gözlerini yerdeki çantadan, ateşin üzerinde oynadığı ışık oyunlarından alamıyordu. İçindekilerin üçte birini eve gelmeden önce yalayıp yutmuştu. Geri kalanını annesiyle büyükannesine vermek istiyordu ancak uzun süredir Filiz'e karşı güvensizlik duyan köy halkından korkuyordu. Şair hiç şüphesiz kendi mağarasında ailesini beslemişti, yani aslında kaçınılmaz olandan sakınmanın pek bir yolu yok gibiydi.

Annesi soran gözlerle onu izliyordu. Son zamanlarda etrafta, Solon'un bütün Celanlılar tarafından varlığı bili-

nen ama hiçbirinin göremediği mağarasına kabul ettiği bir ziyaretçi hakkında fısıltılar dolaşıyordu. Filiz annesinin bu konuda soru sormak istediğini anladı.

“O kız burada.” Filiz annesinin gözlerindeki yabanıl bakıştan gözlerini kaçırdı. Sweatshirt’ünü çıkardı ve mavi renkli dar tişörtünü düzeltti. Kuşadası’ndan çaldığı kıyafetler köy halkının tuhaf bakışlarına neden olmuştu ama Filiz onların giyim tarzı olan kaba dokunmuş pelerinlerden nefret ediyordu. Kuşadası ona kendi memleketinin ne kadar geri kaldığını göstermişti. Şimdiyse Kuşadası’nın o son moda dükkânları ve parıltılı otelleri suyun bir-iki kilometre altında yatıyordu.

Filiz’in köylüleri binlerce yıldır, Atlantis’in batmasından önceki yıllardan beri bu mağaralarda yaşırdı. Her nesil Atlantis’in kendi ömürlerinde ya da çocuklarının çocukları yaşadığı süre içinde yükselmemesi için dua ederdi. Şimdi onu geri getiren kız yüz metre uzaktaydı.

“Ye.” Annesi ateşin üzerine bir tencere koydu. “Ye, sonra da konuş. Meclis toplantısı yan komşuda başlıyor.”

Çalınmış yiyecekleri aklıktan ölen annesine sunmak aslında bu kadar zor olmamalıydı ama ailesinin açlığı o kadar büyüktü ki Filiz sınırlı miktardaki yemeğin onları daha acınası bir hale getirmesinden korktu.

Gözlerini dikip tencereye baktı. “Nedir o?”

“Çorba,” dedi annesi. “Ninem yaptı.”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Filiz. “Gökten düşen suyu kaynatıyorsun.”

“Ne çorbası olduğu konusunda bir şey söylemedim zaten. Tadı güzel. Tuzlu, et suyu gibi.”

“Siz içtiniz mi yani bunu?” Dik dik baktı annesine, çökmüş gözleri dikkatini çekti. “Bunu yiyemezsiniz!”

“Bir şeyler yemek zorundayız.”

Filiz tencerenin sapını kavradı, kendi tutuşturduğu ateşlerin hiç yapmadığı bir şekilde elini yaktı. Küfrü bastı ve içindikileri yere dökerek tencereyi bıraktı.

Annesi dizlerinin üzerine çöktü, sudan bir kepçe alıp dudaklarına götürdü.

“Kes şunu!” Filiz annesinin üzerine gitti ellerini büküp ağzından uzaklaştırdı. Çantasını kaptı ve biraz baklavayla, yağlı bir pırzola çıkardı. Yiyecekleri annesinin eline sıkıştırdı. Annesi sanki elleri yanıyormuş gibi şaşkın şaşkın baktı yiyeceklere. Sonra yemeğe başladı.

Filiz annesinin pırzolanın yarısını bir lokmada yutmasını izledi. “Başka var mı?” diye fısıldadı annesi.

Başını iki yana salladı Filiz.

“Ölüyoruz.”

Meclis toplantısı Filiz’in büyük dayısı Yusuf’un mağarasında yapıldı. Solon’un mağarasından sonraki en geniş toplantı yeri burasıydı. Ateş gitgide ufalıyordu ve bu Filiz’in en çok şikâyetçi olduğu konu. Kocaman bir kem göz resmi arka duvardan onları izliyordu. Filiz gözün kör olup olmadığı merak etti, çünkü uzun bir süredir halkını korumamıştı.

Meclis toplantısına katılmayalı yıllar olmuştu, aslında babasının ölümünün öncesinden bu yana. Bugün gelmişti çünkü Şair’in Solon ve yemekleri hakkında muhbirlik yapacağını biliyordu. Celanlılar’ın tepkisini yumuşatmak için elinden geleni yapmak istiyordu.

“Bunlar oluyor.” Filiz odaya girerken Yusuf beyaz, fırça

kaşlarını çattı. Kahlaverengi ve güneş çatlaklarıyla dolu teni, Filiz'e tavada kızartılmış bir bıldırcını hatırlattı. "Uzun zamandır avladığımız hayvanlar şimdi bizi avlıyor. Etrafımızdaki her şeyin açlıktan gözü kararmışken evimiz bile güvenilir değil."

Bu gece fazla kalabalık değildi toplantı, yirmi kişiden daha azdı. Açlıktan bitkin ve vahşi görünüyorlardı. Filiz bunların köy halkı içindeki en sağlıklı kişiler olduğunu, burada olmayan herkesin yakınlarıdaki bir mağarada hareket edemeyecek kadar aç olduklarını biliyordu.

Şair oradaydı, akranı iki çocuğun arasında oturuyordu. Çocukların esmer teni üzerinde tuhaf bir beyaz ton vardı. Tenlerinin tuzla kaplı olduğunu fark etmek Filiz'in birkaç saniyesini aldı. Mavnalar inşa etmek için bütün gün yağmur altında çalışmış olmalıydılar. Bu Celanlılar'ın eski bir projesiydi; nesiller boyu korktukları tufana böyle hazırlanıyorlardı. Sağlam mavnalar içinde tufanı sağ salım atlatmış kahramanlara dair birçok öykü anlatılırdı. Pek az kişi bu mavna yapım işini ciddiye alıyor, hatta mavna yapı ustalarının geçen yıl kıtlık vurduğunda stoklamaya başladıkları yiyecekleri alıyorlardı. Ama gözyaşı yağmurunun gökten inmeye başladığı şimdilerde her şey farklıydı. Filiz, Celanlılar'ın nereye doğru yelken açmayı ya da denizde nasıl hayatta kalmayı düşündüklerini bilmiyordu ama çoğu kişi bu mavnaların onları selamete çıkaracağına ikna olmuş durumdaydı.

Filiz, Şair ve öteki çocuklarla birlikte büyümüştü ama Kuşadası'nda geçirdiği günlerden bu yana kendini hep yabancı gibi hissetmişti - şehirde fazla köylü, köydeyse fazla şehirliydi. Tufandan önce, mutlu olabilmek için dağlarla bağlarını koparmak zorunda olduğu sonucuna varmıştı.

Büyükannesi Seyma, Yusuf'un hemen yanındaki bir minderin üzerine kurulmuş oturuyordu. Ak saçları bir çağlayan gibi dizlerine dökülüyordu. Seyma kendi yetisinin ancak uyurken etkili olduğunu iddia ederdi -başkalarının rüyalarına girebiliyordu- ama Filiz onun günün herhangi bir saatinde de başkalarının zihnine yılan gibi kıvrılıp girebildiğini bilirdi.

Filiz, Meclis'in ortasına doğru ilerlerken komşuları yer açtılar. Ateşin önüne diz çöküp oturdu, parmaklarını şaklattı ve ateşi canlandırdı. Böylesi anlarda değeri anlaşılınca kadar pek aklına gelmezdi yetisi. Şair'in bütün yapabildiği ise şarkı söylemek ve bir kuş gibi ötmekti, nasıl da faydasız bir özellikti. Kuşların asla söyleyebilecekleri anlamlı sözleri olmazdı.

Filiz, Pergamon isminde bir çocuğun yanına oturdu. Sessiz bir gölge gibiydi bu çocuk, Filiz'in peşinden hiç ayrılmazdı. Yetisi ancak başka dünyalılara ait olabilecek tutuş gücüydü. Filiz, Pergamon'un anne ve babasının o ellerini tuttuğunda avazları çıktığı kadar bağırdıklarını çok duymuştu. Şimdiyse ellerini yanağına dayamış kestiriyordu.

Buradaki herkesin sihirli bir becerisi vardı ama hiçbir yoktan bir yiyecek ya da içme suyu var edemiyordu. Bu güce sahip kişi dünyaya hükmedebilirdi.

Birkaç gün önce fırtına başladığında, aylardır yağmur yağmamıştı. Bazı Celanlılar mutluluk gözyaşları dökmüş, budala gibi ağlamıştı. Kimileri dizlerinin üzerine çökmüş, Tanrıya şükretmiş ve yağmuru içmişti. Çoğu tuzun tadını alıp geri tükürecek kadar akıllı olsa da çok susadığı için vücudu şiddetli nöbetlerle sarsılmaya başlayınca kadar içmekten kendini alamayan bir çocuk da olmuştu. Filiz'in

annesi gibi tedavi edici yetileri olanlar bile çocuğun yaşadığı sıvı kaybını giderememişti. Böylece yağmurdaki tuz, sahip oldukları azıcık içme suyunu da kirletmişti.

O çocuk öldü. Filiz o öğleden sonra işe gitmeden hemen önce, düzenlenen küçük cenaze törenine katılmıştı. Sonra da Solon'un mağarasına girmiş ve onun ölümünden sorumlu olan kızla karşılaşmıştı. Solon, Filiz'in göstereceği tepkiyi izlemişti ama bir şey söylemeyeceğini ya da yapmayacağını tahmin etmiş olmalıydı. Madem gözyaşı yağmuru yağıyordu, Atlantis'in yükselmesi halinde bu kız onların tek umuduydu.

Solon'un da söylediği şey bu olmuştu zaten. Gözyaşı Soyu kızının bunu nasıl başaracağı ise Filiz'in aklındaki en önemli soruydu. Belki de halkı haklıydı -mavnalarını inşa etmeli ve en kötüsüne hazırlıklı olmalıydılar.

Filiz komşularının gözlerini üzerinde hissetti ve Şair'in onlara her şeyi anlatıp anlatmadığını merak etti. Sonra elden ele geçen bir yiyecek tabağı gördü. Erkeklerle kadınlar Şair'in sırtına vuruyor ve gülüşüyorlardı. Şair kahramandı. Filiz onun heyecanla bu anın tadını çıkarışını izledi. Oysa açlıktan ölen bir oda dolusu insana tek bir lokma yiyecek sağlamanın ne faydası olacaktı? Belki şu an bunu soramayacak kadar açtılar ama yiyecek biter bitmez, bunun nereden geldiğini, daha fazlasına nasıl ulaşacaklarını öğrenmek istemeyecekler miydi?

Şair'e kızgın değildi, bunu fark etti Filiz. Eureka'ya kızgındı. Pergamon'un uykulu uykulu ağzına bir lokma ıspanak atışını izledi. Onun yanındaki çocuksa tabağı alıp yalayıp temizledi.

Şair de onun kendisi için beslediğine eş bir şüpheyle Filiz'i izliyordu.

“Bugün öğleden sonra Solon’un konuğuyla mı tanıştınız?” dedi Yusuf. Bütün gözler Filiz’e döndü.

“Kız burada, yanında iki çocuk, babası ve iki arkadaşıyla birlikte,” dedi Şair. “İnsanlar yolculuktan dolayı yorgunlar. Kızlardan birinin ismi Cat ve o çok-”

“Bırak diğerlerini şimdi,” diye seslendi arkalardan biri. “Bize *ondan* bahset!”

“Bencil piç kurusunun teki,” dedi Filiz ve neden böyle dediğini kendi de merak etti. Belki de nedeni Şair’in yiyecek getirmiş olması ve kendinin de insanlara açlığını çektikleri bir şey vermek istemesiydi. Bir düşman, ortak bir dava arzuluyorlardı - suçlayacak biri.

“Onun yüzünden ölecek masum insanları umursuyor mu?” Filiz başını iki yana salladı. “Kendi acısının sizin hayatlarınızdan daha önemli olduğunu düşünüyor. Şimdi Atlantis yükselecek ve hepimizi sular altında bırakacak. Biz güçsüzüz.” Konuşmasını sürdürürken sesi daha gür çıktı. “Biz oturup bekler, açlıktan ölürüz.”

“Ben hep Atlantis’i ziyaret etmek istemişimdir,” dedi arkalardan birisi.

“Sus çocuk,” dedi Filiz’in büyükannesi. “Ne yiyeceğimiz ne suyumuz kaldı. Kızım ölüyor. Torunum ise...” Diğerleri cümlesini zihinlerinde tamamlarken o uzaklara daldı.

“Daha yiyecek var,” dedi Filiz, çünkü büyükannesinin yüzündeki güvensizliğe içerlemişti. Halkının arasında kendini bir yabancı gibi hissetmekten bıkmıştı.

Oda sessizleşti. Fal taşı gibi açılmış gözler Filiz’i izliyordu. Şair’den bir yardım gelmedi Filiz’e. Filiz bu sözleri hiç söylememiş olmayı diledi -hayatının kalan tek zevkinden

de vazgeçiyordu; Solon'un mağarasında geçirdiği zaman-
çünkü artık açıklamaktan başka seçeneği kalmamıştı.

"Solon'da yiyecek var. Bu fırtınaya stok yaparak hazırlanıyordu. Gözyaşı Soyu kızı siz burada açlıktan ölüirken akşam ziyafet çekti."

"Peki su?" diye sordu Şair'in yanındaki tuzla kaplı çocuk.

"Onda su da var." Filiz, Şair'e kısa bir bakış attı. "Bunlar sadece akşam bulduklarımız."

"Yarın bizi oraya götüreceksiniz," diye buyurdu Filiz'in büyükannesi.

"Kolay değil bu," dedi Şair. "Evi korunuyor, biliyorsunuz."

Dedikoducadıları Celanlılar'la hiç ilgilenmezdi, bu nedenle Filiz'in halkından kimse şahsen karşılaşmamıştı bu tuhaf, orkideyle kaplı kadınlarla ama vızıldayan arıları duymuşlar, yakındaki kayalıklarda bir büyüünün varlığını hissetmişlerdi. Bir keresinde Pergamon bir dedikoducadısına ait bir petek bulmuş ama bulduğu yeri kimseye söylememişti. Celanlılar'ın büyük bölümü kabul etmezdi ama Filiz onların dedikoducadıları hakkında bilmedikleri her şeyden korktuklarını bilirdi.

"Size yarın daha fazla yiyecek getiririz," diye söz verdi Şair.

"Hayır. Siz bizi o mağaraya sokacaksınız," dedi Filiz'in büyükannesi. "Göreceğiz bakalım, bu Gözyaşı Soyu kızını bu kadar özel kılan neymiş."

FIRTINANIN GÖZÜ

“Manzarayı sevdin mi?”

Ertesi sabah Eureka, arkasından gelen Solon’un sesiyle yerinden sıçradı. Acı Bulut’un damında yalnız olduğunu sanıyordu.

Gündoğumunda merdivenlerden verandaya çıkmıştı; Ander’in, önceki gece onu aramak için geldiği bu yerden gördüğü manzarayı merak etmişti. Bulutlu sabah ışığı altında her yer gümüş rengine bürünmüştü. Gözyaşı Soyu göleti yükselmişti ve Eureka, Brooks’un bulunduğu kayanın su yüzeyinin üzerinde olduğunu hiç sanmıyordu. Silahı suya bırakışını, kanoda Ander’le öpüşmelerini ve canavarla karşılaşmalarını yeniden yaşadı. Ondan korkmuştu, nefret etmişti ve çok sevmişti.

Oralarda bir yerlerdeydi o -her ikisi de-, kıyı boylarında saklanıyordu. Eureka onları hissedebiliyordu, tıpkı biraz önce uyandığı o kâbus gibi hâlâ onları hissedebiliyordu.

Rüyasında, yağmur altında bir dağa tırmanarak çıkıyordu. Zirveye yakın, toprak altından kaymıştı. Kaygan ve süngerimsi bir şeye sıkıca tutunmuş ama parmaklarının arasında dağılıp parçalanmıştı o şey. Sonra o dağ bütünüyle ufalanmış, ayaklarının altında tehlikeli bir kayma olmuştu. Eureka bu heyelana yenik düşerken, bir dağa değil de kokuşmuş kollar, küflü bacaklar ve çürüyüp dağılmış kafalardan oluşan uçsuz bucaksız bir öbeğe tırmandığını fark etmişti.

Heba olmuş ölümlere tırmanmıştı.

“İtiraf etmeliyim ki...” Solon gözlerini dikip gölete baktı. “Gözyaşların bu manzarayı güzelleştirdi. Gün batımları kirli havada daha bir güzel olur ya, işte öyle.”

Eureka artık yağmuru hissetmiyordu. Damlalar altı metre üzerinde birikiyor ama beyaz taştan verandaya asla ulaşmıyordu. Zefir’ini nadiren kullandığını söylemiş olsa da Solon onların üzerine bir kordon kurmuş olmalıydı. Öksürdü, hırıltılı sesler çıkardı ve gümüş bir çakmakla bir karanfil sigarası yaktı.

“İyi uyudun mu?” Solon, sanki kişisel bir soru sormuş gibi dikkatle Eureka’ya baktı.

“Pek değil.” Eureka, Atlas’ın gizlice sohbetlerini dinlediğini ve her hareketini izlediğini hissetti. Tüyleri diken diken oldu.

Solon dün geceki karşılaşmasını öğrenmek isteyecekti ama ona burada, Atlas muhtemelen dinleme menzili içindeyken anlatamazdı. Brooks’u bir daha görmeyi planlıyorsa, hiçbir yerde anlatamazdı. Bu onun sırrı olarak kalmak zorundaydı.

“Senin çete kalktı,” dedi Solon, ikizler zıplaya zıplaya verandaya çıkarken.

“Kahvaltıda ne var?” William verandanın ortasındaki bir ağacın kuru dalında sallandı.

“Kahve olacaktı ama,” dedi Solon, “görünüşe bakılırsa bizim çalışanlar işten ayrılmış.”

“Çok çılgın bir rüya gördüm.” Cat merdivenin başında göründü. “Kardeşimle birlikte babamın eski arabasıyla okyanusun bir ucundan diğerine bütün o balık sürülerinin arasından gidiyorduk.” Başım Eureka’nın omzuna yasladı, hiç de kendisine uygun olmayan bir uyumsuzlukla. Hâlâ ailesine ulaşamamıştı.

Hemen ardından babası çıktı merdivenlerden, ağırlığını Ander’e vermişti. Eureka omzunun etrafındaki sargıya dokundu. Temiz ve sağlamdı.

“Bugün daha iyi,” dedi babası, Eureka soramadan. Şakaklarından uzanan yara yeşildi.

“Dinlenmeliydin,” dedi Eureka.

“Sizi merak etti,” dedi Ander. “Nerede olduğunuzu bilmiyorduk.”

“Ben iyiyim -”

“Claire!” diye bağırdı babası. “İn oradan aşağı!”

Claire verandanın taş parmaklıklarının tepesine çıkmıştı. Pembe bir begonvil dalını tutmak için eğildi, yapraklarının kenarları kahverengiydi.

“Ben de Eureka gibi bu çiçeği almak istiyorum.”

Çok fazla öne eğildi. Ayağı ıslak taşın üzerinde kaydı ve öne doğru, parmaklıkların üzerine yuvarlandı. Herkes ona doğru hamle yaptı ama Claire’in yanında ilk biten yine William oldu.

Kolu parmaklığın üzerine fırladı. Açık eli ileri uzandı. Eureka oraya geldiğinde William, Claire’i tutmak üzereydi.

Ama tutamadı. Elleri bile temas etmedi. İkizlerin arasında bir buçuk metrelik bir boşluk vardı. Claire dimdik bir inişin üzerinde asılı kalıp sallandı, görünmez bir güç tarafından havada tutuluyordu. William elini aşağı doğru, Claire ise yukarı doğru uzatınca aralarındaki boşlukta oluşan bir tür enerji ikisini birbirine bağladı ve Claire'i düşmekten kurtardı. Claire ayaklarının altındaki boşluğa baktı ve ağlamaya başladı.

Geri kalanlar Claire'in kardeşinin eline doğru havada yavaş yavaş süzülüşünü izledi. Hemen ardından parmakları birleşti, o anda ikisi de birbirini bileklerinden yakaladı. Sonra Ander ve Solon, Claire'i yukarı, verandaya doğru çekip çıkardılar.

"Teşekkürler," dedi Claire William'a, doğrulup güvende olduğunu anladıktan sonra.

"Rica ederim."

Claire, başına koşup gözyaşlarını sildi.

Eureka, William'ın önünde diz çöktü. "Nasıl yaptın bunu?"

"Sadece ait olduğu yere geri getirmek istedim onu," dedi William. "Yanımıza."

"Bir daha dene," dedi Solon.

"Bence olmaz," dedi babaları.

"Havaya bir şey at," dedi Solon, Claire'e. "Herhangi bir şey. Ama bırak onu William yakalasın."

Claire verandaya bir göz attı. Dik bakışları Eureka'nın merdivenin başına koyduğu mor çantaya takıldı. Aşk Kitabı çantanın üzerinden gizli gizli bakıyordu.

"Hayır!" diye uyardı Eureka ama Claire kitabı eline almıştı.

Fırlatıp attı gökyüzüne doğru. Kordon kitabın delip geçtiği yerde görünür hale gelirken küçük, gri bir patlama oldu. Açtığı delikten rüzgâr ve yağmur girdi. Eureka arı uğultusuna benzeyen güçlü bir vızıltı duydu ve o anda gökyüzünde ufacık bir mantar bulut açıldı. Kitap verandanın altındaki Gözyaşı Soyu göletinin üzerinde süzüldü. Yağmurun içinde sanki hiç durmayacakmış gibi, Eureka'nın mirasının yanıtları sanki hep uzakta, daha da uzakta olacakmış gibi ilerledi. Aşk Kitabı, sonsuzluğun yarısı gibi görünen bir yerde bir beyaz taşın yükseklerdeki zirvesine çarptı ve açılarak bir kayanın üstüne düştü.

“Kitabım,” diye mırıldandı Eureka.

“Ben alır gelirim,” dedi Ander.

“Bu ufacık şey benim kordonumu deldi ve cadıların sırrını da iki paralık etti.” Solon dehşete düşmüş bir halde çenesini kaşıdı. Bakışları Gözyaşı Soyu göletinin etrafında dolaştı, o da aniden Atlas'ı sezmiş gibiydi. “Herkes kaçsın!”

“Durun.” William kenara doğru ilerledi ve dirseklerini verandanın parmaklıklarına dayadı. Göletin karşısındaki kitaba odaklandı. Bir an sonra kitap kayanın üzerinden yükseldi, gürültülü bir şekilde kapandı ve geriye doğru yarı havayı. Kitap sırdan geçerken gökte mor bir parıltı yanıp söndü. Bunun ardından da kordon sınırında o gri patlama oldu. Aşk Kitabı verandaya doğru havada süzülürken hepsi başını eğdi. Kitap hızla William'ın kollarına çarptı ve ayaklarını yerden kesip onu yere düşürdü.

“Hayret verici.” Solon, William'ın kalkmasına yardım etti, sonra veranda parmaklıklarının üzerine sığırdı ve artık yağmur sızdırmayan kordonu inceledi. “Bir aksiyeti olmalı bu.”

“Bir ne?” Eureka kitabını çantasına koydu, çantasını da sırtına astı.

“Dün Claire Acı Bulut’a girmek için cadıların sırrını çigneyip geçti. Bugün William, bunun aksini yaptı. Gayet güzel de ifade etti: Eşyaları ait olduğu yere geri getirdi. İkizlerin yetileri birbirinin aksidir. Aksiyetiler.”

“Yeti de ne?” diye sordu Eureka.

“Yeti, yani...” Solon diğerlerine kısa bir bakış attı. “Kimse bilmiyor mu? Gerçekten mi?”

“Eureka yüzünden Google çöktü,” diye açıkladı Cat.

“Yeti, büyümlü bir sezgi gücüdür,” dedi Solon. “Her ölümlü ruhun doğuştan sahip olduğu bir tür küçük sihir. İnsanların büyük çoğunluğu bu doğal güçlerini nasıl kullanacağını bilmez ve yetileri hiç etkinleşmeden ölürler. Yetiler, benlik duygusu kadar hassastır. Bir yeti yaşlanmanın etkisine karşı korunmazsa, kaybolur. O zaman gerçekten de yazık olur, çünkü en saçma yetiler bile uygun durumda hayatı önem kazanırlar.”

“Sadece bir tane mi yetimiz olur?” diye sordu William.

“Seni açgözlü velet,” dedi Solon. “Evet, neden bir sınır olsun ki değil mi? Bir yeti mucizedir ama ben sana engel olmayayım, istediğin kadar çok yeti kullan.”

“Senin bir yetin var mı?” diye sordu Claire, Solon’a.

“Evet,” diye cevap verdi Cat onun yerine. “Eşek olmak.”

“Ben Tohumtaşyanlar’m evrensel yetisine sahibim,” dedi Solon, “Zefir’e. Ander’de de bu yeti var. Topluluklar çoğunlukla evrensel yetilere sahip olur, bazen de aksiyetilere. Tıpkı ikizler gibi. Komşularım, Celanlar yani, rüyalarında ölümlere konuk olabilir. Ama yetiler genetik ya da ebeveyninize bağlı olmak zorunda değildir. Her birimiz

kendi içimizde bir sihir taşırız. Yetilerimizi de evrensel bir depodan alırız.” Konuşmasına ara verdi. “William ve Claire kendi yetilerini daha şimdiden uyandırmış. Belki geri kalanlarınız için de aynısını yapmanın zamanı gelmiştir.”

Eureka, Solon’a yaklaştı. “Beni Marais’e gitmem için hazırlaman gerekiyor,” dedi. “Dolunaya kadar sekiz günümüz kaldı.”

“Bunu, dün gece çalışabilecekken ortadan kaybolan kız mı söylüyor?”

“Gitti, çünkü kucağına bir bomba bıraktın,” dedi Ander.

“Sen dürüst davranmış olsaydın bırakmak zorunda kalmayacağım bir bomba,” dedi Solon.

“Dün gece bir bomba mı patladı?” diye sordu William.

“Bütün güzel şeyler biz uyurken oluyor,” dedi Claire, sonra kollarını göğsünde kenetledi.

“Eureka haklı,” dedi Ander. “Şimdi sihir numaralarının zamanı değil. Düşmanımız dışarıda. Onunla nasıl savaşacağımızı öğret bize.”

“Bize değil. Bana. Bu benim savaşım,” dedi Eureka, Solon’a, Ander’e ve her neredeyse Atlas’a.

“Eğer ben kâinatın en karanlık gücüyle karşı karşıya gelecek olsam,” dedi Solon, “alabileceğim her türlü yardımı isterdim.”

“Evet, tabii, bazılarının diğerlerine göre kaybedecek daha az şeyi var,” dedi Eureka.

“Anlamadım?” diye sordu Solon.

“Sen artık âşık olmuyorsun, dolayısıyla da incinmek umurunda olmaz,” dedi Eureka. “Marais’e gittiğimde tek başıma olacağım.”

Solon küçümseyerek güldü. “Senin Marais’e tek başına gitmeye hazır olduğun gün, benim pat diye düşüp öleceğim gündür!”

“Nihayet bana bir hedef gösterdin!” diye bağırdı Eureka.

Görüş açısına kenardan giren yeşilimsi bir hareket Eureka’nın dikkatini çekti. Cat, artık hiç de kuru olmayan o ağaca sırtını dayamış oturuyordu. Ağacın dallarında körpe yeşil yapraklar filizlendi, hemen ardından da binlerce soluk pembe kiraz çiçeği açtı. Taç yaprakları Cat’in örgülerine sağanak gibi yağarak yerlere kadar süzülürken, dallardaki tomurcuklardan olgun kırmızı kirazlar kabardı. İkizler kahkahalar atmaya, ağaçtan meyve koparmak için sıçramaya başladı. Dallar ileri doğru büküldü ve neredeyse yumuşak ve nazik, minnet dolu bir kucaklayış gibi Cat’in etrafını sardılar.

“Nasıl yaptın bunu?” diye sordu Eureka.

“Diana seninle Solon’un çok iyi dost olmanız gerektiğini söylemiş,” dedi Cat. “Ben senin savaşmanı istemedim. Bu yüzden de oturdum ve Diana’nın her ikiniz için hissettiği sevgiye odaklandım. Senin de bunu birbiriniz için hissettiğinizi umuyordum.”

“Cat!” Eureka dizlerinin üzerinde oturdu. “Neden insanları böyle birbirine ayarlamayı bu kadar çok seviyorsun?”

Cat ayaklarının altındaki kiraz çiçeklerinden kilimde ellerini dolaştırdı. “Herkesin âşık olmasını istiyorum.”

“Ama neden?”

“Âşk, insanları daha iyi birine dönüştürüyor.”

Eureka bir kiraz kopardı, arkadaşına uzattı. “Bence sen de yetini buldun.”

“Ye bir tane Reka,” dedi William, kucağına bir avuç dolusu dökerek.

Eureka ağzına bir tane kiraz attı. Çiğnerken, Solon’a kızgın kalmanın zor olacağını düşündü. Bu meyvenin içinde aşk vardı. Korkudan daha büyük olan o aşk.

“Üzgünüm,” dedi Solon’a. “Ben sadece zaman geçiyor diye endişelenmişim.”

“Şimdi sen de üzgün olduğunu söylemelisin.” Claire bir kiraz uzattı Solon’a.

“Ben hiçbir şeyden pişman değilim,” dedi Solon ve dönüp gitti. “Trenton, sıra senin.”

“Bekle,” dedi Cat. “Daha fazlasını da yapabilirim. O fındık ağaçlarına geri giderlerse onları da canlandırabilirim. Büyükbabam pekan cevizi yetiştirir, bir ağaç yılda üç yüz kilo fındık verir. O korulukta elli ağaç var desek, on beş ton yiyecek eder. Şair ailesinin aç olduğunu söylemişti. Yardım edebilirim.”

“Hiçbiriniz sırrın korumasından ayrılmayacaksınız,” dedi Solon.

“Benim ailem de şu an açlıktan ölüyor olabilir,” dedi Cat. “Eğer birilerinin onlara yardım etmek için yapabileceği bir şey olsaydı-”

“Dışarıdakiyle baş edemezsiniz.” Solon dün gece nerede olduğunu biliyormuş gibi öfkeyle Eureka’ya baktı.

Eureka’nın babası Solon’a yaklaştı. “Ben deneyeceğim. Ne yapmalıyım?”

“Senin yapman gerekmez baba,” dedi Eureka. “İyileşmedin daha.”

Solon sert sert baktı. “Senin yetin muhtemelen içinin derinliklerine gömülüdür. Ama orada. Her zaman oradadır. Belki bir araç yardımcı olabilir. Ander, orikalkum?”

Ander sırt çantasının fermuarını açtı ve üç gümüş nesne çıkardı. İlki, dün karaya çıkmak için kullandıkları o zarif çapaydı. Sanki daha yeni parlatılmışçasına o da diğer tümü gibi ıslık ıslık. Bir de dövülmüş gümüşten yapılmış, on beş santim uzunluğunda kılıf vardı. Solon ondan bir zıpkın yaptı. Neredeyse bir metreden uzundu ve ince testere dişli kenarları vardı.

Son nesne, yaklaşık olarak bir mücevher kutusu büyüklüğünde, dikdörtgen biçimli küçük bir sandıktı. İçinde Atlantis artemisi vardı, Tohumtaşyanlar için ölümcül nitelikteki o madde. Ander, ailesi Beraux Köprüsü'ndeki o kır yolunda Eureka'yı kaçırmaya çalıştıkları sırada, üzerlerine bu sandıktan çıkan ışığı tutmuştu. Yeşil parıltısı onları korkutup kaçırmış. Solon ağgözlü bir ifadeyle gözlerini o kutuya dikti.

“Önünde duran nesneler orikalkumdan yapılmıştır,” dedi Eureka'nın babasına. “Ander onları buraya getirmeden önce, üç çeyrek yüzyıldır görmemiştim onları ve artık hayal gücümün mistik bir ürünü olduklarını düşünmeye başlamıştım. Orikalkum kadim bir metaldir. Aynı zamanda şartlı bir metaldir, yani sadece sahibi için çalışır. Yetinizi açığa çıkarmaya yardım edecek bir tılsım olarak bir tanesini seçebilirsiniz ve bu, bir tanesi sizi seçebilir anlamına da gelir.”

Baba gözlerini dikip baktı nesnelere. “Anlamadım.”

“Her şeyi anlama çabasına bir son verebilir miyiz lütfen?” dedi Solon. “Bu işin doğal olması gerekiyor, çocuklarınız için olduğu gibi. Mesela, şu benimle konuşuyor.” Kutunun kapağını kaldırdı ve derin bir nefes aldı.

Ander kutuyu elinden kapıp kapağını kapattı. “İntihara falan mı meyillisin?”

“Elbette intihara meyilliyim,” dedi Solon, gülerek. “Hangi kaşık meczup değildir ki?”

“Sırf sen yaşayamayacak kadar korkaksın diye Eureka’yı bırakmayacağım,” diye söylendi Ander.

Solon’un gözleri fal taşı gibi açıldı şaşkınlıktan. “Bunu göreceğiz bakalım.”

“Sandığı al baba,” dedi Eureka.

“Evet, ben de onu sevdim.” Babası sandığı Ander’in ve Solon’un sıkı sıkı tutan ellerinden kurtardı. Kapağını açtı ve keskin bir kokuyla geriledi. Solon öne doğru eğildi ve büyüledi. Ander’in de öne doğru eğilmesi Eureka’nın dikkatinden kaçmadı. Tohumtaşayanlar artemise karşı ko-yamıyordu.

Solon öksürük nöbetine tutulup iki büklüm olurken, Eureka’nın babası ilgiyle onu izliyordu.

“Sen kansersin,” dedi.

Solon doğruldu, dik dik baktı. “Ne?”

“Ciğerlerin. Net bir şekilde görebiliyorum. İşte burada bir karaltı var.” Solon’un kalbini işaret etti. “Ayrıca burada ve burada.” Solon’un göğüs altındaki iki farklı yeri daha gösterdi. “Artemisin yararı dokunabilir. O bitki yangıyı hafifletebilir.”

“Duydun mu Ander?” Solon güldü.

“Bu artemis Atlantis’ten geliyor,” dedi Ander. “Sizin bildiğiniz şifalı bitkilerden çok daha tesirlidir.”

“Baba,” dedi Eureka, “Solon artemisi içine çekerse ölür, Ander’i de öldürür.”

“Başka homeopatik ilaçlar var,” dedi babası, heyecanla gezinerek. “Elimizde biraz sinekkapan özü olsaydı, çayını yapabilirdim.”

“Suyun bir kilometre dibinde bir şifalı besin dükkânı var,” dedi Solon.

“Sen her zaman bu yetiye sahiptin,” dedi Eureka, babasına. “Bizi hep besinlerle iyileştirmeye çalışmanın sebebi de buydu. İçimizde neyin yanlış gittiğini görebiliyordun.”

“Anneniz her zaman insanların içini çok iyi görebildiğimi söylerdi,” dedi babası.

“Hangisi?” diye sordu Eureka. “Rhoda mı Diana mı?”

“İkisi de.”

“Şimdi sıra Eureka’da,” dedi Claire.

“Bence benim yetim kederim,” dedi Eureka. “Ve ben onu zaten yeterince kullandım.”

Solon kaşlarını çattı. “Sen Diana’dan çok daha dar görüşlüsün.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Duygular keder ve kasvetten çok daha geniş bir spektruma yayılır.” Solon’un gözleri büyüdü. “Acaba hiç kendini bırakıp neşeyi hissetsen nelerin ortaya çıkacağını düşündün mü?”

Eureka, vereceği yanıtı bekleyen William ve Claire’e baktı. Bir zamanlar Wade’s Hole’da bir başka çocukla kavgaya eden bir oğlanın boynunda gördüğü dövmede yazanları hatırladı:

BİR LİDER UMUT SATAR.

Eureka belli bir noktada, Cat’in, babasının ve ikizlerin lideri olmuştu. Onlara umut vermek istiyordu. Ama nasıl?

Diana’nın ölümünden sonra internetteki sohbet odalarında kullandığı bir söz geldi aklına: “Düzeler.” Diana’nın ölümünden bu yana öğrendiği bir şey varsa, o da duyguların düz bir çizgi üzerinde ilerlemediğiydi. Bazen

düzeliyor, bazen de kötüleşiyordu. Eureka elbette bilirdi neşeyi -yeşil meşe ağaçlarının tepesinde, bataklıktaki hurda teknelerde, gölgeli koruluklar içindeki uzun koşullarda, Brooks ve Cat'in o gürültülü kahkahalarında- ama bu anlar genellikle o kadar geçiciydi ki hayatının dramında birer reklam arası gibiydi, hiçbir zaman fazla önemsememişti.

“Neşe Atlas'ı yenmeme nasıl yardım edecekmiş?” Eureka yüksek sesle düşündü.

“Solon!” diye seslendi bir ses arkalarından. Şair merdivenlerin başında göründü. Dehşete kapılmış gibiydi. “Onları durdurmaya çalıştım...”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu Solon.

Şairin arkasından öfkeli bir ses Eureka'nın anlamadığı bir şeyler haykırdı. Kirli sakalları olan genç bir çocuk belirdi Şair'in yanında. Vücudundaki her kas gerilmişti, sanki bir şok halindeydi. Göğsü inip kalkıyordu, gözlerinde vahşi bir ifade vardı. Titreyen parmağıyla Eureka'yı gösterdi.

“Evet,” dedi Şair, ağır bir pişmanlık içinde. “O ölünün rüyalarımızda sözünü ettiği kız bu.”

BİR FIRTINAYI KUDURTMAK

“Kal orada!” diye bağırdı Solon, Eureka’ya. Şair’in yanından hızla geçip merdivenleri inerken ipek kaftanının etekleri arkasından takip etti. Kordonun koruması kalkınca yağmur verandaya geri dönmüştü.

“Ne oluyor?” diye sordu Cat, Şair’e.

Diğer çocuk verandada hızla hareketlendi, su birikintilerini sıçratarak, döne döne yükselen kiraz çiçeklerini ezeerek Eureka’ya yöneldi.

Ander’in çapasının orikalkum zinciri çocuğun kemikli göğüs kafesine sıkı sıkı dolanırken, gümüş bir parıltı Eureka’nın gözlerini aldı. Çocuk nefes almaya çalışırken bir domuz gibi hırıldadı.

Ander çapanın kolunu omuzuna taktı, zincirini bileğine doladı. Sakallı çocukla Şair’i verandanın parmaklıklarına sıkıştırdı. Yüksekliğin üzerinde boyunlarına bastırdı. Bir sis tabakası onlara doğru uzandı ve çocuklar pusun beyaz belirsizliği içinde bir görünüp bir kayboldular.

“Aşağıdakiler kim?” Ander her iki çocuğun boynunu tutan ellerini sıktı. “Kaç kişi?”

“Onun canını yakma!” dedi Cat.

“Bırak bizi, lütfen,” diye hırladı Şair, “paramparça olacağız.”

“Yalancı,” dedi Ander. Çakan bir şimşek, Ander’in tişörtünün üzerinden omuz kaslarını aydınlatarak gökyüzünü yardı. “Eureka’yı istiyorlar.”

“Onlar yiyecek istiyor.” Şair hafifçe inledi ve kurtulmaya çalıştı.

Şair’in arkadaşı başını arkaya doğru şiddetle atarak, Ander’in suratına vurmaya çalıştı.

Claire babasının ceketinin kolunu çekti. “O çocuğu zıpkınlasam mı acaba?”

Babasının gözleri Eureka’ya kilitlendi. Her ikisi birden orikalkum zıpkının Claire’in elinde olduğunu fark etti. Babası zıpkını bir kızının elinden alıp diğerine verdi. Eureka zıpkını blujininin kemer köprüsüne takarken babası da orikalkum kutuyu ceketinin cebine attı.

Arka arkaya gelen yumruk sesleri Eureka’nın dikkatini Ander ve çocuklara çekti. Ander’in dirseğinin ucu sakallı çocuğun başının arkasında birbiri ardısıra patlıyordu, sonunda çocuk homurdandı ve yumuşadı.

Babası bu şiddet görüntüsü karşısında ikizlere kalkan olmaya çalıştı ve Eureka bunu kendisinin yapmamış olduğuna şaşırı. Eskiden olduğu gibi bu görüntü onu dehşete düşürmemişti. Artık şiddet sıradanlaşmıştı onun için, tıpkı vicdan azabınının körelmiş keskinliği gibi.

Babası ikizleri merdivenlere doğru götürdü. Onlar sessizce sığırdıkları Eureka’nın içinde bir his ortaya çıktı. Ke-

limelere dökemeyeceği ama onu, Cat gibi olsa, ailesinden bihaber ve onları korumak için hiçbir özel sorumluluk hisetmeden daha iyi olup olmayacağını düşündüren bir histi.

Altan gelen bir çatırtı babasını merdivenlerin başından uzaklaştırdı. Gidecek güvenli bir yer yoktu.

“Yukarıda kal!” diye seslendi Eureka.

Arkasında, Şair dizleri üzerine çökmüş, bilincini kaybetmiş diğer çocuğun yanaklarına hafif tokatlar atarak, kendi dillerinde bir şeyler mırıldanıyordu.

“Al bunu ailene götür,” dedi Cat, kavuşturulmuş kolları kiraz doluydu. Şair, ona minnet dolu bir baş selamı verirken utangaç bir gülümseme belirdi yüzünde.

“Daha fazlası da var,” derken duydu Eureka kendisini.

Ander onun yanına geldi. Eureka onun sıcak titleşimini hemen yanibaşında hissetti. Kaşının hemen üzeri, çocuğun kafasının çarptığı yer kaniyordu.

“Onlara yiyecek verirsek,” dedi Ander, Şair’e, “onu rahat bırakacaklarına yemin eder misin?”

Aşağıdan bir çatırtı daha duyuldu. Eureka Solon’un hırıltılı sesini duydu: “*Vurun* bana dedim, sizi iradesiz zavalılar!”

“Solon, seni budala,” diye mırıldandı Eureka merdivenlere doğru fırlarken.

Babasının kolu onu engellemek için ileri savruldu. “Bu senin kavgan değil Reka.”

“Yalnızca benim kavgam,” dedi Eureka. “Siz sakın inmeyin aşağıya.”

Babası itiraz etmeye yeltendi ama onu asla durduramayacağını ya da kararını değiştiremeyeceğini fark etti o anda.

Hafifçe Eureka'yı alnından, gözlerinin arasından öptü, tıpkı eskiden kızı kâbus gördükten sonra yaptığı gibi. *Artık uyardın, yumuşak ses tonu yatıştırırdı bir zamanlar Eureka'yı. Kimse ele geçiremeyecek seni.*

Eureka uyanmıştı artık, hem de asla daha gerçek ve daha tehlikeli olamayacak bir kâbusa. Merdivenlerden aşağı gürledi. "Solon!"

Mağara tanınmaz haldeydi. Dev bir çatlak tersine dönmüş yemek masasını ikiye ayırmıştı. Ocak ezilmiş, hâlâ yanmakta olan bir kütük zemindeki karo mozaïği eritmişti. Eureka çam ağacından kitaplığın arkasına kaydı, açlık ve yorgunluktan bitkin düşmüş bir düzine çelimsiz adamın Solon'un eşyalarını karıştırmasını izledi. Zıpkının sapını kalçasında hissediyordu. Değerli ve kıymetliydi belki ama aynı zamanda da ölümcül olmalıydı bu alet. Mecbur kalırsa kullanacaktı.

Onun yaşlarında kara saçlı bir çocuk Solon'un resimlerle dolu duvarlarında ellerini gezdirdi. Bir duvar resminin ateştopu püskürten bir yılanı betimleyen kısmında durakladı. Duvara dokunacak kadar eğildi ve kokladı. Sonra bir kol demirini kaldırıp duvar resmine vurdu. Kaya parçalara ayrılıp açıldı, kutulanmış eşyayla dolu gizli bir oda ortaya çıktı.

Yüksek koku alma duygusu bu çocuğun yetisi olmalıydı. Eureka diğer yağmacıların kendi yetilerini kullanışını izlemek için etrafına bakındı.

Bir adam açığa çıkan gizli odaya daldı ama kutuları eliyle kapmak yerine havaya bir çuval kaldırdı. Kilerdeki her şey havada bir anda süzülüp torbanın içine girdi. Dolunca, William ve Claire'i kaçırmak isteyen o küçük çocuk çuvala

sımsıkı yapıştı. Eureka o küçük parmakları oradan hiçbir şeyin koparamayacağını biliyordu.

Acaba ona bir kere daha şarkı söylese, elindekini bırakır mıydı? Eureka bunu yapmasını ister miydi? Eureka onun açlıktan ölmesini istemezdi. Yukarıdaki William'ı, Claire'i ve babasını düşündü. Onların da açlıktan ölmesini istemezdi.

Odanın tam ortasında uzun boylu bir adam J şeklinde bir bıçağı sağa sola savurarak Solon'un etrafında daireler çiziyordu. Solon'sa uzun, beyaz bir şeyi sallıyordu - bir duvardan kapıldığı bir uyluk kemiği. Kemiği sallarken hırıltılı sesler çıkarıyordu. Saldırganı uzak tutmak için Zefir'i-ni kullanmaya çalışıyor ama karşısındaki adamın saçlarını hışırdatmaktan başka bir şey yapamıyordu. Daha önce diktiği kordon gücünü tüketmiş olmalıydı. Öksürdü ve karşısındaki adamın yüzüne bir miktar balgam tükürdü.

"Zam istemenin başka yolları vardır!" diye bağırды omzunun üzerinden Filiz'e.

"Üzgünüm Solon." Filiz'in sesi titredi. "Ben yapmadım-"

Solon'un kuru öksürüğü asistanının sözünü kesti. Bir hamle yaparak uyluk kemiğini davetsiz misafirine doğru salladı. Kendisinden daha yavaş olan kötü beslenmiş adamın kafasına bir darbe indirdi. Adam dizlerinin üzerine çökünce, Solon yüzünde alaycı, muzaffer bir ifadeyle adamın tepesine dikildi.

Eureka arkasında bir çığlık duydu ve dönmesiyle birlikte William, Claire ve babasını merdivenlerin dibinde gördü. Kalbi duracak gibi oldu.

"Size verandada kalın demiştim!"

Adamlardan biri Claire'i kolundan yakaladı. Babasının yumrukları sıkılmış, gerilmiş halde vurmaya hazırdı. Eureka zıpkının sapına uzandı ve o anda Claire'i tutan adamın hemen arkasında patlayan bir ateş gördü.

Adam Claire'i bırakıp, dumanlar çıkan kafasına vurmaya başladı.

"Çocuklara dokunmayın," dedi Filiz.

Solon'un asistanı parmaklarını şaklatarak o ateş topunu yapmıştı. Onun yetisi buydu demek.

"Teşekkür ederim," dedi Eureka.

Ama Filiz adamın yanıklarıyla meşguldü, Eureka'yla göz göze gelmedi.

Birileri Solon'un içkilerini buldu. Adamlar kaya görünümündeki bir sandığın çekmecelerini hızla çekip açtılar. Sanki yılbaşı gecesiymiş gibi şişe mantarları patladı. Adamlardan biri bir şişe koyu yeşil sıvıyı havaya kaldırdı.

"O şişe tam yüz elli dört yıllık. Gauguin'in hediyesi!" diye bağırdı Solon.

"Yağmacılardan en irisi boş bir Prosecco şişesini Solon'un eğdiği kafasına fırlattı. Elinde bıçak olan uzun boylu adam da yavaş yavaş dizlerinin üzerinde doğruldu. Filiz'e bir şeyler söyledi.

"Açlıktan öldüklerini söylüyorlar," diye tercüme etti Filiz. "Buna yol açan o kızı neden beslediğini öğrenmek istiyorlar."

"Kız gider gitmez bütün bunları onlarla paylaşmayı planlamıştım," dedi Solon. Yağmacıların birinin elinden bir şişe kaptı ve sağlam bir yudum aldı. Adam ona doğru dönünce de Solon şişeyi hasmının kafasına gelişigüzel indiriverdi. "Ama bu kız işleri yoluna koymadan açlıktan

ölürse, bir daha hiç kimsenin yemek falan yiyemeyeceğini söylemek zorundasın onlara.”

Eureka bu saldırganlardan her birini göbekleri şişmiş ve kana kana su içmiş halde hayal etti. Gözlerindeki o vahşet de yumuşardı. Sesleri daha pürüzsüz çıkardı. Bunlar, açlık ve susuzluk nedeniyle şiddetin esiri olmuş, iyi insanlardı. Onun yüzünden.

“Filiz,” dedi Eureka, “söylediklerimi tercüme eder misin?”

Yağmacılar Eureka’nın etrafında toplandı. Pis pis bakıyorlar, dikkatle yüzünü inceliyorlardı. Solukları ekşi ve sıcaktı. İçlerinden biri Eureka’nın gözlerine uzandı, Eureka ona eliyle vurup uzaklaştırınca homurdandı. Hep birden konuşmaya başladılar.

“Senin o olup olmadığını öğrenmek istiyorlar!” diye seslendi Filiz, konuşmaların üzerinden.

Ölünün rüyalarımızda sözünü ettiği, demişti Şair.

Eureka sanık koltuğundaydı, sadece gözyaşlarından dolayı değil, o güne kadar yaptığı bütün hatalardan, kendisini bu noktaya getiren bütün kararlarından dolayı.

Duyan kulağı derinlerden gelen bir vızıldama sesiyle doldu. Bir böcek sürüsü salona dökülürken kendisini sakındı. Milyonlarca kelebek, arı, gece kelebeği, sinekkuşu yavrusu çılgın daireler çizerek fırıl fırıl etrafta dönüyordu.

“Kelebek odamı yağmaladılar,” dedi Solon. “Şimdi sırada ne var?” Bir şeyler düşündü, sonra dondu kaldı. Yüzüne panik hâkim oldu. “Ovid.” Saldırganlardan birini kenara itti ve merdivenden yıldırım gibi mağaranın alt katına indi.

“Ovid de kim?” diye sordu Eureka, kanatlı bulutunun altında başını eğerek.

“Aptallık yapma!” diye seslendi Filiz, Solon’un arkasından. “Kimsenin umurunda değil o.”

Odanın öbür ucunda, sinekkuşları vızıldar, kelebekler tavana çarparken, babası sivri bir sarkıt kopardı tavandan ve Solon’un son su testisini mağara girişine doğru taşıyan bir adamın peşine düştü.

Birisi bağırarak uyardı ve su testili adam hızla dönüp vurarak Eureka’nın babasının elindeki dikiti düşürdü. Eureka bir başka yağmacının dikiti yerden aldığını gördü.

Üzerinde kirli bir önlüğü ve çalı gibi beyaz kaşları olan yaşlı bir kadındı bu. Dikiti bir kargı gibi tuttu ve Eureka’nın babasına doğru kaldırdı. Eliyle yüzündeki bir gece keleşini kovdu ve küçük, eğri büğrü dişlerini gösterdi.

Bundan sonra olanlar çok hızlı gelişti. Kadın taştan dikiti babasının karnına indirdi. Babası dehşet içinde öksürür gibi bir ses çıkardı ve iki büklüm oldu.

Kadın dikiti babasının karnından çıkarıp göğsünün üzerinde havaya kaldırırken, Eureka bir çılgılık attı ve yolunun üzerindeki kanatlılara vura vura, onlara doğru koştu. Yiyecek ve suyu alabilirlerdi ama babasını alamazlardı.

Çok geç kalmıştı. Dikit babasının göğsüne gömüldü. Göğüs kafesinin üzerine kan yayıldı. Babası Eureka’ya elini kaldırdı ama havada öylece kaldı eli, yarıda kalan bir el sallayıyordu bu. Eureka babasının üzerine kapandı.

“Hayır,” diye fısıldadı, parmaklarına ve gömleğine kan bulaştı. “Hayır, hayır.”

“Reka...” Babasının sesi zorlukla çıkıyordu.

“Baba.”

Sesi kesildi. Duyan kulağını babasının göğsünün üzerine koydu Eureka. Yağmanın kargaşası giderek uzaklaştı.

İkizlerin feryat figan ağlamaları, çarpan kanatların gürültüsü, kırılan başka camlar... Ama o hiçbir şey duyamıyordu.

Gözleri, babasına dikiti saplayan o kadının kirli önlüğünün etek kenarlarına odaklandı. Bakışlarını kaldırdı ve kadının yüzünü gördü. Kadın Eureka'ya bir şeyler mırıldandı, sonra oraya yaklaşan Filiz'e bir şeyler söyledi. Bir an sonra kelimelerini tekrarladı Filiz'e.

"Büyükannem senin dünyanın en kötü rüyasını gerçekleştirdiğini söylüyor," diye fısıldadı Filiz.

Eureka babasının kanlı bedeninin üzerinden kalktı. İçinde bir şeyler kopmuştu. Yaşlı kadının üzerine sıçradı. Parmakları ak saçlarına kenetlendi ve hızla çekti. Yumrukları yağmur gibi kadının üzerine iniyordu. Başparmaklarını, babasının öğrettiği gibi, yumruklarının dışında tutuyordu, bu nedenle de darbeleri küçük bir kızinki gibi değildi.

Filiz bir çığlık attı ve çekip ayırmaya çalıştı onu ama Eureka bir tekmeyle uzaklaştırdı Filiz'i. Yaşlı kadının altında çökmeye başladığını hissetti. Kanatlılar görüşünü bulanıdırıyordu. Babasının elveda derken havada kalan elinin görüntüsü zihnini kaplamıştı. Düşünmeye son vermişti; hissetmeye son vermişti. Öfkenin kendisi olmuştu.

Kadının yüzünün bir yerlerinden kan fışkırdı, boydan boya Eureka'nın göğsüne sıçradı, ağzına girdi. Tükürdü ve daha sert vurdu, kadının şakağındaki kemiği parçaladı. Bir göz çukurunun içine göçerek ezildiğini hissetti.

"Merhamet diliyor!" Filiz'in arkadan bağırıldığını duydu Eureka ama nasıl duracağını bilmiyordu. Bu noktaya nasıl gelmiş olduğunu da bilmiyordu. Dizi kadının nefes borusuna dayanmıştı. Kanlı yumruğu havadaydı. Zıpkını kullanmayı bile düşünmemişti.

“Eureka dur!” Cat’in sesi ürkütücüydü.

Eureka durdu. Nefes nefeseydi. Kanlı ellerine ve altındaki cesede dikkatle baktı. Ne yapmıştı?

Yağmacılar kalabalığı yaklaştı, kimisi dehşet kimisi intikam dolu ifadelere sahipti. Anlamadığı sözler haykırıyorlardı.

Ander ona doğru ilerledi. Mavi gözlerindeki dehşet Eureka’da kaçma isteği uyandırdı. Kendini kanlı ellerine ve kadının içine çökmüş elmacık kemiğine, kanla dolu gözlerine bakmaya zorladı.

Yağmacılardan biri Eureka’yı yakalamaya çalıştığı sırada mağara tuhaf bir rüzgârla doldu. Herkes başını eğdi ve elleriyle gözlerini korudu. Ander soluk vererek müthiş bir hava akımı yaratmıştı. Sanki bir helikopter iniyormuş gibi soluğu mağaranın içinde döndü. Karanlık gökyüzündeki bir fener gibi bütün kanatlı yaratıkları çekti âlemine. Kuşlar ve böcekler hâlâ uçuşuyordu ama Ander’in nefesinin yönlendirdiği bir alanda uçuyorlardı.

Ander’in Zefir’i rüzgâr kanatlardan mağarayı ikiye bölen saydam bir duvar inşa etmişti. Bir tarafta, mağaranın girişine yakın, şaşkınlıktan sersemlemiş davetsiz konuklar duruyordu. Diğer taraftaysa, salonun arka tarafındaki şelaleye yakın, Cat, ikizler, Ander ve yaşlı kadının cesedi üzerine eğilmiş Eureka vardı.

Ander’in nefesi onu Celanlılar’ın intikamından koruyordu. Yaklaşana çarpan kanatlı duvarın öte yanındaki Eureka’ya ulaşamıyorlardı. Eureka’nın Filiz’in büyükannesine yapmış olduğu şeyi, Filiz’in büyükannesinin Eureka’nın babasına yaptığı şeyi ona yapamadılar. Ander’in nefesi geçici bir ateşkes yaratmıştı. Belki de umut satan lider oydu...

Eureka'nın seçme şansı olmamıştı. Babasının ölümüne şahit olmuş ve hiç düşünmeden tepki vermişti. İçgüdüsel bir şeydi. Peki şimdi ne olacaktı? Bu sulara gömülen dünyada hâlâ yasalar var mıydı?

"Alın yiyecekleri," diyen kendi sesini duydu Eureka. Mağaranın öbür tarafına saçılmış teneke kutu ve paketleri gösterdi.

Bu cinayet Eureka'nın içinde büyük bir çatlaktı. Artık düzeltmeye çalıştığı dünyaya ait değildi o. Dönüştüğü bu kızı tanımıyordu. Asla evine geri dönemezdi artık. Umabileceği en iyi şey, diğer insanların oraya dönebilmesiydi.

Vücudunun üzerine bir gölge düştü. Eğer Cat ya da ikizlerse Eureka mahvolurdu. Onların teselli edilmeye ihtiyaçları vardı ama yapmış olduğu şeyden sonra nasıl teselli edebilirdi birilerini?

"Eureka." Solon'du.

"Gitmemi istersen, anlarım."

"Elbette gitmeni istiyorum."

Eureka başıyla onayladı. Bir kez daha her şeyi mahvetmişti.

"Marais'e gitmeni istiyorum," diye fısıldadı Solon, duyan kulağına. "Birdenbire bu işi gerçekten de kıvrabileceğini fark ettim."

MATEMDE VE KIRIK

Katil.

O gece Eureka'nın zihninde çınlayan bu ses nefret doluydu. Babasını defne hazırladığı bütün gün boyunca bu ses ona sataşmıştı.

Acı Bulut'ta hiç toprak yoktu ve Solon da cadıların sırrının menzili dışına çıkmalarına izin vermemişti. Solon, bunun yerine babası için Viking usulü bir cenaze töreni düzenlemeyi önermişti; naaşı yanan bir odun yığını içinde denize göndermek.

“Ama nasıl?” diye sordu Eureka.

Solon, Eureka'nın bir gece önce kürekle indiği su dolu tüneli işaret etti. Alüminyum kano tünelde hareket ediyordu. “Bu kanal çok karmaşıktır,” dedi Solon. “Bu kol doğruca okyanusa açılır. Bu şekilde ölüme gitmek gerçekten de çok onur verici bir şeydir.”

“Senin tek istediğin, her şeyin olabildiğince dehşet ve-

rici olması,” demişti Cat, kanoyu çökmüş ahşap Prosecco sandıklarıyla dolduran Ander’e yardım ederken.

Katil.

Ander bakışlarını yakalamaya çalıştı. “Eureka-”

“Yapma,” dedi Eureka. “Artık şefkat gösterme.”

“Babanın acısını çıkarıyordun,” dedi Ander. “Kontrolünü kaybettin.”

Dönüp Ander’den uzaklaştı ve babasının birazdan gerçekleşecek yangınına canlandırdı gözünde. Kloströfobik tabutların, o samimişyetsiz formaldehit tahnitlerin işe karışmamış olmasından memnundu aslında. Belki babasının da külleri okyanus sularına karışacak, orada Diana’dan bir parça bulacak ve akıntıya kapılıp sürüklenmeden önce bir anlığına birbirlerinin etrafında döneceklerdi.

Babası ölmek üzere olduğunu bilseydi, hemen bir mönü hazırlar ve beyaz sosla başlardı. Muhtemelen iyi bir yemeğin eşlik etmediği bir cenaze töreni istemezdi. Ama ellerinde sadece iki sürahi su, küçük bir sepet çürük elma, bir fıçı salata sosu ve Solon’un yatak odasındaki bir buz kovaşına zulaladığı birkaç şişe Prosecco kalmıştı. Aç komşular yüzünden artık tören yemeği falan mümkün değildi.

Hiç değilse babasını yıkayıp tertemiz yapabilirdi. Böylece ayaklarından başladı işe, botlarını ve çoraplarını çıkardı, tuzlu akarsudan gelen suyla tenini ovaladı. İkizler de yanında oturmuş izliyor, Eureka bir bıçakla babalarının tırnaklarına çeki düzen verirken sessizce döktükleri göz yaşları kirli yanaklarını temizliyordu. Solon’dan ödünç aldığı süslü bir usturayla babasının yüzündeki bir-iki günlük sakalı tıraş etti. Ağzının etrafındaki sert hatları düzeltti. Şakağındaki yaranın etrafında çok yumuşak çalışarak yaralarını temizledi.

Babası üzerine yoğunlaşmak, William ile Claire ya da Cat ile Ander'e nazaran daha kolay geldi Eureka'ya. Ölüler istediğiniz şekilde onlara yardım etmenize izin veriyordu.

Babasına elinden geldiğince huzurlu bir görünüm verdikten sonra, Eureka öldürmüş olduğu kadına döndü. Cezalıları'nın naaş için geri geleceklerini biliyordu ve onlara saygısını göstermek istedi. Kadının kir içindeki önlüğünü çıkardı. Kan uzun bir kıvırmalı hat halinde zemindeki mozaik fayanslar boyunca boşaldı. Babasının kanıyla karışarak bir dere haline geldi. Eureka özenle paspaslayıp temizledi bu kanı. Babasını öldürdüğü için ondan nefret ederek, sevimli bir kadın olmasından nefret ederek ve ölmüş olmasından dolayı nefret ederek kadının saçlarını topladı.

Parlak bir ışık Eureka'ya yaklaştı. Beysbol topu büyüklüğündeki ateşten küre birdenbire yön değiştirerek yüzünün yanından geçip arkasındaki duvarda bulunan kafatasına çarparken, Eureka yanmaktan sakınmak için başını sola eğdi.

"Seyma'ya dokunma," dedi Filiz. Parmaklarının ucunda ikinci bir ateş küresi tutuştu.

"Ben sadece-"

"O benim büyükannem."

Eureka kalkıp ölü kadının yanındaki yerini Filiz'e bıraktı. Bir an sonra durup sordu: "Cennete inanıyor musun?"

"Orada nüfusun çok artmış olduğuna inanıyorum."

O anda Şair ortaya çıktı ve bir elini Seyma'nın sırtına kaydırırken diğerini de kadının dizlerinin altına yerleştirdi. Yaşlı kadını kaldırdı ve Filiz de onu takip ederek harabeye dönmüş mağaradan çıktı.

Cat, Eureka'nın babasının bedeni üzerinde dikiliyordu. "Bir tespihimiz yok."

“Herhangi bir kolye de aynı işi görür,” dedi Solon.

“Hayır görmez.” Cat’in alnı hafif ıslaktı. “Trenton, Katolikti. Birinin İsa’nın Duası’nı okuması gerekir ama ben dişlerimin takırdamasını önleyemiyorum. Ayrıca kutsama için kutsal suyumuz da yok. Eğer bunları yapmazsak, o-”

“Babam iyi bir insandı Cat. Biz bir şeyleri yapalım ya da yapmayalım, oraya ulaşacak.”

Eureka, Cat’in aslında tespihe üzülmeyeceğini biliyordu. Babasının ölümü, yasını tutmaya vakit bulamamış oldukları bütün diğer kayıpları temsil ediyordu. Onun ölümü bütün ölümler haline gelmişti ve Cat de buna olan üzüntüsünü ifade ediyordu.

“Babam Cennet’e mi gidecek?” William babasına bakarken başını büktü.

“Evet.”

“Annemin yanma mı?”

“Evet.”

“Geri gelecek mi?” diye sordu Claire.

“Hayır,” dedi Eureka.

“Ona yukarıda yer var mı?” diye sordu William.

“New Iberia ile Lafayette arasındaki kır yolları gibi,” diye açıkladı Claire. “Orası çok geniş ve herkese yer var.”

Eureka, babalarının ölümünün ikizlerin hayatlarının geri kalanına yavaş yavaş ve acı verici bir biçimde yerleşecek bir gerçeklik olduğunu biliyordu. Onlara sarıldı.

Katil.

Bu sesi susturmak için eski bir ilahiyi mırıldandı. Gözlerini babasının dingin yüz ifadesine çevirdi ve ebeveynlerinin sergilediği kadar büyük bir cesaretle ikizlere göz kulak olmasına yetecek gücü vermesi için Tanrı’ya dua etti.

“Ölümün gölgesinde vadiden geçsem bile, kötülükten korkmam,” dedi Solon. “Böyle miydi sözleri?”

Bu ilahi eskiden Eureka’yı korkudan titretirdi. Ölüm vadisinin içinden geçmek bir şeydi ama ölümün gölgesi altında yürümek, ölümün nerede olduğunu bilmediğiniz anlamına gelirdi. İlahi, ölüme sanki her dakikayı gece yapan, gökyüzünde gizli bir ikinci ay havası veriyordu.

Eureka daha kısa bir süre öncesine kadar, birçok gece kendi hayatını alıp Diana’yı geri vermesi için Tanrı’yla pazarlık yapmıştı. Artık bunu istemiyordu. Babasının naaşına bakıp onun yerinde olmayı da dilemedi. Bir bakıma zaten onun yerindeydi ve isimlerini bilsin bilmesin öldürmüş olduğu herkesin yerindeydi. Eureka’nın bir parçası ölmüştü ve onun kudretinin bir parçası haline geliyordu. Zamanı geldiğinde Atlas’ı yenmek ve kendini affettirmek için kullanacağını sezdiği bir silahtı bu.

“Çünkü yanımdasın,” diye bitirdi ilahiyi.

“Diana’nın cenazesinde de ağlayamadın sen.” Solon kulpu kırık bir bardaktan özenle içkisini yudumlayarak antika bir koltuğa oturdu. “Bu işin altından nasıl kalktın, Tanrı’yla mı?”

Eureka gözlerini dikip Solon’un kırık bardağına baktı ve Diana’nın evi terk ettiği gün başının üzerinde parçalanan pencereyi hatırladı. Koridorda patlayan termosifonu, oturma odalarına kadar giren fırtınayı hatırladı. Tenine dokunanların hangisinin dolu hangisinin cam olduğunu söyleyemeyecek halde oluşunu hatırladı. Merdivenlerdeki sırsıslık ve kabarmış halıları hatırladı. Sonra hıçkırık hıçkırık ağlayışını ve Diana’nın yanağına attığı tokadı.

Asla ama asla ağlama.

Solon sanki bütün bunları biliyormuş gibi onu izliyordu.

“Seni korumak istemişti,” dedi.

“Birinin nasıl hissedeceğini kontrol edemezsin,” dedi Eureka.

“Evet, edemezsin,” dedi Solon, kaftanının saten kurdelesine bir denizci düğümü atarak. “Uzun bir süre, en azından.”

Eureka aşağıya, kanodaki babasına baktı. Ölümünden önce yavaş yavaş kopmuşlardı birbirlerinden. Bunun bir nedeni Rhoda’ydı, sonra lise ve bir de Diana’nın ölümünden sonra herkesten kopmuş olmasıydı. Her zaman babasıyla yeniden bağlantı kurmak için vakitlerinin olacağını düşünmüştü.

“Diana öldükten sonra, güneşin doğuşu şaşkına çevirmişti beni,” dedi Eureka.

“Birlikte mi izlerdiniz gündoğumunu?” diye sordu Ander.

Eureka başını iki yana salladı. “Öğlene kadar birlikte uyurduk. Ama güneşin onun ölümünden sonra doğacak cürete sahip olmasına inanamamıştım ben. Cenazesinde bu güneş doğması meselesini dayıma anlattığımı hatırlıyorum. Çıldırılmışım gibi bakmıştı bana. Sonra, birkaç gün geçti ve babamı mutfakta yumurta kızartırken buldum. Evde kimsenin olmadığını biliyordu ama nerdeyse bütün kutuyu kullandı. Bir yumurtayı tavaya kırışını, sonra gözlerini dikip onun pişmesini izleyişini, sonra onu bir tabağa ters yüz edişini seyrettim. Koca bir yığın oluşmuştu, sanki krep yapıyordu. Sonra da bütün tabağı çöp kutusuna döktü.”

“Neden yemedi onları?” diye sordu William.

“*Hâlâ olabiliyor*, demişti sanki buna inanamıyormuş gibi,” dedi Eureka. “Sonra çıkıp gitti mutfaktan.”

Eureka’nın devam etmesi gerekiyordu; yoksa babasının ona fıkra anlatmayı, şekerkamışı kabuğuyla ılık çalmayı, küçük bir kız gibi yumruk atmamayı öğrettiğini söyleyemezdi. Bez peçeteyi katlayarak kuğu yapmayı da öğretmişti babası ona, kerevitin taze olup olmadığını nasıl anlayacağını, iki adım dansını ve gitarda sol akorunu da öğretmişti. Eureka’nın yarışlarından önce, ona en fazla enerjiyi verecek protein-karbonhidrat dengesini araştırarak özel yemekler yapardı. Koşulsuz aşkın mümkün olduğunu o göstermişti Eureka’ya, çünkü âşık olması hiç de kolay olmayan ve onun aşkını her zaman çantada keklik gören iki kadın sevmiştir. Babası, Diana’nın asla öğretemeyeceği bir şey öğretmişti Eureka’ya: Kalmanın imkânsız olduğunu hissettiği anda kaçmamayı. Tahammülü öğretmişti o.

Ama Eureka bütün bunları kendine sakladı. Anılarını gizli bir kalkan gibi etrafına topladı, sular altında kalmış bir ölüm vadisinde bir gölgenin gölgesiydi artık.

Solon bir kadeh şarap daha doldurdu ve koltuğundan kalktı. Dudaklarından bir sigara sarkıyordu. “Sevilen biri zamansız öldüğünde,” dedi, “sanki evren ona bir şey borçluymuş hissine kapılır insan. İyi talih, yenilmezlik, yukarıdakinden bir kredi.”

“Çok alaycısın,” dedi Cat. “Ya bunun tersi doğruysa ve evren bizi birlikte geçirdiğiniz zamanla zaten kutsamışsa?”

“Ah ama ben Byblis’e hiç âşık olmasaydım-”

“Ama âşık *oldun*,” dedi Ander, Solon’a. “Neden sonsuza kadar süremeyecek olsa bile birlikte olduğunuz zamanların kıymetini bilmiyorsun?”

“Birbirimizi ağlatacak derecede bunaltmadan buna bir son verelim bence,” dedi Solon iç geçirerek. Eureka’ya döndü. “Elveda demeye hazır mısınız?”

“Baba bizimle olacaktı,” dedi William. “Onu geri getirmek için yetimi kullanamaz mıyım?”

“Keşke kullanabilseydin,” dedi Eureka.

Solon kanoyu fora etti, sonra da karanlığın içindeki bir açıklığa doğru yönünü çevirdi. “O açıklığın içinden geçecek ve okyanusa hafifçe sürüklenecek.”

“Ben de onunla gitmek istiyorum.” Claire kanoya uzandı.

“Ben de isterdim,” dedi Solon. “Ama daha yapacak işlerimiz var.”

“Dur!” Eureka içinde babasının bulunduğu kanoyu son kez kendine doğru çekti. O ufak orikalkum sandığı babasının ceketinin iç cebinden geri aldı. Kaldırıp mum ışığına tuttu. İçindeki yeşil pırıltı titreşti.

“İşte bu,” diye mırıldandı Solon.

Ander zıpkın ve çapayı çoktan sırt çantasına geri koymuştu. Eureka da babasının hiçbir şekilde ona bırakmayı planlamadığı bu aile yadigârına sahip çıkmak istedi. Kutuyu kolunun altına sıkıştırdı. Solon yırtıcı bir ifadeyle iç çekerek yaklaştı. Ander de gelince, Eureka bu küçük sandığı yanında, Aşk Kitabı’nı da tuttuğu çantasında muhafaza etmesi gerektiğini sezdi.

Dudaklarını babasının yanağına bastırdı. Vedalaşmalarından her zaman nefret etmişti babası. Eureka başıyla onay verdi ve keskin bir alkol kokusu yayan yeşil renkteki bir şişeyi Ander naaşın altındaki ahşap sandıkların üzerine döktü. Eureka dikitlerin arasına yaslanmış halde hâlâ yan-

makta olan meşaleye uzandı. Ateşi alkole dokundurdu ve tekne alev aldı.

Claire hissiz gözlerle dik dik ileri bakıyordu. William geri döndü ve hıçkırıklara boğuldu. Eureka hafifçe kanoyu itti ve babası akıntının ritmine katılarak o ıslak karanlığa girdi. Eureka gözyaşı olmayan bir cennette huzur diledi ona.

DOLUM

O gece geç saatlerde Eureka, mağaranın yarı karanlık dinginliğinde uyanıktı; bir kâbusun solan hayalini zihninden atamıyordu. O heba olmuş ölümler yığımına geri dönmüştü. Çürüyen cesetlerin en tepesine sürünerek tırmanmak yerine, bu kez onlar arasına gömülmüştü. Kendisini yukarı çıkarmak için didiniyordu ama kemiklerin, kan ve salgının fazla derinindeydi. Her tarafı bu sıcak ve kokuşmuş çamura yağmuru bile göremeyecek kadar bulanmıştı.

“İhtiyacın olan her şeye sahip olduğunu *saniyorsun!*” Solon’un sesi şelaleyi bastırarak gürledi.

Eureka gözlerini ovaladı ve ellerindeki ölümü kokladı. Babasının cenazesinden sonra onları mağaranın tuzlu akarsuyunda yıkamış ve döktüğü kanın takılacağı başka hiçbir yer kalmayıncaya kadar da tırnaklarını gözenekli bir taşla törpülemişti. Ama ellerinden hâlâ Seyma’nın kokusunu alıyordu ve hep alacağını da biliyordu.

“Yanılıyorsun,” dedi Solon.

Eureka duyan kulağını sesin geldiği yere doğru eğdi ve birinin karşılık vermesini bekledi.

Ama Filiz ile Şair evlerine gitmişti ve geri kalan herkes de uyuyordu: William ve Claire, Eureka’nın yatağının ayakucunda bir battaniyeyi paylaşıyordu. Cat, Eureka’nın hemen yanında, sırtını dönüp ilk yatılı misafirliklerinden beri hep yapmış olduğu gibi uykusunda şarkı söyleyerek bayılıp kalmıştı. Bu gece, Crystal Bayle’in ‘*Don’t it Make My Brown Eyes Blue*’ şarkısından bir mısra mırıldanmıştı ağzında.

Eureka’nın diğer yanında Ander, yüzü bir yastığa gömülü halde yüzüstü uyuyordu. Ander kendi rüyalarında bile ortadan kayboluyordu. Eureka bir anlığına başını onun başına yaklaştırmıştı. Kokusunu içine çekmiş ve soluğundaki sıcak kudreti hissetmişti. Loş ışık hatlarını ve şakağındaki gümüşümsü saçları açığa çıkarıyordu. Bunlar sabah varlar mıydı? Eureka bilmiyordu. Bu kadar çok baktığınızda birinin ne kadar değiştiğini ölçmek zordu.

Dün, aşkın Ander’i yaşlandırdığı düşüncesi dehşete düşürmüştü onu. Ama artık dert etmeyecekti, çünkü Ander muhtemelen ona âşık olamazdı bundan sonra. Hiç kimse olamazdı. Buna izin vermeyecekti. Aşktan kurtulmak ve Marais’e nasıl ulaşacaklarına odaklanmak, yol açtığı sele bir dur demek, Atlas’ı bitirmek ve Brooks’u kurtarmak demekti.

Acaba Brooks Eureka’nın Seyma’ya yaptığı şey konusunda ne düşünürdü? İlk kez onun gitmiş olmasından memnundu.

“Biliyorum.” Solon’un sesi gelmeye devam ediyordu. “Son parçayı yerine takacağım ama çok karmaşık. Hassas.”

Eureka battaniyeyi üzerinden atıp kalktı ve yavaş yavaş konuk odasını salondan ayırmak için asılmış kilime doğru ilerledi. Dedikoducularının meşalesi iki dikitin arasında dengede, zayıf da olsa yanıyordu. İçindeki ametist taşlar hiç tükenmeyen ve akıllı bir yakıt sağlıyordu. Alevleri kendini günün saatlerine göre ayarlıyordu; yatma saatinden hemen önce en parlak seviyesine ulaşıyor ve herkes çekildikten sonra ise bir mum ışığı kadar hafifliyordu.

Bir ses Solon'a yanıt verdi: "Sana sırt çevirdim."

Bir ürperti Eureka'nın omurgasından aşağı indi. Bu babasının sesiydi.

Eureka babasını o kırık masada oturur halde bulma beklentisiyle salona uçarak girdi.

Oda boştu. Şelale gürlüyordu.

"Solon?" diye seslendi Eureka.

Mağaranın alt katına inen merdiven boşluğunda loş bir ışık parladı. Solon'un dünyadan uzak atölyesi alt kattaydı.

"Sana sırt çevirdim," diye tekrarladı ses, merdivenlerden yukarı doğru sürüklenerek. Babasının sesine o kadar çok benziyordu ki Eureka aceleyle sese doğru giderken sendeledi.

Basamakların bitiminde Solon, tepesinde asılı cam bir fenerle ipekten bir kilimin üzerinde oturuyordu. Karşısında biri vardı ve sırtı Eureka'ya dönüktü. O loş ışıktaki yüzünü seçmek zordu ama Eureka onun babası olmadığını anladı. Kazınmış kafası, geniş omuzları ve incecik beliyle Solon kadar genç görünüyordu. Çıplaktı.

Eureka en alt basamağa kadar indiğinde çocuk başını çevirip ona baktı ve soluğu boğazında kaldı. Bu çocukla ilgili garip bir şeyler Eureka'nın aklına-

“Baba?”

Solon’un göz kenarlarında yaşlar ısıldadı. “Ovid’i o onardı. İşe yarayacağından şu ana kadar emin değildim. Bir söylenti vardı elbette ama insan asla bir cadıya güvenemez. Ve hatırlayabilecek başka herkes de ya öldü ya da Uyuyan Dünya’da.” Gözlerini sildi. “Baban onardı onu. Gel de gör.”

Solon, Eureka’nın elini tuttu. Eureka kilimin üzerine, onun yanına, çıplak çocuğun karşısına oturdu. Daha yakından bakınca onun bir insan olmadığını fark etti, çok formda bir oğlan çocuğunun ölçülerinde el yapımı pırıl pırıl bir makineydi bu.

“Şaşırtıcı, değil mi?” diye sordu Solon.

Eureka’nın gözleri makinenin anatomik olarak etkileyici vücudu üzerinde gezindi ama robotun yüzüne bakınca nefes almakta güçlük çekti. Genç bir havası vardı, antik bir Yunan heykeli gibi ama yüz hatları tartışmasız bir biçimde babasının yüz hatlarıydı.

Gözleri, ağır gözkapaklarının altından dik dik Eureka’ya baktı. Çenesinde bir-iki günlük kirli sakalı andıran izler vardı. Robot gülümsedi, burnunda beliren kırıksıklık babasından Eureka’ya ve ikizlere geçmiş olan kırıksıklıktı.

“Eureka, Ovid’le tanış, Atlantisli orikalkum robotun sınırlı versiyonu,” dedi Solon. “Ovid, Eureka’yla tanış, seni evine geri götürecek olan kız.”

Eureka gözlerini kırptırıp önce Solon’a, ardından elini uzatan robota baktı. Uzatılan eli sıkı ve sağlam, kendine güvenli kavrayışıyla gerçek bir el kadar yumuşak olmasına çok şaşırdı.

“Neden babama benziyor?” diye fısıldadı Eureka.

“Çünkü babanın ruhunu muhafaza ediyor,” dedi Solon. “Ovid bir hayalet robottur, Atlantis batmadan önce imal edilmiş dokuz orikalkum kardeşten biri. Sekizi halen Uyuyan Dünya’da pinekliyor ama Ovid kaçtı. Selene, saraydan kaçmadan önce çaldı onu ve o zamandan beri de bu mağarada yaşıyor. Atlas bu kıymetli robotunun burada olduğunu bilse, onu geri almak için her şeyi yapardı.”

Eureka Atlas’la Gözyaşı Soyu göletindeki karşılaşmalarını ikinci kez Solon’a anlatıp anlatmamayı düşündü. Ama bu Brooks’a ihanet etmek gibi geldi ona. Solon, Eureka’nın gizli gizli Atlas’la buluştuğunu bilirse onu bir daha gözünün önünden ayırmazdı. Oysa o çok yakında Brooks’u yine bulacağına söz vermişti. Hassas bir ilişki üçgeniydi onlarınki - Atlas Eureka’nın gözyaşlarını istiyor, Eureka Brooks’u geri istiyor, Brooks ise tabii ki özgür kalmak istiyordu. Olup bitenlerin şimdilik üçü arasında kalması en iyisiydi.

“Sana sırt çevirdim.” Robot babasının sesiyle konuştu.

Eureka elini geri çekti, dehşete düşmüştü. Sonra, yavaş yavaş, robotun yanağına dokundu -insan teni kadar yumuşak- ve o yüzün aydınlanıp babasının gülümsemesine dönüşmesini izledi.

“Uzun yıllar ben ilgilendim Ovid’le,” dedi Solon. “Onun paha biçilmez olduğunu her zaman biliyordum ama onu neyin çalıştıracağını bir türlü kavrayamadım.”

Eureka robotun etrafında dolaştı ancak vücudunda tanıdık bir şey bulamadı. Arkadan bakıldığında Fransız Mahallesi’ndeki süslü antika dükkânlarında rastlanabilecek bir heykele benziyordu. Ovid’in sadece yüzü babasından alınmış gibiydi. Ovid’in karşısına oturdu. “Nasıl çalışıyor?”

“Modern robotların büyük bir bölümünün işletim sistemi ikili düzen üzerine kuruludur. Ama Ovid bir üçlü düzen varlığıdır, yani üç elemanlı işletime sahip. Tamamen Atlantisli. Onlarda her şey üçlüdür. Üç mevsim. Her kata üç duvar. Üçlü aşkı onların icat ettiklerini biliyor muydun?”

Eureka robotun yüzündeki babasına ait ifadeden gözlemini alamıyordu.

“Ovid bir asker,” diye devam etti Solon konuşmasına. “Orikalkumdan yapılmış her şey gibi, bu da sadece bir sahibi bağlı olmak anlamına gelir. Onu çok faydalı bulacaksınız.”

Eureka, Solon’a bir bakış attı. “Marais’in nerede olduğunu biliyor mu?”

“Evet, biliyor.”

“Beni oraya götürecek, öyle mi? Atlas’ı da yenmeme yardım edecek?”

“Bu uzun zamandır planlanıyor.”

“Ne zaman peki?”

“Çok yakında.”

Eureka ayağa kalktı. “Bu gece?”

Solom onu geri oturttu. “Zamanı neredeyse geldi aslında ama Ovid zamanından önce gitmeyecek. Bu... Özel. Orikalkumu, onu bu amaçla dolduran şey -ya da daha doğrusu kişi- için bir kabuktan başka bir şey değil. Bugün, baban onu dolduran ilk ruh oldu.”

“Dolum,” dedi Eureka. Solon bu konudan dün akşam bahsetmişti. Eureka bunun korkunç bir şey olduğunu sezmişti. “Babam bu işe neden karıştı?”

“Dolum, Atlas’ın ana planı. Tohumasıyanlar’ın bu denli

korktuğu ve dünyanın geri kalanının da korkması gereken şey bu.”

“Anlat bana.”

Solon bir kaya oyuğundaki buz kovalarında duran şişeye doğru yürüdü. Kendisine bir kadeh doldurup başına dikti, bir kadeh daha doldurdu. Sonra bir sigara yaktı ve derin bir nefes aldı.

“Atlantis’in içine doğacağı dünya çamur içinde, tanınmaz derecede bulanık bir su birikintisi olacak. Tufanın ardından her şeyin yeniden inşası gerekecek. Ve yeniden inşa da işçi gerektirir. Ama işçiler ayaklanmalarıyla bilinir. Atlas, bundan kaçınmak için Uyanık Dünya’nın ruhlarını kendi kontrolündeki yenilmez, silahlı bedenlere yerleştirerek, imparatorluğunun inşasında ölümlerden yararlanmayı planlıyor. Bir milyon ruhun umutlarını, rüyalarını, enerjilerini ve hayal güçlerini düşün, hem de zekâları ve deneyimleriyle birleşmiş halde. İşte Atlas dünyayı böyle fethedecek.”

Eureka gözlerini şelaleye dikti. “Atlas eğer hayaletler dolu bir dünya istiyorsa, önce herkesi öldürmesi gerekmez mi?”

Solon kederli gözlerle Eureka’ya baktı. “Bunu Atlas’ın yapması şart değil.”

“Çünkü ben onun yerine yapıyorum zaten,” dedi Eureka. “Yol açtığım fırtına bütün dünyayı tüketecek? Ne kadar kaldı buna?”

“Çoğu dolunaydan önce ölecek.”

“O zaman ben kimi kurtarmaya çalışıyorum?”

“Herkesi. Ama onları kurtarmadan önce canlarını almak zorundasın.”

“Anlamadım.”

“Eureka,” dedi Ovid, babasının o tanıdık bataklık bölgesi şivesiyle.

“Sorularını daha sonra sorarsın,” dedi Solon, “önce babanın söyleyeceklerini dinleyelim bakalım.”

“O benim babam değil. Atlas’ın yaptığı bir canavar.”

“Her ruh bir ölüm mesajı taşır,” dedi Solon. “Kendilerini bir robotta yaşamaya ayarlayıncaya kadar bu ölüm mesajları onların dillerinin bütünlüğünü oluşturur. Babanı, tam potansiyeline ulaşıncaya kadar zamana ve beslenmeye ihtiyacı olan minik bir bebek ruh olarak düşün. Şimdi dinle.”

Konuşmaya başlarken Ovid’in gözünün kenarında metalik bir gözyaşı parladı. “Doğduğunda seni çok sevmekten korkmuştum. Her zaman çok özgür oldun. Annen de aynıydı, hiçbir şeyden korkmaz ve asla yardıma ihtiyaç duymazdı.”

“Ben sana ihtiyaç duyuyorum,” diye fısıldadı Eureka.

“Annen öldüğünde her şey güç bir hal aldı.” Robot konuşmasına ara verdi, alt dudağını tıpkı babasının düşünürken yaptığı gibi dışarı sarkıttı. “Ondan önce de zordu. Dile getirmemiş olsan da bana kızgın olduğunu biliyordum. Beni terk etmenden de korkuyordum. Bu nedenle kendimi korudum, yalnızlığa karşı hayatıma yeni insanlar kattım. Rhoda ile evlendim, ikizlerimiz oldu. Nasıl oldu ben de bilmiyorum ama sonra sana sırt çevirdim. Bazen hatalarını tekrarlamamaya çalışırsın fakat o ilk hataların hâlâ devam ettiğini unutursun. Hiçbir zaman sonsuza kadar yaşamayı planlamadım ve yaşasam da bir şey değişmezdi. İnsanlar plan yapar ve Tanrı bozar. Seni çok sevdiğimi bil-

meni istiyorum. Sana inanıyorum.” Orikalkum gözlerini Eureka’nın gözlerinin içine dikti. “Ander seni mutlu eder. Keşke Diana’nın onun hakkında söylediklerini geri alabilseydim.”

Bugün Eureka’nın kalbini kıracak çocuğu gördüm.

“O söze artık inanmıyorum,” dedi babası. “Bu nedenle de Ander’e söyle, sana göz kulak olsun. Benim yaptığım hataları yapma. Benimkilerden ders çıkar ve kendi yolunu çiz; hata yaptığında çocuklarına söyle ki senden daha iyisini yapabilsinler. Korktuğun için sevdiğin şeylere sırt çevirme. Umarım Cennet’te yine karşılaşırız.” Robot haç işareti yaptı. “İşleri düzelt Eureka. Gözünü kırpmadan, dimdik bak hatalarının gözlerinin içine. Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin.”

Eureka kendini Ovid’in kollarına attı ve onu kucakladı. Bedeni babasını anımsatan bir his vermiyordu ve bu Eureka’nın babasını daha fazla özlemesine neden oldu. Atlas’ın makinelerinden biri böyle hissetmesine sebep olduğu için de kendisinden nefret etti.

Geri çekildiğinde robotun yüzü farklı görünüyordu. Babasına dair hiçbir şey yoktu artık orada. Orikalkum karmakarışık hareketlerle belirgin özelliklerini yeniden şekillendiriyor gibiydi. Dehşet verici bir manzaraydı bu. Robotun yanaklar pörsüdü ve burnu kanca gibi oldu.

“Ne oluyor?” diye sordu Eureka, Solon’a.

“Bir başka yüzey ortaya çıkıyor,” dedi Solon. Babanın Ovid’i açmasıyla birlikte, o da bütün yeni ölenleri kendisinin içine çekiyor. Yerel ruhların bir girdabı gibi düşün onu.”

“Babam başka ölmüş insanlarla birlikte içeride kapana

mı kısıldı yani?" Eureka'nın aklına gördüğü kâbus geldi ve kollarını göğsünün etrafında kenetledi.

"Ölmüş insanlar değil," dedi Solon. "Ruhlar. Hayaletler. Arada büyük fark var. Çok büyük fark var."

"Peki ya Cennet?" Eureka Cennet'e ve ebeveynlerinin şu an orada olduğuna inanırdı.

"Gözyaşlarının Yükseliş'i başlatmasından bu yana Uyanık Dünya'nın teslim olmuş ruhları yeni bir arafta mahsur kaldı. Sen ağlamasan, kendilerinden önce ruhunu teslim etmiş olanlar gibi gitmeye yazgılı oldukları yere gitmiş olacaklardı."

"Peki şimdi?" diye sordu Eureka.

"Dolum için tutuluyorlar. Diğer robotlar da Atlantis'in geri kalanıyla birlikte yükselmeden, onlara aktarılamazlar. Eğer Atlantis dolunaydan önce yükselmezse, ölümler çürür. Ruhları makinelere ya da Cennet'e -eğer böyle bir yer varsa tabii- ya da başka bir yere bu nedenle gitmez."

"Heba olmuş ölümler derken kastettiğin buydu," dedi Eureka.

Solon başıyla onayladı. "Gözyaşların daha şimdiden çoğunu öldürdü. Onların ruhlarının çürümemesi ya da heba olmaması için Atlantis'in yedi gün içinde yükselmesi gerekiyor. Bütün ruhlar o zaman makinelere akmak zorunda. Senin misyonun da onları salıvermenin bir yolunu bulmak olacak."

"Nereye salıvermenin?" diye sordu Eureka.

"Kötü Olan'ın ebedi köleleri olmaktan daha iyi bir kadere."

Robotun yüzünün hatları yerine otururken, Eureka terlemeye başladı. Solon'un ona Ovid'in içindeki diğer

ruhların kim olduğunu söylemesine gerek kalmamıştı. Öldürmüş olduğu kadını, Seyma'yı, robotun derisi kırışınca hemen tanıdı.

"Filiz!" Seyma'nın ruhu, ne dediğini anladığı için Eureka'yı hayretler içinde bırakarak ölüm mesajına başladı. "Gözyaşı Soyu kızının seni aldatmasına izin verme. O dünyanın gerçekleşen en kötü rüyası." Yaşlı kadının sesi yumuşadı. "Kör bir insan bile seni ne kadar sevdiğimi görebilirdi Filiz. Sen neden görmedin, anlamıyorum."

Orikalkum robot o anda gözlerini kapattı. Seyma gitmişti.

"Ovid'de bir tür tercüme programı var," dedi Solon. "Dinleyicinin hangi dilden anladığını bilir."

"Babamın ruhuyla onu öldüren kadının ruhu birlikte bu makinenin içinde mi yani? Bu nasıl olabilir?"

"Zihin şaşırtıcıdır," dedi Solon. "Akıl sır ermez sayıda ruh, Ovid'in bedenine, onun düşünce ve eylemleri üzerinde bir dalgadaki atomlar gibi itici bir etkide bulunarak yerleşebilir. Ovid'i bir dahi, bir ölümsüz ve bence aykırı bir varlık haline getirirler. Tek bir orikalkum beden içinde dünya savaşları olanca şiddetiyle sürebilirdi... Tabii akıllı bir ruh bir direniş örgütleyecek olsaydı." Solon konuşmasına ara verdi ve çenesine parmaklarıyla hafif hafif dokundu. "Aslına bakarsan kulağa eğlenceli geliyor."

"Kaç tane ruh var şu an onun içinde?" Eureka sarı kurdelesine dokundu. "Acı Bulut'a gelirken yanından geçtiğimiz bir kız vardı. Onu gömmek istemiştin..."

"Şu ana kadar sadece iki ruh girmiş gibi görünüyor. Ovid'in başlangıçtaki edinim yarı çapı oldukça küçüktür ama her alınan ruhla makine dolacaktır. Ovid üçüncü ha-

yaleti aldığında büyük bir geçiş ayini olacak. Sonra da üçlü düzen robotu dünyaya tam olarak hazır hale gelecek.”

“Yani ben Marais’e gidince,” diye fark etti Eureka.

“Tam zamanında. Unutma, Ovid sana rehberlik etmeye hazır olmadan önce biri daha ölmek zorunda. O dehşet verici olay yaşanmadan önce sana tavsiyem yukarı çıkıp biraz dinlenmen.” Solon şelaleye doğru gülümsedi. “Merak ediyorum acaba o şanslı piç kim olacak.”

KAÇAMAKLAR

Cat gitmişti.

Eureka yukarı döndüğünde, arkadaşını son gördüğü yer olan ot yatağı boş buldu. Mutfığa baktı, Solon'un salonundaki mum ışıklarının aydınlatığı altı kovuğa ve merdiven boşluğundaki ufak banyoya. Cat, Acı Bulut'tan kaçmıştı.

Eureka, nereye gitmiş olduğunu tahmin edebilecek kadar uzun süredir tanıyordu onu. Şair, geldikleri gece Solon'un verandasından kendi evlerinin damını göstermişti. Gözyaşı Soyu göletinin hemen karşısındaydı. Eureka önceki gece Atlas'la karşılaşmasını diğerlerine anlatmadığı için ilk kez pişman oldu. Şimdi Cat, Atlas'ın yakınlarda olduğunu bilmeksizin cadıların sırrını geçmişti. Atlas ona Brooks gibi gözükecekti. Cat'in ne kadar tehlikede olduğunu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Eureka mor çantasını kaptı. Cadıların meşalesini almak geldi aklına ama bu onu karanlıkta fazla görünür kılardı.

Konuk odasının girişinde durakladı, ikizler ve Ander'in uyuduklarını gördü. William hafifçe inledi ve ona sarılan Claire'e daha bir sokuldu.

Eureka'nın bir parçası, Ander yanında olsa kendini daha güvende hissedecekti ama Seyma'nın ölümünden sonra Eureka artık ona nasıl yaklaşacağını bilemiyordu. Ayrıca ikizlerin yalnız uyanmalarını da istemezdi. Üstelik, bu gece Atlas ve Brooks ile karşılaşacak olursa, Ander'in onları öldürmeye çalışması riskini de göze alamazdı.

Gün doğmadan, hiçbiri uyanmadan geri dönmeyi hedefliyordu zaten.

Sessizce merdivenlerden verandaya çıktı. Parmaklıklardan aşağı bakarken yağmur damlaları boynundaki fırtına-taşından sekti. Gözleri kayalıkları tarayıp Cat'i ve Brooks'u aradı.

Su o sabahtan beri üç-beş metre yükselmişti. Göletin karşı kenarında, ağız gibi açılmış karanlık delikler Celanlılar'ın mağaralarını gösteriyordu. Bu mağaralardan biri yutmuştu Cat'i. Tabii onu önce Atlas bulmamışsa.

Verandanın çevresinde bir tur attıktan sonra, aşağıdaki kayalıkların üzerinde atlayabileceği güvenli bir yer keşfetti Eureka. Tam kendini parmaklıklardan aşağı bırakmıştı ki bir el onu omzundan kavradı ve yukarı çekti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ander.

Omuzları birbirine dokundu. Onu tutmak istedi Eureka, tutulmak.

"Cat gitmiş," dedi. "Sanırım Şair'in yanında."

"Solon'a söylememiz lazım."

"Hayır. Ben onun peşinden giderim. Sen aşağı dön."

"Delirdin mi sen? Oraya gitmene izin veremem, özellikle de tek başına."

“Cat ölmüş olabilir,” dedi Eureka. “Şayet...”

“Söyle,” dedi Ander. “Söyle, sence başına ne gelmiş olabilir? Atlas’ın oralarda olduğunu biliyorum Eureka. İkimiz de biliyoruz. Benim bilmediğim, senin neden o tuzığa düşmeye bu kadar hevesli olduğun.”

Ander, Eureka’nın bunu inkâr etmesini, yanağına dokunmasını ve gelmesi için kendisine yalvarmasını istiyordu. Eureka’nın da bütün bunlara ihtiyacı vardı ama bunu isteyemezdi.

“Seni kaybedemem,” dedi Ander.

“Bugün beni birini öldürürken izledin. Gözyaşlarımın dünyayı ne hale çevirdiğini biliyorsun. Sense her şeyin parçalarına ayrılmakta olduğunu unutmamız gerekiyor-muş gibi davranıyorsun. Cehennemdeyiz biz ve ben durdurmazsam her şey daha da kötüye gidecek.”

“Eğer sen kendini benim sevdiğim gibi sevebilseydin, yenilmez olacaktın.”

Yanılıyordu Ander. Atlas’ı yenecek olan aşk değildi. Zalimlik ve öfkeydi.

“Sen de eğer bana olan duygularına, benim sana olan duygularına son verdiğim gibi bir son verebilseydin, bir gün bile yaşlanmayacaktın.” Eureka parmaklıkların üzerine çıktı ve aşağıdaki kayaların üzerine atladı. Düşmenin etkisiyle ayak bilekleri zonkladı.

Ander nefesini içine çekti. Dışarı verdiği soluğu, göletin bir ucundan diğerine yanlamasına vurdu ve tek bir öfkeli dalga yarattı.

“Sen beni önemsemeyi bırakabilirsin...” Ander de parmaklıklara tırmanmaya başladı. “Ama benim seni önemsememe engel olamazsın.”

“Eureka!” İpeksi bir ses her yerden ve hiçbir yerden seslendi. Cadıların mağaraya döktüğü sırrın sınırları bir anlığına karanlıkta mosmor parladı. Yağmurun kayalık üzerindeki düzenli pırtırtısı arasından vızıldayan arıların uğultusunu duydu Eureka.

“Kim var orada?” Ander sustu bir anlığına. “Eureka, bekle.”

Uzun kaftanlı bir siluet gölgelerin içinden çıktı. Esme’nin boyalı dudaklarıyla göz kapakları gecenin bir parçası gibi görünüyordu. Yağmur damlaları elbisesinin taç yaprakları üzerinde tıpırdıyordu. Parmakları kristal gözyaşı kolyesinde minik daireler çizerek gezindi.

“Arkadaşına giden yolu sana gösterebilirim.”

“Cat’in nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Eureka.

“Sakin onunla gitme!” diye seslendi Ander, Eureka cadıya yaklaşırken. Kayalığa inmiş, onlara doğru hareketlenmişti.

“Ona izini kaybettirmene de yardımcı olabilirim.” Esme başıyla Ander’i gösterdi. “O küçük sevgilinle tartışmanızı duydum. O tür yüzeysel endişelerin sulara gömüldüğünü bilmiyor muydun?” İşaret parmağıyla Eureka’ya yaklaşmasını söyledi. “Şimdi derin kadınların yükseliş zamanı.”

Yağmur Eureka’nın omuzlarından aşağı akıyordu. “Nereye gidiyoruz?”

“Işıkverenler’e elbette,” dedi Esme. “Sırrın içindeki sırran içeri adımını atacak ve özgür olacaksın.”

Eureka arkaya, Ander’e göz attı. Sadece birkaç metre uzaktaydı. Esme’nin buzdan ellerini tuttu ve görünmez bir sırrın birinden diğerine adım attı.

“Eureka!” diye bağırdı Ander, Eureka artık onun kendisini göremediğini anladı. Ander ileri fırlarken Esme de göz kırpıp Eureka’yı kenara çekti. Ander kendi etrafında hızla dönüp duruyordu artık.

“Geri gel!”

Gelmediler. Yağmur altında dağların içlerine doğru yürüdüler.

Birkaç dakika boyunca ona geri dönmek istedi Eureka, koşa koşa Acı Bulut’a geri gitmek ve nereye gidiyorsa Ander’i de oraya götürmek. Bu kadar acımasız olmak istemiyordu.

Ama Atlas’ı mahvetmeyi her şeyden çok istiyordu.

Boynundaki uzun bronz zincire asılı fırtınataşına, sarı kurdeleye ve mavi lacivert taşından madalyona dokundu. Fırtınataşı Eureka’nın gücünün, sarı kurdele umudunun ve madalyon da onun amacının simgesiydi. Böylece Marais’e ulaşacak ve Dolum’u bozacak, Diana’yı gururlandıracaktı.

Eureka, Esme’nin kristal kolyesinin anlamını merak etti. Âşık olduğu birinden gelen bir armağan mıydı? O hiç âşık olmuş muydu? Cadı bazen güzel, göz korkutucu ve daha yaşlı bir kız gibi görünüyordu ve diğer zamanlarsa, şimdi olduğu gibi, başka bir galaksiden gelmiş yabancı bir kraliçe gibi. Eureka, Esme’nin hayatının umduğu gibi çırpıp çıkmadığını merak etti. Yoksa o da tıpkı Eureka gibi, acılarını başına üşüşmüş arılar, orkide yapraklarından elbiseyle maskeleyen, kalbi kırık birisi miydi?

“İşkveren de nedir?” diye sordu Eureka.

Esme bir avucunu gökyüzüne doğru kaldırdı. Toplanan yağmuru inceledi. “Arkadaşın ve bulunduğu çocuğun tatlı

su bulmak için gittikleri ve senin de kendi tarihini keşfe-
deceğin yer. Hakikat, Işıkveren'dedir.”

“Benim tarihim hakkında ne biliyorsun?” diye sordu
Eureka, sonra da ekledi: “Yakınlarda tatlı su mu var?”

Esme parmaklarını açarak avucunda toplanmış olan
suyun filtreden geçer gibi aralardan akmasına izin verdi.
Suyun toprağa düştüğü yerdeki orkide kökleri çamurlu
toprağın içinden solucan gibi kıvrılarak kıpırdandı ve ame-
tist tomurcuklar açarak cadının ayak bileklerine dantel gibi
dolandı.

Esme, Eureka'ya doğru eğildi. “Işıkveren suya benzer
ama içilmez. Ruhun kimliğini, tarihinin derin kuytuları
içinden alıp gün ışığına çıkarır.” Esme'nin ayaklarındaki
tomurcuklar açıp çiçek oldu. Esme gülümsedi. “Ölümlü-
ler birçok şeyle yüz yüze gelebilir ama gerçek kimlikleriyle
yüzleşemezler. Bugüne kadar bizim Işıkveren'imize tek
bir bakış atan herkes delirdi.”

“Biz sahiden o kadar kötü müyüz?”

“Daha da kötü!” Esme gülümsedi. “Ölümlüler hayatla-
rını sıradan aynalarda gözüken güzelliklerine hayran hay-
ran bakarak geçirir. Işıkveren'se çok zayıf olduğun ve gör-
mekten korktuğun yanlarını gösterir.” Cadı, beraberinde
bal kokulu bir esintiye sürükleyerek bir adım yaklaştı. “Bi-
risinin hayattayken geriye dönmeyi başarmasına nadiren
rastlanır. Ama elbette istisnalar var.”

“Cat şu an orada mı?”

Esme'nin yüzündeki sırıtiş bulandı. “Belki de arkadaş-
nın Işıkveren'deki yansıması onu olgunlaştıracaktır... Me-
zar için.”

Eureka cadıyı sımsıkı omuzlarından kavradı. “Nerede
orası?”

Esme'nin kahkahası toprağın derinliklerinde bir yerlerden yükseldi, bir volkanın kara kalbinden. Arılar Eureka'nın ellerini soktu. Kabaran kamçı izlerinin üzerine yağmur damlaları düştü, tuzu her bir arı sokmasının zonklamasını artırdı.

“Nerede olduğunu göster bana!”

Esme bir balerin gibi elini yukarı kaldırdı, yüzünün üzerine getirdi ve sonra da bir çiçek gibi açmadan önce başının üzerine kaldırdı. Uzun, boyalı işaret parmağı karanlığın içini gösterdi. O anda karanlık dağıldı ve titrek bir ışıkla parlayan ametist renginde bir sis, gece karanlığında belli belirsiz bir yolu aydınlattı.

“Acele edersen belki onu yakalayabilirsin.”

Eureka arıları eliyle kovaladı ve koştu. Çamurla kaplı yol boyunca olanca hızıyla koşarken cadının ipeksi kı kırdamaları sağır kulağında çınladı. Arkasına bakmayı bile düşünmedi.

Yukarı doğru, dedikoducadısının sisiyle aydınlanan bir derenin ilerisinde fırtına araziye kesintiye uğratmıştı. Eureka'nın parıltıyı takip etmek için derenin karşısına geçmesi gerekecekti. En dar geçiş noktasını buldu ve ayağıyla suyun derinliğini sınamadı. Kenarlar bir-iki metrelik eğimle iniyordu fakat sonrasını kestiremedi Eureka. Yutkundu, fırtınataşına dokundu ve suyun içine daldı.

Soğuk bacaklarını ısırınca bir nefes aldı. İlerlerken dengesini sağlamak için bir fındık ağacının dallarından birine uzandı. Su göğsüne kadar yükseldi, fırtınataşı kalkanını kullanacak kadar derin değildi henüz ama güvenli bir şekilde ilerleyebileceği kadar sığ da değildi. Akıntıysa güçlüydü, sağından solundan çekeştiriyor, kalabalık bir lise koridoru gibi onu kendisine katılmaya zorluyordu.

Kaydı ve eli tutunduğu daldan kurtuldu. Ayaklarını dibe değdirmeye çalıştı ancak akıntı çok güçlüydü. Fırtınataşı su yüzeyinde süzüldü ve Eureka bütün gücüyle kıyıya doğru yüzdü.

Su altındaki sivri kayalara çarptı. Belini bir şey ısırdı. Kocaman bir deniz kaplumbağası çenesini mengene gibi kalçasına geçirmişti. Acı eziyet vericiydi. Eureka'nın aklına Madam Blavatsky ve kaplumbağaları geldi ve Madam B'nin yazgısını her şekilde mahvetmiş olmasından dolayı kendisini paylamak için küllerinden doğmuş olup olmadığını merak etti. Kaplumbağa'nın gözleri kocamandı, sarı-yeşil ve kararlı. Eureka yumruklarını sıktı ve art arda kafasına vurdu, ta ki hayvan çenesini gevşetip akıntıda kayboluncaya kadar.

Kıyıya çok uzak değildi ama canı acıyordu ve sırtının kanadığını anladı. Cat'i davetkâr, ölümcül bir su kaynağının üzerinden uzun adımlarla mutlu mutlu geçerken hayal etti. Bu dehşet gövdesini ileri doğru fırlatmasına sebep oldu ve nihayet parmakları dere kıyısının çamurlu kenarlarını tırmaladı. Tutunduğu sırlı toprak un ufak olup suya döküldü ve artık uzakta kalan mor pırıltının daha da uzağa sürüklenmesine neden oldu.

Vücudu bir ağaç parçasına çarptı. Akıntı onu oradan uzaklaştırmadan kollarını etrafına doladı. Dengesini buldu. Kıyıya doğru bir hamle daha yaptı. Bu sefer, kendini yukarı çekmesine yetecek kadar dayanıklı bitki köklerini sıkıca kavramayı başardı. Sonunda kendini yukarı atabilmişti.

Yağmur altında derenin kıyısına çöküp kaldı ve bir daha kıpırdamamayı düşündü. O anda ametist pırıltı biraz daha

söndü. Eureka ayağa fırladı ve ona doğru koşmaya başladı. Çamurlu bir dönemeçten döndü. Esme'nin parıltısıyla aydınlanan dik kaya parçalarının oluşturduğu bir merdiveni çıktı.

Tam bunun uğursuz bir eşek şakası olmasından, bu yolun mızrak gibi yükselen kayalara tepeden bakan bir uçuruma çıkmasından korkmaya başladığı anda, parıltı geniş ve yuvarlak bir göletin üzerine düştü. Yüzeyini yağmur dövüyordu ama Işıkveren bir ayna kadar pürüzsüzdü. Ortasında bir kaynak hafif hafif fokurduyordu. İnce uzun, konik dağlar ardında yükseliyordu. Yakınlardaki ağaçlarda kumrular ötmektedir.

Gölet parlak ametist rengi bir çiçek halkasıyla çevriliydi. Uzun, mor dilimli dedikoducadısı orkideleri. Mor flamingolar bu büyülü göletin büyülü sınırlarında uzun bacaklarıyla yürürlerken meraklı pozlar veriyordu.

Eureka duyan kulağını Cat'le birlikte partilerden eve dönerlerken birçok kez duyduğu mutlu iniltiye doğru çevirdi. Arkadaşı, Şair'in kollarında, Işıkveren'in kenarındaki bir çam ağacı gövdesine yaslanmıştı. Eureka'nın dikkatli bakışları Cat'le Şair'in tepesindeki bir şeye, yaslandıkları ağacın kollarına takıldı. Dallardan birinin üzerine bir gölge düştü. Eureka'nın Brooks'u tanıması için ay ışığına gerek yoktu. Ne kadardır o ağacın tepesinde, Cat'i gözlüyor ve bekliyordu acaba? O neyi bekliyordu?

Eureka'yı elbette. Şimdi Atlas'ın planını anlamıştı. Rolünün Dolum'u bozmak olduğunu fark etmişti. Atlas'ın o değerli robotunun nerede olduğunu biliyordu. Bütün bunlar Eureka'ya, nasıl kullanacağını henüz bilmediği bir güç verdi.

Dayan, Brooks, demek için can attı. Sadece biraz daha dayan.

Brooks'un bacakları kalın bir çam dalından aşağı sarkıyordu. Eureka'nın kendisini gördüğünü anladı. Çok yavaş bir biçimde işaret parmağıyla dudaklarını gösterdi.

"Sürahileri doldurmadan önce bir Adem Baba dalışı önersem, ne dersin?" dedi Cat, Şair'e. Ayaklarının altındaki ıslak çimlerde yan yatmış dört kil su kabını Şair'in mağarasından getirmiş olmalıydılar.

"Adem Baba dalışı da ne?" diye sordu Şair.

"İzin ver göstereyim." Cat kollarını kavuşturdu ve süveterini çıkarmaya başladı.

"Cat!" diye seslendi Eureka. "Dur!"

"Eureka?" Bir gülümseme bir anlığına Cat'in yüzünü aydınlattı. Sonra kayboldu. "Ne işin var burada?"

Eureka, Ander'e yönelik biraz önceki davranış şeklini düşündü. Neye sahip çıktığını sanıyordu? Cat için endişelenmiş olduğunu söylemenin ne yararı olacaktı? Öfke parladı gözlerinde. Kendisine ve Atlas'a kızıyordu ama ateş hattında Cat vardı.

"Bu bataklık kolundaki çocuklarla yaşadığın seks maceralarına benzemez."

"Öyle mi?" Cat'in yüzü karardı. "Oysa ben buranın Lafayette olduğuna ve barın yanındaki sokak arasında olduğumuza yemin edebilirdim. Sence ben çok mu aptalım? Bu gerçek bir soru. Seninle ve senin bile yarım yamalak tanıdığın bir kafadan kontakla birlikte kaçmak için ailemi geride bırakıyorum. Sonra bir de bakıyorum ki benim bile tanımakta güçlük çektiğim asıl kafadan en iyi arkadaşım olduğunu sandığım kız çıkıyor."

“Cat gitmemiz gerek.”

“Olup biten bütün bu dehşet verici şeyler umurunda bile değil gibi davranıyorsun.”

“Umurumda. Bu yüzden buradayım”

“Ama buna ağlayamazsın, değil mi? Hiç fark etmezmiş gibi yapman için müthiş bir mazeretin var, bu yüzden hissetmen de gerekmiyor. Her şeyi bıraktım, her şeyi kaybettim, tıpkı senin gibi. Tahmin et ne oldu? Tatlı su buldum. Bu dünyada bana yardım edebilecek tek insan değilsin sen.”

“O sudan uzak dur. Tehlikeli. Su bile değil.”

“Başka bir şey söyleme” Cat susturdu Eureka’yı. “Beni hafife almak için ne tür yeni yollar bulduğunu öğrenmek istemiyorum.”

Eureka arkadaşını çekip sudan uzaklaştırmaya çalıştı. “Şuradan bir uzaklaşalım, her şeyi sana açıklayacağım.”

“Evine dön.” Cat kolunu çekip kurtardı. İkisinden birisinin, aralarının sadece geçici olarak bozulmadığını itiraf etmeye en yaklaştığı andı bu. Gerçek evleri yoktu. Eureka onları mahvetmişti. Bu yer, bu gece, üç metre tepele-
rindeki ağaçta oturan bu kötülük, sahip oldukları bundan ibaretti.

“Lütfen benimle gel Cat.”

Mor ışık kaybolmuştu. Eureka, Esme’yle karşılaşmasını hayalinde canlandırmış olabileceğinden şüphe duydu. Kaynak yavaşça fokurdadı.

“Kızlar.” Şair, su kaplarından birini aldı yerden. “Hadi bir bardak suda fırtına koparmayalım, korkacak bir şey yok. Bakın...”

“Yapma!” Eureka arkasından bağırdı. “Yansıman-”

Şair yüzünü suya döndü. Işıkveren'in kenarında diki-liyordu. Su kabını yüzeye doğru indirdi ve o anda durdu. Önündeki görüntüyü silmeye çalışıyormuş gibi iki yana salladı başını. Su kabını bıraktı.

Üç metre ötede Cat'i geride tutmaya çalışan Eureka, Şair'in sudaki yansımasında ne olduğunu göremiyordu. Şair kendi ana dilinde bir şeyler haykırdı. Bacakları denge-sizce titredi. Pantolonunun yan cebine uzandı ve bir spre y boya kutusu çıkardı.

"Ne yapıyor?" dedi Cat.

Eureka ona daha bir sıkı sarılırken Şair de Işıkveren'e siyah bir boya bulutu püskürttü. Gördüğü şeyin üzerini boyayla kapatmak, tuvali değiştirmek istiyordu. Ama ya-pamadı. Dönüp uzaklaşamadı da oradan. Ildırıp içinde bir çocuktu artık, Şair ellerini ileri uzattı ve hemen önündeki bir şeyi sıkıca tuttu.

Eureka'nın aklına Esm e'nin sözleri geldi: *Ölümlüler birçok şeyle yüz yüze gelebilir ama gerçek kimlikleriyle yüzleş-mezler. Çam ağacına, olanları izlediğini bildiği hareketsiz gölgeye tekrar göz attı.*

"İçine düşecek," dedi Cat.

"Ne olursa olsun," dedi Eureka, Cat'e, "o sudan uzak duracağına söz ver."

Şair göletteki yansımasına uzandı, büyülenmiş bir hal-deydi. Sonra hiç su sıçratmadan suya yuvarlandı.

"Şair!" Cat, Eureka'yı da birkaç adım suya doğru çeke-rek haykırdı.

Çocuğun düşmüş olduğu yerin etrafındaki su kabarır-ken Eureka ürperdi. Şair'in kolları dışarı uzandı, gökyü-züne doğru. Siyah spre y boya kutusunu hâlâ elinden bı-rakmamıştı.

“Bize şaka yapıyor,” dedi Cat, rahatlamış bir halde, “Değil mi?”

Boya kutusu Şair’in parmaklarından aşağı düşünce Eureka suyun akışkan olmadığını fark etti, adeta katran kadar yoğundu.

“Yardıma ihtiyacı var-” dedi Cat ama kıpırdamadı.

“Cadı beni uyarmıştı. O su büyüdü. Yansıması ölümcül. İnsanlara en karanlık yanlarını gösteriyor.”

Şair’in dirseği, sanki alttan bir şey yakalamış gibi Işıkveren’in altına battı. Sonra su üzerinde el bilekleri kaldı. Cat çığlık attı ve Eureka ona sarıldı. Şair’in parmaklarının da Işıkveren’in derinliklerinde kaybolmasıyla birlikte Cat hareketsizleşti. İleri doğru yığıldı, dizlerinin üzerine düştü.

“Bir dosta ihtiyacım olduğunda çok iyi davranmıştı bana. Kimseyi incitmezdi...” Cat’in sesi kısıldı, Eureka’ya baktı, sonra da uzaklara.

Eureka ikisinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: Şair’i öldüren bu garip suda Eureka ne tür bir dehşet görürdü acaba?

Işıkveren bir an için duruldu ama sonra üç parlak kabarcık yüzeye çıktı. Havada minik ametist rengi pırıltılar bırakarak birer birer patladılar.

ANLATMA HEYECANI

“Orada değil.”

Ander’in çileden çıkmış sesi bir saat sonra Solon’un atölyesindeki şelaleden yukarı doğru süzüldü. Eureka sonunda Cat’i çeke çeke Acı Bulut’a getirebilmişti. Arkadaşı ot şiltesine yığılıp kalırken Eureka’yı itip uzaklaştırmış, uykuya dalıncaya kadar da sessiz gözyaşları dökmüştü.

Cat, Şair’in başına gelenleri anlatmak için Celanlılar’ın mağarasında durmak istemişti ama bu göze alınamayacak kadar tehlikeliydi. Celanlılar zaten Seyma’nın ölümünün intikamı peşindeydi. Genç çocuklarından birini daha kaybetmeye nasıl tepki vereceklerini kimse bilemezdi.

“Gölet de değil,” dedi Ander. “Celanlılar’ın yanında değil. Her yere baktım. Yer yarılmış içine girmiş sanki.”

“Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Solon.

Eureka, Solon’un atölyesine inen merdivenlere doğru ilerledi. Solon da artık onun gizlice kaçtığını bildiğine

göre, ikisi de öfkelerinden kuduruyor olacaktı. Yine de Eureka geri döndüğünü onlara söylemesi gerekiyordu.

“Benimle gel,” diye bağırdı Ander. “Onu ara. Atlas dışarıda bir yerde. Biliyorum.”

“Bu daha çok seninle benim evde kalmamız için bir neden. Biz onun dengi değiliz.”

“Eureka dengi mi yani?”

“Öyle olduğunu umalım,” dedi Solon. “Bu dağlarda Atlas’la karşılaşsaydın-”

“Belki de bana yapabileceği en kötü şeyi çoktan yapmıştır,” diye mırıldandı Ander.

Eureka merdivenlerin başında duraksadı. Bir ateşin sönmeye yüz tutmuş korları aşağıda parladı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Solon.

“Sana göstermem gereken bir şey var,” dedi Ander.

Eureka merdiven korkuluklarının üzerinden gözlerini dikmiş bakıyordu. Solon alçak arkalı bir sandalyeye oturdu, kırık bardağından içkisini yudumluyor ve sigara içiyordu. Ander sırtını Solon’a döndü. Zayıflamış gibiydi. Eureka onun omuzlarını dik tutmasına alışıkta ama bu gece gömleğini üzerinden çıkardığı sırada omuzlarının düşmüş olduklarını ve tenindeki iki derin kesigi gördü.

Solon fısıldarcasına ıslık çaldı. “Eureka biliyor mu?”

“Yeterince endişelenecek şeyi var onun,” dedi Ander. Derin bir yalnızlık içindeymiş gibiydi.

Eureka bu derin kesikleri biliyordu -ilk kez Ander’i öptüğü sırada keşfetmişti onları- ama ne anlama geldiklerini bilmiyordu. Parmaklarının onun tenindeki bu tuhaf kesikleri bulduğu gece düşünecek çok fazla başka şey vardı. Ander’in dudaklarının sarhoş edici tadı, gözyaşlarının

başlatmış olduğu fırtına, Brooks'un körfezde kayboluşu ve nihayet, Aşk Kitabı'nın en akıldan çıkmaz tercümesi.

"Bir de bu var." Ander elinde, bir ok başına benzeyen uzun beyaz bir mercan parçası tutuyordu. "Yaradan çıkardım bunu."

Solon hafif bir şingirtıyla bardağını yere koydu, sigarası dudaklarından sarkıyordu. Mercan parçasının inceledi, sivri ucuna dokunur dokunmaz hızla parmağını kaçırdı. "Ne zamandır var bu?"

"Fırtınadan önceki günden beri." Solon sırtını incelerken Ander hafifçe geri çekildi. "Eureka, Brooks'la birlikte denize açılmıştı. Güvende olmadığını biliyordum, bu yüzden denizde onu izledim. İkizlerin tekneden denize düştüklerini gördüm." Ander gözlerini kapadı. "Eureka da arkalarından atladı. Ama daha onlara yardım etmek için bir şey yapamadan, bir şey bana saldırdı."

"Devam et." Solon sigarasını söndürdü.

"Görünmez değildi ama görünür bir şey de değildi. Diğer dalgalardan bağımsız hareket eden bir dalgaydı. Onunla savaşmaya çalıştım ama bu tür bir şeyle *nasıl* savaşılacağını bilmiyordum. Brooks'a acıyorum, neye katlandığını şimdi anladım."

"Mercan hançer, Atlas'ın Uyanık Dünya'daki bedenlere girmesi için bir geçit açar. Bu kadar keskin olmasının nedeni cansız olması." Solon arkasına yaslandı. "Bir Tohumtaşayan şöyle dursun, Atlas'ın iki dünyevi bedene aynı anda yerleştiğini bile duymadım. Her geçen gün daha gözü pek oluyor. Ya da belki yalnız çalışıyor."

Kim onunla çalışırdı ki? Eureka bunu sormak istedi. Ander'in yüzünde boydan boya parlayan korkudan, Solon'un kimi kastettiğini sezdi Eureka.

Solon mercanı Ander'e geri verdi. "Kaybetme bunu. İhtiyacımız olacak."

"Ele geçirildim mi yani?"

"Nereden bileyim?" diye sordu Solon. "Ele geçirildiğini mi hissediyorsun?"

Ander başını iki yana salladı. Kolu solungaçları bulmak için arkasına büküldü. "Ama iyileşmeyecekler."

Solon sigarasından bir nefes aldı ve, "En kötü senaryo, sahibinin şimdilik içinde hareketsiz yattığı."

Ander perişan halde başıyla onayladı.

"İşin iyi tarafı ise," dedi Solon, "su altında nefes alabiliyorsun artık. Uzaklara yüzüp Eureka'yı sana âşık değilmiş gibi davranma derdinden kurtarabilirsin." Solon bardağındaki altın sarısı sıvıyı döndürdü. "Ve tabii, Işıkveren var."

Eureka sanki mağaradan bir kutup rüzgârı geçmiş gibi hissetti. Esme'nin ona tarihinden söz edişinden belliydi aslında, Işıkveren'le karşılaşmak zorundaydı ve bu Atlantis'e hazırlanmanın bir parçasıydı. Bunu tek başına yapacaktı. Bir kere daha diğerlerinden herhangi birini bu işe karıştırmak istemiyordu.

Ander eğilip yaklaştı, Solon'un sözlerini bitirmesini bekledi.

"Sıradan bir gölet gibi gözüktür," diye açıkladı yaşlı Tohumtaşyan, "ama dedikoducalarının başyapıtıdır. Kişinin Işıkveren'deki yansısının onun 'hakiki' kimliğini ortaya çıkardığı söylenir. Bu akla yatkın olduğu kadar da gü-lünç de. Sen deneyebilirsin. Ben kimliklere, gerçekliklere ve hakikate inanmam, bu yüzden benim açımdan narsistik bir röntgenin anlamı yok. İronik olan da bu zaten, çünkü aşırı derecede narsist birisiyimdir."

“Oraya nasıl ulaşırım?”

“Uzak değil, Celan mağaralarının güneyinde, kız arkadaşın ağlamadan önce bir dizi vadiden oluşan yerde. Şimdiyse muhtemelen hızlı akıntılar gürlüyordur orada. Bir dedikoducadısı sana eşlik edebilir aslında ama...” Suratı endişeyle seğirdi. “Yardımları çok maliyetli.”

“Sence gitmeli miyim, yani ya-”

“Yüzünü yakıp kül ederse mi?” diye tamamladı Solon, kederli bir ifadeyle gözlerini dikip kadehine baktı. “Belli olmaz. Öğrenmeye ne kadar şiddetle ihtiyacın olduğuna bağlı.”

Acı Bulut’un dışında gökyüzü pas rengi bir griye bürünmüş, şafağı haber veriyordu. Ander’in hayatı Eureka’yı uzaktan izlemekle geçmişti -ama bu sabah röntgenci Eureka’ydı.

Arkada kalıp, bir çakalın sinsi sinsi bir geyiği izlemesi gibi, Eureka sessizce takip etti onu. Ander kasvetli kayalıkların üzerinden, ölmekte olan ağaç topluluklarının arasından hızlı ilerledi. Orikalkum zıpkının kılıfı, kemerinde parlıyordu.

Uzaktan farklı görünüyordu Ander. Yakın olduklarında araya kimya girer, Eureka’nın vücudunu hafifçe uyuşturarak görüşünü bulandırır ve böylece gözünün sadece o arzuladığı çocuğu görmesine yol açardı. Ama bu yabancı tufan şafağında, Ander kendi kimliğine bürünmüştü.

Eureka hedefine o kadar odaklanmıştı ki izledikleri güzergâh az daha dikkatinden kaçacaktı. Bu Esme’nin o gece aydınlatmış olduğu yol değildi. Gökyüzü doğudan başlayarak aydınlanırken Ander Işıkveren’e vardığında, Eureka

ka iri bir kayalığın arkasına sindi. Rüzgâr soğuk esiyordu, iliklere işleyen bir ayaz vardı. Ander her zaman olduğu gibi yine yağmur altında kuru kalmıştı.

Eureka kollarını uzatıp tutmak istiyordu onu. Dudakları onu öpmek istiyordu. Yüreği... Başka türden bir yürek olmak istiyordu. Sevme ve özlem duyma kapasitesine sahip olan o kişinin babası ve Seyme ile birlikte öldüğünü sanmıştı. Ama bedensel ihtiyaçları kolay kolay geçmiyordu; bu, inkâr edilemez bir gerçektir.

Çam ağacında Brooks'un vücudunu aradı. Orada ya da başka bir yerde göremedi onu.

Ander'in gözleri çökmüş gibiydi. Eureka onun korkusunu hissetti, tıpkı bir avcının avında hissettiği şekilde. Ander kıyıya doğru ağır adımlarla yürüdü, parmaklarını saçlarında gezdirdi. Derin bir nefes aldı ve elini kalbine bastırdı. Suyun hafif hafif kıyıya vurduğu yerde durdu, gözlerini kapadı ve başını eğdi.

"Bu senin için Eureka," dedi.

Eureka kayanın arkasından bir adım çıktı. "Dur."

Ander bir saniyede yanında bitti. Sanki aylardır birbirlerinden ayrılmış gibi dudaklarını, çillerini, saçlarının ayrıldığı noktayı, omuzlarını ve parmak uçlarını tek tek, uzun uzun inceledi Ander. Yanağına dokundu. Eureka bir anlığına teslim oldu ona ama sonra zorla kendini geriye çekti.

"Burada olmaman gerekirdi," dedi her ikisi birden aynı anda.

Koruma içgüdüleri ne kadar benziyordu birbirine, hüzne olan eğilimleri. Eureka daha önce Ander kadar yoğun biriyle karşılaşmamıştı. New Iberia'da insanlar genellikle

Eureka'ya 'yoğun' derlerdi, bir tür hakaret manasında. Eureka ise öyle olduğunu düşünmezdi.

"Ailem seni bulursa... Atlas bulursa," dedi Ander.

Eureka etrafına bakındı, bakışları kimsenin olmadığı çam ağacının üzerinde asılı kaldı. "Hakikati bilmek zorundayım."

Ander Işıkveren'e döndü yüzünü. Yağmur damlaları tenini çevreleyen havayı sıyrıp geçiyordu. Hazır bu kadar yaklaşmışken, Ander'in kordonunun kabartılarına hayran hayran baktı Eureka.

"Ben de," dedi Ander.

"Brooks ele geçirildiğinde," dedi Eureka, "çok farklı biri olmuştu. Şimdi bunu bariz bir biçimde görüyorum." Dudaklarına yağmur damlaları çarptı. Brooks'a yardım etmek için hiçbir şey yapmamış olmasından, onun bir başına mücadele etmiş olmasından nefret ediyordu.

"Değişip değişmediğimi fark edecek kadar yakından tanımıyorsun beni," dedi Ander.

Eureka bir bulutun Ander'in yüzünü gölgelerle kapatışını izledi. Doğruydı bu. Ander kimliğini sıkı sıkı korumuştur.

"Sen kendini bilirsin," dedi Eureka.

Ander giderek sabırsızlanıyordu. "Ele geçirildiysem, artık senin yakınlarında olamam, seni öldürmek için beni kullanmasına izin vermeyeceğim. Çok uzaklara gider bir daha da seni asla görmem."

O zaman Ander, Eureka'ya hissettiği duygulardan da kurtulmuş olurdu. Solon'un Byblis'e âşık olduğu zaman başına geldiği gibi ihtiyarlamazdı. İsteddiği bu muydu Eureka'nın? Bu işe Ander'siz devam ettiğini hayal etti, Bro-

oks ve Atlas'a, onların düğümünü çözmeye ve kendini affettirmeye yönelik o imkânsız rüyaya doğru yalnız yürüdüğünü. Şu an Eureka'dan ayrılrsa Ander için daha mı iyi olacaktı?

"Nereye gidebilirim ki?" diye sızlandı Ander usulca, gözlerini kapatarak. "Yanında olmazsam ne yapacağımı bilemem. Ben buyum."

"Başka birinin seni tanımlamasına güvenemezsin. Özellikle de benim."

"İki yabancıymışız gibi konuşuyorsun," dedi Ander. "Ama ben senin kim olduğunu biliyorum."

"Anlat o zaman bana." Eureka'nın en hassas noktasına dokunmuştu Ander. Eureka ağzından çıkar çıkmaz bunu söylediğine pişman oldu.

"Âşık olmayı bugüne kadar herkesten daha doğru tarif eden kızsın sen. Hatırladın mı? Dünyanın kabuğunu kıran o ilk bakışta aşk. Hem de karşındakinin kusurlarından, hayallerinden ve tutkularından korkmadan." Eureka'yı kollarına aldı ve sıkı sıkı sarıldı. "Karşılıklı aşkın çözülmez bağı. Sana olan ilgim sonsuza kadar sürecek Eureka. Yalnızca kederi hissettiğini sanıyorsun. Mutluluğunun neler yapabileceğinden haberin yok."

Işıkveren'in ölümcül kurallarının istisnaları da olduğunu söylerken Esme'nin fırtınasına hafif hafif vuruşu Eureka'nın aklına geldi. Gölete yaklaştı, kolyesini boynundan çıkardı. Taşı suyun üzerine tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Ander.

Işıkveren yanıt verdi. Derinliklerinden gelen su şeritleri oluştu, bir deste sıvı oyun kâğıdı karılıyormuş gibi yüzeyde birikti. Işıkveren'in üzerinde leylak rengi bir sis yayıldı,

sonra merkezinde toplanıp mora çalan bir bulut oluşturdu. Bulut uzayıp mor bir buhar çanına dönüştü ve şiddetle patlayıp içine çökerek göletin ortasında gözden kayboldu.

Işıkveren durulup parlak bir aynaya dönüştü.

“Bence bunu yapmamız gerekmiyor,” dedi Ander.

“Yani sence *benim* yapmam gerekmiyor demek istiyorsun.”

“Ölebilirsin.”

“Marais’e gitmeden önce kim olduğumu bilmek istiyorum. Cadı bana söyledi. Benim hikâyem bunun içinde.”

Eureka, Ander’in itiraz etmesini bekledi. Ama Ander onun elini tuttu ve ayak uçlarını göletin kıyısında yan yana hizaladılar. Eureka’nın kalbi küt küt atıyordu.

Işıkveren’e eğildiler.

Su yüzeyi renklendi ve Eureka bir kızın vücudunun dış çizgilerini gördü. Blucini ve mavi düğmeli gömleğinin yansıması olması gereken yerde beyaz bir elbise görünce afalladı. Derin bir nefes alıp yavaş yavaş bakışlarını yüzünün yansımasına doğru kaldırdı.

Eureka’nın yüzü değildi bu. Işıkveren’den yukarı doğru bakan kızın kapkara saçları ve kocaman, soran siyah gözleri vardı. Koyu tenliydi, çıkık elmacık kemikleri, geniş ve kendine güvenli bir tebessümü vardı. Dudakları Eureka’yla birlikte aralandı ve Eureka’yla aynı açıyla çenesini büktü.

Maya Cayce, Eureka’nın Evangeline Lisesi’ndeki eze-
li düşmanı, günlüğünü çalan, Brooks’u elinden almaya
kalkan kız, gözlerini dikmiş Eureka’ya bakıyordu. Eureka
yutkundu. Nasıl olabilirdi bu? Yansımasında, dudakları
bükülüp bir gülümsemeye dönüştü. Bu görüntü aklına
kazındı. Sonsuza kadar orada, ruhunun kehribarı içinde
kilitli kalacaktı.

“Anlamıyorum,” dedi Ander boş gözlerle.

“Ne demek şimdi bu?” diye mırıldandı Eureka. “Nasıl olabilir?”

“Nasıl, kim olabilir?” Ander büyülenmiş ve serseme dönmüş gibiydi. Eureka yansımasını gösterdi ama Ander’in gözlerinin oradaki boşluğa kilitlenmiş olduğunu gördü... Yansıması olması gereken yerdeki boşluğa.

Kimse görünmüyordu orada. Ander’e kurşuni gökyüzünden başka bakan yoktu oradan.

TAHLİYE

Eureka ve Ander o sabahın ilerleyen saatlerinde Acı Bulut'a geri döndüklerinde Solon ikizlere, "İşin sırrı, sakın ve mantıksız olmak, tıpkı onun gibi," diyordu.

Odanın ortasındaki kırık ocak başının önünde oturuyorlardı. Dikit şamdandaki mumlar küçülmüştü. Cam kırıkları yere saçılmıştı ve kimse baskından sonra bunları temizlemeyi düşünmemişti. İkizlerin yüzü, yeşil ve altın sarısı renklerden oluşan bir Türk halısı üzerine bağdaş kurup oturmuş olan Ovid'e dönüktü. Canlı gibi duruyordu, yüz ifadesi benzersiz derecede sevimliydi ama gözleri bir taş kadar cansızdı. Claire ve William yüzüstü uzanmışlar, robotun pırıl pırıl parlayan ayak parmak uçlarını inceliyorlardı.

"Solon, hayır-" dedi Eureka. Robot şu anda rengini belli etmiyordu ama taşıdığı ruhların şekline ne kadar hızlı bürünebileceğini Eureka biliyordu. İkizler yeterince badi-

re atlatmıştı zaten, bir de babalarının yüzünü bir makinede görmeleri gerekmezdi.

“Endişelenme, o uyuyor.” Solon, orta ve işaret parmaklarını sanki nabzını kontrol ediyormuş gibi Eureka’nın çenesinin sağ köşesine koyarak genç kızın arkasında durdu. Sonra parmaklarını saat yönünde döndürdü ve fısıldadı: “Bakarsın bir gün bilmen gerekir.”

Robotun gücünün nasıl kesileceğini gösteriyordu. Eureka, Ovid’in çenesinin içinde sonsuzluk işareti şeklinde, ilk bakışta algılanmayan bir girinti olduğunu fark etti.

“Seninle konuşmamız gerekiyor,” dedi Eureka. “Işıkveren’den geliyoruz.”

Solon’un kaşları aniden havaya kalktı. “Kıbrınız hâlâ ayakta mı?”

“Işıkveren de ne?” diye sordu Claire, tıpkı babasının omzuna tırmandığı şekilde Ovid’in omzuna tırmanırken.

“Orada bir şey gördüm,” dedi Eureka, Solon’a.

“Hikayessini!” Yumuşak, kadınsı bir ses çınladı.

Eureka döndü ve bir şey görmedi. O anda anılar belirdi, aynı anda birkaçı Solon’un duvarlarındaki kafataslarının göz çukurlarına doluştular.

Dedikodularıcadıları salman kaftanları içinde salona girdiler. Esme, Eureka’ya en yakın noktada olacak şekilde diğer cadılarla bir üçgen oluşturdu.

“Pekâlâ, günaydın Ovid,” dedi Esme, “görüyorum ki o tehlikeli işlerinden nihayet bir sonuç almışsın Solon. Söyle bana, zincifre kumlarıyla dolu o kapakçığı nasıl devre dışı bıraktın? Yoksa bırakmadın mı? Ah, biri mi öldü?”

“Çocukların babası,” dedi Solon.

“Bütün cadılar yetimdir,” dedi Esme, Claire’e. Eureka

bu cadının gerçekten de iyi olmasının mümkün olup olmadığını merak etti. Esme, Eureka'ya döndü. "Işıkveren'i sevdiğin mi?"

"Sakın yalan söyleme," diyerek kahkaha attı yaşlı cadı. "Su altında gözlerimiz var. Senin gördüğün her şeyi biz de gördük." Ander'e baktı. "Ve görmedik."

"Ne diyor bu?" Solon yaşlı cadıyı işaret etti. Hızla Ander'e döndü ve öksürükle kahkaha arası bir ses çıkardı. "Neyi görmedin sen?"

"Bil-bilmiyorum," diye kekeleydi Ander. "Konuşmamız lazım."

"Sen ait değilsin," dedi yaşlı cadı. "Anladın mı? Sen *hiçsin!*"

Üçüncü cadı eliyle ağzını kapatıp yaşlı olanına bir şeyler söyledi. Eureka'ya bakıp güldüler.

"Benim yansımadakilerin ne anlama geldiğini biliyorsun," dedi Eureka, Esme'ye.

Cadı gülümsedi ve vereceği karşılığı düşünürken başını yana eğdi. "Bazı hakikatlerin sevdiklerinizden gizli tutulması en hayırlısıdır."

Esme omuz silkti ve güldü; Solon da güldü ve bir sığara yaktı. Eureka ise her şeyi net ve kusursuz bir şekilde gördü: Neler olup bittiği konusunda kimsenin hiçbir fikri yoktu. Etraflarını kuşatan sihrin bir mantığı ve anlamı varsa bile, kimse bunun ne olduğunu bilmiyordu. Eureka'nın kendi işini kendi halletmesi gerekecekti.

Mağaranın arkasında bir gölge kaydı ve Eureka bir bu-run çekme sesi duydu. Konuk odasını ayıran duvar halısının arkasından Cat başını uzattı. Eureka aralarının hâlâ bozuk olduğunu biliyordu, ilişkileri bir daha asla eskisi

gibi olmayacaktı ama daha zihni onu durduramadan bedeni Cat'in yanında olmak için hareketlendi.

"Ne işleri var bunların burada?" diye sordu Cat.

Cadılar dillerini şapırdattı ve Solon'a döndüler. "Dün ödememizi almadık," dedi Esme. "Bugün bize üç kat daha fazla kanat gerekiyor."

"Üç kat mı?" Solon güldü. "İmkânsız bu. Böcekler kaçtı gitti."

"Ne dedin sen?" Esme'nin çatal dili tısladı. Arıları vızır vızır döndükleri dairelerde duraklayıp havada titreşmeye başladı.

"Dün yağmalandım," dedi Solon. "Neredeyse her şeyi kaybettim. Kelebek odası, kuluçka yeri... Gitti hepsi." Kaftanının cebinden küçük bir kadife kese çıkardı. "Size ancak bunu sunabilirim. En sevdiğiniz renkte iki gram orkide yaprağı."

"Bu ıvır zıvırın bir yardımı olmaz," dedi ortanca cadı.

Yaşlı cadı tek camlı bir gözlükle öfkeyle Solon'a baktı, kehribar rengi gözü camın arkasında kocaman oldu ve çarpıldı. "Yeni kanatlar almadan eve dönmeyeceğiz!"

Esme elini kaldırıp ötekileri susturdu. "Robotu alırsız o zaman."

Solon'un aniden ağzından kaçırıldığı kahkaha bir sigara tiryakisinin kulakları tırmalayan öksürüğüne dönüştü. "Ovid rehin teminatı değil."

"Her şey rehin teminatıdır," dedi yaşlı cadı. "Masumiyet, ölüm sonrası hayatlar, hatta kâbuslar."

"Git o zaman bunu yargıca anlat." Cat, Eureka'nın yanından sıvışıp Esme'nin karşısına dikildi. "Çünkü robot bizimle kalacak."

Küçük cadı şaşırdı. Ürkütücü bir şey yapmaya hazırlanır gibi görünüyordu. Ama Eureka, Cat'in karate derslerine gittiğini biliyordu. Yumruklarıyla o adi Carrie Marchaux'un iki gözünü birden morartışını izlemişti. Cat'in birini pataklamak üzereyken takındığı yüz ifadesini hemen tanıdı.

Cat'in sol bacağı aniden kalktı. Çıplak ayağı cadının genesiyle buluştu. Esme'nin boynu yana büküldü ve dört parlak beyaz diş ağzından fırladı. Yerinden oynamış mozaik fayanslar gibi yerde takırdadılar. Cadının dudaklarından damlayan kan, ametist kıyafetine uygun düşmüştü. Ağzının kenarını sildi.

"Bu Şair içindi," dedi Cat.

Esme, kötücül, dişsiz bir gülücük yolladı. Çatal dilini bir kez daha şaklattı. Arılar dağıldı, mağara zemine akarak her dişi geri aldılar. Esme başını geriye atıp ağzını sonuna kadar açtı. Arılar ağzına doluştu ve dişleri kadının dişetleri üzerindeki kanlı oyuklara yerleştirdiler. Esme arkadaşlarına döndü ve kıkırdadı.

"Eğer bu kız aptal bir çocuk için böylesine çileden çıkarsa..." Esme, Cat'e döndü, mor renkteki kanı tükürürken tıslayarak ekledi: "Tüm ailesini Arkansas'ın leş kokulu sularında çürürken bulduğunda olacakları siz düşünün artık."

Cat kelimenin tam anlamıyla Esme'ye girişti. Arılar kollarını ve yüzünü sokarken farkında görünmüyordu. Esme'yi boynundan kaparak onu mendeneye aldı ama cadı aniden çekip boynunu kurtardı. Cat ellerinin üzerinde arılar kaynaşırken saçlarını yoldu Esme'nin.

"Bu arsız arkadaşını kontrol et Eureka!" diye bağırdı

Esme, kendini Cat'in elinden kurtarmak için didinirken. "Yoksa hepiniz pişman olursunuz."

Cat cadının başını aşağı doğru sıkıştırıp göğsüne bastırdı.

Esme'nin kafatasının arkası olması gereken yerde, ametist renkte bir boşluk vardı artık, ortasında tek bir kral kelebeğinin örkeyle uçtuğu bir boşluk.

Dedikoducadılarının kanatlı canlılara yönelik bitmez tükenmez iştahlarını açıklıyordu bu durum. Bu şekilde uçuyorlardı.

Cat, kelebeği Esme'nin başındaki boşluktan kopardı, kanatlarını Cat'in parmakları arasında son bir kez daha çarptı, sonra da büküldü ve öldü.

Esme kükredi ve Cat'i üzerinden fırlatıp attı. Diğer dedikoducadıları dehşet içinde baktılar onun boş kafasının arkasına. Kendi kafalarının arkasına dokunup, her şeyin hâlâ yerinde olup olmadığını kontrol ettiler.

Arılar Esme'nin yumruğuna üşüştü, bir eldiven gibi kapladılar onu. Esme, Cat'in üzerinde yükseldi, başının arkasını sıkı sıkı tutarken arı kaplı yumruğunu Cat'in başının üzerine indirdi.

Cat acı dolu vahşi bir çığlık attı.

Eureka, Esme'yi kenara itip Cat'in kafasına üşüşmüş arıları eliyle kovalamaya başladı ama gitmiyorlardı. Cat'in saçlarından tek tek toplamayı denedi. Ellerini soktular ve yerlerinden kıpırdamadılar. Artık Cat'in kafatasının bir parçası haline gelmiş gibiydiler, başına doluşmuş durmadan onu sokuyorlardı.

Esme öteki cadılara katılmak için geriye doğru yalpalandı. Nefes nefeseydi. "Ovid'i kapı eşiğine kadar taşırsamz biz oradan alırsız."

“Buradan hiçbir şey alamazsınız, defolun gidin!” dedi Eureka.

“Defolun!” dedi Solon, Eureka’dan cesaret alarak. “Siz fahişelere ne zamandır söylemek istiyordum bunu.”

“Düşünmüyorsun Solon,” dedi ortanca cadı. Yaşlı cadıyla birlikte bitkin görünen Esme’ye destek oluyorlardı. “Sırrımızın bedelini ödeyemediğinde neler olacağını unutma...”

“Hiçbir şey sonsuza kadar sürmez,” dedi Solon ve Eureka’ya göz kırptı.

“Bütün o küçük düşmanların bulacak seni,” dedi yaşlı cadı. “Büyük olanı da bulacak.”

“Solon,” dedi Ander, “eğer sırrı kaldırmalarına izin verirsen -”

“Kötü adamlar geri mi döner?” William, Eureka’ya sordu. William’in gömleğinin üzerinden göğüs kafesini hissedebiliyor oluşundan nefret etti Eureka.

“Ağlama,” diye fısıldadı Eureka. “Sana bir şey olmasına izin vermem.”

Ama çok geçti. William’in ve Cat’in gözyaşları omuzlarına, yanaklarına döküldü ve Eureka karar değiştirdi.

“Ağla,” dedi. “Bütün gözyaşlarını dök üzerime.”

William da öyle yaptı.

“Kararınızı değiştirmeniz için gece yarısına kadar izin size,” dedi yaşlı cadı. “Sonra sır kalkar.”

Solon sigarasını söndürdü. Cat’in sersemlemiş bir halde Eureka’nın kollarında hıçkırma hıçkırma ağladığı yere yürüdü. Cat’i yanağından öptü.

“Nasıl isterseniz.” Esme’nin öfkesi zayıflamış sesinin altında kabarıyordu. Diğer iki cadı dillerini şaklattı ve dört

arı yavaş yavaş başlarının üzerindeki yörüngesine geri döndü. Geri kalanları Cat'in başından ayrılmadı.

Yaşlı ve daha yaşlı dedikoducadısı, eli ayağı tutmayan arkadaşlarını taşıyarak, uzun, karanlık kafatasları dehlizinin içinden geri geri yürüdüler.

BELA BİTMEK BİLMİYOR

Tan vaktine doğru, Eureka ve Ander verandanın kenarında dikilmiş, aşağıdaki Gözyaşı Soyu göletini seyrediyorlardı. Solon, Ovid’le birlikte atölyesine çekilmiş, ikizlerle Cat ise konuk odasında dinleniyorlardı. Cat kafasındaki zonklamanın azaldığını söylemişti. O ardı arkası kesilmeyen arı sokmalarını zar zor hissediyordu artık; ailesinin başına gelenleri bilmenin yanında katlanılması çok daha kolay bir acıydı o.

“Belki de sadece bir yalandır,” demişti Ander ama hepsi de cadıların doğru söylediğini seziyordu.

Kalan son yiyeceği de aralarında bölüşmüşlerdi - iki küçük elma, birkaç yudumluk su, bir kutu müsliden arta kalanlar. Yemekten sonra, Eureka’nın içindeki açlık öncekine göre daha bir şiddetle kabarmıştı. Vücudu zayıf, zihni bulanıktı. Ölüler içinde boğulma kâbusundan uyandıktan bu yana uyumamıştı. Dolunaya altı gece kalmıştı, tabii o zamana kadar sağ kalabilirlerse.

Yağmur o kadar uzun zamandır yağıyordu ki Eureka artık hissetmiyordu. Hava kadar sıradan bir hal almıştı. Verandanın parmaklıkları üzerinden eğilip Ander'in sırtına dokundu, o da eğildi. İki bulanık şekil, göletin yüzeyinden yukarı bakıyordu.

"Sırf Işıkveren'de görünmedin diye yok değilsin," dedi Eureka. "Ben de-"

"Yüzünü gördüğün kişi değil misin?" diye sordu Ander.

"O kızla aynı liseye gittim," dedi Eureka. "Maya Cayce. Birbirimizden nefret ederdik. Her konuda rakiptik. Küçükken arkadaştık. Neden yansımda onu gördüm ki?"

"Bütün bunlar bir yerlerde anlam ifade ediyor." Ander'in parmakları hafifçe Eureka'nın boynunda gezindi. "Soru şu: Oraya sağ salım gidebilecek miyiz?"

Eureka gerçeğe döndü, elleri Ander'in göğsünden yukarı doğru kaydı, parmakları boynuna dolandı ve bunu yapmaması gerektiğini fark etti. Elleri dün bir cinayet işlemişti. Ayrıca yiyecekleri bitmişti ve sır gece yarısı kalkacaktı.

"Keşke her şeyi durdurabilsek ve sonsuza kadar burada kalabilseydik."

"Aşk durdurulamaz, zaman da öyle," dedi Ander usulca.

"Aşk ve zaman bağlantılı değilmiş gibi konuşuyorsun," dedi Eureka. "Senin için bunlar aynı şey."

"Bazıları zamanı onu dolduruş biçimiyle ölçer. Çocukluk ve lise yılları bir zamandır." Parmak ucuyla Eureka'nın dudaklarına dokundu. "Sen her zaman benim zamanımı oldun."

"Kusacağım sanırım," dedi bir ses Ander'in arkasından.

Biri, kiraz ağacının karaltısından çıktı. Cadılar sırlarını erken kaldırmış olmalıydı. Onları bulmuştu.

“Brooks,” dedi Eureka.

“Atlas.” Ander ileri atıldı ve Brooks da. Eureka arada kalmıştı.

Dövüşeceklerdi. Birbirlerini öldürmeye çalışacaklardı.

“Defol buradan,” dedi Eureka hemen, Brooks’a.

“Bence defolması gereken o,” dedi Brooks, Ander’e.

Ander’in dudakları tiksintiyle büküldü. “Kaybedeceksin.”

Brooks’un yüzü öfkeyle parladı. “Ben çoktan kazandım.”

Ander uzun orikalkum zıpkını belindeki kınından çekip çıkardı. “Dünyan yükselmenden önce ben bu vücudu parçalarsam, zor kazanırsın.”

“Ander hayır!” Eureka o kadar hızlı döndü ki Brooks’a kalkan oldu. “İzin vermem.”

“Evet, lütfen Eureka, kurtar beni,” dedi Brooks. Hemen ardında olanca kuvvetiyle ileri doğru hamle yaptı ve Eureka’nın yuvarlanmasına neden oldu. Ander, Eureka’yı tutmak için eğilince de ona başıyla sert bir darbe vurdu. İki genç adam zıpkını almak için mücadele ediyordu.

Ander verandanın parmaklıkları üzerinden geri bükülmüştü ve kendisini doğrultamıyordu. Brooks’u kolundan sıkıca kavradı ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti. Eureka onları durdurmaya çalıştı ama çoktan gitmişlerdi.

Eureka verandanın parmaklıklarına koştu. Zıpkın Ander’in elinden kaymış Brooks’un da erişemeyeceği bir yere düşmüştü. İki genç birbirini sıkı sıkı kavramış, havada taklalar atarak düşerken umutsuzca birbirlerine yumruklar sallıyorlardı. Gözyaşı göletinin yüzeyine olanca hızla rıyla çarptılar.

Bunu izleyen sessizlik boyunca Eureka her iki erkeğin de sonsuza kadar hayatından çıktığını, aşkın artık sona erdiğini ve böylesinin daha kolay olduğunu hayal etmekten kendini alamadı.

Ama iki genç adamın da kafaları suyun yüzeyinde belirdi. Birbirlerini görünceye kadar hızla döndüler suda. Beş metrelik bir gözyaşı kitlesi ayırıyordu onları. Brooks suya daldı ve kara bir lekeye dönüştü. Kudurmuş bir hevesle Ander'e doğru yüzdü.

Ander ise ürkütücü derecede sakindi. Eureka bir saat kadar uzun gelen bir dakika boyunca verandayı adımladı ve sonra her iki çocuğun da su altında nefes almalarını sağlayan solungaçları olduğunu hatırladı.

Suya atladı.

Su Eureka'yı adeta yuttu. Fırtınataşı kalkanı etrafında açıldı. Onları göremiyordu. Bir-iki metre daha derine doğru kulaç attı, kıyıya zıt yönde ilerliyordu.

Eureka altında bir hareket hissetti ve kalkanın dibine doğru kaydı. Brooks, Ander'i göletin dibine sıkıştırmış, sanki kalbini yemeye çalışıyormuş gibi ağzıyla göğsünü parçalıyordu. Ander'in yüzündeki acı ifadesi öylesine şiddetliydi ki Eureka onun bilincini yitireceğinden korktu.

Elinden geldiğince hızlı yüzerek onların olduğu yere doğru daldı. Bir buçuk metre kala Brooks'a karşı kullanmak için yumruklarını sıktı. Bu onun en iyi arkadaşı değildi; olamazdı. O anda kalkanı hatırladı. Onun koruması altında olduğu sürece Ander'e ulaşmasının bir yolu yoktu. Olanca hızıyla yüzeye ulaşıp, fırtınataşını fırlatıp attıktan sonra buraya kadar geri yüzme için vakti var mıydı acaba? Eureka duraksadığı sırada, Ander başını çevirdi ve soluğunu verdi.

Güçlü bir dalga Eureka'yı fırıl fırıl döndürerek geriye doğru yuvarladı. Kalkanıyla birlikte hızla dönen bir girdaba yakalanmış, su içinde dönüyordu. Yukarı doğru yükseldiğini hissetti.

Döne döne yükseldi, arada Brooks ve Ander'in dönmekten sersemlemiş görüntülerini seçebiliyordu. Üçü de Ander'in Zefir'i ile oluşan bir sualtı hortumuna yakalanmış, farklı yörüngelerde savruluyorlardı.

Eureka'nın tepesindeki ışık giderek arttı, yoğunlaştı ve...

Döne döne sudan dışarı fırladı. Fırtınataşı kalkan buharlaştı. Hortumsa, yüzeye çıktığında devasa bir tornadoya dönüştü. Eureka'nın altında Ander rüzgârını Brooks'a doğru yönlendirdi.

O anda Eureka rüzgâr akımının dışına çıktı, boşluğa fırladı ve göletin üzerinde yükselen yakınlardaki sarp kayalığa doğru savruldu. Gökten aşağı düşerken, ufkun ötesine uzanan kocaman bir gökkuşağı onu hayrete düşürdü.

Boğuk bir çığlık duydu ve omzunun üzerinden baktı. Brooks hâlâ Ander'in Zefir'ine tutsak halde uzaklara doğru uçuyordu. Ancak Ander'i hiçbir yerde bulamadı.

Eureka sert ve acı verici bir çarpmayla kayalığın üzerine indi. Kendini sakınmak için yuvarlandı ve yağmurda titreyerek yan tarafa dönerken kemikleri zonkladı. Fırtınataşma, Diana'nın madalyonuna ve sarı kurdeleye dokunup nefes aldı. Sonunda güç bela dizlerinin üzerinde doğruldu.

Nerede olduğunu, Ander ve Brooks'un soluğu nereye savrulduklarını bilmiyordu ama bulunduğu kayanın üzerinden Celan vadisinin büyük bölümünü görebiliyordu. Ay yüzeyinden bir fotoğraf gibiydi. Güneyde orkidelerle

çevrili Işıkveren'i gördü. Manzaraya nokta nokta dağılmış binlerce gümüş daire gördü, gözyaşlarından oluşmuş su kitleleriydi bunlar. Uzak dağların beyaz zirvelerini, mağaraların arasındaki vadide dirsek şeklindeki Gözyaşı Soyu göletini ve en fazla on beş metre uzakta, Solon'un verandasını seçebildi.

Oraya doğru tırmandı. Verandanın ortası gökkuşağının bittiği yerdı. Yakut rengi canlı bir turuncuya karışıyor, sonra altın sarısına dönüşerek, taze sarmaşık yeşiliyle harmanlanıyor, çivit mavisi ve son olarak da Eureka'ya dedikoducadılarını çağrıştıran zehirli bir güzellikteki mor rengiyle bitiyordu. Gökkuşağı şimdi kömür karası rengini almış olan bir geceye uzanıyordu. Ne güneş ışığı ne de ay ışığı yapmıştı bunu.

Eureka biraz daha yakından bakınca gökkuşağının içinde duran dört silüet gördü, verandaya doğru akıyorlardı. Bir vızıltı Eureka'ya dedikoducadılarının geldiğini düşündürdü ama ne bir kahkaha duymuş ne bir orkide parlaması görmüştü. Üstelik bu vızıltı farklıydı; arıların o kendinden hoşnut şarkılarından daha çok bir gıcırta gibiydi.

Yaklaşan dört figür inip kalkan göğüsleri dışında hareketsizdi. Eureka rüzgârın getirdiği o vızıltının güçlkle alınan bir soluk sesi olduğunu fark etti.

Tohumtaşyanlar.

Her biri yoğun biçimde bir diğerinin vücudunu havada tutmaya odaklanmıştı. Nefeslerinden birbirleri için çarpan kanatlarını gibi yararlanıyorlardı.

Eureka nihayet gökkuşağının tabanında dikilen bir figürü görece kadar yaklaştı, verandanın karanlığında tek başınaydı. Birinin dedesinin dedesi gibi görünüyordu.

Gökkuşuğı bitimsiz bir sigara dumanı gibi akıp gidiyordu ağzından. Sırtı, sanki gökkuşuğı içinin derinliklerinde bir yerlerde başlıyormuşçasına, rahatsız edici derecede kamburlaşmıştı. İpek bir kaftanı vardı, yüzünde ise tuhaf bir maske.

Gökkuşuğını gökyüzüne doğru soluyan bu yaşlı adam Solon'du.

Ama olamazdı, çok yaşlı görünüyordu. Ellerinin ve göğsünün üzerindeki derisi yaşlılıktan benek benekti. Kamburu çıkmıştı. Aradan geçen bir öğleden sonrasında Solon nasıl bir asır yaşlanmıştı? Tohumtaşayanlar'ın yaşlanma sürecini anlatırken, onu onlarca yıldır genç tutan şeyin hiçbir şey hissetmemek olduğunu söylemişti. Ne ya da kim Solon'un duygularını, aşk yetisini canlandırmıştı?

Eureka kayaların üzerinde ilerleyip verandanın arkasına yaklaşırken, ilk siluet gökkuşuğından çıktı. Onun yaşlarında bir çocuktu bu, çuval gibi bol ve lekeli bir takım elbise vardı üzerinde. Takım elbise tanıdıktı ve giyen çocuk da Eureka'nın onu son kez gördüğü halinden çok farklıydı. Çocuk yüzünü Eureka'ya çevirdi ve gözlerini kıstı.

Albion, Rhoda'yı öldürmüş, ikizleri rahatsız etmişti. Diana'nın öldürülmesinin ardındaki akıl oydu. Altmış yerine on sekiz yaşında görünüyordu ama Eureka o olduğundan emindi.

Üç Tohumtaşayan daha çıktı gökkuşuğının içinden. Chora, Critias ve Starling. Hepsi de gençti. Dedelerinin kıyafetini giymiş ergenler gibi görünüyorlardı.

Eureka kendini parmaklıkların üzerine çekti. Yaralıydı ve kanaması vardı. Solon Tohumtaşayanlar'ı bilerek getirmişti buraya. Neden? Gökkuşuğı dudaklarından kopup

ayrıldı. Geride havada asılı halde renkli parçacıklar kaldı ve sonra onlar da rengârenk yapraklar gibi döküldü yere.

Solon'un taktığı maske pamuk kadar yumuşak görünüyordu ama sıkı dokunmuş, çok yakından bakıldığında saydamlaşacak kadar ince, siyah bir zincir zırhtı. Maskenin altında Solon bir milyon yaşında görünüyordu.

"Telaşlanma," dedi Solon, sesi boğuk geliyordu. "Bu sadece bir maske üzerinde maske."

"Neler oluyor?" diye sordu Eureka.

"Başyapıtım." Solon karanlık gökyüzüne baktı, o muhteşem parıltının yokluğunda şimdi daha da karanlık ve kasvetliydi. "O renkli soluk ışınlar, bir Tohumtaşayan'a dünyanın neresinde olursa olsun diğer Tohumtaşayan'la bağlantı kurmasını sağlayacak bir otoban döşer."

"Bunu neden yaptın ki?"

Solon hafifçe Eureka'nın yanağına dokundu. "Hadi konuklarımızı karşılayalım." Solon'un gülen gözleri maskenin arkasından önündeki figürleri tarttı. "Eureka sanırım bu dört ahmakla daha önce tanışma zevkine nail olmuşsun."

Tohumtaşayanlar ileri doğru adım attı, Eureka kadar afallamış haldeydiler.

"Merhaba kuzenler!" diye kükredi Solon, neşeyle.

"Yetmiş beş yıl aldı," dedi Chora, "ama budala sonunda ortaya çıktı. Bu lütfu neye borçluyuz Solon?"

Solon'un kahkahası maskenin ardında yankılandı.

"Çıkar o gülünç maskeyi kafandan." Albion'un sesi o genç tınısıyla irkiltiydi.

"Kendinize nasıl da iyi bakmışsınız," dedi Solon.

"Öfke ve tiksinti bizi güçlendirdi," dedi Albion. "Oysa

zavallı Solon son nefesini veren bir sonbahar yaprağı gibi yürüyor. Sakın bana yine âşık olduğunu falan söyleme.”

“Nefret bana her zaman aşkın bir hali gibi gelmiştir,” dedi Solon. “İlgi duymadığın birinden nefret etmeyi dene. İmkânsızdır.”

“Bize ihanet ettin, şimdi de acıklı bir haldesin,” dedi Chora. “Bizim işimiz Ander’le. Nerede o?” Etrafına bir göz attı. Eureka da endişeli bir ifadeyle aynısını yaptı.

“Hah, bunlar da ortaya çıktı işte!” Starling pis pis sırıttı. Uzun saç örgüsü şimdi parlak sarıydı. “Bu küçük pislikleri elimizde fırsat varken öldürmeliydik.”

Cat ve ikizler verandaya çıktı. Cat’in zihni hâlâ arıların uğultusuyla doluydu.

“Geri dönün!” Eureka onlara doğru koştu.

“Ander’den bahsetmişken,” dedi Solon düşünceli bir şekilde kendi kendine, “onun nasıl öyle genç kaldığını bir süredir merak ediyorum? Hiç onun kadar sırsıklam âşık bir çocuk görmedim ama buna rağmen Acı Bulut’a geldiğinde on sekizinden bir gün bile almış gibi görünmüyordu. Sence bu tuhaf değil mi Albion?”

Eureka, aşkın bir Tohumtaşçıyan’a yaptıklarını öğrendiği günden bu yana geçen her saatte Ander’de bir yaşlanma belirtisi bulmuştu. Ama şimdi, Solon’daki şoke edici yaşlanmayı ve diğer Tohumtaşçıyanlar’ın gençliklerine geri dönüşlerini gözlemleyince, değişimin ne kadar uç boyutlarda olabileceğini fark etmişti.

Yoksa bu, Ander’in ona aslında âşık olmadığı anlamına mı geliyordu?

“Ander nerede?” diye tekrarladı Chora. “Ve lütfen şu gülünç maskeyi de çıkarır mısın artık? Tanrım!” dedi, ak-

lina bir fikir gelmiş gibi. “Nefes almak için oksijene mi ihtiyacın var yoksa?”

“O daima bir sigara tiryakisi olmuştur,” dedi Starling.

“Amfizemli bir Tohumtaşyan,” dedi Critias. “Ne aptalca.”

“Ciğerlerimin hüznü kadar kara olduğu doğru,” dedi Solon, “ama bu maskeyi takma amacım tamamen farklı. Artemisle yüklü o.” Parmağı maskenin yanındaki gümüş renkli bir noktanın üzerinde asılı kaldı. “Etkinleştirmek için bütün yapmam gereken bu düğmeye basmak.”

“Yalan söylüyor,” dedi Chora ama korku dolu sesi kendisini ele veriyordu.

Solon maskesinin ardında sıırttı. “Bana inanmıyor musun? Göstereyim o zaman!”

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Eureka. “Ander’i de öldüreceksin.”

Albion’un başı anında Eureka’ya döndü. Kaşları havaya kalktı. “Yine mi ağlayacaksın?” Yanına geldi, elinde Ander’in kullandığı gözyaşı şişesine benzer ama çelikten yapılma küçük bir şişe vardı.

Eureka ağlamayacaktı. Albion’un gözyaşı şişesini tutan eline vurdu ve boğazına yapıştı. Sıktı. Tohumtaşyan hırıltıyla soludu. Eureka’yı itip kurtulmaya çalıştı ama o daha güçlüydü.

Albion, son karşılaşmalarına göre farklı görünüyordu ama Eureka çok fazla değişmişti. Albion’un korktuğunu gördü. Gözlerinde koyu bir öfkeyle Eureka ona hırladı.

William ağlamaya başladı. “Başka birini daha öldürme Reka...”

Eureka göz kenarından Cat ve ikizlerin yanında duran

William'ı gördü; üzgün, çok zayıf ve kirliydi. Kendini her sabah Eureka'nın yatağına atıp çarşafların üstünde aksiyon figürleri sergileyen çocuk değildi artık o. Eureka ellerini gevşetti.

"Albion?" Solon parmaklarını şaklattı. "Gösteri bu tarafta. Yerinde olsam dikkatimi verirdim. Eskiden olsa sana katılırdım ve onu durdurmak için bir nedenimiz olduğunu düşünürdüm." Eureka'ya döndü. "Ama hiçbir şey durduramaz onu. En azından biz."

Chora yavaş adımlarla Solon'a doğru ilerledi. "Oyun değişti. Mesele şimdi bizim ne isteyeceğimiz değil ama yine de onun gözyaşlarını kendi pozisyonumuzu geliştirmek için kullanabiliriz . Bize geri dönersen tabii..."

"Çıkar o maskeyi kuzen," dedi Critias.

Solon'un parmağı maskenin yanındaki gümüş düğmeye doğru hareketlendi. Eureka zehrin uzaklardaki Ander'in ciğerlerine doluşunu gözünde canlandırdı. Kuscak gibi olurken yaşadığı dehşetin isyana dönüşmesini, o muhteşem nefesinin çıkışını hayal etti. Bedeni hareketsiz kalırkenki acı verici teslimiyetini. Ruhunun yükselişini. Son düşüncesinin ne olacağını merak etti.

Ander'in sesinin hep fısıltı gibi çıkması geldi aklına. Ve parmaklarının saçlarını karıştırırken yaptığı hareket. Ellerinin birbirine uygunluğu. Yan yana yürürlerken Eureka'ya daha bir saniye önce bakmış bile olsa hevesle dönmesi. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi öpüşü. Öpüştüklelerinde Eureka'nın dönüştüğü kişilik.

Solon elini kalbinin üzerine koydu, ardından gülümseyip düğmeye bastı. "Görev tamamlandı."

Kuzey ışıkları kadar yeşil, zehirli gaz, yüzünün üzerinden akıp geçti.

YANILSAMA

Artemis Solon'un yüzünde dolandı, kırış kırış alnını kapattı önce, sonra gözlerini ve yanaklarını. Buharın ardında yok olan son şey, sıradışı bir gülümseme oldu.

Tohumtaşayanlar Solon'un etrafında daire oldu. Starling tırnaklarını yerken Chora boğuluyormuş gibi yutkundu. Albion'un yüzü dayak yemek üzere olduğunu bilen birinin ifadesine bürünmüştü. Critias'ın yanağı tek bir gözyaşının açtığı izle parlarken diğerlerine döndü. "Son bir sözümüz olmayacak mı?"

Solon'un vücudu kaskatı kesildi ve öne doğru düştü. Devrilen bir ağaç gibi verandaya çarptı. Eureka sırtüstü çevirdi onu ve parmakları kavruluncaya kadar zincir zırhını parçaladı. Ne var ki maske Solon'un yüzüne kaynamıştı.

"Öldü mü?" diye sordu Cat.

Eureka başını Solon'un göğsüne yasladı. Soğuk ve sessizdi. Solon'un kaftanının pürüzsüz ipeği Eureka'nın yanağını ıslattı.

Solon'un göğsünden tek bir boğuk hırıltı sesi geldi. Eureka omuzlarından kavradı onu. Yüzünün bütün bu olup bitenlerin ardındaki gerçeği açığa çıkarmasını istiyordu. Bunu neden yapmıştı, Ander'in akıbeti ne olmuştu, Eureka ve onun dünyayı kurtarma arayışı ne olacaktı? Ancak Solon'un maskenin ardındaki yüz ifadesi belirsizdi.

Belki de bir yalandı bu. Belki de artemis Tohumtaşıyanlar'ı öldürmüyordu. Belki Ander suyun altında hâlâ hayattaydı ve bir dalganın üzerinde veranda parmaklıklarına çıkacaktı.

Belki de Brooks'u bir kez daha gördüğünde sadece Brooks olacaktı o ve onu ele geçiren tedavi edilmiş bir hastalık gibi çekip gidecekti.

Belki de dünyayı gözyaşlarıyla sel altında bırakmamıştı. Belki bununla hiçbir ilgisi yoktu. Belki bu da bir söyleniydi.

Belki de annesi babası, Madam Blavatsky, Rhoda ve Şair ölmemişti, hâlâ ona ilham verebilecek ve sevebileceklerdi onu.

Belki de şu son aylarda yaşadığı kâbus fırtınalı hayal gücünün bir şımarıklığıydı ve çok yakında uyanacak, spor ayakkabılarını giyecek ve Brooks, arabasının kahve kupası gözünde Eureka'yı bekleyen tarçın aromalı bir latte ile onu okula bırakmak için uğramadan önce, sisli bataklık kolu boyunca yükselen güneşle yarışacaktı.

Solon'un vücudu sarsıldı. Boğazını sıkı sıkı tutup nefes almak için kasıldı. Maskesinin yan tarafına üç kez yumruk attı. Bir tıslama sesi geldi ve o anda da bir oyma testeresi çatırdayarak maskeyi boydan boya ikiye ayırdı. Maske Solon'un yüzünün iki yanına iki parça halinde düştü. Asit

yeşili artemis dumanları yağmur altında ilerledi. Eureka meyankökö kokan bir hava dalgasını soludu ve sonra buhar kayboldu.

Solon'un gözleri kapalıydı. Bir-iki günlük sakalı, boyuna doğru liken gibi sürünerek inen gür bir sakala dönüşüyordu. Kısacık kırpılmış saçları şimdi bir kar leoparının rengini almış, yaşlılık çilleriyle beneklenmiş derisi ise inanılmaz derecede kırıkmıştı.

"Solon," diye fısıldadı Eureka.

Solon'un gözleri parlayıp açıldı. Dudakları titreyip bir gülümsemeye dönüştü. Titreyen elini kaftanının cebine soktu ve gri bir zarf çıkardı. Eureka'nın eline sıkıştırdı onu. İpeksi ve garip bir his uyandırdı zarf.

"İyi bir ölüm isterdim hep," diye fısıldadı Solon. Etrafına bakındı, sanki bu ölümün öyle olup olmadığına karar veriyormuş gibi. Sonra gözlerini kapadı ve gitti.

"İyi bir ölümdü," dedi Eureka.

Derin, gırtlaktan gelen bir çığlık dikkatini o yöne çekti. Albion sendeleyerek geliyordu. Hantal hantal, dengesiz ve sarhoş gibi.

"Sen bizimle geliyorsun," diye hırladı Albion. Eureka'ya doğru bir hamle yaptı, Solon'un bacaklarına takıldı ve ölü kuzeninin üzerine devrildi. Debelendi. Parmakları boğazını yırttı. Ağzının kenarlarından balgam aktı.

Albion'un arkasında Critias iki büklüm oldu. Chora ve Starling ise çoktan yere düşmüşlerdi. Acı verici inleme ve öksürükler kayalıklarda yankılandı. Eureka, Cat ve ikizler birbirine tutundu, Tohumtaşyanlar'ın solukları kesilirken. Albion, Eureka'nın ayak bileklerine uzanmak için gerildi. Son hareketi bu oldu.

Hepsi ölmüştü.

Yani Ander de ölmüştü. Eureka elleriyle başını kavradı.

Ovid geldi aklına. Aşağıdaydı, bu yeni ruhlara erişebilecek kadar yakın. Önce babası ve Seyma... Şimdi de Solon ve diğer Tohumtaşayanlar. Şu an hepsi birlikte miydi?

Ander de mi oradaydı?

Sulara döndü yüzünü. Neredeydi? Son nefeslerini nasıl yaşamıştı? Ander'in onun arabasına çarptığı gün konuştukları ilk ana, Ander'in garip ve sevimli bir hareketle gözyaşını yakalayışına gitti. O noktadan buraya nasıl gelmişlerdi? Eureka her şeyi farklı yapmış olmayı diledi. Bir elveda diyebilmiş olmayı.

Sadece gözyaşlarının sağlayabileceği bir rahatlama için yanıp tutuşuyordu. Yapamayacağını, yapmayacağını biliyordu ama Ovid kadar duygusuz olmaya ne kadar çalışırsa çalışsın, Eureka insan bedenine hapsolmuş bir insandı. Ateş fişkırdı gözlerinden.

Havuz kıyısına yakın bir yerde dev bir su kabartısı yükseldi. Su püskürüp veranda parmaklıklarının üzerinde zirvesine ulaştı. Ortasında sarı bir kafa belirdi.

Ander kendisini sudan savurdu. Kanaması vardı ve güçlükle nefes alıyordu. Ne kadar zaman olmuştu ayrılalı?

Eureka kollarını Ander'in boynuna attı. Ander onu çok hafıfmış gibi hızla döndürdü etrafında. Eureka geri çekildiğinde dudakları arasında santimetreler kalmıştı sadece. Eureka onu yitirmiş olduğundan çok emindi. Bir elini Ander'in göğsüne dayadı, kalp atışlarını ve göğsünün inip kalkışını hissetmek istiyordu.

"O burada mı?" diye sordu Ander.

"Kim?"

“Atlas! Ne tarafa gittiğini gördün mü?”

Eureka başını iki yana salladı. Konuşmak için ağzını açtı ama Ander’in hayattan ayrılmasına saniyeler kaldığını anlatacak kelimeleri bulamadı.

“Neden bana öyle bakıyorsun?”

Eureka kenara çekilip Ander’in ailesini görmesini sağladı.

Ander parmaklarını saçlarından geçirdi. Eğildi ve elini Albion’un yüzüne tuttu.

“Ben bir hayalet miyim yani?”

Eureka, Ander’in saçının uçlarına dokundu. O kadar canlı, o kadar diri görünüyordu ki alnını, yanağını, boyununu okşadı.

“Hayır,” dedi Eureka. Kendisinin Ovid ve Dolum hakkında bildiklerini Ander’in bilip bilmediğini merak etti.

“Anlamıyorum. Bir Tohumtaşıyan öldüğünde-”

“Hepsi ölür.”

“Ama ben hâlâ buradayım,” diye fısıldadı Ander. “Nasıl?”

Eureka’nın aklına Solon’un kendisine vermiş olduğu zarf geldi. Cebine tıktırmıştı onu. Çekip çıkardı, kapağını kaldırdı. İçinde kendi gözyaşları bulunan gözyaşı şişesi vardı, sevimli bir el yazısıyla dolu bir kâğıda sarılıydı.

Eureka bir çırpıda şişeyi cebine attı. Kâğıdı açtı ve yüksek sesle okudu:

“İlgiliye (Eureka):

“Sonunda öldüm mü?”

“Güzel.

“Dolabımın en arkasındaki ipek kaftanın cebinde bir şişe

brendi var. Antika bambu askısından tanıyacaksınız onu. Kendinizi sağ salım içeri atınca, çat diye açın onu ve siz geriye kalan ve merak edenler toplanın başına. Ya da belki sadece geriye kalanlar. O zaman öğreneceksiniz hakikati bir parça."

Eureka başını kaldırıp baktı, Cat, William ve Claire daha yakına gelmek için Tohumtaşyanlar'ın üzerinden atladı. "Başka ne diyor?" diye sordu William.

Eureka okumaya devam etti:

"Ciddiyim. İçeri girin.

"Eureka, kararsızlıktan felç geçirme diye söylüyorum: Vaktini saçma sapan ipek kaftanlarla dolu bir dolabı talan edip, şanslı bir otlakçı gibi içki arayarak geçirirsen, Ander'in son anlarını boşa harcamış olmayacaksın. O çocuk yaşayacak, kontrolüm dışında felaketler olmazsa senin milyonlarca öpücüğünün tadını çıkaracak. Birazdan her şeyi izah edeceğim."

"İsteğine saygı göstermeliyiz," dedi Ander. Albion'u ayağıyla kenara itip Solon'u yerden kaldırdı.

Merdivenlerden Solon'un salonuna indiler. Ander, Solon'un cansız bedenini koltuğunun hemen yanına, şelaleye yakın olabileceği kilimin üzerine yatırdı. Sonra brendiyi alıp getirmek için aşağı indi. William cadıların meşalesini getirip ışık yaptı ve Eureka kırık yemek masasının üzerine oturup yüksek sesle okudu:

"Bana hâlâ çok mu kızgınsın? Ne yapacağımı fark ettiğin andaki yüzünü bir görmeliydin. Evet, bu mektubu senin yüzünün o halini görmeden önce yazıyorum ama ne kadar kızgın olacağımı

ve olduğunu biliyorum. Bu vasiyetimde zamanı ve zaman kipini havaya uçuruyorum!

"Varoluşumun akşam karanlığında ihtiyarlananın canımı sıkmadığını söyleyecek kadar kendini beğenmiş biriyim ben. Sizlere, tek tek hepinize bu kadar derin bir önem vermiş olmayı istemezdim ama verdim.

"Cesur, gözüpek Claire, bir an önce büyü ve hep böyle korkusuz kal.

"Gizemli William, gizemine sahip çık.

"Cat, seni nükleer bomba, bir başka hayatta seni ayartacağım.

"Ander. Sağ kalan. Bugüne kadar hayran olduğum tek adam-sın.

"Vé Eureka. Hiç şüphesiz ki hislerimi seninle başladı. En taş kalpli ruhları bile hislendirirsin sen.

"Tohumtaşyanlar'ı ben çağırdım, orikalkum kutusundaki artemisi kullanarak hepsini ve kendimi öldürmek için... Ama ya Ander? Merak ediyorsunuzdur. Hakikat umut verici: Ander'i Tohumtaşyanlar büyüttü ama o bir Tohumtaşyan değil. Kaliforniya'da ölümlü bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Ailesi, Stockton'daki bir konferans salonunun kulisinde onu Tohumtaşyanlar'ın hizmetine vermeye ikna edildi. Böylece Tohumtaşyan yasalarına bağlı olduğuna inanarak büyüdü..

"Ama o hiçbir zaman bizden biri olmadı! Vé dolayısıyla...

"Yaşıyor!

"Ara sıra ona dair bazı şeylerin ters gittiğinden şüphelendiğim oldu -ya da daha doğrusu, ters gitmediğinden- ama cadılar onun Işıkveren'de hiçbir şey görmediğini açıklayıncaya kadar emin olmadım.

"Cadıların Atlantis'e geri dönmek dışında umursadıkları bir şey yok, bu nedenle Işıkverenler'i kişinin sadece Atlantis'teki

kimliğini açığa çıkarıyor. Ander'in kendisini Uyuyan Dünya'ya bağlayan gerçek bir soyu olmadığından, aynada da bir yansıması olmadı. Fırtınataşı ikinizi de korumamış olsa, Işıkeren Ander'i öldürmüş olacaktı.

"Ander, Atlantis'e ait değil, Tanrı bağışlasın. Ait olmamak en büyük armağandır. Bunu hiç unutma.

"Ölümlümün Ander'i de öldürmeyeceğini -hatta aslında Tohumtaşayanlar'ı denklemden çıkararak sana yardım edeceğini- keşfedince, bütün kahramanların almış olduğu riski almaktan başka seçeneğim kalmamıştı. İki taş, bir kuş; Şair olsa böyle ifade ederdi. Umarım onu da görürüm yakında."

"Anladım," diyerek araya girdi Ander. "Eğer ben bir Tohumtaşayan değilsem, soluğum nasıl oluyor da diğerlerinin yapabildiğini yapıyor?"

"Şair bana bir hikâye anlatmıştı," dedi Cat, "yeti hırsızları hakkında; hastanelerdeki çocuk odalarına gizlice girip, bebeklerin sihirlerini araştırıyorlar. Belki de Tohumtaşayanlar seni seçti, çünkü senin yetini sana yaptırmak istedikleri şeylerle harmanlayabileceklerini biliyorlardı."

Diğerleri tahminde bulunmayı sürdürürken, Eureka, Solon'un mektubunun geri kalanını inceledi. İlk sayfadan sonra, kâğıdın türü değişiyor, parşömen oluyordu -Aşk Kitabı'ndaki parşömenin aynısı. Burada da Eureka'nın Madam Blavatsky'den tercüme etmesini istediği aynı gizemli yazı vardı. Aşk Kitabı'nın kayıp sayfalarıydı bunlar.

İlişikteki sayfalar senin kitabından. Sana daha önce söyleyemediğim için üzgünüm; başından beri bendeydi bunlar. Yıllar önce içeriklerini kimseyle paylaşmayacağıma dair Byblis'e söz ver-

miştım. Bunlar onun en derin utançlarıydı. Ama sanırım o da senin bunları görmeni ve hakikati öğrenmeni isterdi.

Dedikoducadılarını tercüman olarak kullanılabilir. Onları bulmak için bu zarfı kullan. Bir anlaşma yap. Sen onlardan daha akıllısın.

Kesfettiklerin hoşuna gitmeyebilir. Kesfetmenin doğasıdır bu. Byblis kendi hikâyesini öğrendikten sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Haberlerin altından senin nasıl kalkacağını tahmin edemiyorum ama bilmeyi hak ediyorsun.

Niyetim hiçbir şekilde sana rehberlik yapmak değil. Bir lider umut satar. Benim başarısızlığımı da, senin neden zafer kazanmak zorunda olduğunu da açıklıyor bu söz Eureka.

Öbür taraftan,
Solon

Not: Cadılarda daha fazlasına sahip. Yıllar önce onlarla takas ettiğim başka bir şey daha var. O senindir. Geri al. Sonra da işe koyul. Marais'e gitmek için gerekli her şeyin var. Ondan sonrası sana kalmış. Atlas bekliyor olacak. Acele et ama aceleye getirme. Ne demek istediğimi anladın sen.

Not II: Ovid'i götürmeyi ihmal etme! Tahmin edebileceğinden fazla ihtiyacın olacak ona. Eğer birbirinizi öldürmezseniz, çok iyi dost olabilirsiniz. Umulmadık derinliklere sahiptir...

ANA DİL

Eureka okumayı bitirdiğinde Ander, “Yo, acımıyorlar,” diyordu Cat’e.

Gömleğini yukarı kaldırmış solungaçlarını gösteriyordu. İkiizler büyülenmiş bir halde etrafını sarmış, solungaçlarını inceliyorlardı. Cat aşağı eğilince, başının arkasındaki arılar vızıldayıp kaynaşmaya başladılar. Cat her birkaç dakikada bir, birisinin sokması üzerine acıyla irkiliyordu.

Eureka dışında kimse, elindeki zarfın dedikoducadılarının kaftanı kadar mor bir ışıkla titreştiğini görmedi. Eureka göz kırptı ve ışık kayboldu.

Ander’i “Ne kastettiklerini görmek için Işıkveren’e gittim...” dediğini duydu Eureka.

O anda zarf bir kez daha ışıkla titreşti. Bu kez Eureka zarfın üst kapağının bir kanat gibi çırpıldığını gördü. Avuç içini açtı. Zarf bir kez daha kanat çırpı, ardından elinin üzerinde havalandı. Bir kanat *gibi* değildi - zarf kanatlardan

yapılmıştı. İki kocaman gece kelebeği Solon'un mektubunu kucaklayıp kaldırmıştı. Büyülü bir uykudan uyanırcasına yavaş yavaş birbirlerinden ayrıldıkları şu ana kadar kıpırtısız kalmışlardı. Ametist rengi bir ışıkla titreştiler, sonra da mağaranın girişine doğru hızla uçtular.

Eureka diğerlerinin fark edip etmediklerini anlamak için bakındı. Tüm dikkatleri hâlâ Ander'in solungaçlarındaydı. "Solon, Atlas'ın bedenimi ele geçirmeye çalıştığını sanıyordum ama ben onu savuşturdum."

Eureka gece kelebeklerinin kendisinden onları izlemesini istediklerini hissetti. Mektubu katladı, Aşk Kitabı'nın sayfalarını koparıp cebine, gözyaşı şişesinin yanına attı. Kapının yanındaki kanca biçimli diktin üzerine asılı mor çantasını uzanıp aldı. Bitmez tükenmez meşaleyi William'ın yaslamış olduğu dikitten aldı ve eski günlerde Madam Blavatsky'nin muhabbet kuşu Polaris'le yaptığı gibi, sessizce süzülüp çıktı.

Gece kelebekleri kafatasları dizili koridorda Eureka'ya yol gösterirken, "Aynada yansıması olmamak nasıl bir şey?" diye sordu William, Ander'e.

"Peki Eureka ne gördü Işıkveren'de?" Cat'in sesi koridora kadar uzandı ve Maya Cayce'nin yansıması şimşek gibi Eureka'nın zihninde parladı. *Bütün bunlar bir yerlerde bir anlam ifade ediyor*, demişti Ander. Yansımasının, Cat'in sorusunun ve sevdiklerinin anısından aceleyle uzaklaştı.

"Eureka?" diye seslendi Ander.

Cadılara gitmesini engellemeye çalışacaklardı. Ama Solon, Eureka'nın bir şeyler yapması gerektiği konusunda asla bu kadar net olmamıştı. Kendisine ait olanı geri almak için cadılara gidecekti.

Gece kelebeklerinin peşinden koşarken, karanlıkta yarılarından geçtiği kafatasları adeta sırtıyordu. Dışarıda yağmurun kavurucu darbelerine maruz kaldı; soğuk ve gaddar, kırbaçtan bir duvar gibi kamçılıyordu. Güneş, koyu gri gökyüzünün sınırlı bir bölümünü aydınlatarak yükseliyordu.

Bir şey farklıydı. Arkasında, Solon'un mağarasının artık sınırsız girişi, dış dünyanın görüşüne açıktı. Kayalıktaki çöküntü son derece olağan, apaçık, büyüden yoksun bir biçimde içerisini gözler önüne seriyordu.

Gece kelebekleri titreşti ve tam onları yağmurda kaybettiğini düşündüğü sırada parlak mor ışıklarıyla çağırdılar Eureka'yı. Dev karınca yuvalarına benzeyen bir dizi yamacı çıkarak onları izledi Eureka, bir köşeyi döndü ve daha da yüksek dağlar çıktı karşısına.

Uzakta, en yüksek zirvenin tepesinde çok büyük bir dikdörtgen kaya dengede duruyordu. Karanlık girintiler kapı ve pencereleri akla getiriyordu. Zemindeki bir kat cadılar evinin girişini işaret ediyordu.

"Oraya nasıl çıkarım ben?" diye sordu Eureka gece kelebeklerine.

Havada asılı kaldılar, ısıldayarak, sisin içinde gözden kaybolarak. Eureka fırtınasına, madalyonuna, kurdeleye dokundu ve tırmanmaya başladı.

Kayalığa çıkan yolda dikkatli adımlarla ilerlerken çamur parmaklarının arasına sızıyordu. Uçurum giderek sarplasıp Eureka nasıl devam edeceğini bilemez hale gelince, kılavuz kelebekler yukarı çıkan en güvenli rotanın hangi yönde olduğunu işaret ederek ellerinin etrafında dolandılar. Eureka'nın üzerlerine basarak tırmandığı oynak taşlar

aşağı yuvarlandı. Zirve o kadar tehlikeliydi ki Eureka uçamayan bir şeyin bugüne kadar buraya hiç yaklaşıp yaklaşmadığını merak etti.

Eureka sonunda bir kapı aralığında durdu. Kanat çırpıp, canlı, binlerce koyu gri gece kelebeği kanadının görkemli iki parça halinde iç içe dokunmasından yapılmıştı.

“Kapıyı çalacak mıyım?” diye sordu kılavuz kelebeklere. Kapıya doğru uçuşup onu kendilerinden bir parça haline getirdiler. Eureka onları diğer kanatlardan artık ayırt edemiyordu.

Kapı, sayısız minik bağlantılar ağını yumuşak bir şekilde birbirinden kopararak iki yana açıldı, içerideki baş dönürücü salon ortaya çıktı.

Duvarlar ametistten oluşuyordu; zemini orkide yaprakları bürümüşü. Yirmi kadar dedikoducadısı mor bir ateşin etrafına yayılıp oturmuştu. Aralarından üçü, gece kelebeği kanadından, dev boyutlarda, hafif hafif salınan bir çardağı paylaşıyordu. Bunlardan birisi, pırıl pırıl parlayan mor bir direktan baş aşağı sarkıyor, kaftanı yüzünü örtüyordu.

Cadılar, uç kısmı spiral olan uzun, kamıştan bir pipo tütürüyorlardı. Parlak yeşil, meyankökö kokulu dumanlar, pipoların közlerinin üzerinde girdaplar yaparak havada dönüyordu. Artemis içiyorlardı ama Tohumtaşyanlar’dan farklı olarak dedikoducadılarının bu uyuşturucuyla arası gayet iyi gibi görünüyordu. Çakırkeyif arılar başlarının etrafında sakarca çarpışınca gülüşüyorlardı.

Eureka, Esmeyi odanın uzak köşesinde seçti. Başının arkasındaki o gizemli boşluk hiç açığa çıkarılmamış, kelebeği Cat’in parmakları arasında ezilmemiş gibi görünüyordu. Eureka, Cat’in bir daha asla tam olarak kendine gelemeyeceği korkusu ve öfkesiyle gerildi.

Esme bir diğerk genç cadının kulağına bir şeyler fısıldadı ve elleri kimi sırlardan duyulan neşeyi dışarı sızdırarak ağızlarının üzerine kapandı. Cadıların kıkırdayışları Eureka'ya Evangeline'deki kızları hatırlattı, bir daha asla görmeyeceğı o kızları.

Esme başını kaldırıp Eureka'ya bakınca, kristal gözyaşı kolyesi köprücük kemiğinin düzlüğünde parladı. Eureka aniden onun ne olduğunu ve neden hep gözünü almış olduğunu anladı.

"Kolyen," dedi Eureka, dumandan başının döndüğünü hissederek.

Esme gümüş zinciri ucundaki tılsımı hızla döndürdü. "Bu eski şey mi? Onu bana asırlar önce Solon vermişti. Sakın geri istediğini söyleme. Tabii robot hakkındaki kararını değıştirmediyse."

"Solon öldü."

Esme elini kalçasının üzerine kaydırđı ve ateşin içinden geçip dosdoğru Eureka'ya yürüdü. "Ne kadar yazık," dedi çatallı dilinin arasından.

"O kolye onun takas edeceği bir şey değildi. O bana ait."

Eureka bu kolyeden daha fazlası için gelmişti buraya ama karşılığında teklif edeceği bir şeyi olmadığından, taleplerini teker teker iletmeye karar verdi.

Cadılar, çatal dillerini dişleri üzerinde şaklatarak kendi aralarında fısıldaşılar. Sesler, yılan gibi kıvrılarak ilerleyen tek bir ıslak tıslamaya dönüştü.

Sonra tıslama durdu. Şakır şakır yağan yağmur sessizliğe aktı.

"Aile yadigârını geri alabilirsin." Esme ellerini boynunun arkasına götürdü ve zinciri açtı.

Eureka sabırlı bir biçimde başıyla onayladı, oysa sevinç çığılı atmak istiyordu. Zincire uzandı ama Esmeye gözyaşı damlası kristalini sallayıp Eureka'nın elinden birkaç santimetre uzaklaştırdı. Dedikoducadısı bunun ardından kolyeyi aniden geri çekti ve avucunun içine aldı. Eureka'nın duymayan kulağına fısıldarken, arılar genç kızın yanağını sıyrıp geçiyordu.

"Karşılığında bize bir şey borçlu olacaksın."

"Kolye benim. Size bir şey borçlu değilim."

"Belki de haklısın aslında. Ama yine de bize ihtiyacımız olanı sağlayacaksın. Korkma bunu sen de istiyorsun." Gülümsedi. "Tokasını ben takabilir miyim?"

Esmeye uzun parmaklarını Eureka'nın boynunun arkasına doladı. Bal ve meyankökü kokuyordu. Dokunuşu bir arının ya da bir gülün dikenini batmadan hemen önceki yumuşak tüylerini andırıyordu.

"İşte oldu." Esmeye fısıldadı.

Eureka bir ısı patlaması hissetti ve cızırdayan bir şeyin sesini duydu. Kristal gözyaşı damlasını taşıyan orikalkum zincirle annesinin madalyonunun bronz zinciri birbirine dolanınca mavi bir ışık yanıp söndü. Kolyeler bir robotun içindeki ruhlar gibi birbirini sıkıştırdı, yerini aldı. Hemen sonra, gözyaşı damlası kristali, fırtınataşı, lacivert taşından madalyon ve hatta soluk sarı kurdele bile, bir araya gelip tek bir ışıltılı kolye oluşturdu.

Kolye şimdi gözyaşı biçiminde tek bir kocaman elmas gibi görünüyordu. Ama o pürüzsüz, düz yüzeyin altında kurdeleden sarı, madalyondan mavi, fırtınataşından çelik grisi ve mor bir alev kristalde kırılarak oluşturduğu titreşim vardı.

“Yakıştı,” dedi Esme.

“Ama fırtınataşım,” dedi Eureka. “İşlevi sürececek mi?”

Kolyenin göğsüne dokunduğu yerde teni ısınmıştı. Dokunduğunda parmaklarını hafifçe yaktı.

Esme’nin yüzünde anlaşılamaz bir ifade vardı. Cebinden bir şişe mor renkli merhem çıkardı ve Eureka’nın eline sıkıştırdı. “Arkadaşın için. Arılar bir daha ondan hiç ayrılmayacak ama onun karakteri konusunda yanılmıyorsam şayet -ve yanılmaktan gerçekten nefret ederim- giderek onların üzerine titrer hale gelecek. Bu da acıyı yok edecektir. Başka bir isteğiniz var mıydı acaba? Size sunmamızı arzu ettiğiniz herhangi bir başka hizmet?”

Eureka Aşk Kitabı’nın kayıp sayfalarını ortaya çıkardı. “Bunu okuyabilir misin?”

“Elbette,” dedi Esme. “Ana dilimde yazılmıştır o, gözlerim kapalı bile okurum.”

Esme’nin arkasında, o tek camlı gözlük kullanan yaşlı cadı, mor bir mindere eliyle hafif hafif vurdu. “Gel rahatına bak,” dedi.

Eureka oturdu. Bir an önce tercümeyi alıp geri dağa, Acı Bulut’a dönmek istiyordu. Ama ateş sıcak, minder rahatı ve birden elinde üzerinde buharlar tüten bir maşrapa bulmuştu. Temkinli bir biçimde ağzına götürdü. Anasonlu alkol katılmış üzüm sodası gibi kokuyordu.

“Hayır, teşekkür ederim.” Diana ona masallar okumuştutu. İçmemesi gerektiğini biliyordu.

“Lütfen çek içine.” Yanındaki cadı bardağı Eureka’nın dudaklarına doğru itti. “Biraz cesarete ihtiyacın olacak.”

Gizli sığınağın her tarafında cadılar birbirinin eşi maşrapaları havaya kaldırdı, sonra da bir yudumda boşalttılar.

Cadı bardağı hafifçe eğdi. Eureka yüzünü buruşturdu ve yuttu.

İçkinin beklenmedik bir tadı vardı - kremayla koyulaştırılmış karamelli sıcak çikolata. Eureka o kadar susamıştı ki o ilk yudum bedenini tuhaf bir ılıklıkla doldurdu ve kendini durduramadı. Ne yaptığını bile bilmeden kana kana içti kalanını. O dudaklarını silerken cadıların yüzü sevinçle parladı.

“Bu eski dili yeniden görmek ne kadar güzel,” diye şakıdı Esme, Eureka’nın kendisine vermiş olduğu sayfalar üzerinde göz gezdirirken. “En baştan başlayayım mı? Aslında hiçbir zaman başlangıç değil, çoktan başlamış bir şeyin ortasıdır her zaman.”

“Hikâyenin bir kısmını biliyorum zaten,” dedi Eureka. “Yaşadığın yerde bir çevirmen vardı.”

“Yaşadığın yer mi?” Esme’nin çenesi yukarı kalktı. Gözleri hâlâ kapalıydı, ametist göz kapakları ışıltıyordu.

“Louisiana’da, orada yaşıyordum... ağlamadan önce.” Madam Blavatsky’nin kan kırmızı ruju aklına geldi, tütün kokulu yamalı pelerini ve muhabbet kuşları sürüsü... Eureka’ya en ihtiyaç duyduğu anda gösterdiği şefkat. “Çevirmenim çok iyiydi.”

Esme’nin boyalı dudakları pipodan şüpheli bir ifadeyle nefes çekti. Gözlerini açtı. “Bu metni okuyabilmesi için bizim diyarımızdan biri olmalı, Atlantis’ten. Bu çevirmenin seni yalanlarla beslemediğinden emin misin?”

Eureka başını iki yana salladı. “Bilmemesi gereken şeyleri biliyordu. Bunu okudu, kesinlikle eminim. Bence anem de okuyabiliyordu.”

“Yani birilerinin bizim saf dilimizi sizin dünyanızın kirli sularına batırmış olduğunu mu ileri sürüyorsun?”

“Onu bilmiyorum ama-”

“Neyi biliyorsun peki?” diye lafını kesti Esme.

Eureka gözlerini kapadı ve atalarının hikâyesini ilk öğrendiği zaman hissettiği neşeyi hatırladı. “Selene’nin Leander’e âşık olduğunu biliyorum. Birlikte olmak için Atlantis’ten kaçmak zorunda kaldıklarını biliyorum. Selene’nin Atlas’la evleneceği günden bir gece önce bir gemiye bindiklerini biliyorum. Leander’in Selene’yi seçerek Delphine’in aşkını reddettiğini biliyorum.” Eureka, hiçbir zaman bu kadar ciddi, bu kadar kıpırtısız görünmeyen dedikoducadılarına bir göz atmak için ara verdi konuşmasına. Tıpkı Eureka’nın Madam Blavatsky’yi dinlediği gibi can kulağıyla dinliyorlardı sözlerini, sanki bu eski hikâyeyi ilk kez Eureka anlatıyormuş gibi. “Bir de son olarak Selene’nin gemiyle uzaklaşırken gördüğü dedikoducadılarının, onun Gözyaşı Soyu’nun lanetinden bahsettiklerini biliyorum.”

“Onun Gözyaşı Soyu mu?”

“Evet, günün birinde, Selene’nin soyundan gelenlerden birinin Atlantis’in yükselişine neden olacağı kehanetinde bulundular. Bu olmayan bir günde doğacak bir kız olacaktı, duyguları tüm yaşamı boyunca o artık karşı koyamaz hale gelinceye kadar bir fırtına gibi biriken annesiz bir çocuk ve çocuksuz bir anne. Ve o ağlayacaktı.” Eureka yutkundtu. “Dünyayı gözyaşlarıyla sular altında bırakacaktı. O benim. Ben oyum.”

“Yani en önemli bölümü bilmiyorsun.” Esme büyük bir özenle sayfaları düzeltti ve onları ametist ışığa tuttu. “O sahtekâr çevirmeninin tercümeyi nerede bıraktığını hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum.” Eureka çantasının fermuarını açtı ve

plastik kaplı bir kitap çıkardı. Yeşil bir Habeş muhabbet kuşu tüyüyle işaretlenmiş buruşuk bir sayfayı açtı. Metnin bittiği alt köşeyi gösterdi. “Selene ve Lenader bir gemi kazasında birbirlerinden ayrıldılar. Bir daha da görüşmediler ama Selene dedi ki...” Eureka onun sözlerini kelimesi kelimesine hatırlamak için durdu. “Cadıların kehaneti aşkımızdan geriye kalan tek kalıcı şeydir.”

“Çevirmenin doğru tahminde bulunmuş. Bu hikâyenin yıldızları hiç şüphesiz biz cadılarız ama bilmen gereken bir başka... Şey daha var.” Esme parşömeni bir kez daha ışığa tuttu, gözlerini kapadı ve Selene’nin kayıp sözlerini dile getirdi.

“Huzursuz geçen yıllar boyunca bu hikâyenin son bölümünü kalbimde sakladım. Bir aşk macerasını sadece göz alıcı renkleri kullanarak çizmiştim. Karanlığı dışarıda tutmak amacım ama hayatımdaki renkler solmaya başlayınca, işin içine anlatıcının karanlığının dahil olmasına izin verdim.

“O çocuğun başına gelenlerle yüzleşmek zorundaydım...”

“Leander’i son kez öptüğümde o zamana kadar bildiğimiz tek yurttan gemiyle ayrılıyorduk. Ruhların robotu Ovid gemimizi yönlendiriyordu. Bize yardımcı olması için çalmıştı onu. Henüz boştu, ruhlardan yoksundu. Ovid’in yokluğunun Dolum’u yaşılabileceğini, varacağımız noktaya ulaşır ulaşmaz, Atlas’ın nasıl yenileceğini ortaya çıkaracağını unumuştuk.

“Gökler karardığında beni Leander’in okşamaları yatıştırdı; dondurucu yağmurlar dökülürken beni onun sarılışı ikna etti. Dokuz kere öptü beni ve dudaklarının her yakıcı temasıyla sevgilim değişti.

“Önce gülümsediğinde ortaya çıkan yüz hatları belirdi.

“Sonra sarı saçları beyaza döndü.

"Derisi kâğıt gibi oldu, gevşedi.

"Vücuduma sarılışı zayıfladı, yumuşadı.

"Sesi kısıldı, boğuk bir hale geldi.

"Gözlerindeki açlık, arzu söndü.

"Kollarında vücudu kamburlaştı.

"O son, bitkin öpücüğünden sonra, güverteye taşıdığı hasır sepeti gösterdi. İçinde belki bir düğün pastasıyla aşkımıza kadeh kaldırmak için lezzetli bir şarap vardır diye düşündüm.

"Benim olan senindir,' dedi.

"Sepetin kapağını kaldırdım ve bebeğin ilk çığlığını duydum.

"Bu benim kızım,' dedi. 'Bir ismi yok.'

"Delphine'e ayrılacağını açıkladığında, bu bebeği sunmuş ona - birlikte yaptıkları çocuğu. Leander bebeği musibet bir kadına bırakmaya katlanamamış ve kucakladığı gibi kaçmış. O bunu yapınca, Delphine de lanetlemiş onu:

"Delphine'den başkasına âşık olursa hızla yaşlansın.

"Ona bebek hakkında, Delphine'e olan aşkı hakkında kısıkanç sorular sordum ama hatırlamakta güçlük çekiyordu. Zihni de bedeni gibi halsizleşmişti.

"Çocuk o örgü sepetten beşikte cıvıldıyordu. Onun için endişelendim. Büyüyüp de kendisini ihanete uğramış hissettiğinde ne yapacaktı? Denize baktım ve annesinden de kötü şeyler yapacağını anladım.

"Sevgilimi o fırtınada kaybettim. Dev bir yıldırım gemimizi ikiye ayırdığı sırada Leander o kadar güçsüz düşmüş durumdaydı ki hemen ardından gelen kazada mahvolacağını biliyordum.

"Ama kızı hayatta kaldı.

"Rüzgârlı bir sahilde kendime geldiğimde, Ovid'i ıslak kumlara batmış halde ve bebeği beşiğinde, yumuşak okyanus dalgalarının kıyısında buldum. Onu öldürmeyi düşündüm, ölüme terk

etmeyi ama gözleri Leander'in gözleriydi. Bana aşkımdan kalan tek şeydi o.

"İlk yılları robot, bu kız ve ben birlikte geçirdik, onun kimin kızı olduğunu neredeyse unutmuştum artık. Benim hazinemdi, hayatımdı.

"Zamanla kız büyüdü ve giderek annesine benzemeye başladı.

"On yedi yıl boyunca onu gizli tuttum ama bir gün denizden döndüğümde ortadan kaybolduğunu gördüm. Ovid ne tarafa gittiğini biliyordu ama bir şey bana onun peşinden gitmememi söyledi. Aniden sönen bir alev gibi gitmişti ve bense üşüyordum, yalnızdım.

"Onu bir daha görmedim. Ona hiçbir zaman bir isim vermemiştim."

Esme parşömeni kucağına bıraktı. Gözlerini açtı.

"Anlamadım," dedi Eureka.

"Senin için daha basit anlatayım: Yıllar senin soyağacma dair yanlış bir tarih yazdı. Selene tatlı bir kız ve doğru düzgün bir bahçıvandı ama senin anne tarafından atan değil. Kara büyüünün sahibinin soyundan geliyorsun sen. Gözyaşı Soyü Delphine'den gelir."

Eureka konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek söz bulamadı.

"Onun terk edilmişlik ve kalp kırıklığı nedeniyle dök-tüğü gözyaşları batırdı Atlantis'i," dedi Esme. "Seninkilerse çıkaracak."

"Hayır, böyle olmadı."

"Çünkü sen böyle olmasını istemiyorsun, öyle mi?" diye sordu Esme. "Kahraman hikâyeye uymuyorsa, yenisinden yazılması gereken hikâye değil, kahramandır."

Eureka'nın şakakları zonkladı. "Ama benim ağlama sebebim terk edilmiş olmak ya da-

“Kalp kırıklığı değil yani?” diye sordu Esm . “Emin misin?”

“Yalan söylüyorsun,” dedi Eureka.

“Çok sık ve elimden geldiğince inandırıcı yalanlar söylerim. Ama  te yandan ortada bir Işı veren meselesi var; sadece hakiki olanı ortaya çıkarır o. Oradaki yansımanı hatırlıyor musun?”

O buz gibi, acımasız yüzün anısı bir anlığına Eureka’nın gözlerinin önünde belirdi ve yansımadaki kızın Maya Cayce olmadığını anladı. O dik bakışlar daha zeki, karanlık ve derindi. Tebess m  en frijit lise krali esinden bile daha soğuktu. Eureka, Delphine’e bakmıştı orada. Bedeni gerildi.

Esm  gülümsedi. “Delphine senin soyun, kimliğin. Y reğ  kara, zihni yılan yuvası kadar  l mc l. Müthiş ve korkunç şeyler yapmaya muktedirsin ama kendini aşı ve iyiliğ n seni zapteden prangalarından kurtarmak zorundasın. Gel bizimle. Sana Marais’e giden yolu gösteririz. Sonra da sen bize Atlantis yolunu gösterirsin-”

“Hayır.” Eureka kalktı ve geri geri gitti.

“Kararını değıştireceksin.” Esm , kapıya kadar Eureka’yı izledi. Paposunun bükümlü ucunu sıvazladı. “Komik, değıl mi? Herkes kötü adamın Atlas olduğunu sanıyor...”

“Atlas bile kötü adamın Atlas olduğunu sanıyor!” diye uludu arkadan bir cadı.

“Oysa aslında...” Esm   ne eğılip Eureka’nın duymayan kulağına fısıldadı. “O sensin.”

OVID'İN BAŞKALAŞIMI

Ander, Acı Bulut'tan koşa koşa çıkıp kendisini kollarına aldığı anda, Eureka onu yağmurdan zar zor görebildi.

“Neredeydin?”

Ander şimdi tümüyle farklıydı. Saçları, kıyafetleri sırlı-sıklam ve tenine yapışmış bir haldeydi. Eskiden hoş bir melankoliyle gölgelenen gözlerine, şimdi saf, kristal beraklığında bir mavi hâkimdi.

Ander'in neşeli hali miydi bu? Fantastik görünüyordu ama âşık olduğu o düşüncelere dalmış erişilemez çocuktan da çok uzaktı.

O çocuk, Eureka'nın cadı sığınağına kaçmış olmasından nefret ederdi. Bu çocuğun sarılışı ise, *buradasın ya önemli olan bu*, diyordu.

Hakikat yapmıştı bunu Ander'e. Kim olduğunu -ya da kim olmadığını- biliyordu ve bu ona yaramış görünüyordu.

“Sana söylemek istediğim bir şey var,” dedi Ander.

“Ander, daha önce ben-”

Ander başını iki yana salladı. “Bu bekleyemez.”

Ander’in kolları Eureka’nın sırtına dolandı ve onu kendine çekti. Eureka’yı arkaya yatırdı ve dudaklarını onun kilere bastırdı. Tuzlu yağmur dudakları arasından sel gibi aktı. Kalp yarasının tadıydı bu.

Eureka bir sahtekâr gibi hissetti kendisini. Nefes alamıyor, almak da istemiyordu. Ya onu öptüğü sırada ölürse, Ander’in aşkının kendisini havasızlıktan boğmasına izin verse ne olacaktı? Ander o zaman asla Eureka’nın gerçek kimliğini öğrenemez ve bu yarı yarıya batmış dünyanın geri kalanı da onun kibrinin bedelini ödemeye devam ederdi.

Eureka, Ander’in daha birkaç gün önce kırıksıklıklar bulduğu göz kenarlarına dokundu. “Yüzün.”

“Farklı mı görünüyorum?” diye sordu Ander.

Güldüğünde gözleri buruşuyordu. Saçlarında soluk alının sarısının bin bir tonu vardı. Ama nasıl Eureka yaşlı bir kadın değilse, Ander de ihtiyar bir adam değildi. İki ergendiler. Büyüyorlar, sürekli değişiyorlardı ve bu durdurulamaz ya da yavaşlatılamazdı.

“Kendin gibi görünüyorsun” dedi Eureka.

Ander gülümsedi. “Sen de kendin gibi görünüyorsun.”

Ander ona baktığında ne görüyordu acaba? İçinde yükselen karanlık, Ander’in üzerinden kalkan gölgeler kadar belirgin miydi?

Ander, Eureka’nın diğer kolyeleriyle birleşmiş olan gözyaşı kristaline uzandı. Hafif bir çığlık atıp, sanki ateşe dokunmuş gibi hızla elini geri çekti.

“Dedikoducularından mı bu?”

Eureka başıyla onayladı. “Madalyon, fırtınataşı ve kurdele onun içinde.”

“Kendimi ne kadar özgür hissettiğimi anlatamam sana,” diye fısıldadı Ander. “Artık birbirimize ilgi duymamızın hiçbir tehlikesi kalmadı. Birlikte olabiliriz. Marais’e gidebiliriz. Atlas’ı yenebilirsin. Bütün bu süre boyunca senin yanında olabilirim. Bunu yapabiliriz, birlikte.” Eureka’nın dudaklarına dokundu. “Seni seviyorum Eureka.”

Eureka gözlerini kapadı. Ander tanıdığını sandığı bir kıza âşıktı. O kıızı çok seviyordu. Emin olduğu tek şeyin bu olduğunu söylemişti. Ama Eureka’nın gerçek kişiliğine, karanlığın soyundan gelen kıza asla âşık olamazdı.

“Bu harika,” dedi Eureka.

“Seni bir daha öpmem lazım.” Ander onu kendine çekti ama Eureka’nın kalbi artık asla bu kadar doğru, bu kadar iyi bir şeylerin içinde olamazdı.

Kapının sertçe vurulmasıyla öpüşmeleri yarıda kaldı. Eureka sıçrayarak Ander’den uzaklaştı ve hızla geriye döndü. Yarı karanlık bir figür, başının üzerinde bir şemsiye tutarak Acı Bulut’un girişine dayanmıştı.

Kalp atışları hızlandı Eureka’nın. Brooks muydu yoksa? Onu bir daha görmek için can atıyordu - onun artık kötülüğe mahkûm olduğunu bilse bile. Ya da belki kötülüğe mahkûm olduğu için onu görmeye can atıyordu.

“Kim var orada?” Ander, Eureka ile kapıdaki figürün arasına bedenini koydu.

“Benim sadece.”

“Solon?” Eureka gözlerindeki yağmur sularını silince Ovid’in esnek vücudunu fark etti. Robotun sol elinden bir

orikalkumı şemsiye çıkıymıştı. Yüzü, son Tohumtaşayan'ın ölümünde bürünmüş olduğu sevgi dolu ifadeyi aynen taşıyordu.

" 'Ey sürgün yıllarım kadar uzun, intikamım kadar tatlı öpücük,' " dedi robot, Solon'un sesiyle. "Coriolanus'un sözleri. Shakespeare senin şu an öğreniyor olduğun şeyi çoktan biliyordu Eureka: Askerler savaştan geri dönebilir ama asla evlerine gidemezler." Robot şemsiyesini yana eğip Acı Bulut'a yasladı. "Hadi içeride konuşalım. Ben su geçirmem, bu nedenle yağmur bana yalnız hissettiriyor."

Kafatasları holünden geçerek mağaraya girerlerken Ovid şemsiyeyi kapadı. Sular ayaklarının yanından akıp geçiyordu, sel suları salona akıyordu. Acı Bulut kimsesizdi artık ve tuzlu suyla doluydu, geldiklerinde buldukları o büyüleyici odadan eser kalmamıştı. Havası soğuk ve nemliydi artık.

Claire avuç dolusu renkli mozaik taşı havaya fırlatıyordu. William ise yetisini kullanarak yükselen sulara düşmeden onları geri getiriyordu.

"Eureka döndü!"

İkizler sular sığrata sığrata ona doğru koştular. William kendini onun kollarına atmayı başardı ama Claire robotun yanına gelince durup kuşkuyla ona baktı.

Omuzlarını büktü. "Ovid neden tuhaf görünüyor?"

"Solon'a benziyor," dedi William, Eureka'nın omzuna doğru. "Korkunç."

Cat, Solon'un koltuğunda oturuyordu ve gözleri kapalıydı. Eureka cadıların merheminden biraz ellerine döktü ve artık arkadaşının kafasının her yerine dolmuş olan arıların üzerine masaj yaparak sürdü. Cat önce korkup irkil-

di, sonra başını kaldırıp Eureka'ya baktı. Gözlerinde yaşlar vardı.

“Gittiler mi?” diye sordu, saçlarına hafifçe vurarak.

“Hayır.”

“Ama artık acımıyor.”

“İyi.”

Eureka, Cat'in ayağa kalkmasına yardım etti. Cat'in topukları bir su birikintisine battı ve o anda her iki ayağı birden yerden kesildi. Sadece bir saniye sürdü bu. Cat topuklarına baktı, sonra Eureka'ya ve yine aşağıya. Kollarını uzattı, alnını buruşturdu ve beyin gücüyle kendisini havaya kaldırdı, bu kez daha uzun bir süre ayaklarını yerden kesti.

Başındaki arı yığının dokundu ve hiç de Cat'e yakışmayan bir tarzda kıkırdarak güldü. “O fahişe beni bir cadiya çevirdi.” Kocaman açılmış gözlerini dikip Eureka'ya baktı. “Biliyor musun, uzunca bir süredir bana gerçekten *düzgün* hissettiren ilk şey bu!”

“Oturun.” Solon'un sesi robotun içinden konuştu. “Dikkatle izleyin. Aklınızın başınızdan gitmesine hazır olun.”

Tıpkı Solon'un onları Acı Bulut'ta bağrına bastığında olduğu gibi şelale dökülür, kafatasları kulak misafiri olurken, ocak başının etrafında toplandılar. Solon'un yerini onun eski, boş kırık bardağını tutan Ovid almıştı.

Solon'un yüz çizgileri titredi, sonra robotun yüzü kilden yapılmış gibi ürkütücü bir şekilde çarpıldı. William, Eureka'nın kucagında hafifçe inledi. O anda Ovid'in burnu sivrildi, dudakları kabardı ve yanakları uzadı.

“Şair?” Cat öne doğru sarsılarak eğildi.

Robotun içindeki Şair, Cat'in yeni haline değer biçer gibi göründü, sonra da eğilip bükülerek tanınmaz hale geldi ve bir başka yüz orikalkum boşluğu doldurdu.

Seyma'nın yüz ifadesi keskinleşti ve sanki biri yüzünü bir cam tabakasına bastırıyormuş gibi sıkışıp ezildi. Yüzünü buruşturdu ve çekilip gitti; yerini önce Starling'in ince yaşlı dudaklarına, ardından daha da hızlı bir biçimde, Critias'ın o karanlık ekşi suratına, Chora'nın acımasız ifadesine ve nihayet Albion'un gözlerindeki soğuk nefrete bıraktı. Albion robotun içinden konuşmaya çabaladı ama yapamadı. Eureka onun söylemek istediği şeyi az çok biliyordu.

Sonunda babalarının çehresi çıktı yüzeye.

"Baba!" diye bağırdı Claire, kâbus gördüğü zamanlardaki ses tonuyla.

Babası gitmiş, yerini Solon'a bırakmıştı.

"Eninde sonunda hepsiyle karşılaşacaksınız," dedi Solon'un sesi. "Şimdilik, onlar hayalet olmayı öğrenirken, robot yönetimini büyük oranda ben kontrol ediyorum. İçeriden direnişin tohumlarını ekeceğim ama olgunlaştıkça diğerlerinin de kendi gündemleri olacak. Ben hâlâ rehberlik yapabiliyorken kendi hamlemizi en kısa zamanda yapmak zorundayız."

Eureka kalktı. "Gidelim o zaman."

"Otur," dedi Solon. "Önce sana yolunu göstermem gerekiyor." Ovid'in yüz çizgileri yine yumuşadı. Bu kez, üzerinde bir şelalenin belirdiği bir sahne haline geldiler. Bir akarsuyun izdüşümü robotun alnından aşağı aktı. Yüzünün tam ortasında tuhaf bir kabarcık titreşti. Bunun kendi fırtınataşı kalkanı olduğunu anlamak Eureka'nın bir

saniyesini aldı. Kalkanın altında Ovid'in küçük bir versiyonu belirdi, kalkanı omuzlarının üzerinde dengelerken vücudu görkemli bir dalış eğrisi çizdi.

Şelalenin ucunda, Ovid'in yüzü parlak beyaz ve kabarcıklı bir şekle büründü. Hemen sonra kabarcıklar silindi ve su koyu turkuaz bir renge kavuştu. O anda Ovid kurbağalama yüzüyordu, kalkansa bir orikalkum bantla sırtına bağlıydı.

Eureka'nın bir versiyonu kalkanın bir versiyonunun içindeydi. Rüyasında kendisini bir filmde izliyor gibiydi. Yanında biri oturuyordu ama görüntüsü kim olduğu anlamayacak kadar küçüktü.

Görüntü Ovid'in boş yüzünde karardı. Solon'un yontulmuş yüz ifadesi geri döndü.

Demek, Eureka'yı Marais'e ulaştıracak yol şelaleden geçiyordu. Kristal gözyaşı kolyesine baktı ve fırtınasının hâlâ çalışıyor durumda olması için dua etti.

"Ovid açık denizde yüzme ustasıdır," dedi Solon'un sesi. "Ama bu mağaraların içinde akıntılar değişkendir. Dış dünyaya çıkan kanalların virajlarıysa ölümcül derecede keskin. Yolculuğunuz onları aştıktan sonra daha düzgün olacak."

"Nasıl aşacağım onları?"

"Biz nasıl aşacağız," diye düzeltti onu Ander. "Çıkış saatini sabaha karşı üç ile dört arasına ayarlamak zorundasın, aym suları yükselttiği ve kanal akıntılarının mağara çıkışlarına doğru döndüğü zamana. Orkideyi alıp geldiğinde zaten şelaleye girme pratiği yapmıştın. Aynı şeyi bir kere daha yap. Filiz sana katılacak; ona kendisini de yanımda götüreceğime söz vermiştim. Sana eşlik etmek isteyen bü-

t n diğ rleri seninle birlikte koşup şelaleye girmek zorunda. Sonra da Ovid gitmeniz gereken yer konusunda size yol gösterecek.”

Robot’un yüz çizgileri bir kez daha o yavan, alımlı, renksiz durumuna büründü. Gözlerini kapattı. Ve fısıldadı: “Dinlen.”

Bunu izleyen uzun ve gerilimli zaman boyunca üç şey Eureka için kesinleşti: Sevdiklerini yanında g t remezdi. Onlar da tek başına gitmesine izin vermezdi. Onlardan kurtulması gerekecekti.

UÇUŞ

Verandanın kenarına doğru sendelerken, rüzgâr Eureka'nın saçlarını uçuruyordu. Diana'nın yıldızını bulmaya çalıştı ama yağmurun ardında bir evren olduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Diana'nın ölümünden beri bir organı alınmış gibi hissediyordu; Eureka'nın vücudu önceki gibi çalışmıyordu artık. Nasıl olur da Diana, Eureka'nın çok kıymet verdiği o ıslıl ıslıl kadın, karanlığın soyundan gelmiş olabilirdi?

Ama gelgelelim Diana ailesini terk etmişti. Kızına o kadar sert bir tokat atmıştı ki Eureka duygularını on yıl boyunca içine atmak zorunda kalmıştı. Diana, o ıslıtlı gülümsemesinin ardında ölümcül sırlar saklamıştı.

Bencil. Kalpsiz. Narsist. Anne-babası ayrıldığında, Eureka New Ibery'a da insanların Diana için bunları söylediğini duymuştu. Bunları bataklık bölgesine has dedikodular sayıp kafasından atmıştı Eureka. Bu sıfatların onu suçlayanlara ait olduğuna kendisini inandırmıştı.

Eureka özendiği bu kadının aynı zamanda insanları kendi çıkarlarına göre yönlendiren ve yalan söyleyen biri olmasını düşündü. Diana, Eureka'nın yaşamındaki hayat olmuştı; onu duygularla doldururken bir yandan da hissetmemesini söylemişti. Kır koşusu yapan, ikizlerin üzerine titreyen, çok kolay âşık olan - ve katil olan bir kız yetiştirmişti Diana. Özgeçmişinize bir kez cinayeti koyduğunuzda, kimse başka bir şey görmezdi. Eureka da Diana kadar karanlık gelişmelerle doluydu. Şimdi de sevdiği herkesi terk etmenin, onları bir bilinmeze bırakmanın eşliğindeydi.

O odadan ayrıldığında Ander ve diğerleri uyuyordu. Ander'i hiçbir zaman bu kadar huzurlu görmemişti. Gitmeden önce sadece bir anlığına dudaklarını onun dudaklarına bastırmıştı.

Gözyaşı Soyu göleti yükseliyordu. Çıkıntının üzerinden uzanıp ona dokunabilirdi. Çok yakında Marais'te olacaktı. Aynı anda hem Atlas'la karşılaşması, hem Dolum'u durdurması, hem de Brooks'u kurtarması gerekecekti. Solon oraya vardığında ne yapacağını bildiğini söylemişti ama Eureka henüz bunu kavrayabilmiş değildi.

Parmakları su yüzünde dans etti. Diana öldükten ve Eureka o ilaçları yuttuktan sonra sadece paniklemiş ve yakın olabildiği biricik insan Brooks olmuştı. O Eureka'dan kendisini toparlamasını falan da istememişti. Olduğu haliyle sevmişti onu.

Ama Brooks'un bile bir sınırı olmalıydı. Eureka onu kurtarsa, geri getirse bile, Brooks kendisinin bu karanlık yanını sevebilecek miydi?

Şimşek çaktı. Yağmur devam edecekti. Suların yüksel-

mesi sürecekti. Yakında gözyaşları Acı Bulut'u da yutacaktı.

Eureka'nın harekete geçmesi gerekiyordu. Gelgitlerin yoluna girmesini bekleyemezdi. Ovid'e ulaşmak, diğerleri uyanmadan ortadan yok olmak zorundaydı.

Omuzlarına dokunan bir el Eureka'yı yerinden sıçrattı.
"İçeri geri dön Ander."

"Görürsem, bunu ona kesin söylerim." Sıcak soluğu Eureka'nın boynunu gıdıkladı. Döndü ve o kahverengi dipsiz gözlerin içine baktı.

Brooks.

Atlas.

Dokunuşu tanıdıktı, yine de bir şekilde bedenlerinden daha eskiydi. Gözlerinde parlak ve Eureka'nın daha önce görmediği kadar büyüleyici bir şey yanıp söndü. Bu Eureka'yı daha da yakınlaştırdı.

Nasıl oluyor da bir canavarın kolları bu kadar iyi hissettirebiliyordu? Neden göğsünün göğsüne yaslamasının heyecanı nabız atışlarını hızlandırıyordu? Geri çekilmeliydi. Kaçmalıydı.

Başını eğdi ve öptü Eureka'yı. Dudaklarıyla dudaklarını aralarken yaşadığı şok Eureka'yı hareketsiz bıraktı. Elleri önce Eureka'nın saçlarındaydı, sonra kalçalarında. Dudakları tekrar tekrar kilitlendi. Bu Eureka'nın daha önce yaşadığı hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Vücudu zonkladı. Uyuşturuluyormuş gibi hissetti.

"Yapamayız-"

"Korkma," dedi Brooks - ve Atlas. "Şu an sadece benim."

"Ne demek istiyorsun?"

“Ondan kurtuldum. Bitti.” Gözleri, tıpkı ilaçları yuttuktan sonra kapatıldığı psikiyatri koğuşunda Brooks’un onu ziyaret ettiği, kendisine cevizli şekerlemeler getirdiği ve Eureka’nın ona bunun kıyamet günü olduğunu söylediği zamanlardaki gibi parladı.

“Nasıl yaptın bunu?” Eureka sesine sinen kuşkuyu gizledi.

Bir yağmur damlası Brooks’un kirpikleri üzerinde parıltıydı. Eureka içgüdüsel olarak onu sildi.

“Artık endişelenmene gerek kalmadı. Hiçbir şey hakkında kaygılanman gerekmiyor. Onun ne istediğini biliyorum. Onun zaafını biliyorum.” Eureka’nın başının arkasını okşadı. “Marais’e varır varmaz onu yenmene yardım edebilirim Eureka.”

Verandadaki su ayak bileklerine kadar çıkmıştı. Eureka sırtını incelemek için Brooks’un tişörtünü kaldırdı. İki kırmızı derin kesik kapanıp soluk yaralara dönmüştü. Bu Atlas’ın gittiği anlamına gelir miydi? Eureka onu çevirdi ve alnındaki saçları taradı. Halka biçimindeki yara daha az göze çarpıyordu ama oradaydı.

Zeki bir kız, Brooks’un yalan söylediğine hükmederdi...

Daha zeki bir kız bu fikrini kendine saklardı.

Atlas bile kendisinin kötü adam olduğunu sanıyordu, dedikoducuları böyle söylemişti. Bu Atlas’ın Eureka’nın gerçek soy ağacını bilmediği anlamına geliyordu. Onun karanlığının önemini kavrayamamıştı.

“Bir gün sana nasıl karşılaştığımızı ve nasıl ayrıldığımızı anlatırım.” Brooks dönüp uzaklaştı ve alnındaki yara parladı. “Bana yaptırdığı şeyler için kendimi asla affetmeyeceğim. İkizlere ne oldu, ben-”

“Şimdi konuşmayalım bunları.” Eureka birazdan terk edeceği William ve Claire’i düşünemeyecek kadar kalpsiz değildi.

Brooks yüzünü kendisine döndüğünde, Eureka onu ne kadar özlemiş olduğunu karnına yumruk yemişçesine hissetti. O anda onun gözlerinin ardında bir şey gördü ve önünde duran çocuğun yalan söylediğine emin oldu.

“Bana inanıyorsun, değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadı Eureka. Buna inandıracaktı onu. Nasıl kazanacağını görecektik kadar yakın olacaktı Atlas’a. Tufanı durduracaktı. Brooks’u kurtaracaktı. Kollarını ona doladı. “Sakin bir daha gitme.”

Kollarının arasında kasıldığını hissetti Brooks’un. Geri çekildiğinde yüzü sevinçle parlıyordu çocuğun.

“Seninle birlikte Marais’e geleceğim.” Orikalkum zincirden sarkan kristal gözyaşına dikkatle baktı. “Fazla zamanımız yok.” Parmakları kolyeye uzandı.

Eureka eğilip ondan uzaklaştı. Her ikisi de aldatıcı dış görünüşleriyle -eller, gözler, dudaklar ve yalanlar- birbirine karşı mücadele ediyor olabilirdi ama kolye kendisine aitti.

“Bu sadece seninle benim yolculuğumuz olmalı,” dedi Brooks. “İkizler ya da Cat veya-”

“Sen ve ben. Ben de böyle istiyorum.”

Brooks’un gözleri Evangeline’de bir köşeyi dönüp de ona olduğu gibi parladı.

Bir kıkırdama havayı doldurdu, yağmuru büktti. Eureka başını kaldırıp bulutların içinden ona doğru süzülen dedikoducadılarını görme umuduyla baktı. Bunun yerine devasa bir çift kanat, yumuşak bir ametist parlaklığıyla başının üzerinde çırpındı.

Kelebek kanatları biçimindeydi. Zarif bir sertlikle hareket ettiler ve Eureka'nın on metre üzerine ininceye kadar alçaldılar gökyüzünde. Eureka yarattığın dev kanatları arasındaki zarif gümüşü gövdeyi o anda gördü. Uzun bir boynu, dört toynağı, havayı kırbaçlayan beyaz bir kuyruğu vardı.

Baş döndürücü çekicilikte bir attı. Ön bacakları üzerinde beyaz konçlar, gözlerinin arasında beyaz bir yıldız vardı. Kişnedi, boynunu kaldırdı ve M şeklindeki kanatlarını açtı. Her iki yana otuz metre uzadılar. Kendi kanatlarını hep birlikte çırpın uçan minicik şeylerden oluşuyorlardı - arılar, gece kelebekleri, ateşböcekleri ve siyah-beyaz çizgili yavru ibibik kuşları. Atın omuzlarına yakın parlak menekşe rengi incecik katmanlar kanatlarını -insafsızca, güzel bir şekilde- gövdesine bağlıyordu.

Atın sol kanadının ortasından bir hışırtı geldi. Kanat katmanlarının arasında incecik parmaklar kıpırdandı, ardından bir avuç içi sanki bir perdeyi aralamış gibi ileri kaydı. Esme'nin yüzü açılan aralığı doldurdu.

“Pegasus'u nasıl buldunuz?”

“Pegasus İki!” diye bağırdı görünmeyen bir cadı kanadın üst tarafından.

“Evet, evet, bir tane de önceden yapmıştık,” dedi Esme. “Diğerinden ayırt etmek için buna Peggy ismini verdik.” Atın boynuna alttan bağlı gümüş renkli bir omuz çantasına uzandı ve gece kelebeklerinden yapılmış bir merdiveni aşağı fırlattı. “Çalıntı bir at bizim tercih ettiğimiz bir seyahat biçimi değil ama Solon'un kanatlıları tükenince... Neyse, önemli değil. Çok yakında yurdumuzda olacağız ve her şey uzun zamandır olması gerektiği gibi olacak.”

Brooks merdivene uzandı. Gece kelebekleri hep birlikte çekilip sonra da biraz daha aşağı inmek için incelerek yeniden organize oldu. Brooks en alt basamağa adımını attı, döndü ve bir elini Eureka'ya uzattı.

"Hep uçup gitmek istediğini söyledin. İşte senin 'çok şükür birazdan'ın. "

Bu sözler Eureka'nın en sevdiği ilahidendi. Çocukluklarında meşe dallarının üzerinde, altlarında gözden kaybolduğu bir mesafeye kadar kıvrıla kıvrıla giden bataklık kolu, Brooks'la birlikte söylerdi bunu Eureka. *'I'll Fly Away'* Eureka'ya umut verirdi. Atlas bu konuyu bilemezdi. Solon'un da uyarılmış olduğu gibi, onu kandırmak için Brooks'un anılarını kullanıyordu. Eğer çalınacak anılar varsa, içeride bir yerlerde kurtarılabilecek bir Brooks da var demekti.

"Bilmiyorum-"

İkizlerden, Cat'den ve Ander'den uzaklara uçup gidebilecek miydi? Eureka, Brooks'la birlikte giderse sular altında kalırlar mıydı?

Brooks gülümsedi. "Biliyorsun."

Eureka, Ovid'i almamıştı ve artık onu almak için de geri dönemezdi. Dedikoducularının kendi yurtlarına ulaşmayı onu Marais'e götürecek kadar çok istiyor olduklarına güvenebilir miydi? Esme'nin onlara borcu olduğunu söylemiş olduğu yolculuk bu muydu?

Tepelerinde bir gök gürültüsü çınladı. Eureka başını eğdi. Brooks'un eli hâlâ havadaydı.

"Hadi," diye üsteledi.

Brooks belki başka her şey hakkında yalan söylüyordu ama Eureka hakkında söyledikleri doğrudu. Gitmek zo-

runda olduğunu biliyordu. Sevdiklerinin kendisiyle birlikte gelemeyeceğini biliyordu. Hiç zaman kalmadığını biliyordu. Dünyayı kurtarması gerektiğini biliyordu. Ve oraya ulaşmanın tek yolunun, yok etmesi gereken biriyle olacağını biliyordu. Brooks'un elini tuttu.

"Eureka!"

Ander, tam onun ayakları kayadan kesildiği anda, sular altındaki verandanın diğer ucundan koştu.

Eureka'nın koşu ayakxabılarından sular akıyordu. Bir-iki metre yükseklikte asılı kaldı ve Ander'in gözlerindeki acı içini parçaladı.

Gömleği yağmurdan sırlsıklam olmuş, sarı saçları alnının her tarafına yapışmıştı. O kadar olağan ve güzel görünüyordu ki Eureka her şey farklı gelişse, her şey farklı olsa, daha en baştan ona âşık olabileceğini düşündü.

"Bekle!" diye bağırdı Eureka yukarıdaki dedikoducacılarına.

Eureka kırbaçlamayı andıran bir ses duydu. Kanatları düzleşirken gümüş at itiraz ederek kişnedi.

"Buna vakit yok!" diye bağırdı Brooks, Esme'ye.

"Veda için vakit var," dedi Esme, Peggy'nin kanatlarındaki aralıktan.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Ander.

"Üzgünüm!" diye seslendi Eureka, bir milyon kanatın vızıltısını bastırarak. Kalbi çılgınca atıyordu. Kalbinin patlayıp göğsünden çıktığını hayal etti. "Gitmek zorundayım."

"Birlikte gidecektik," dedi Ander.

"Benim bildiğim şeyleri biliyor olsan, benimle gitmek istemezdin. Ayrılmama sevinirdin. Şimdi sevin."

“Seni seviyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok.” Ander gözlerini kısıp baktı. “Onunla gitme Eureka. O Brooks değil.”

Brooks güldü. “O çoktan seçimini yaptı. Bunu erkekçe kabullenmeye çalış.”

“Eureka!” Ander, Brooks’a bakmadı bile. Turkuvaz gözleri son kez Eureka’ya yöneldi.

“Eureka,” diye fısıldadı Brooks duyan kulağına.

“Eureka!” diye bağırdı ortanca dedikoducadısı yukarıdan. “Bir seçim yapma zamanı geldi. Gözlerini kapat ve birisine elveda de.”

Eureka, Esme’yle göz göze geldi ve başıyla onayladı. “Gidelim.”

Milyonlarca çift kanat hep birlikte hareketlendi. Peggy gökyüzüne tırmanmaya başladı.

“Ander!” diye bağırdı Eureka.

Ander ona baktı, gözlerinde yine de umut vardı.

“İkizlere göz kulak ol,” dedi Eureka. “Ve Cat’e. Söyle onlara... Söyle onlara hepsini çok seviyorum.”

Ander başını iki yana salladı. “Yapma bunu.”

Ben de seni seviyorum. Kendini bunu söylemeye ikna edemedi Eureka. Onun yerine bu sözleri yüreğinin içinde sarılı halde yanında götürecekti. Hepsini kalbinde götürecekti. Onlara layık değildi ama onları da beraberinde götürecekti. Cat’in hayatla barışık mizah duygusunu, Claire’in enerjisini, William’ın duyarlılığını, babasının adanmışlığını, Rhoda’nın inadını, Madam Blavatsky’nin sezgilerini, Diana’nın ihtirasını, Ander’in aşkını. Onlar Eureka’ya kendi armağanlarını vermişti ve nereye giderse gitsin hepsini yanında götürecekti.

Uçup giderken, “Hoşça kal,” diye seslendi.

MARAIİS

Eureka altında giderek küçülen dünyayı seyretti. Peggy üç yüz metre yükselmiş ve bir bulut artığının altında düz uçuşa geçmişti. Eureka ve Brooks, atın saten gibi parlak gümüş yelelerini sıkı sıkı kavramış, üzerinde eyersiz oturuyorlardı. İki düzine dedikoducadısı ise atın kanatlarının üzerinde yolculuk ediyordu. Kızak üzerindeki bir çocuk gibi tutunmuşlardı çırpınan kanatlara.

Aşağıda nehirler yataklarından taşmıştı. Kırmızı bir çamur, yaradan çıkan kan gibi toprağın dört bir yanından fişkırıyordu. Daha bir hafta önce şehirlerin yükseldiği yerlerde, binalar çökmeye başlamış, otobanlar yer yer kabarmış, suların gücüyle yana yatmıştı. Işıltılı göller bir zamanların vadilerini sular altında bırakmıştı. Ormanlar çürüyüp karmarmıştı. Onlar güneye doğru uçarlarken, dev beyaz dalgalar bozulan kıyı çizgisini örseliyor, bir zamanların mahallelerini arkalarında bıraktıkları kilometrelerce uzunluktaki

çamur tabakasıyla örtüyorlardı. Evler caddelerde yüzüyor, sahiplerini arıyorlardı.

Eureka atın yan tarafına kustu ve çıkardıklarının harabeye dönmüş yeryüzüne doğru çizdiği kavisi izledi. Midesinde asitten başka bir şey yoktu ve şimdi artık o da kalmamıştı.

“İyi misin?” diye sordu Brooks. Atlas sordu.

Eureka yanağını Peggy’nin kadifemsi boynuna yasladı. Gözleri ufku buluncaya kadar ileri doğru baktı. Aşağıda yıkıma uğramış her şeyin o ufkun üzerinden bir şelale gibi döküldüğünü hayal etti. Bütün bu çökmüş dünyanın her şeyin bir ateşe aktığını hayal etti.

Brooks onun duyan kulağına doğru eğildi. “Bir şeyler söyle.”

“Hayal ettiğimden de kötü olabileceği aklıma gelmezdi.”

“Düzelteceksin, merak etme.”

“Dünya öldü. Onu ben öldürdüm.”

“Geri getir o zaman.” Eski Brooks gibi, Eureka’nın her şeyi yapabileceğine, özellikle de imkânsızı başarabileceğine inanan biri gibi konuşuyordu. Eureka ona karşı tedbiri elden bıraktığı için kendine kızdı. Bunu bir daha yapmayacaktı. Düşmana içini dökme konusunda dikkatli olmak zorundaydı.

“Nasıl buldun onları?” Eureka başıyla cadıların olduğu yeri işaret etti.

“Ben bulmadım,” dedi Brooks. “Onlar beni buldu. Kendimi kurtardığımı sırada komadan uyanıyor gibiydim.” Başıyla Peggy’nin kanatları üzerinde güneş banyosu yapan biri gibi uzanmış olan Esme’yi gösterdi. “Gözlerimi açtı-

ğında o başımda dikiliyordu. Beni götürmeyi teklif etti. Önce seni bulmam gerektiğini söyledim. Güldü ve, 'Bin şu kırsağın üzerine,' dedi. Sonra da beni sana getirdiler." Etrafına bakındı. "O üstü açık otobüsle Bonnaroo'ya otostop yaptığımızda da sonunu getireceğimizi sanmamıştım ama getirmiştik."

O yolculuk Eureka'nın en sevdiği anısıydı. Film yıldızlarının evlerini gezdiren tur otobüslerinden birine binerek Los Angeles'tan yolculuğa başlamışlardı. Koltuk ceplerinde üzerinde Hollywood Hills haritaları bulunan broşürler vardı. Otobüsün şoförü bütün koltuklar doluncaya kadar ülkenin dört bir yanından otostopçuları toplamıştı. Tennessee'nin inişli çıkışlı tepelerine gözlerini kısıp bakarak, kavak ağaçlarının arkasına saklanmış film yıldızları görmüş gibi yaparak geçirdikleri bir yolculuktu. Bu da Atlas'ın Brooks olmaksızın bilemeyeceği bir şeydi.

Esmeye ametist bir kamçıyı Peggy'nin kanatlarında şaklattı. Hayvan batı yönüne yattı. Şimdi suların üzerinde uçuyorlardı. Kara yok olmuştu.

"Bunu duymak istemezsin ama her şeyi Atlas'tan öğrendim," dedi Brooks.

"Ne gibi şeyleri?"

"Atlantis'in hikâyesi tarihin en uzun dizi filmi ama birisi bitirecek onu..." Sesi yağmurda yavaş yavaş canlılığını yitirirken, Eureka'nın aklına Selene'nin Aşk Kitabı'ndaki sözleri geldi:

Sona erdireceğimiz yer... Evet, onlar son kelimeleri yazıncaya kadar kim bilebilir ki sonu? O son kelimeler her şeyi değiştirebilir.

Bu Selene'nin hayatıydı ama herkes onların hayatından sanki bir öyküyümiş gibi bahsediyordu. Sıkıcı bölümleri

atlayarak, ilginç bölümleri abartarak, sanki her şey kaçınılmaz olarak tam da bu günün tam da bu anına yol açmış gibi anlatıyordu.

Eureka bir şekilde bu öyküyü bitirecekti. Bu masalda geleceği haber verenler istedikleri ayrıntıları katabilirdi ama hiçbir Gözyaşı Soyu kızı çıktıktan sonra sahneye geri dönmezdi. Delphine alfaydı, Eureka omega.

Şafak sökmek üzereydi, dolunaya beş gün kalmıştı ve uykusuz geçen bir gecenin daha sonuydu. Gök gürültüsü adeta patladı. Peggy kanatlarını kaldırdı. Eureka dedikodu-cadılarının yüzünü göremiyordu ama coşkulu sevinçlerini duyabiliyor, sıçrayan ayaklarının kanatlara dokunduğu yeri görebiliyordu.

“Yaklaşıyoruz.” Brooks, Peggy’nin üzerine eğildi ve kaban okyanus dalgalarına baktı.

Eureka’ya üzeri köpüklü bu sular tanıdık gelmedi; üzerinde yelken yaptığı, yüzdüğü, uçaklarla üzerinde süzül-
düğü ya da fırtınataşının içinde seyrettiği okyanuslara hiç benzemiyordu.

Uzaklarda, dalgalar siyah bir tabakayla kaplı ıssız bir bataklık bölgesi şeridinin kıyılarını kırbaçlıyordu. Peggy kiş-nedi ve başını yana eğdi. İnişe geçmeye başladı.

Daha da yaklaştıklarında, Eureka siyah tabakanın bataklık-
lığı yurt edinmiş milyarlarca okyanus sineğinden oluştu-
ğunu gördü.

Eureka kolyesine dokundu. Sıcaklığı bu dondurucu yağmurda biraz daha istenilen seviyeye inmişti şimdi. Diana’nın yazdığı *Marais*’in elmas üzerinde ışıldayan bir el yazısı haline gelişini gözünde canlandırdı. Atlantis bu hiçbir özelliği olmayan çamur tabakasının altında yatıyor olabilir miydi?

“Neredeyse geldik,” dedi Brooks. Atlas dedi. Dudaklarını Eureka’nın boynuna değecek kadar çevirip fısıldadı: “Benim için ağla.”

“Ne?”

“İçeri girmenin tek yolu bu.”

“Hayır-”

“Hâlâ annenin tavsiyesini mi dinliyorsun?” diye sordu. “O günlerin geçtiğini söyleyen sen değil miydin? Dünyanın gerçekten sana karşı açtığı bir savaşa hayatını feda etmiş birini yüzüstü bırakmak nasıl bir duygu?”

Atlas’ın tuzağına düşemezdi. Asıl Eureka onu tuzağına düşürmek zorundaydı. Ama üçüncü gözyaşının hâlâ düşmesi gerekiyordu. Marais’e gelmiş olmasının nedeni buydu. Atlantis’in yükselmesi gerekiyordu, öldürdüğü insanların heba olmaması için bunu yapmalıydı. Ruhlarının Dolum’a girmesi gerekiyordu. Ancak ondan sonra Eureka’nın ve Atlas’ın planları birbirinden ayrılacaktı. Kendi dünyasına ait ruhlar Atlas’ın hizmetine girecekti ama Eureka onları özgürlüklerine kavuşturmanın bir yolunu bulacaktı.

Pantolonunun cebine dokundu. Parmakları kumaşın üzerinden gümüş gözyaşı şişesinin dış çizgilerini izledi. Solon ölürken onu Eureka’ya bırakmıştı. Solon onun ne yapması gerektiğini anlamıştı. Eureka geride bıraktıklarının parlak enerjisine seslendi. İçindeki karanlığa seslendi.

“Sen oldukça iyi bir canisin Atlas.”

Atlas, ismiyle seslenilmesine şaşırdı ama itiraz da etmedi. Oyun bitmişti. “Oldukça iyi?”

“Herkesin bir zaafı vardır.”

“Benimki ne peki?”

“Naiflik,” dedi Eureka. “New Iberia’dan Vladivostok’a kadar, her kızın bildiği şeyi bilmiyorsun: En iyi kötü adamları *biz* yaratırız. Asla bir şansı olmayan adamları.”

Eureka gözyaşı şişesinin kapağını açtı ve Peggy’nin kanatlarının üzerine fırlattı. Orikalkum şişe bir bulut denizinin içinde taklalar attı. Eureka’nın gözyaşları elmaslar gibi ışıldayarak etrafa saçıldı. Göğsünün üzerindeki bir ısı artışı onu irkiltti. Eli kristal gözyaşının üzerine gitti ve yandı.

Boğazı düğümlendi. Göğsü inip kalktı. Ağlamayacaktı - gözyaşı şişesinin içindeki gözyaşlarını döktüğü andaki gibi hissediyordu kendini. O aynı gözyaşlarının oluştuğunu hissetti, sanki tek tek her gözyaşı damlasının geri dönebilecek bir ruhu varmış gibi.

Yer öyle şiddetle zangırdadı ki üzerindeki havayı da titretti. Peggy sıçradı ve hafifçe kişnedi. Ve sonra... Yağmur durdu.

Bulutlar açılıp birbirinden ayrıldı. Yuvarlak güneş ışınları aralarından parladı. Eureka ışıgın omuzlarına, göğüslerine ve kalbine vurmasına, beynine mutlu olmasını söylemesine izin verdi.

“Evdeyiz!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı cadılar. “Bakın!”

Güneş aşağıdaki bataklıkta açılan uzun bir çatlağı aydınlattı. Çatlak genişleyip bir koyak oldu ve ardından tam ortasında ufak bir yeşil nokta belirdi...

Ve büyümeye başladı.

Ağaç gökyüzüne doğru uzandı önce. Gövdesi, sanki yerkürenin çekirdeğinden fırlıyormuş gibi hızla yükseldi. Eureka onun gıcırdayan iniltisini ve daha fazlasını duydu... Her iki kulağıyla birden. Cıvıldağan kuşlar, hışırdayan

rüzgâr, kıyıya devrilen dalgalar - zengin, seslerden oluşan bir stereo duvardı bu.

“Yeniden duyabiliyorum.”

“Elbette,” dedi Atlas. “Atlantis kökenli bir dalga götürdü senin duyma yetini, şimdi benim krallığım iade ediyor. Böyle eski haline getirilecek çok şey var.”

“O dalga annemi de götürdü.”

“Çok doğru,” dedi Atlas, gizemli bir ifadeyle.

Bu arada ağacın boyu otuz metreye ulaşmış, kalınlığı ise Eureka’nın doğmuş olduğu Kaliforniya kasabasındaki sekoya ağaçlarınmıki kadar olmuştu. Ağaç dal vermeye başladı. Güçlü kollar döne döne gövdesinden çıktı, dalları uzun ve karmakarışık parmaklar halinde birbiriyle örtüşünceye kadar çılginca büküldüler. Kocaman, kalın ve saten gibi parlayan yeşil yapraklar çıktı. Zerrini andıran beyaz çiçekler tomurcuklarından patladı. *Narcissus*, derdi Ander olsa. Eureka’nın kulakları sanki canlı bir sohbeta kulak misafiri oluyormuş gibi bu yabanıl gelişimin her anını duydu.

İlkinin etrafında yeni ağaçlar filizlendi. Gümüş renkli bir yol aniden ortaya çıkan bu ormanı çevreledi. Göz kamaştırıcı derecede bakir altın sarısı ve gümüş çatılı binalar bataklıktan yükseldi, bütün yönlerle doğru yayılıp kusursuz bir daire şeklindeki başkenti oluşturdular. Halka biçiminde bir nehir bu kentin sınırlarını çizdi; saat yönünün tersine doğru hızla akıyordu. Nehrin öte yakasında, bir-iki kilometre çapında bir başka halka biçimli kara parçası vardı yeşilliklerle dolu bu alan meyve ağaçları ve taraçalı üzüm bağlarıyla çiçeklendi. Bu tarım şeridini, bu kez saat yönünde akan bir başka nehir çevreledi. Bunun kenarlarında halka şeklinde bir alan kule gibi yükselip sarp, mor kayalıklara dönüştü.

Atlantis, Uyuyan Dünya uyanmıştı.

“Yine ne var kötü kız?” diye sordu Atlas.

“İnin! İnin!” diye bağırdı cadılar. “Dağlardaki yurdu-muza gidiyoruz!”

Esme kırbacını gökyüzünde şaha kalkan Peggy’ye vurdu. Eureka geriye doğru kaydı, elleri Peggy’nin yelelerini yakaladı ama yeterince hızlı davranmamıştı. At, Atlas’la Eureka’yı sırtından attı.

Atlantis’e doğru düştüler. Eureka, Brooks’un gözlerinde Atlas’ın korku parıltısını gördü ve bu ona bir şey hatırlattı... O kadar hızlı düştü ki bir an sonra çocuğu, bedenini, düşmanını ve anısını yitirdi.

Acı Bulut’taki şelaleden düştüğü gibi durmadan düştü. O zaman suya düşmüştü ve fırtınataşının kalkanı onu korumuştı. Ona doğru yüzen bir Ander vardı. Şimdiyse kimse onu kurtarmazdı.

Şilte büyüklüğünde yeşil bir yaprağın üzerine düştü. Henüz ölmemişti. Keyifli bir kahkaha patlattı; o anda yapraktan kaydı ve yeniden düşmeye başladı.

Dallar kol ve bacaklarını dövüyordu. Kalın bir tanesini yakaladı. Kolları dolandı dala ve inanılmaz bir biçimde dal da ona dolandı. Sarılışı hareketsiz bıraktı Eureka’yı. Kabuğu bir kaplumbağa kabuğunun dokusundaydı.

Eureka ıslak saçındaki ağaç kabuğu ve yaprakları silkelledi. Alnındaki bir yaradan sızan kanı sildi. Kolyesini yokladı. Hâlâ çok sıcaktı ama gözyaşı şişesi gitmişti.

Atlas da gitmişti.

Eureka’nın her tarafında bataklıktan çıkıp ilk ağacın yüksekliğine ulaşmaya kadar büyümeye devam eden yemyeşil ağaçlar vardı. Yeryüzünde kalan son kara parçasındaki sayvanın ortasındaydı.

Tuhaf kuşlar Eureka'nın her iki kulağıyla birden duyduğu şarkılar söylüyordu. Üzüm asmaları ağaç gövdelerine yılan gibi dolanarak o kadar hızlı yükseliyordu ki Eureka ormanın bir parçası haline gelmesinler diye kollarını hızla geri çekti. Ağaçlar okalıptüs, ceviz ve taze kesilmiş ot gibi kokuyordu ama bunun dışında tanımlanamaz durumdaydılar. Eureka'nın o güne kadar görmüş olduğu bütün ağaçlardan daha geniş, daha uzun ve çok daha parlak yeşildiler. Bir başka dala çıktı. Ağırlığı altında dal eğildi ama ahşabı sağlam ve güçlü görünüyordu.

"Kaybediyorsun Mürekkep Balığı." Atlas, Eureka'nın tepesindeki daldan bir aşağıdaki dala atladı. Ağacın en alt dalına gelince yavaşça döndü, Eureka'ya göz kırptı ve zıpladı.

Kalın sürgünleri olan otların içine yüz üstü düştü. Sonra da kıpırdamadı.

Bir başka numara. Güya Eureka, Brooks adına endişelenerek onun arkasından gidecek ve tuzağa düşecekti.

Ama zaten tuzağa düşmüş durumdaydı. Düşmanıyla birlikte Atlantis'teydi. Kendisinden beklenen de burada olmasıydı. Bu kendini affettireceği yolda atılmış bir adımdı. Sonsuza kadar da bu ağaçta kalamazdı. Aşağı inip onunla karşı karşıya gelmek zorundaydı.

Dallardan aşağı indi. Brooks'un sırtına ne kadar çok barksa o kadar çok endişeleniyordu. Yerde yatan beden, en yakın arkadaşının ruhunun katedraline çıkan sundurmaydı.

Ayakları Atlantis toprağına değdi. Brooks'u omuzlarından yakaladı, sırt üstü çevirdi. Başını onun göğsüne dayadı ve hareket etmesini bekledi.

BOŞALTILMIŞ BEDEN

Bu, Brooks'un ilk düşmesi değildi.

Başını Brooks'un göğsüne yaslariken bir deja vu dalgası hızla Eureka'ya vurdu.

İkisi de dokuz yaşındaydı o zaman. Eureka'nın anne-babasının ayrılmasından önceki yazdı, bu nedenle henüz parçalanmamıştı, canlı bir yüreği ve ondan aşağı kalmayan bir gülümsemesi vardı. Bu dünyada ölüm diye bir şeyin, size her an çarpıp sahip olduğunuz her şeyi çalabilecek bir hırsızın yaşadığından haberdar değildi.

O yaz, Eureka ve Brooks gün batımlarını Sugar'ın New Iberia kent sınırlarının ötesinde kalan arka bahçesindeki dev ceviz ağacının tepesinde geçirmişti. Brooks'un mantar kafa saç kesimi ve ışıkl *Power Rangers* spor ayakkabıları vardı. Eureka ise derisi yüzülmüş dizlere ve ön dişleri arasında bir aralığa sahipti. Diana'nın tavan arasından bulup çıkardığı büzgülü elbiseleri paramparça ederek büyüyordu.

Bir pazar öğleden sonrasında olmuştu olay. Pazar günleri Eureka'nın neden hep kendisini yalnız hissettiğini de açıklardı belki bu. Brooks çok sevdiği Tom T. Hall şarkısı '*That's How I Got to Memphis*'i hem çalıyor hem de söylüyordu. Eureka da ona uyum sağlamaya çalışıyordu. Eureka doğaçlamalarından gitgide daha fazla rahatsız olmuş ve sonunda onu itmişti. Brooks dengesini kaybetmiş, arkaya yuvarlanmıştı. Daha bir dakika önce onunla birlikte şarkı söylerken, bir dakika sonra-

Eureka onu yakalamaya çalıştı. Kahverengi gözleri onun gözlerine kilitlenmiş bir halde sonsuza kadar düşmüştü sanki. Yüzü giderek küçülmüş, kolları ve bacakları hareketsiz kalmıştı. Çok sert bir biçimde sırtüstü düştü, sol bacağı altına büküldü.

Eureka onun çığlığını bugün bile zihninde duyabiliyordu. Daldan yere atlamış, yanına gidip yüzülmüş dizlerinin üzerine çökmüştü. Önce göz kapaklarını zorla açmaya çalışmıştı, çünkü Brooks çoğunlukla gözleriyle gülerdi ve Eureka'nın bunu görmeye ihtiyacı vardı. İsmi söylemişti.

Ne yerinden kıpırdayıp, ne de bir cevap verince Eureka dua etmişti.

Meryem Ana, merhamet dolu...

Bu duayı sözcükler artık anlaşılmaz hale gelinceye kadar, tekrar tekrar söylemişti. Sonra TV'de izlediği bir şey aklına gelmişti. Ağzını onun ağzına dayayıp...

Brooks kollarını ona dolanmış ve onu öpmüştü. Neşe dolu gözleri de pat diye açılmıştı. "İşte aldım."

Eureka bir tokat atmıştı ona.

"Neden yaptın bunu?" Elinin arkasıyla dudaklarını silmiş ama onu merakla incelemişti.

Brooks yanağını ovalamıştı. "Sana kızgın olmadığımı anladın sanırım."

"Belki şimdi de ben sana çok kızgınımdır."

"Belki de değilsin," diyerek sırtıtmıştı Brooks.

O günlerde Brooks'a kızgın kalmak mümkün değildi. Brooks ağaca yeniden tırmanmış ve daldan dala çıkarken, şarkıyı uydurduğu sözlerle söylemişti.

Birini yeterince sert itersen, gideceği yere yuvarlarsın.

İşte ben böyle gittim Memphis'e, böyle gittim Memphis'e.

Bir daha asla bu öpüşmenin sözünü etmediler.

Şimdi, yabancı bir ormanda, Eureka yüzünü onun göğsüne gömmüştü. Brooks'un bedeni huzurlu görünüyordu. Eureka, Atlas'ın arkasında en yakın arkadaşının bedenini bırakarak gitmiş olup olmadığını merak ediyordu.

Eureka başını kaldırdı ve Brooks'un yanaklarındaki çilleri inceledi. Gözlerinin önüne düşen saçları taradı. Yarasına dokundu. Teni ılıktı. Peki dudakları?

Hafifçe öptü onu, küçük bir kız gibi onu canlandırmayı umarak.

Dudaklarını sonsuza kadar böyle, onun dudaklarına dokunacak kadar yakın tutabilirdi. Bu Atlas'la birlikte oradan ayrılacak, Brooks'un bedenini buralara çekecek ve herkesi terk edecek kadar aptal olmanın kefaretiydi.

Brooks kımıldadı.

"Brooks?" Yutkundu ve, "Atlas?" dedi.

Brooks'un gözleri kapalıydı. Kendindeymiş gibi görünmüyordu ama Eureka bir hareket hissetmişti. Dikkatle inceledi onu. Göğsü hâlâ hareketsiz, göz kapakları kıpırtısızdı.

İşte, yine olmuştu.

Eureka'nın parmakları, onun omzuyla temas ettiği noktada titredi. Sert bir rüzgâr esip Brooks'un üzerinden geçti. Ilık, heyecan verici bir duygu yayıldı Eureka'nın kollarına, ensesine. Brooks'un göğsünden akkor bir ışık yükselip vücudunun üzerinde asılı kalırken, ellerini onun omuzlarından çekti Eureka.

Kimin ruhuymdu bu, Brooks'un mu yoksa Atlas'ın mı? Ovid'i paylaşan hayaletler gibi, bu bedeni paylaşıyorlardı. Eureka bu ruhun içinden elini geçirdi.

Soğuk.

Buğulu otlar üzerinde ayak sesleri duyuldu. Aşağı yukarı kendi yaşlarında bir çocuk başında dikiliyordu. Onu daha önce hiç görmemişti ama yine de tanıdıktı.

Elbette, onun Aşk Kitabı'nda çizilmiş resmini görmüştü.

Atlas yakışıklı değildi ama onda cezbedici bir şeyler vardı. Kendinden emin bir gülümsemeye sahipti. Muhteşem giyiniyordu, Eureka'nın tarz ve detaylarını tarif etmek için kelime bulamadığı son derece şık dikilmiş giysiler. San ki yakuttan yapılmışlar gibi altın sarısı ve kırmızı ışıltısı vardı. Kızıla çalan kahverengi saçları kıvrıkcık ve dağınıktı. İnce teni hafif çilliydi ve gözleri tatlı bir bakır rengiydi ama bakışları tekinsizdi, boştu. Sadece kendi gördüğü bir şeye bakıyor gibiydi.

Eureka ayağa kalktı ve onunla aynı hizaya geldi. Atlas çok uzun zamandır onun yanındaydı ama bu ilk karşılaşmalarıydı.

"Atlas."

Eureka'ya bakmadı bile.

Brooks'un bedeni üzerindeki akkor ışıma girdaplar yaparak çocuğa yöneldi ve Eureka bunun en iyi arkadaşının ruhu olmadığını anladı. Atlas'tı bu, kendi bedenine dönmek için Brooks'un bedeninden kurtuluyordu. Ama Brooks'un ruhu neredeydi? Atlas gözlerini kapadı ve akkor ışığı göğsüyle yuttu.

Bunun hemen ardından açtığı gözlerinde, artık değişmiş, derin, içe işleyen, bir sekoya ağacının ortası kadar kahverengi irisler ortaya çıkmıştı. Eureka o güne kadar karşılaştığı en kudretli kişinin önünde dikildiğini anladı.

Brooks'un yanında yine diz çöktü Eureka. Brooks'un göğsü artık sıcak değildi. Şu an ağlasa ne olurdu acaba? Gözyaşları bir kez daha Atlantis'i sular altında bırakır ve bütün bunları denizin dibine geri gönderir miydi?

Atlas başını eğdi. "Gözyaşlarını harcama."

Sesi canlı, derin ve tuhaf bir biçimde aksanıydı. Eureka söylediklerini anladı ama İngilizce konuşmadığının farkındaydı. Atlas da Brooks'un yanında diz çöktü.

"Yakışıklı olduğunu bilmiyordum. Görüntünün altından kimin çıkacağını hiç kestiremiyorum. Ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Brooks'tan söz etme sen," dedi Eureka. O da İngilizce konuşmuyordu. Uzak bir dilin sezgisi, geldiği Gözyaşı Soyu vasıtasıyla ona akmış olmalıydı. Atlantis dili akıcı bir biçimde ağzından dökülüyordu ve zihninde çeviri için nerdeyse bir nefeslik zamana bile ihtiyacı olmuyordu.

"Doğru dürüst tanışmadık bence, ismim-"

"Kim olduğunu biliyorum."

"Ben de senin kim olduğunu biliyorum ama benim ülkemde, benim dünyamda tanışmalar basit bir görgü kuralı

değil, hukuktur.” Eureka’yı elinden tutup kalkmasına yardım etti. “Dostum olmak zorundasın Eureka.”

“Biz asla dost olmayacağız. Sahip olduğum en iyi şeyi katlettin.”

Atlas’ın dudakları, Brooks’a kısaca bir göz atarken aşağı büküldü. “Bunu neden yaptığımı biliyor musun peki?”

“Senin için sadece bir araçtı o,” dedi Eureka, “istediğine ulaşmanın bir yolu.”

“Peki istediğim neydi?” Atlas, Eureka’nın gözlerinin içine baktı ve bekledi.

“Dolum meselesini biliyorum.”

“Unut Dolum’u. Ben seni istiyorum.”

“Gözyaşlarımı istiyorsun.”

“Bunu kabul ederim,” dedi Atlas. “Başlangıçta benim için sadece bir başka Gözyaşı Soyu kızıydın. Ama sonra seni tanımak durumunda kaldım. Gerçekten büyüleyiciydin. O kadar tuhaf, ışiksiz, buruk bir yüreğin vardı ki. Ya o yüzün! Karşıtlıklar aklımı başımdan aldı. Bu bedenin içinde ne kadar fazla zaman geçirirsem...” İç çekti ve başıyla Brooks’u işaret etti. “Sana yakın olmak o kadar hoşuma gidiyordu. Sonra biriyle ortadan kayboldun...”

“Ander,” dedi Eureka.

“O ismi benim krallığımda *asla* ağzına alma!” diye bağırdı Atlas.

“Leander yüzünden,” diye mırıldandı Eureka, “kardeşin, senden şeyi çalan-”

Atlas elleriyle Eureka’nın boynuna yapıştı. “*Her şeyi* çaldı. Anladın mı?” Elleri gevşedi. Bir nefes alıp sakinleşti. “Artık her ikimizin de hayatından silinmiş durumda. Bir daha onu düşünmeyeceğiz.”

Eureka uzaklara baktı. Ander'i düşünmemeye çalışıyordu. Bu, ne kadar imkânsız olursa olsun, üstlendiği işi kolaylaştırabilirdi.

"Sen gittiğin zaman," dedi Atlas, "hayalin hiç gözümün önünde gitmedi."

"Senin benden istediğin tek şey var, o da—"

"Ben hep sana yakın olmak istedim. Bunu da başardım."

"Ne zamandır istediğin şeyi almış değilsin."

"Seni buraya getirmeye mecbur değildim," dedi Atlas. "Gözyaşlarını o şişeye koyduğunu gördüm. Onu alır, seni de o dağlarda çürümeye bırakabilirdim. Bunu bir düşün." Sustu ve gözünü binlerce metre yükseklerdeki ağaç tepelerine dikti. "Çok da iyi gidiyorduk aslında," diye fısıldadı Eureka'nın artık sağır olmayan kulağına. "Öpüşmemizi hatırladın mı? Baştan beri onun ben olduğumu bildiğini biliyordum. İkimiz de aptal değiliz, o halde neden rol yapmaya bir son vermiyoruz?"

Sıcak, güçlü eliyle ona uzandı Atlas. Eureka irkilip geri çekildi, zihni bir kuş gibi çırpınıyordu. Hayatta kalacaksa rol yapmaya devam etmesi ve bunu asla sona erdirmemesi gerekiyordu. Onu tuzağa düşürmek zorundaydı ama nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Eline fırsat geçtiğinde beni vurmamış olduğuna pişman mısın?" diye sordu Atlas, sırtarak. "Merak etme, hayatıma son vermek için daha çok fırsatın olacak ve bunu yapamayıp aşkını ispatlamak için de."

"Şimdi bana bir silah ver de bunun aksini nasıl ispatlıyorum gör," dedi Eureka. "Seni neden vurmadığımı gayet iyi biliyorsun."

“Ah, evet.” Atlas, Brooks’u gösterdi. “Şu ceset yüzünden.”

Atlas’ın ardındaki ağaçlar hışırdadı ve arkalarından diz üstüne kadar çıkan çizmeler ve orikalkumdan göğüs zırhları olan kısa kırmızı elbiseler giymiş on kız çıktı. Miğferleri güneş ışığı altında renk değiştiriyor ve yüzlerini gizliyordu.

“Selam, kızlar,” dedi Atlas ve Eureka’ya döndü. “Benim Kızıl Şeytanlar’ım. Her türlü ihtiyacını onlar karşılayacak.”

“Yatağı hazır,” dedi kızlardan biri.

“Götürün onu oraya.”

“Brooks!” Eureka, Brooks’un cansız bedenine uzandı.

“Ona âşıktın,” dedi Atlas. “Onu gerçekten her şeyden çok sevmiştin. Bunu biliyorum. Ama yine âşık olacaksın. Daha çok, daha güçlü.” Eureka’nın yanağını okşadı. “Ve daha derin. Ancak bir kızın olabileceği kadar.”

“Bu cesedi ne yapsak?” diye sordu kızlardan biri, çizmesiyle Brooks’un göğsünü hafifçe dürterek.

Atlas bir an düşündü. “Devekuşlarım kahvaltısını yaptı mı?”

Eureka çılglık atmaya yeltendi ama bir koşum takımı yüzünün üzerine iniverdi. Metal bir çubuk dişlerinin arasında şakırdadı. Birisi arkasından koşum takımını sıkıştırdı ve yeşil artemis buharı gözlerinin önünden döne döne yükseldi.

Bilincini yitirmeden hemen önce, Atlas onu tuttu. “Burada olmandan memnunum Eureka. Artık her şey yeniden başlayabilir.”

ŞİMŞEK YELEĞİ

Eureka yatağına zincirli bir halde uyandı.

Kendi yatağında.

Kiraz ağacından dört yatak direği, ağlamadan önce uyuduğu antika yatağın üzerinde yükseliyordu. Hayır kurumundan alınmış ikinci el sallanır sandalye, eskiden en sevdiği ev ödevi yeri olan köşede sallanıyordu. Yeşil bir Evangeline Lisesi eşofman üstü üzerine asılmıştı. Büyükannesinin yatağın karşısındaki çekmeceli eski aynalı dolabı gördüğünde Eureka'nın gözleri artemis dumanından zonkluyordu.

Büyük metal kelepçeler el bileklerini yatağın üst köşelerine, ayak bileklerini alt köşelerine ve belini da yatağın ortasına bağlamıştı. Silkinip kurtulmaya çalışınca sivri bir şey avuç içlerine ve ayaklarının üstüne battı. Kelepçelere dikenli çengeller takılmıştı. Sağ bileğine takılı kelepçenin üzerinde kan birikti, sonra da kolundan aşağı sızdı.

“Nasıl çalışıyor bu?” Boğuk bir sesle ırkıldı.

Yatağının kenarında duran ergen bir kız, bir manikür-cü gibi Eureka’nın sol eli üzerine eğilmişti. Kehribar rengi saçlarını bir defne halkası süslüyordu. Kıpırmızı elbisesi tamamı dövmele göbeğinin altına kadar inip, derin bir V yaparak bitiyordu. Eureka’nın kristal gözyaşı kolyesini takmıştı.

“Geri ver kolyemi.” Bu tuhaf Atlantisçe kelimeler Eureka’nın kurumuş boğazını acıtmıştı. Dizleriyle kıza bir tekme atmaya çalıştı. Metal dikenler belini dağladı. Kan, gömleğinin üzerinde bir çiçek gibi açtı.

Eureka’nın öbür tarafından bir kıkırdama sesi geldi. Kızıl elbiseli bir başka kız. Onun defne halkası, kısa kesilmiş düz siyah saçlarını örtüyordu ve buz gibi bakan su yeşili gözleri Eureka’nın sağ eline odaklanmıştı.

Atlas muhafızlarına Kızıl Şeytanlar ismini vermişti.

“Atlas nerede?” dedi Eureka. *Brooks’un cesedi nerede*, diye sormak istiyordu. Her iki çocuğun aynı bedene yerleşmiş olması fikrine alışmıştı. Ama arkadaşının ölmesini ve geride sadece düşmanın kalışını izlemişti. Atlas’ı öldürmeye yönelik öfke dolu bir arzu kapladı içini.

“İzle,” dedi ikinci kız, ilkinde.

Eureka sanki kız parmak uçlarına sıcak yağ döküyormuş gibi hissetti. Yumuşak ve titrek bir ışıkla parlayan mavi bir madde parmaklarını kapladı. Eureka başparmağının altıyla işaret parmağına dokundu ve bir şok darbesi bedeninden geçti, tıpkı altı yaşındayken parmağını bir prize soktuğu zamandaki gibi.

“Yapma.” Siyah saçlı kız çekip Eureka’nın parmaklarını ayırdı, başparmağı üzerinde daha fazla mavi toplandı. “Acı-

yacak ama gün doğumuyla birlikte, bu güne kadar istediğimiz her şeye kavuşacağız. O söz verdi. Söz verdi, değil mi Aida?”

“Onunla konuşmuyoruz Gem,” dedi Aida.

“Gün doğumu.” Eureka tekrarladı bu dört heceli Atlantisçe kelimeyi. Saati tahmin etmek için başını pencereye çevirmek istedi ama kırmızı bir elbise görüş açısını kapattı.

“Eğer konuştuğunu öğrenirse onun-”

“Öğrenmeyecek.” Gem öfkeyle arkadaşına baktı.

“ O zaman onunla konuşmayı kes.” Aida odanın sol tarafındaki masaya doğru döndü; Eureka’nın evindeki odasında bulunan masanın aynısıydı ve tam olarak aynı şekilde duruyordu.

“Atlas’ı görmek istiyorum.” Eureka zincirlerine rağmen debelendi.

Gün doğumunda ne oluyordu? Bu kızların işini bitirip nasıl kendini kurtarabilirdi? Eureka gözlerini kapadı ve öfkeyi güce dönüştürmeyi denedi. Aynalı dolabın havada hızla dönen binlerce cam hançere dönüşmesini, onları doğramasını diledi. Peki ya sonrası? Atlas’ı nasıl bulacaktı?

Lafayette’te yatak odasının penceresinden kaçardı, sonra da onun hemen arkasındaki meşe ağacının dallarına çıkardı. Ama Gem yana çekilip de Eureka pencerenin dışını görebilir hale geldiğinde, ulaşabileceği bir meşe ağacı falan olmadığı ortaya çıktı. Güneş ışığı içeri girdi, akşamüstünün son ışıkları.

Çok yüksekteydiler, yerden binlerce kat yukarda. Altlarında göz alabildiğine altın ve gümüş damlar parlıyordu, onların da ardında, dünyadan geriye ne kaldıysa onun kenarlarındaki bir ufka akan okyanus vardı.

“Gündoğumunda ne olacağını söyleyin bana,” dedi Eureka.

Gem masanın başındaki Aida’nın yanındaydı. “Göğüs zırhını bana bırak.”

Gem masanın üzerinden uzanırken eline tuhaf bir şey oldu; donmuş bir cam tabakasının arkasına konulmuş gibi bulandı. Bu bulanma sadece bir saniye sürdü. Gem’in eli yeniden netleştğinde, ipeksi bir bez parçası tutuyordu ve Eureka’nın parmaklarındaki her neyse onunla aynı parlak mavi renkteydi. Eureka bunun ortasında bir şimşek çakması gördüğünü sandı.

“Çıkart onun gömleğini,” dedi Gem.

Aida gömleğini çıkarmak üzere işe koyulurken, soğuk hava Eureka’yı canlandırdı. Sonra o mavi kare göğsüne yerleştirilirken tuhaf bir duyguya kapıldı. Sıcaklığı ve ağırlığı, Eureka’nın aklına dizüstü bilgisayarında Diana’nın video görüntülerini izlerken hissettiklerini aklına getirmişti.

Gem zırhı göğsünün üzerinde düzeltirken Eureka’nın nefesi daraldı. Aida bir parmağını Eureka’nın sağ şakağı üzerinden alnı boyunca gezdirdi, oradan sol şakağına geldi ve Eureka, kızların o baygınken başına o mavi malzemeden bir bant taktıklarını anladı.

“Ruhsarrafi yeleği yüklemeyen önce kullarına öğüt verir,” dedi Gem.

“Sen hiçbir zaman ruhsarrafiyla karşılaşmadın,” dedi Aida. “Ayrıca bu Atlas için. Harcayacak vakit yok. Gözyaşı şişelerinin doldurulmasını istiyor.” Eureka’nın göz kenarlarının içine doğru baskı uyguladı. Eureka’nın görüş alanının tam altında iki bulanık gümüş nesnenin ana hatları netleşti. Gözyaşı şişeleri. Onların içine ağlaması bekleniyordu.

“İşe yaramaz,” dedi Eureka.

“Her zaman işe yarar,” dedi Gem. Duvara doğru yürüdü, örümcek ağı bulunan bir köşesinde Siena’lı Saint Catherine’in ağlayan bir resmi asılıydı. Eureka’nın görmediği bir elektrik düğmesine hafifçe vurdu.

Acı Eureka’ya çarptı. Mutlak bir karanlığın girdabına girdi. Sırtı kamburlaştı. Kanın tadı ağzına geldi. Acı katlandı, sonra bir daha katlandı...

Acı sınırsız ve tanıdık bir hale geldiğinde parlak ışık noktaları görüş alanına girdi. Kavurucu bir ateş gözeneklerini doldurdu ve Eureka o anda ışığın içindeydi.

Bir kapının yanında, üzerinde solgun çiçek baskıları olan bir valiz gördü. Bir yerlerde lamba ışığı titreşti. Burun delikleri kırılmış turşu kavanozlarının keskin kokusuyla yandı, onu annesiyle babasının ayrıldığı o geceye götüren o koku. Diana’nın grili pembeli galoşları içindeki ayaklarını gördü, yağmurda ıslanmış saçlarını ve kararlılıkla bakan gözlerini. Ön kapı açıktı. Dışarıdaki gök gürültüsü o kadar gerçekti ki Eureka’nın kemikleri takırdadı. Valiz Diana’nın elindeydi.

“Anne! Bekle!” Eureka gözlerinin arkasının yandığını hissetti. “Kalacak kadar sevmiyor musun beni?” Ona hep eziyet etmiş olan bu soruyu daha önce hiç dillendirmemişti. Sıyrılmaya çalıştı bundan. Sadece bir anıydı bu. İşin aslını bilmeden önce oluşan gözyaşlarının anısı.

Çok gerçekti. Diana ayrılıyordu. Eureka terk ediliyordu...

“Hayır!”

Beyaz ışık çekiliverdi. Dağlayıcı acı soğuyup yanık acısına geriledi. Eureka kendisini yatağa bağlayan metal ke-

lepçeleri takırdatarak bir deprem gibi sarsıldı. Diana'nın görüntüleri gözlerinden hâlâ yok olmamıştı.

Eureka'nın odasının girişinde uzun bir figür dikildi. Gümüş rengi bir iş gömleği ve orikalkumla lehimlenmiş yağ lekeli bir maskesi vardı.

“Ruhsarrafi,” diye fısıldadı Gem.

Ayak sesleri yatağa yaklaştı. Gümüş eldivenli eller gözyaşı şişelerini Eureka'nın gözlerinin önünden çekip aldı. Hiç değilse ağlamamıştı Eureka. Ruhsarrafi şişeleri iş gömleğinin gümüş cebine attı.

Tek kelime söylemeden göğüs zırhını Eureka'nın üzerinden çıkardı. Parmaklarındaki ve alnındaki mavi maddeyi de çekti. Eureka sessizce göğüs gerdi acıya ve ruhsarrafinin maskesinin pırıltılı yüzeyini inceledi. Bu orikalkumun ardındaki yüzü görmek istiyordu.

Ruhsarrafi mavi maddenin kırık parçalarını ustaca birbirine ekleyip uzun bir şeride, geniş ve parlak mavi bir banda dönüştürdü. Sonra kendi bileğine yedi kere doladı ve diğer elini kullanarak düğümledi. Kumaşın içinden bir şimşek çıktı. Eureka bunun teninde nasıl göründüğünü merak etti.

“Yaklaşın kızlar!” Asabi bir ses maskenin içinde yankılandı.

O sırada Gem ve Aida sessizce dışarı sıvışmaya çalışıyorlardı. Döndüler ve yavaş yavaş ruhsarrafinin doğru yaklaştılar.

“Bunu yapmanızı Atlas mı emretti?” diye sordu ruhsarrafi.

Eureka onun konuşmasında çok zayıf bir pelteklik fark etti.

“Evet,” dedi Aida. “O-”

“Onun hatasının bedelini siz ödeyeceksiniz.”

“Ama-” Ruhsarrafi maskesini çıkarırken Aida titremeye başlamıştı.

Uzun, parlak siyah bir saç yelesi maskeden döküldü, göz kamaştırıcı çillerle bezeli soluk bir teni ortaya çıkardı. Yuvarlak kara gözler, yoğun bir kirpik perdesinin içinden dikkatle baktı.

Ruhsarrafi gencecik bir kızdı.

Ruhsarrafi, Delphine’di - Eureka’nın büyük büyük büyük ninesi, Gözyaşı Soyu’nun ve Eureka’nın karanlığının atası.

Ruhsarrafi öne doğru eğildi ve Aida’yı yanağından öptü. Dudaklarının Aida’nın tenine temas etmesiyle birlikte, aralarında bir kıvılcım geçişi oldu. Bir yanık kokusu Eureka’nın burun deliklerine ulaştı ve kızın gözleri yaşla doldu. Aida yere düştü. Ağlamaya başladı. Ani bir ızdırabın, bir öpücükle açılan kara deliğin içinde yitip sağa sola yuvarlandı.

Aida’nın sarsılmaları yavaş yavaş azaldı. Hıçkırıkları daha sessiz bir hal aldı. Son çılgılığı, odada yarım kalmış bir çaresizlik duygusu bırakarak yarıda kesildi. Yuvarlandığında çaldığı gözyaşı kolyesi yere çarpıp çınladı.

Delphine’nin kızıl dudakları diğer kızın yakınında belirdi. Gem büyük salona doğru döndü ve kaçtı. Ruhsarrafi ok gibi arkasından fırladı, kızı sırtından yakaladı ve odaya çekti. Eldivenli eli Gem’in boynuna kenetlendi.

Gem’in dudakları titredi. “Lütfen.”

Aralarında santimetreler vardı. Delphine dudaklarını büzdü, sonra duraksadı. “Sen daha önce benim hizmetimde çalışmış mıydım?”

“Evet,” diye fısıldadı Gem.

“Seni sevmiş miydim?”

“Sevmiştiniz.”

“Atlas’ın bana ihanet etmen için seni seçme nedeni de bu.”

Kız bir şey söylemedi. Delphine aniden yere eğildi, Aida’nın cesedini kaldırdı ve onu kabaca Gem’in kollarına iteledi.

“Beni kızdırdığında ne olacağını Atlas’a göster.”

Gem, Aida’nın ağırlığı altında sendeledi ve uçarcasına büyük salona kaçtı.

Eureka ve ruhsarrafi yalnız kaldılar. Delphine yatağa döndü.

“Merhaba.” Sesi daha yumuşaktı. Atlantis dilinden İngilizce’ye geçmişti. Eureka’nın dik bakışlarından sakındı, bunun yerine yatak direklerine, masaya ve sallanır sandalyeye baktı. “Bu rahatsız edici olmalı.”

Delphine’nin elinin duvara tek bir sert vuruşu, odadaki tanıdık mobilyaların kaybolmasına yetti. Oda gri ve bomboştu. Eureka’nın üzerinde yattığı yataksa bir portatif karyola olmuştu.

“İnandırıcı hologramlardan yararlanır,” dedi Delphine, “ama Atlas nostaljinin kıymetini bilmez. Hiçbir bilge geçmişe dönüp kim olduğuna bakmaz.” Maşrapadan yıldız gibi ışıldayan bir kadehe su koydu. “Susadın mı?”

Eureka çılgıncasına susamıştı ama çenesini öbür yana çevirdi. Su göğsüne döküldü.

Delphine kadehi yere koydu. “Kim olduğumu biliyor musun?”

Eureka, Delphine’nin kara gözlerinin içine baktı ve bir

anlığına annesini gördü. Sadece bir saniyeliğine kendisine sarılmasını istedi.

“Sen şu hikâyedeki kötü adamsın,” dedi.

Delphine gülümsedi. “Kesinlikle oyum ve sen de osun. Artık bir takımız biz. Şimşek yeleği için üzgünüm.” Bileğindeki mavi bandı sıvazladı. “Onu tasarladığımda senin üzerinde kullanılabileceği asla aklıma gelmezdi.”

“Nedir o?” Eureka şimşek yeleğiyle işinin bitmediğini seziyordu. Ne kadar iyi anlarsa o kadar iyi karşı koyabilirdi.

“Benim ızdırabımdan dokunmuştur; o kadar saf ve derin ki dokunduğu herkesin içindeki her türlü ızdırapla bağlantı kurar. Senin hissettiğin, astral ışıktaki senin acını arayan acımdı. Araya girmeseydim, bugüne kadar tanıdığın ve hatta gelecekte tanıyacağın bütün ızdırapları en küçük zerresine kadar yaşayacaktın. Buna bir annenin, zaman içinde burada kazandığı sezgi diyelim.” Delphine eldivenli eliyle Eureka’nın yanağına dokundu. “Acı kudrettir. Zamanla binlerce azap çeken ruhtan devraldım bunu.”

“Peki ya Aida?”

“Öldürülerek acılarına son verilmiş bir başka ruh, ızdıraplar cephaneme bir başka ilave,” dedi Delphine. “Aynı zamanda Atlas’a da bir mesajdı o. Gün boyunca birbirimizi böyle küçük notlar göndeririz biz.”

“Beni ona götür,” dedi Eureka.

“Beni götür mü?” dedi Delphine, kıskançlığını maskeleyerek için çaba sarf ederek. “İstediğin gerçekten de bu mu? Çünkü sana her şeyi verebilirim Eureka.”

“Bana neden yardım edesin ki?”

“Çünkü biz aileyiz,” dedi Delphine afallamış halde. Eldivenlerini çıkardı ve uzun, soğuk parmaklarıyla Eureka’nın elini kavradı. “Çünkü sana yardım-”

“İstedığım şey imkânsız.”

Delphin yatağın kenarına oturdu ve Eureka tarafından lafının kesilmesinin şokunu atlattı. Sevimli bir tebessüm yüzünde parladı. “İmkânsız diye bir şey yoktur.”

Eureka, ikizler, Cat ve Ander’in sağ salim getirilmesini isteyebilirdi ama gerçekten istediği bu olmuş olsa, zaten onları hiç terk etmemiş olurdu. Artık onların koruyucusu değildi. Belki de Delphine geçmişe bakmak konusunda söylediklerinde haklıydı.

“Bütün yapman gereken istemek,” dedi Delphine.

Eureka onun blöfünü görecekti. “En yakın arkadaşımı istiyorum.”

Onu gerçekten de her şeyden çok sevmiştin. Atlas böyle demişti. Haklı mıydı acaba?

“O halde onu alacaksın,” dedi Delphine.

“O öldü.”

Delphine dudaklarını Eureka’ya doğru indirdi, tıpkı Aida’ya yapmış olduğu gibi. Ama aralarında bir kıvılcım parlamadı, sadece kıpkırmızı dudakların ılıkılığı önce Eureka’nın sağ yanağında, sonra da sol yanağındaydı. Diana onu eskiden böyle öperdi.

Çivili kelepçeler el bileklerinden, belinden, sonra da ayak bileklerinden çıkarken bir dizi metalik şakırtı duydu. Delphine bir elini Eureka’nın kolunun altına koydu ve onu yataktan kaldırdı. “Kimin öldüğüne sadece ruhsarrafi karar verir.”

RUHSARRAFI

Delphine, Eureka'yı mücevher kadar parlak bir resiften oluşmuş tünelden geçirdi. Bir kumulun içinden ıssız bir sahile çıktılar ve koşar adımlarla denize doğru yürürken arkalarında birbirine eş ayak izleri bıraktılar.

Gün doğumunda, demişti Gem. Eureka bu süre zarfında yenmek zorundaydı Atlas'ı.

Kıyının daha da ilerilerinde, koyu mor kayalıklar sarp dağların içine doğru yükseliyordu.

“Orası senin doğduğun yer değil mi? diye sordu Eureka, Delphine’e. “O dağlarda dedikoducadıları büyüttü seni.”

Esme ve diğerlerinin şu saate kadar oraya geri dönmüş olmaları gerekiyordu. Eureka, Peggy'nin yalçın kayalıklardan birinin üzerine konuşunu, bir düzine mutlu cadının kanatlarından aşağı kayışını gözünde canlandırdı. Bütün bu yıllardan ve görmüş oldukları onca şeyden sonra yurtlarına geri dönmek acaba onları tatmin etmiş miydi?

Delphine mavi ufka baktı. “Kim söylüyor bunu?”

“Selene. Aşk Kitabı.” Eureka çantasını yokladı ve yerinde olmadığını fark etti, hiç şüphesiz kristal gözyaşıyla birlikte Şeytanlar çalmıştı. Ona bir zamanlar güç veren her şeyden yoksun kalmıştı.

Böylesi daha iyiydi. Öfkesi güç veriyordu ona, tıpkı başkalarının acısının Delphine’e güç vermesi gibi.

“O aptal peri masalını at kafandan,” dedi Delphine. “Bizim geleceğimiz fazlasıyla ışık saçıyor.”

İleride bir dalga yükseldi. Yüzen bir devin kolu gibi kıyıya doğru büküldü. Eureka kendisini düşmeye hazırladı ama dalganın köpüklü ağzının kıyıya vurmasına santimetreler kala havada, tam eşikte, asılı kaldı.

“Bu da ne?” diye sordu Eureka.

“Burası benim dalga fabrikam.”

“Burada dalga mı yapıyorsun?” Eureka serseri dalgaları Tohumtaşyanlar’la ilişkilendirmişti ama belki de Diana’yı öldüren dalganın arkasında da Delphine vardı.

Delphine başını geri attı. “Ara sıra. Mimari olarak.” Sanki tasarladığı bir binaymış gibi havada asılı kalan dalgayı işaret etti. “Uzmanlık alanım ölümler ve ölümdür. Bu nedenle bana ruhsarrafi derler. Ama ilgi alanım geniştir, ölmek için can atan her şeyi kapsar.”

Kıyı boyunca Eureka’nın önünden gitti ve asılı kalan dalgayla karşı karşıya geldiler. İçi loş ve mağaramsı görünüyordu, zemini kum, kavisli duvarları sudan bir oda gibiydi. Öbür ucunda soluk ve oval bir gün ışığı parlıyordu.

“Seni buraya getirmek için sonsuz bir süre bekledim,” dedi Delphine.

Eureka bunun nedenini merak etti. Delphine’in eziyet

ettiği herkesin acısını devralması geldi aklına. Acının kendine has farklı bir zamanı olduğunu biliyordu. Diana'dan sonra, dakikalar bin yıl kadar uzamıştı.

“Gel içeri,” dedi Delphine. “En önemli eserlerimi yarattığım yeri gör.”

Eureka bir tuzak arayarak dikkatle dalgayı inceledi.

“Endişelenme,” dedi Delphine. “Bu dalga yıkılmak üzere gibi görünüyor ama onu sonsuza kadar bu şekilde tutabilirim. İçine girer girmez anlayacaksın.”

Dalğanın hareketi bir şekilde durdurulmuştu ama Eureka sudan duvara dokununca, içinde çalkalanan beklenmedik bir hareket parmaklarını bereledi. Delphine biraz daha sokuldu ve askıda duran dalğanın içine girdi. Okyanus, iki siyah incinin etrafındaki kabuk gibi onları sarmaladı.

Bir yerlerde müzik çalınıyordu. Eureka çalan şeyi tanıyınca ürperdi - aynı melodiyi Madam Blavatsky'nin kuşu Polaris, Lafayette'teki evinin penceresinin önünde söylemişti.

Uzunca boşluğun derinliklerine doğru yürürlerken nemli kumlar Eureka'nın ayaklarının altında ısıldadı. Bu sırada dalga fabrikasının ortasına kadar gelmişti, zemin parlak bir altın sarısı ışıkla parılıyordu.

Yalnız değillerdi. Sırtları Eureka'ya dönük ergenlik yaşlarında dört çocuk vardı. Çıplaktılar ve Eureka'nın gözlerini dikip onlara bakma dürtüsü güçlüydü. Hepsi de sırtında derin kesiklerden oluşan yaralar taşıyordu. Derilerinin hafif gümüşsü parlaklığı tanıdıktı. Bunlar tıpkı Ovid gibi, Atlas'ın Dolum'unun araçları ruh robotlarıydı.

Makinelerden ikisi ellerindeki küreklele küçük bir cü-

ruf yığımından kolay ufalanır gibi görünen gri bir maddeyi, asılı mağaranın öbür tarafındaki akkor parlaklığında bir çukura atıyordu. Diğer ikisi ise harareti bir tartışmaya dalmıştı. Konuştukları dil İngilizce ya da Atlantisçe değildi. Tek başlarına bile aynı dili konuşuyor gibi görünmüyorlardı. Robotlardan biri Eureka'nın Felemenkçe olduğunu sandığı bir dilde konuşurken, sonra kendisini düzeltmek için İspanyolca'ya geçti ve Kanton lehçesi gibi görünen bir dille cümlesini tamamladı. İkincisi ise Eureka'nın Arapça, Rusça, Portekizce ve bir düzine anlaşılması daha zor dilde karşılık veriyordu. Eureka'nın Wade's Hole'daki bir kavgadan hemen önce işitmeye alışık olduğu bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Eureka, dudaklarındaki kırılğan tebessümü muhafaza eden Delphine'e bir göz attı.

Babasının ruhunun Ovid'in içinde Seyma'nın ruhuyla, ardından da Tohumtaşyanlar'ınkiyle savaşıması aklına geldi. Bir kaos olmuştu: Birden fazla kişilik tek bir robotik beden için hakimiyet mücadelesi veriyordu. Solon bu makinelerin birkaç milyon ölünün ruhunu konuk edebilecek şekilde tasarlandıklarını söylemişti. Eureka bu gümüş çocukların her birinin içinde şimdiden kaç ruh olduğunu merak etti.

Tartışan robotlardan birinin elinde sudan yapılmış ama sayfa gibi görünen bir şey vardı. Bir haritaydı bu ya da bir haritanın yansıması. Ellerinin arasında bir kâğıt gibi asılı duruyor ve sadece mavinin farklı tonlarından oluşuyor gibi görünüyordu.

Robot orta bölümü işaret etti ve doğu Londra aksanıyla konuştu: "Avrasya gündeğümü, değıl mi?"

Eureka'nın gözleri haritadan bir anlam çıkarmak üzere

odaklandı. Kıyışeridi tanıdık değildi ama Ander'le birlikte Acı Bulut'a ulaşmak için tırmandıkları Türk dağlarının türkuvaz biçimi, ortada görünüyordu. Bir anlığına sevdiklerini düşünmekten kendini alamadı. Avrasya hâlâ söz konusuysa, Yükseliş'i sağ salim atlatmış olabilirler miydi?

"Ander," diye fısıldadı.

Robotlardan biri aniden arkasını döndü. Zayıf orikal-kum yüzü orta yaşlı bir kadının sert yüz ifadesini taşıyordu ama sadece bir anlığına sürdürdü bu. Hızla başkalaşıp parlamaya hazır genç bir kadının öfkeden kudurmuş kara kuru yüz ifadesine büründü. Yumruklarını sıkı.

Eureka da yumruklarını sıkı.

Delphine aralarına girdi ve buz gibi ellerini Eureka'nın omuzlarına koydu. "Lucretius," dedi Atlantisçe, "bu benim kızım."

Lucretius'un yüz ifadesi bir kez daha değişti, o babacan adamlardan biri oluverdi. Gümüş rengi sakallar döküldü çenesinden aşağı. "Merhaba Eureka."

"Ben onun kızı değilim."

"Aptallık etme." Delphine'in güçlü mesajı, Eureka'nın ensesinde bir buz etkisi yarattı. "Herkes senden bahsettim."

"Onlar ne yapıyor?" Eureka, parlayan çukurdan kafalarını bile kaldırmamış olan diğer iki robotu işaret etti.

"Sana göstermek için sabırsızlanıyorum," dedi Delphine ve Eureka'ya daha da yaklaştı.

"Bekle." Parlayan çukurun arkasında, asılı dalganın ağzının kıyının üzerinde öylece kaldığı yere yakın, beş başka robot da geniş bir şemsiyenin altındaki şezlonglarda uyuyordu.

“Bu robotlar hâlâ dolumda,” dedi Delphine. “Yakında yüz milyonlarca ruhun deneyimiyle canlanacaklar.”

Eureka, Delphine’in ellerinden kayıp kurtuldu ve uyuyan robotlara çıkan kumdan bir yamacı tırmandı. Okyanus olanca hızıyla üzerinde akıyor gibiydi ama dalga fabrikasının sudan duvarları kıpırtısız duruyordu.

Işık huzmeleri robotların derisinde bir araya geldi. Eureka bu atmosferin ruhlardan oluştuğunu, bütün enerjinin kendisinin öldürmüş olduğu insanlardan çıkıp makinelere aktığını anladı.

“Onlar dolunca ne olacak?”

“O zaman gelsin kalp atışları,” dedi Delphine.

Eureka kendilerini haritalarına vermiş uyanık robotların sırtlarındaki yaralara dikti gözünü.

“Dolum’a itaatten ayrılamazlar,” dedi Delphine. “İçeride mücadele eden bütün o inatçı ruhlar varken olmaz.” Uzanıp uyuyan robotların yanındaki gümüş masaya dayalı gümüş kırbağı aldı. Mavi bir deniz anası kıvranıyordu ucunda. Kırbağı Eureka’ya verdi. Bir hayalet kadar hafifti.

“Bu kırbağ benim elimde derin dönüşümsel yaralar açar. Ruhlarının sadece verimli ve yararlı özelliklerinin yüzeye çıkmasına izin vermeleri için robotlarımı eğitiyorum. Bu çocuklarıma milyonlarca görevi yerine getirme olanağı sağlar, hem de bir isyan tehdidine mahal vermeden.” Delphine konuşmasına ara verdi, Eureka’nın yüzünü kendi yüzüne çevirdi. “Bu görev senin kanında ve gözyaşlarında, anlıyor musun?”

Eureka meraklanmıştı. “Ne tür görevler?”

“Herhangi. Her türlü. Sular altında bıraktığın dünyayı kurutmak, yollar döşemek, mahsul yetiştirmek, sürüden

ayrılanları yakalamak, hastalık tedavi etmek, yerküreye yayılan baş döndürücü bir imparatorluk kurmak.” Delphine robotların ışıldayan aurasını işaret etti. “Olanakları gör.”

Makinelerin etrafında ufacık görüntüler parladı: Mektup yazan bir el, bir küreği toprağa saplayan bir çizme, karmaşık kodlarla dolu bir bilgisayar ekranı, altın sarısı çayırarda koşan bir koşucunun bacakları. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar robotun içinde kayboluyorlardı.

Bir robotun gözleri açıldı. Delphine iki parmağını boynundaki sonsuz şekilli girintiye soktu ve saat yönünde çevirdi, tıpkı Solon’un Acı Bulut’ta gösterdiği gibi.

“Uyumaya devam et evcil hayvan, rüya gör...”

Aslında Eureka’nın dehşet içinde kalmış olması gerekirdi ama bir ruhun en hayati bilgi, anı ve deneyimlerini ayırıp geri kalanına lobotomi yapmakta cezbedici bir şey vardı. Bunu Diana’nın ölümünden sonra kendisine yapabilmiş olmayı çok isterdi.

Eureka ölümlerin robotlara akmasını haklı buluyor falan değildi ve neyse ki kardeşinin sihirbazlık numarası yapan ellerini ya da Cat’in cebir denklemini çözüşünü robotların aurası içinde görmemişti.

“Kalp atışlarının başlamasından sonra,” diye izah etti Delphine gülümseyerek, “ruh robotlarını Atlas’a devredirim. Onların sular altındaki dünyanın dört tarafına dağılması uzun süredir hayali. Bizim pis işlerimizi o halledecek. Seninle benim tek yapmamız gerekense beklemek.”

“Neyi beklemek?”

“Her şeyin onun aleyhine döneceği zamanı.”

Delphine, Eureka’yı dalga fabrikasının ortasındaki uzun bir aynanın karşısına götürdü. Hafifçe dalgalanan

sudan yapılmıştı. Eureka bakmak istemedi ama aynanın cazibesi son derece kuvvetliydi. Kendi yansımasının olması gereken yerde Delphine'in yansıması belirince, karında buz gibi bir kütle hissetti. Delphine'nin önündeki boşluğa baktığında, Eureka'nın yüzü kasvetle kendisine gülümsedi.

"Dünya bizim olacak Eureka." Sesi Diana'nın sesiydi. Eureka gözlerini kapadı ve sesinin ayartıcı tınısına kendini bıraktı.

"Atlas'tan kurtulacak mısın?" diye sordu yavaşça.

"Azletme, gönderme, imha etme... Kulağa hangisinin iyi geldiğine karar vermedim henüz. Ama pratik meseleler şiirsellikten önce gelir. Robotlarımdan birisinin çalınıp bir daha da asla ortaya çıkmadığını biliyorsundur. Bu gece Ovid'in yedeğini yapacağım. Yardım etmek ister misin?"

Eureka, Aşk Kitabı'ndan Selene ve Leander'in Atlantis'ten yanlarında Ovid ve gemilerine sakladıkları bebekle birlikte kaçtıklarını biliyordu. Ama bu asırlar önceydi.

"Madem o robotun yerine yedeği konulabiliyordu," diye sordu, "neden çok daha önce yapılmadı bu?"

Delphine ilk kez buz gibi gözlerle baktı ona. Eureka'nın soluğu kesildi.

"Öyle sevgili değiştirir gibi kolay *olmaz* o iş," dedi Delphine. "Benim robotlarıma var olabilmeleri için en karanlık malzeme lazım. Ama bu senin kitabında yazmıyordu, değil mi? Bizim tufan sonrası akıbetimiz de. Selene bütün bunları atlamış. Woe'nin nasıl bir şey olduğunu bilmezsin sen, nasıl okyanusun altında bin yıl boyunca kaldığımızı da. Yalnızca zihinlerimiz hareket edebiliyordu. Böyle bir acizliğe göğüs germek zorunda kalan birinde bekleyen

cinneti hayal etmeye çalış. Bütün Atlantisli buna maruz kaldı, hem de sırf o benim kalbimi kırmaya cüret ettiği için.”

“Leander.”

“Onun adını asla ağzına alma.” Delphin, Atlas’ın yasasını tekrarladı. Eureka şimdi bunun aslında ruhsatının yasası olup olmadığını merak ediyordu. Yoksa bütün bu Atlantis karanlığının kaynağı o muydu?

Delphine saçlarını düzelterip derin bir nefes aldı. “Fazla zaman yok. Yedekleme son ruhları da yakalamak için tam zamanında hazır olmalı.”

“Kaç ruh hâlâ hayatta?” diye sordu Eureka.

“Yetmiş üç milyon on iki bin sekiz yüz altı,” diye seslendi robot Lucretius.

“Gün doğumundan önce tamamlamak zorundayım.” Delphine dalganın karşı ucunu işaret etti, gökyüzünde gün batımından geriye en ufak bir iz kalmamıştı. “Sabah ışığı orada toplandığı an, evsiz ruhlarımız sığınaklarını bulacaklar.”

Dönmekte olan bir çömlekçi çarkının başına oturdu. Arkasında, dalganın geriye doğru kemer yaptığı yere yakın, altın sarısı uzun dokuma tezgahında, yarısı dokunmuş kare şeklinde pırıl pırıl bir mavi kumaş göründü. Bir şimşek parladı üzerinde, daha çok da Delphine’in azabı üzerinde.

“Gılgamış,” diye seslendi Delphine. “Biraz daha orikal-kum.”

Kürekli robotlardan biri çukurun içine girdi ve kocaman, akkor halinde kırmızı bir kütle alıp getirdi. Maden. Delphine’e getirilirken nemli havada soğudu ve gümüş

orikalkuma dönüştü. Dikkatle Delphine'nin çömlek çarkına boşaltıldı.

Delphine'nin çıplak ayakları pedala bastı, sahan daha hızlı dönmeye başladı. Dalga fabrikasının her bir tarafında duyulan müziğin temposu hızlandı. Tümüyle minör tonlarda melankolik ve güzel bir müzik vardı artık.

"Dalga fabrikasını kendi üzerine çökmekten kurtaran müziği bu çark üretiyor," dedi Delphine. "Bir saat gibi sık sık kurulması gerekir."

Elleri kızgın orikalkum kütlesi içinde süzülürken, madden cızırıyor ve yumuşayarak kil kıvamına geliyordu. Adaleli bir baldır şekillenmeye başladı.

"Sen robotu yontuyorsun," dedi Eureka.

Delphine başıyla onayladı. "Orikalkumun doğasını biliyor musun?"

Eureka, gözyaşı şişesini, çapayı, artemis kutusunu, Ander'in Tohumtaşyanlar'dan aldığı zıpkınla kılıfını ve Ovid'in Uyanık Dünya'daki tek orikalkum olduğunu biliyordu. "Kıymetli olduğunu biliyorum."

"Ama neden kıymetli olduğunu bilmiyorsun," dedi Delphine.

"Nesneler elde edilmeleri zor olduklarından kıymetlidir," dedi Eureka.

Bu yanıt Delphine'i gülümsetti. "Çok zaman önce bir deneye başladım: Ele geçirdiklerimin etlerini ve kemiklerini ezip ince bir toz haline getirdim. Isı ve henüz Medusa aşamasındaki Cnidaria'dan -siz deniz anası dersiniz- elde ettiğim jelatin enzimi ekledim. Tıpkı benim o yılan yeleli arkadaşımın sabit bakışları gibi, Medusa enzimi de sıradan bir ceset tozunu dünyanın en dayanıklı ve şirin elementi-

ne dönüştürüyor.” Çark üzerindeki orikalkum bacağı sıvazladı. “Ve ben de bunu, canım ne isterse ona dönüştürüyorum. Atlantis batmadan öncesinden bu yana bu şekilde orikalkum işledim. Eskiden bu cesetleri Atlas’ın deneysel fetihleri sağlardı. Şimdi senin gözyaşların bana üzerinde çalışılacak sonsuz bir malzeme sağladı. Gündoğumuyla birlikte, geriye bir tek yaşayanların ruhlara dönüştürülmesi işi kalmış olacak.”

“Gün doğumunda ne olacak?” diye sordu gelişigüzel Eureka, çılgılık atmak istemesine rağmen.

“Sağ kalanlar Nuh gemileri hazırlıyor. Türkiye’de yaşayan bir topluluk uzun süredir bir tufan bekliyordu. Belki tanırıyordunuz onları? Dünyanın çeşitli yerlerinden yaşayanlar bu gemilere binmek için oraya seyahat ediyorlar. Su haritasından görüyoruz onları. Bu bizim de işimize geliyor, çünkü bütün yaşayan ruhları bir yerde topluyor. Onlar bir kere daha denizlere yayılmadan önce son bir kıyamet sahnelemek zorundayız.”

Eureka, Delphine’le göz göze geldi. O kadar karanlıktılar ki kendi yüzünün o gözlerdeki yansımasını görebiliyordu. “Atlas’ın daha fazla gözyaşı istemesinin nedeni de bu.”

“Evet.” Delphine boşluğu aydınlatarak omzunun üzerinden arkasını işaret etti. Bir ortaçağ mancınığı ile bir roket rampasının karışımı olan bir şey, netleşip görüntüye girdi. “Toplarımın geri kalanı, Atlas’ın cephanesinde ama eski modellerden birini burada sakladım.” Çarkın başından kalktı, topun kapağını açtı ve avuç içi kadar bir kristal küre çıkardı. “Tek bir kristal gülle, senin gözyaşlarınla donandığında, senin dünyanın nükleer bombalarından otuz altı kat daha fazla hasar verir.”

“Ama ben ağlamayacağım,” dedi Eureka.

“Elbette ağlayacaksın.” Delphine özenle kristal küreyi topun içine geri koydu. “Atlas’ın o şimşek yeleği hatasıyla senin huzurun kaçırıldı. Ama bir daha kimse sana zarar vermeyecek, asla.” Eureka’nın saçlarını okşadı. “Her türlü fedakârlıkta bulunmak zorundayız. Gözyaşlarında senin katkın olacak, tabii ki onların dökülmesine neyin sebep olacağına sen karar verebilirsin.”

“Hayır.”

“Seni ağlatacak çok şey olduğu kesin.” Delphine başını yana eğdi. “En büyük aşkını daha yeni kaybetmedin mi? Unutma, senin neler hissettiğini biliyorum. Benim de bir kırık kalbim var.”

Ama Atlantis’i batıran, Delphine’in kırık kalbi ve çocuğunu kaybetmenin acısı olmamış mıydı? Onların Gözyaşı Soyu hikâyeleri, gerçekten de Delphine’in Eureka’dan inanmasını istediği kadar benzer miydi? Delphine’nin de bir Cat’i, bir babası ve onu Eureka’ninkiler kadar pervasızca seven kardeşleri var mıydı? Eureka hiç sanmıyordu.

Ve Ander. O da Leander’e hiç benzemiyordu. Hayatı boyunca yaşamış olduğu o yıkıcı acıyı hiç hak etmemiş bir çocuktu o. Eureka’ya yüreğinden dolayı âşık olmuştu, kaderinden dolayı değil. Onu düşünmek Eureka’yı geriye, New Iberia dışındaki o tozlu yolda onu ilk gördüğü ana götürdü. Ander ona aşkın mümkün olduğunu göstermişti, hem de kalp kıran bir kayıptan sonra bile.

“Onun nerede olduğunu biliyorsun,” dedi Eureka, hiç değilse Ander, ikizler ve Cat kurtarılabilse...

“Geçmişte olabileceklerle kendini üzmemelisin, önemli olan seni kıran şeydir. Aşk bizi kötürüm bırakır, kalp kırıklığı bize bacaklarımızı kazandırır.”

“O halde neden Atlas’la birliktesin?” diye sordu Eureka, kendine engel olamayıp.

“Atlas’la mı?” diye sordu Delphine. “Ne demek istiyorsun?”

“Ondan söz etme şeklin, birbirinize notlar göndermeler.” Eureka sustu. “Senin gözyaşların da benimkiler kadar güçlü ama Atlas senin gözyaşı dökmene neden olacak acıyı sana veremiyor. Çünkü sana âşık, öyle değil mi?”

Delphine kahkahadan iki büklüm oldu. Bir kış rüzgârı gibi soğuk bir sestir bu. “Atlas âşık olamaz. Onun kalbi buna uyumlu değil.”

“O halde neden-”

“Senin sorunun utanç duymak,” dedi Delphine. “Ben bir çocuğa olabileceğimden çok daha fazla kendi kudreti-me âşığı. Sen de kendi karanlığına sarılmalısın.”

Eureka kendini başıyla onu onaylarken buldu. O ve Delphine, farklı yazgılar arzuluyorlardı ama hiç değilse bir anlığına yolları kesişmişti.

Delphine yüzündeki deniz buğusunu sildi. “Benim tam otuz altı Gözyaşı Soyu kızım olduğunu biliyor muydun? Hepsini çok severim -zalim olanları, utangaç olanları, dramatik olanları, sade olanları -ama sen benim gözdeimsin. Karanlık olan. Bizi tekrar birleştirecek olanın sen olduğunu biliyordum.”

Delphine’nin ses tonunda, Diana’nın konuşma biçimini hatırlatan sonsuz bir hayranlık vardı. Bu bazen Eureka’yı Diana’nın sevgisinden sakınmaya iterdi. Bu hiçbir zaman anlayamayacağını düşündüğü türden bir sevgiydi. Belki de Delphine her türlü iyiliği yapacağım söylerken Eureka’ya yalan söylememişti.

“Daha önce söylediğin şey, şu kimin gerçekten öldüğüne karar vermek konusunda...”

Delphine başıyla onayladı. “Arkadaşın Brooks’un kaderi. Atlas bana ondan bahsetti.”

“Onu geri getirebilir misin?”

“Bu seni mutlu eder mi?”

“O zaman bütün insanları geri getirebilirsin.” Eureka makineleri dolduran ruhları işaret etti. “Cesetleri silahlara dönüştürme işine bir son verip onları hayata döndürebilirsin.”

Delphine kaşlarını çatı. “Sanırım yapabilirim.”

“Nasıl?” diye sordu Eureka.

“Gücümün sınırlarını öğrenmek istiyorsan, henüz onu ben de bulabilmiş değilim.” Delphine ellerini çenesinin altında kenetledi. “Ama sanırım sen benim ne *yapacağımı* öğrenmek istiyorsun. Bu ruhlar yüksek bir amaca hizmet ediyor. Sana söz veriyorum gittiklerinde onları özlemeyeceksin. Ama...” Gülümsedi. “Ordumuz birinden vazgeçebilir. Güçlü bir üyesinden bile. Henüz uflanmadığını varsayarsak tabii. Brooks’una bir şartla kavuşacaksın.”

“Söyle.”

“Beni asla terk etmeyeceksin.” Delphine sıkı sıkı sarıldı Eureka’ya. “Sana sarılmak için çok bekledim. Beni asla terk etmeyeceğini söyle.” Sonra da fısıldadı: “Bana anne de.”

“Ne?”

“Sana istediğini verebilirim.”

Eureka havada asılı dalgaya baktı ve onda Diana’yı öldürmüş, Brooks’u çalıp götürmüş olan dalgayı gördü. Bir içgüdü hızla bedeninde dolaştı, neden olduğunu bilmi-

yordu ama eğer Brooks'u geri getirebilirse, bir şekilde her şeyi düzeltebileceğini anladı.

"Anne."

"Evet! Devam et!"

Eureka yutkundu. "Seni asla terk etmeyeceğim."

"Beni o kadar mutlu ettin ki." Geri çekilirken Delphine'nin omuzları sarsılıyordu. Tek bir gözyaşı damlası sol gözünün kenarında parladı. "Bundan sonra olacaklar konusunda Eureka, kimseye tek kelime bile etmemen gerekiyor. Bu bizim sırrımız olarak kalmalı."

Eureka başıyla onayladı.

Eureka bir adım geri attı ve göz kırptı. Gözyaşı damlası gözünden ayrıldı ve düştü.

Kumlara düştüğü anda Eureka onu içinin derinliklerinde hissetti. Toprak yarılp açılırken tek bir nergis çiçeğinin kumlardan bitişini izledi. Çiçek hızla büyüdü, neredeyse bir metre oldu, sürgünler verip daha çok çiçek açtı ve sayısız çiçek oldu, nihayet bitki Eureka'dan daha uzun, daha geniş bir hal aldı.

Çiçek, o anda, yavaş yavaş bir figüre dönüştü. Bir beden. Bir çocuk.

Brooks gözlerini kırıştırdı, kendisini Eureka'nın önünde bulduğu için afallamıştı. Saçları uzun ve karma karışık. Üzerinde diz üstünden kesilmiş blucin, yeşil bir sweatshirt, babasının eski askeri beysbol şapkası vardı - birlikte Cypremort Point'e yelken açtıkları o son gün giydiği kıyafetlerin aynısı. Brooks'un tüyleri diken diken oldu ve Eureka o zaman onun gerçek olduğunu anladı. Brooks ellerine, başını kaldırıp askıdaki mağaraya ve Eureka'nın gözlerinin içine baktı. Kendi yüzüne dokundu.

“Ölülerin rüya görebileceklerini bilmezdim.” Yanlarına gelen Delphine’e baktı. “Maya?”

“Bana ruhsarraflı diye hitap edebilirsin.” Delphine reverans yaptı.

Brooks hafifçe inledi ve Eureka, Delphine’in ona öbür taraftan nasıl görünmüş olduğunu merak etti. Gözleri, Eureka’ya kendisini daha az yalnız hissettiren bir karanlık barındırıyordu.

“Kimin ölüp kimin ölmediğine ben karar veririm,” dedi Delphine. “Ve sen ölmedin.”

Eureka kollarını Brooks’un boynuna attı. Eski Brooks gibi kokuyor, eski Brooks gibi görünüyordu ve Eureka’ya Brooks’tan başka kimsenin yapamayacağı şekilde sarıldı. Daha önce aldanmış olsa da Eureka bunun gerçek olduğunu biliyordu.

“Eureka,” diye fısıldadı Brooks, Eureka’yı iliklerine kadar titreten bir ses tonuyla. “Benim hatamdı. Oraya tırmanamadım ve o egemen oldu. Şimdi de bir çıkış yolu yok.”

“Endişelenme,” diye yine fısıldayarak cevap verdi Eureka, tırmanma derken ne kastettiği konusunda kafası karışmıştı. “Madem artık buradasın. Yapabilirim. Yapmak zorundayım.”

Eureka, Brooks’un omzuna dayalı başının sarsıldığını hissetti. “Her ne olursa olsun...” Brooks geri çekilip Eureka’nın gözlerinin içine baktı. “Seni seviyorum. Bunu sana çok önce söylemiş olmam gerekirdi. Söylediğim tek şeyin bu olması gerekirdi.”

“Ben de seni-”

“Güneş doğar doğmaz onunla oynayabilirsin.” Delphine elini ikisinin arasına bastırdı. “Kırbacı kullanmana bile

izin vereceğim. Ama o zamana kadar yapacak işlerimiz var.”

Eureka, Brooks’un ne bildiği ve bu zamana kadar nerede olduğuna dair daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama Brooks’un etrafında bir şelale, havada asılı bir kafes gibi peyda oluverdi. Eureka artık onu göremiyordu.

“Eureka!”

Delphine çömlek çarkına geri döndü ve Brooks’un çığlıklarını duymuyormuş gibi yaptı.

Eureka ellerini şelaleye bastırdı. Sırılsıklam oldu. Suların içinden Brooks’un omzuna, sonra da yüzüne dokundu. Neden onun da kendisine uzanan kollarına dokunmadığını merak etti. “Benimle kal.”

“Bir yere gitmiyor,” dedi Delphine. “Bana güvenebilirsin. Şimdi de sen, benim sana güvenebileceğimi kanıtlamak zorundasın.”

“Delphine?” Dalga fabrikasının girişinde kızıl saçlı bir taç havada asılı duruyordu. Atlas pek de mutlu görünmüyordu.

SEVGİLİ

“Eureka geldiğinde senin çalışıyor olacağını varsaymış-
tım,” dedi Atlas, içeri girerken. Eureka’nın ayak izlerinin
saçtığı altın sarısı ışık, o yaklaştıkça kızıla dönüyordu.

Delphine çarkından başını kaldırmadı. Yavaş yavaş pe-
dal çevirdi, o tuhaf müziğin her bir notasını uzattı.

“Rahatsız edilmek istemediğini söylemiştin.” Atlas,
Delphine’in siyah saçlarını yana taradı ve bir elini onun
omzuna koydu.

Delphine başını kaldırıp Eureka’ya baktığında, onu ger-
çekten inceledi. “Sen de onun canını yakmayacağını söy-
lemiştin.”

“Bana onun vücudunda tek bir sıyrık göster.” Atlas, Eu-
reka’ya yaklaştı ve bir daire çizerek etrafında dolaştı. Bile-
ğindeki kesikleri, çivili kelepçesinin onu belinden yatağa
bağladığı yerde kanla lekelenen gömleğini fark etmemiş
görünüyordu. Eureka’nın boynundaki soluğu yakıcıydı.

Gözleri örümcekler gibi Eureka'nın teni üzerinde gezindi. "Çok iyi durumda."

Eureka onun boynunu hızla çevirdiğini zihninde canlandırdı, atardamarları patlayıp gözlerindeki ateş sönünceye kadar buruyordu boynunu. Gırtlğından gelen gergin şırıltıdan, ölü bedeninin kumlara düştüğünde çıkardığı gümbürtüye kadar, en canlı detaylarıyla bir cinayeti görüyordu. Ama Atlas'ın imhasından daha fazlası için can atıyordu. Dolum'u da iptal etmek zorundaydı ve henüz bunu nasıl yapacağını bilmiyordu.

"Benim şımşegimi onun üzerinde kullandın," dedi Delphine. "Sıyrıktan çok daha derin yaralar var." Şekillendirdiğı orikalkum diz kapağına odaklandı yeniden. "Göz yaşlarını kendi bildiğı gibi dökmesi gerekirdi."

"Reddetti," dedi Atlas.

Konuşmaları bir gerilim taşıyordu. Bu Eureka'ya annesiyle babasının hazırlık kavgalarını hatırlattı. Diana'nın evi terk ediş anısı geri geldi: Ayak bileklerini gıdıklayan gecelik... Dışarıdaki ve içerideki fırtına... Yanağında sonsuza kadar patlayan o tokat.

"Reddetmeye de devam ediyorum," dedi Eureka.

Delphine, Atlas'ın eline uzandı ve Eureka'nın üzerine saldırmadan onu durdurdu. "Ona zaman tanı."

"Zaman." Gizli bir alay karıştı Atlas'ın ses tonuna, dik bakışlarını dalgadan aşağı indirip gökyüzünün karanlıklarına yöneltti. "İşte bu yoksun olduğumuz bir lüks."

"Onun içinde oluştuklarını hissediyorum," dedi Delphine. "Gün doğumundan önce dökülecekler."

Atlas başıyla selam verdi. "Dersimi aldım. Şu andan itibaren benim yanımda olduğu sürece zarar görmeyecek."

“Şu andan itibaren o artık benimle,” diye düzeltti Delphine.

“Senin yapacak işlerin var,” dedi Atlas. “Bırak ona ben göz kulak olayım bu gece. Onun için bir sürprizim var.”

Brooks şelaleden hapisanesi içinden avaz avaz feryat ediyordu.

“Kim var bugün kafeste?” diye sordu Atlas, başıyla işaret ederek.

Delphine dik bakışlarıyla Eureka’yı kontrol ettikten sonra, “Daha sonra oynamak istediğim bir çocuk,” dedi.

“Onları önce kudurtmayı her zaman sevmişsindir,” dedi Atlas. Eureka onun kışkırdığını mı yoksa eğlendiğini mi kestiremedi.

“Seni mahvedeceğim!” diye haykırdı Brooks, sesi şelalenin gürültüsünde boğuldu.

“Ooo, eğlenceli olacak bu çocuk.” Atlas kahkaha attı.

Eureka’nın dişleri kenetlenmişti. Atlas’ın kahkahası ellerini öldürme arzusuyla doldurmuştu. Seçeneklerini değerlendirdi. Hemen arkadaşını savunmak ve kaybetmek mi yoksa uygun zamanı beklemek mi?

Atlas biraz daha yaklaştı Brooks’a, şelaleden kafesi şöyle bir ölçüp biçti. Sonra da yumruğu kafese gömüldü. Bariyer esnedi, Eureka şelalenin arasından arkadaşının görmiyor olsa da Brooks inleyince, bir ikiz gibi acıyı kendi midesinde hissetti Eureka.

Sonra, bir buz bloğuna inen çekiç gibi, tok bir kırılma sesi geldi. Eureka, Brooks’un karşı koymaya çalıştığını anladı ama yumruğu şelaleyi delip geçemiyordu. Kafesi o şekilde çalışmıyordu.

“Ne gerek vardı şimdi?” diye sordu Delphine, canı sıkılmıştı.

Eureka kollarıyla şelaleyi kuşatmak istedi, Brooks'u sarmalamak. Ama bir tepki gösteremezdi, aksi halde Atlas içeridekinin kim olduğunu tahmin ederdi.

Atlas şimdi Eureka'nın önünde dikiliyordu. Eureka'nın ıslak saçlarına parmağıyla bir düğüm attı. "Sana bir hediye var Eureka. Şimşekle yaşadıkların için bir özür. Delphine'nin izniyle, seni ona götüreceğim."

"Sende isteyebileceğim hiçbir şey yok."

"Belki bir şey değildir. Belki *birisidir*."

"Ne dolaplar çeviriyorsun sen?" Delphine bakışlarını çarktan kaldırdı. Müziğin ritmi hızlandı ve Eureka korkmaya başladı.

Atlas başını iki yana salladı ve bir kolunu Eureka'nın beline dolayarak dalganın çıkışına doğru onu yönlendirdi. "Yüzündeki şaşkınlığı görmek istiyorum."

"Olağanüstü, değil mi?" Atlas, dalga fabrikasından ayrılışlarından bu yana geçtikleri ikinci köprünün ortasında durdu. Köprünün her iki girişinde, ona benzeyen iki devasa heykel birbirine uzun gümüş kılıçlar çekmişti.

Her iki köprü de kemerlerin üzerinde yükseliyor, ilerideki şehrin muhteşem bir manzarasını sunuyorlardı.

"Sana güzel bir hayat verebilirim Eureka," dedi Atlas, "Sen her zaman bataklık bölgesindekinden daha sıradışı bir şeyler istedin, öyle değil mi? Eğer bana yardım edersen, seni el üstünde tutarım burada. Bedel minik, ödül sınırsız."

Atlantis'in ufuk çizgisi üzerinde, dolunay olmaya ramak kalmış bir ay, yapılara biçim veren bir galaksi gibi ışıldayarak, asılı duruyordu. Çatılarından aşağı belli bir eğim-

le inen yüzme havuzları şekilleri nedeniyle hız trenlerini andırıyordu. Şehrin bağlantı yerleri arasından parklar fışkırıyor, dudak uçuklatan bir bitki örtüsü o kadar hızlı büyüyordu ki şehrin yapısı durmaksızın değişiyordu. Banliyö trenleri havada süzülüyordu. Onların ötesinde, tüm çıplaklığıyla Dedikoducadısı Dağları yükseliyordu.

“Yüzlerce başka bedende yaşadım,” dedi Atlas, “yüzlerce başka dünya gördüm. Hiçbiri Atlantis’in yanına bile yaklaşamaz. Bir de hiç batmasak ne olurdu onu düşün...”

Eureka köprünün orikalkum korkuluklarına yaslandı. Bu değerli metalin nasıl yapıldığını artık bildiğinden, orikalkumdan yapılmış her şey çürümüş et kokuyordu ona. “Ama battınız.”

“Antik tarih öyle söylüyor.”

“Alternatif tarih demek istiyorsun herhalde. Çoğu insan sizin var olduğunuza bile inanmıyor.”

Atlas zorlama, acı bir kahkaha attı. “O çoğu insan yok şimdi.”

Aşağıdaki hendeğe bakan Eureka, kendi yansımasında Delphine’in yüzünü gördü. “Onu nasıl affettin?”

“Ne?”

“Delphine o gözyaşlarını dökmemiş olsa, hiçbir zaman batmış olmayacaktınız.”

“Benim hakkımda ya da o konu hakkında bir şey mi söyledi?”

Eureka’nın bir cevap düşünmek için harcadığı süre Atlas’ı sabırsızlandırdı. “Sen gerçekten ona âşık olmalısın, benim tüm demek istediğim bu.”

Atlas’ın gözleri bilgi almak için Eureka’nın gözlerini araştırırken, Eureka onun Delphine’le ilişkisinin aşkla bir

ilgisi olmadığını ve tümüyle korku üzerine kurulu olduğunu anladı. Belki başka kimse göremiyordu bunu ama Delphine krala hükmediyordu.

Hiç konuşmadan köprüden aşağı indiler ve orada toplanmış Atlantisliler tarafından selamlandılar. Titreşen şehir ışıkları Atlantisliler'in makyajlı yüzlerini, seçkin pırılanta ve kıyafetlerini aydınlattı. Atlas nazıkçe el salladı ve kalabalıktan bir alkış koptu.

"Kraliçeniz mi efendim?" diye seslendi bir kadın Atlantisçe. Parlak mavi, yedigen bir şapka yüz ifadesini gölgeliyordu.

Atlas, Eureka'nın elini havaya kaldırdı. "Harikulade, değil mi? Layık olduğum gibi." Yüzündeki sahte tebessüm derinleşti, sanki Eureka'yı halkının gözleriyle görüyormuş gibiydi. "Bir fırça kullanabilirdi elbette. Bu kıyafetlerin de yakılıp bir daha sözünün edilmemesi gerekir. Hem bizim şehrimizden daha iyi nerede alışveriş yapılabilir ki?"

Kalabalık alkışlarken, Atlas elinde siyah bir kutu tutan adamı işaret etti.

"İşte orada! Kraliyet holografına gülümse!" Atlas bir elini Eureka'nın beline doladı ve onu yanına çekti. Eureka onun hızlı nefes alış verişini hissedebiliyordu. "Benim yerimde ölen arkadaşının olduğunu düşün ve gülümse."

Eureka tebessüm eder etmez kalabalığın sevinç çılgınlıkları daha da gürültülü bir hal aldı. Kulakları sağır eden bir alkış tufanı koptu ama yüz ifadeleri bomboştı. Eureka onlardan tiksindi. Dolum'dan haberleri yok muydu? Hepsinin birer hayalete dönüşmesini istedi. Ya budala ya da kralları gibi bencillerdi.

Atlas'la birlikte bir ayakkabı tamircisi, bir market, bir

hologram mağazasının önünden geçerlerken, kalabalık etraflarını sardı. Tüm bu mağazaların önünde Atlas'ın balmumundan yapılmış heykelleri mağazalardaki ürünlerin reklamını yapıyordu.

"Ayakkabılarımın *pençesini* Belinda's'ta yaptırdım," dedi Atlas'ın önceden kaydedilmiş sesi, ayakkabı tamircisinin önündeki bir hoparlörden.

"Hiçbir şey beni Atlantis ateşmeyvesi kadar heyecanlandırmıyor," diye ilan ediyordu Atlas'ın sesi, altın sarısı renkte üçgen biçimli bir meyveyi ısırmak üzere olan kendi heykeli üzerindeki bir hoparlörden. "Yumuşak. Keskin. Bu akşam eve biraz götürün."

Atlas, Eureka'yı ihtişamlı ve pırıl pırıl binalarla çevrili üçgen şeklinde merkezi olan bir meydana götürdü. Marvinin envai tonundan bayraklar yüzlerce çatı saçağından sarkıyor, rüzgârda dalgalanıyordu.

"Beni çok severler," dedi Atlas, Eureka'ya. Yüzüyor gibi görünen bir sahnenin üzerine çıktılar. Yarım düzine Şeytan çeperlere dizilmişti.

"Sevmezlerse cezası ne?" diye sordu Eureka.

"Delphine halkla asla bu şekilde bir bağlantı kurmaz." Atlas, Eureka'ya kısa bir bakış attıktan sonra ekledi: "Olağanüstü güçleri var, kimse buna itiraz etmiyor ama ben olmasam o sadece bir dalganın içindeki cadı."

Eureka, Atlas'ın onun hatırı ya da kendisi için yalan söylüyor olup olmadığını merak etti. Delphine burada değildi, çünkü olması gerekmiyordu. Bu işleri kendi adına Atlas'a yaptırıyordu. Kral bir hayaletti, Delphine'in diğer eserleri gibi bir kukla.

Sahnenin ortasında durdular ve aşağıdaki yüzlerce At-

lantisli'ye baktılar. Bu insanlar onu sevmiyordu. Hiçbiri. Belki de bunun nedeni Atlas'ın da onları sevmemesiydi. Eureka onun hayatı boyunca bir kez sevip sevmediğini merak etti. Delphine onun kalbinin buna uyumlu olmadığını söylemişti. Bütün bunlar önemliydi ama Eureka bunun nasıl olabildiğinden emin değildi.

Kraliyet holografı, kollarıyla Eureka'nın kıvrımlarını izleyerek cihazını onun vücudunun önündeki boşluktan geçirdi. Sonra cihazdan kocaman bir gümüş duman bulutu yükseldi. Eureka'nın dev bir hologramı seyircilerin ortasında pat diye beliriverdi, insanlar onun benzerini alkışladı ve reverans yaptı.

"Size Gözyaşı Soyu kızını takdim ediyorum!" dedi Atlas görünmeyen bir mikrofonu. "Eureka sizin dünyanızı diriltmek için yüreğini feda etti. Çok yakında gözyaşlarıyla size daha da iyi bir gelecek sağlayacak. Yarın, binlerce yıldır size zulmeden sözüm ona Uyanık Dünya hezimete uğrayacak. Tahta biz çıkmış olacağız. Geriye tek soru kalıyor." Eureka'ya döndü ve zarif bir biçimde elini öptü. "Siz egemenliğin o güzel kokusunu tadabileceğiniz diye yüreğini veren bu kızın hakkını nasıl ödeyeceğiz? Eureka, hazinem, bu armağan kolay elde edilmedi; bu nedenle umarım sen de onun kıymetini bilirsin."

Gökyüzüne doğru baktı. Kalabalığın gözleri de onu takip etti. Eureka mümkün olduğunca uzak kalmaya çalıştı ama merakı ona ihanet etti ve çenesi gecenin karanlık göğüne doğru döndü. Kocaman, yeşil ve şekilsiz bir şey ona doğru alçalıyordu. Başının altı-yedi metre üzerine kadar indiğinde Eureka bunun yeşil Habeş muhabbet kuşlarından oluşan bir sürü olduğunu gördü. Binlerceydiler, dev bir kuş kafesini andıran bir şeyi sahneye doğru taşıyorlardı.

Kuşların ötesini göremiyor olmasına rağmen, kafesin içinde Ander'in olduğuna dair beklenmedik bir önsezi sınıksı Eureka'yı kavradı. Şimşek yeleğinin onu sarmış olduğunu gözünde canlandırdı. Eureka'nın kalbi, ilk öpüşükleri zamanki gibi, küt küt atmaya başladı.

Kafes bir gümbürtüyle sahneye indi. Atlas üç kez ellerini çırpı. Kuşlar geceye dağıldı. Kafesin içinde-
Filiz dikiliyordu.

"Evet?" Atlas sordu Eureka'ya, onun muazzam minnettarlığını kabul ediyormuş gibi kocaman açılmıştı kolları. "Şeytanlar'ım onu bu sabah kalenin iç hendek boylarında yakaladı. İzinsiz girenlere eziyet etmenin her türlü yolunu biliriz ama ben, 'Hayır,' dedim, 'hayır, o Eureka'nın bir dostu olmalı.'" Kalabalığa döndü ve haykırdı: "Eureka'nın her dostu, benim de dostumdur."

Filiz ellerini daracık siyah pantolonunun ceplerine tı-kıştırmıştı. Yanağı fena halde çürümüştü. Tişörtü yırtılmıştı. Boynu büküktü, kızıl saçları günlerdir yıkanmamıştı. Gözleri yavaş yavaş yerden kalktı. Söyledikleri Eureka'ya ulaşmadı.

"Seni anlamakta güçlük çekiyorum tatlım." Atlas seyirciler adına güldü. "Sözde Uyanık Dünya'da minnettarlık denen şeye benzemiyor mu bu? İşte burada, seninle sevdiğin kişi arasında güzel bir buluşma sahneledim. Onca yolu senin peşinden gelmiş, sana gerçekten bağlı. Saç rengi konusunda da hayal edilebilecek en ince zevke sahip." Kalabalığın kahkahasının yükselmesi sonra da dinmesi için bekledi. "Ve sen daha başını kaldırıp bakmadın ona. Yoksa Delphine seni daha şimdiden biraz fazla mı sertleştirdi?"

Eureka kafese doğru ilerledi. "Nasıl geldin buraya?"

Filiz Atlantis'teyse, Eureka'nın sevdikleri de burada olabilirdi. Kimse Eureka'yı buraya kadar izleyecek derecede umursamazdı belki ama... Atlas onları da mı hapsetmişti yoksa?

"Konuş kızım," dedi Atlas. "Hepimiz bilmek istiyoruz."

Filiz yutkundu, siyah kolyesini düzeltti. "Büyükanmem, dedikoducadılarının yaşadığı Atlantis dağları hakkında masallar anlatırdı." O da Atlantis dilinde konuşuyordu. "Onun büyükannesi de kendi büyükannesinin ona anlattığına göre dermiş ki..." Ara verdi, yutkundu, gözlerini Eureka'nın gözlerine dikti. "Her kim bu dağları ziyaret ederse, hayatının en büyük sorusunun yanıtını bulur."

"Dedikoducadıları Dağları mı?" Atlas dudak büktü. "Bin yılı aşkın süredir kafa karıştıran budalaca söylentiler bunlar! O dağlar günahkârlar ve istenmeyenler içindir. Sen unut o cahil büyüklerinin bilgeliğini. Medeniyete izinsiz girmeyi başaracak kadar talihlisin."

"Bunu şimdi görebiliyorum," Filiz hafifçe başını salladı ve dağlara doğru baktı.

"Açın kafesi," dedi Eureka.

"Gözyaşların açar o kafesin kilidini."

Eureka, Filiz'i kurtarmak için asla ağlamazdı. Filiz bunu biliyordu. Atlas bilmiyor muydu?

Eureka bir kez daha Delphine'nin Atlas'ın yüreğinin aşka göre tasarlanmadığı hakkındaki sözlerini hatırladı. Aslında Atlas bunu tümüyle yanlış anlamış gibi görünüyordu. Başkalarının bu kadar net gördüğü bir şeyi göremiyordu. Atlas, aşkın kullarının sahte tapınmaları olduğunu sanıyordu.

Eureka onu dikkatle incelerken ani bir farkındalık par-

laması Atlas'ın yüzünden geçti. Sahnenin kenarındaki taşıyıcısından bir meşaleyi çekip aldı. Meşale alevlerinin tabanında dedikoducularının ametisti parlıyordu. Atlas meşaleyi kafesin içine daldırdı. Filiz alevlerin tenini bulmasıyla çılgılık attı.

Atlas meşaleyi geri çekti ve Eureka'ya baktı. "Bir daha?"

"Ah, büyüklerimin bahsettiği o dağlarda olmayı ne kadar isterdim," dedi Filiz, kollarındaki yanıkları ovalarken ve sert sert Eureka'ya baktı.

Filiz'e güvenebilir miydi Eureka? İkisi kanlı bir tarihi paylaşıyorlardı. Bir oyun muydu bu?

"Yanmak istiyorsan o dağlardan bahsetmeye lütfen devam et." Atlas meşaleyi kaldırdı, Filiz'e bir kez daha vurmaya hazırlandı. Eureka aralarına girdi.

Atlas'ın eline vurup meşaleyi düşürdü ve itti onu. Atlas sahne boyunca sendeledi. Doğrulduktan sonra hızla seyircilere bir bakış attı ve zorla güldü. "Çok enerjik!"

Kalabalıktan gelen kahkahaların da desteğiyle sırtı Atlas ve meşaleyi yerden aldı. Bu sefer tam o yaklaşırken, Filiz parmaklarını şaklattı ve Atlas'ın elindekinden iki kat daha büyük bir ateşi elinde tutuşturdu.

"Kundakçılığı araştırılmadı mı bunun?" diye kükredi Atlas, Şeytanlar'ına.

Daha Şeytanlar cevap verme fırsatı bulamadan Filiz ateş topunu Atlas'a fırlattı. Eureka, Atlas'ı saçlarından yakaladı ve başını öne eğdi. Alevler onu yalayıp geçse bile Filiz öldü.

Ateş topu kalabalığın içine doğru uçuştu ve bir adamın mavi kürklü ceketine düştü. Atlas kafesin parmaklıklarından içeri uzandı ve Filiz'i boynundan yakaladı.

“Yapacağım!” diye bağırdı Eureka. “Ona zarar verme. Ağlayacağım.”

“Eureka,” diye ikaz etti Filiz.

Bir onay kükremesi kalabalığın arasından yükseldi. Atlas bir an onları izledi, sonra Filiz’i bıraktı. Doğruldu, gü-lümsedi, başıyla arkasına işaret etti. İki Şeytan Eureka’ya yaklaştı. Birisi gümüş bir gözyaşı şişesi verdi ona. Eureka’nın aklına Delphine’in acısıyla öldürülmüş olan Aida geldi.

“Burada değil,” dedi Eureka, gözyaşı şişesini alırken Atlas’a.

“Ama tatlım, buraya bu gösteri için geldiler,” dedi Atlas.

“Ben bir oyuncu değilim. Hissettiklerim gerçek.”

“Tabii ki.” Atlas uğradığı düş kırıklığını gizledi. “Ona istediği her türlü konforu sağlayın,” diye açıkladı kalabalığın önünde, sonra sesini alçaltıp Şeytanlar’a döndü. “Nasıl yapacağınız umurumda bile değil. Gündoğumuna kadar doldurun o şişeyi.”

KIZIL ÖPÜCÜK

Eureka' o dağlara ulaşmak zorundaydı.

Filiz bunun ipucunu vermişti ona: Yanıtlar onu dedikoducadılarının sığınağında bekliyordu. En azından Eureka onun bir ipucu olduğunu *düşünüyordu*. Belki de Filiz yalan söylüyordu. Belki de Eureka tamamen yanlış anlamıştı.

Önemi yoktu. Dağlara erişmek kafasındaki tek plandı.

Bir kere oraya ulaşırsa, çok sevdiği ve arkasında bıraktığı dört insanla karşılaşabilirdi. Çok ciddi bir enerji gerektiriyordu bu. Ama Eureka kalbini kapatmakta ustaydı artık. İhtiyacı olanı cadılardan alır, sonra yoluna devam ederdi.

Önce onu mercan tünelden geçirmekte olan Şeytanlar'dan kurtulması gerekecekti. Orikalkum coplar ve kan kırmızı kıyafetlerinin arkasına dikili kınlara doldurulmuş arbalet oklarıyla donanmış altı Şeytan. Bu kızlar göründüklerinden güçlüydü. Belirgin pazuları, kollarından dışarı fırlamış damarları vardı. Onu Atlas'a geri götürmeleri Eureka için şimşek yelek anlamına gelirdi.

“Ayak sürüyor,” diye söylendi bir tanesi. “Bizi yavaşlatmaya çalışıyor.”

“Acele et.” Bir diğer kız Eureka’yı boynundan sıkıca tutup silkeledi.

Kızıl mercan Eureka’nın beyninin ortasına battı. Üzerine gelen duvarı görememişti.

Şeytanlar’dan birinden bir öğürtü sesi geldi ve Eureka eline bulaşan kanı silen kızı izledi. Belli belirsiz bir biçimde, o kanın kendisine ait olduğunu anladı.

Eureka vücudunun üst kısmını aniden kıza doğru savurdu ve kız antrenmanlı bir blokla karşılık verdi buna. Anlaşılan bu kızlar dövüş sporlarında eğitimliydi.

Yere düşen Eureka kan tükürdü. Kızın ayakları düştüğü yerden birkaç santim uzaktaydı.

İki Şeytan, Eureka’yı kollarından tutup kaldırdı. Tünelin içinden geçirdiler onu, dağlardan daha da uzağa götürdüler. Eureka onların dövüş konusunda ne kadar tecrübeli olabileceğini merak etti. Kimsenin yaşanmadığı ya da ölmediği bir diyarda, binlerce yıldır okyanusun altında hareketsiz durumdaydılar. Bu kızlar kaybetme konusunda ne biliyor olabilirlerdi? Eureka bunu onlara öğretmek istedi.

Aklına Aida’nın yanaklarına değen Delphine’nin dudakları geldi. Astral ışıktaki acıyı arayan acı. Acı güçtür. Delphine böyle söylemişti.

“Dinlenmem lazım biraz,” dedi Eureka.

“Cevap vermeyin,” dedi esmer Şeytan.

“Su.” Eureka kızın belindeki kırmızı deri mataraya uzandı. “Lütfen.”

“Atlas bizi oyuna getireceğini söylemişti.”

“Susuz kalmış biri ağlayamaz,” dedi Eureka. “Eğer işinizden atılmak istemiyorsanız, bana içecek bir şey verin.”

Kızların sinirlerini bozmuştu. Esmer kız yavaş yavaş mataranın kapağını açarken, Eureka bir diğerine, mavi çerçeveli gözlükleri olan ince, sarışın olana doğru eğildi.

Eureka ne yaptığını bilmiyordu. Delphine'i ve onun kırık kalbini düşündü. Diana'yı ve onun bedenini kıran dalgayı düşündü. O olayı izleyen her gün akıp giden kendi ızdırabım düşündü. Sarışın kızı yanağından öptü.

Zzzzz.

Eureka'nın bedeni keskin bir acıyla dolarken zihnini bir görüntü doldurdu. Sarışın kızın daha genç bir versiyonu, kendisinden daha yaşlı, kahkahalar atan bir Kızıl Şeytan tarafından bir evin eşliğinden dışarı sürükleniyordu. Daha ailesine hoşça kal bile diyemeden, gümüş bir vagonun arkasına fırlatılıp atıldı kız. Eureka çarpılarak kapatılan kapının sesini duydu, karanlığı gördü, hıçkırıkları hissetti.

Tünele geri döndüğünde sarışın kız çığlık atıyordu, Eureka da çığlık attı ve bu sadece bir saniye sürdü ama Eureka'nın görüşü netleştğinde Şeytan'ı yerde gördü, şiddetle kıvranıyordu ve ölüyordu.

Eureka'nın acısı öfke gibi yavaş yavaş yatıştı. Bir an Aida'yı öldürürken bu acıya sessizce göğüs geren Delphine'e hayranlık duydu. Eureka sersemlemiş bir haldeydi ve kusmak istiyordu.

Matara yere düştü. Esmer Şeytan'ın bakışları yerde kıvranan arkadaşıyla Eureka arasında gidip geliyordu. Bir adım geriledi.

"Sıra sende," dedi Eureka.

Duraksadı, ikinci muhafızı öldürecek acının yol açabileceklerinden endişelendi.

Şrakk.

Orikalkum cop omuzlarının arasına inince Eureka'nın gözlerinin önünde şimşekler çaktı. Eureka hızla geriye döndü, dudakları saldırganının yanağına yöneldi. Bir başka Şeytan'ı kenara itmeye çalıştığı anda dondu.

Yine aynı şey oluyordu. Elleri zar zor dokundu kıza, sadece Şeytan'ı yolundan çekmeye çalışıyordu ama acı ve o anda da bir başka görüntü geldi. Bir ateş duvarı. Öte tarafında çığlıklar atan bir bebek. O anda Eureka, Kızıl Şeytan'ın genç bir kızkenki zihnindeydi. Bebek olan kız kardeşini kurtarmaktan vazgeçtiği, dönüp uzaklaştığı ve alevlerden kaçıp geceye daldığı anda.

Ellerindeki kız yere düştü, Eureka'nın elleri bir diğer kızı aramaya başladı. Öpücüğü de gerek kalmamıştı artık. Bu kadar öfkeli olduğunda, teninin her bir yanı öldürücü olabiliyordu. Kendisi bizzat bir şimşek yeleğiydi artık.

Cop omurgasına vurdu. Uludu ve ardında bulduğu vücudu sımsıkı yakaladı. Yeni acı. Yeni görüntüler. Bir çocuk ve kız tutkuyla öpüşüyorlar, çılgıncasına, nefes nefese. Eureka ikisini de tanııyordu ama sımsıkı yapışmış olduğu kızda bir ihanet ve kalp kırıklığının acısını hissetti. Copun yere çarptığını işitti, hemen ardından kızın cansız bedeninin ellerinden kaydığını hissetti.

Elleri bir kez daha havayı dövdü, bu kez iki Şeytan'ı aynı anda tuttu. Görüntü onları görebileceği kadar netleşmiş değildi ama Eureka onların acıdan kıvrandıklarını ve çok daha keskin biçimde, en derin ızdıraplarının çılgınca birbiriyle iç içe geçtiğini hissedebiliyordu.

Şişko. Ruhsuz. Değersiz. Bir annenin sesi kızlardan birinin yüreğini damgalıyordu.

Ve o anda başka bir anne buz gibi bir odada cansız uza-

niyordu. Çarşafın her yanı kan içindeydi. Kadının yanında hiçkırın Kızıl Şeytan'ı gördü.

Eureka daha fazla beden, daha fazla acı için uzandı. Dipsiz bir ızdırıp açlığı içinde büyüyordu. Görüşü netleşti. Mercan tünelde bir başına, havaya tutunmaya çalışıyordu. Ayaklarının etrafına kızıl kıyafetler yayılmıştı. Hepsini birden bu kadar çabuk mu öldürmüştü? Bir, iki, üç, dört, beş-

“Kıpırdama,” diye seslendi arkasından bir ses.

Eureka dönü ve keskin ağızlı bir şey midesine vurdu.

Islaklık. Midesini sıkı sıkı kavrayan parmaklarında ateş toplandı. Her şey kızıl oldu. Bir orikalkum ok etine saplanmıştı. Yüzünü buruşturup hızla çekerek çıkardı onu. Açık yarasından yeşil buharlar döne döne çıktı. Parlayan ok artemis uçluydu.

Son kalan Şeytan, arbaletini omzuna dayamış, beş-altı metre uzakta dikiliyordu. Eureka ona doğru sendelerken, bir ok daha takıp titreye titreye nişan aldı ve fırlattı. Yeşil bir parlama tünel boyunca çiçek gibi açıldı.

Eureka başını eğdi. Ya da belki öyle hissetti. Dizlerinin üzerindeydi. Soluk almak imkânsızdı, bir bıçak iç organlarını dilimliyordu. Orikalkum copun yerde durduğunu gördü ve aklına onun yapımında kullanılan organlar, kan ve kemikler geldi. Dolum'da kapana kısılmış o ruhları düşündü. Adrenalin koşturdu içinde. Dizlerinin üzerinde emekledi ve bir eliyle Şeytan'ın ayak bileğini yakaladı.

Eureka'nın ızdırabının özü kızın içine ve kızın acısı da ona akarken ok yarasının acısı üçe katlandı. Bu kez görün-tüde, kızın ailesinden benekli bir at çalan dedikoducadıları vardı.

Eureka yavaş yavaş kalktı. Artemis zihnini bulandırmıştı. Tünel boyunca ilerleyip şatodan, suçluluk hissinden uzaklaşırken ayakta kalmasına zar zor yetecek kadar hafif nefesler alıyordu.

Acısı dışında hiçbir şey gerçek değildi. Mercan tünelden kumsala çıktığında buna inanmadı. Gömleğinin düğmelerini açan parmaklarını, yarasından akan kanı durdurmak için gömleği göğsüne saran ellerini izledi.

Ay, annesinin yüzünü andırıyordu. Okyanusun sesi, mutfakta yemek pişiren babasını hatırlattı. Ama babası yemek pişirirken asla şarkı söylemezdi. O zaman Eureka'nın duyduğu neydi? Çok tanıdıktı.

Delphine'nin dalga fabrikasından gelen melodi kulaklarında gümbürdedi. Öteki annesi. Katil olan.

Brooks oradaydı. Ona gitmek istedi. Hayır. Kumlara tükürdü, kendisinden tiksinimişti. Dedikoducadılarının mor dağlarına döndü. Brooks'un serbest kalmasının tek yolu kazanmaktı.

Onu daha önce bir kez iyileştiren cadı merhemi aklına geldi. Bir adım, bir adım daha attı. Yamaç yukarı, kayaların üzerinde yolculuk edecekti. Arkada kan izi bırakırken, ay bulutlar örttü. Acının med ceziri yüksekti.

En sonunda, Eureka ateşi gördü. Üç dedikoducadısı daire halinde oturmuş, alevlerin üzerinde şişlerini çeviriyorlardı. Eureka kızarmış et kokusunu aldı. Cadıların mor elbiseler giyiyor olduklarını düşündü. Arıların uğultusunu işittiğini düşündü. Sendeledi ve kendini dev bir kayanın üzerinde buldu. "Ben şeyi arıyorum-"

“Görmedik,” dedi bir cadı. Diğerleri güldüler.

“Esme,” dedi Eureka, nefesi kesilmişti. “Esme nerede, biliyor musunuz?”

Cadılar bön bön baktı ona. “Sen bizden biri değilsin. Ne cüretle isimlerimizin dedikodusunu yayıyorsun?”

Eureka kendini bıraktı, kayadan aşağı kayıp yere düştü. Karnının üzerinde ateşe doğru süründü. Sıcaklık yatıştırdı, toprağın basıncı da iyi geldi kaburgalarına. Ağzı toz toprakla doldu. Onları tükürüp atacak gücü yoktu. “Kim olduğumu biliyorsunuz. Neden burada olduğumu da. Benim sayemde yurdunuza kavuştunuz. Ailem ve arkadaşlarım nerede?”

“Onları terk etmiştin, hatırladın mı?”

Eureka gözlerini kapadı. Parmakları farkında olmadan toprakla oynadı, bütün her şeyi durduracak bir düğme aradı.

NOSTALJİ

Parmaklar Eureka'nın dudaklarını araladı ve ılık bir sıvı ağzına doldu. Bir kez refleksle yutkundu, sonra karamelli çikolata çorbasının yatıştırıcı tadını aldı ve yuttu.

Yavaş yavaş açtı gözlerini. Ander üzerine eğilmişti, okyanus gibi kokuyordu. Sallanıyorlardı, bir an için bir gemide olup olmadıklarını merak etti Eureka. Ander'in sıcacık eli alnındaydı.

"Ölülerin rüya görebildiklerini sanmazdım." Uzaklardan gelen kendi sesini duydu, bu aklına dalga fabrikasında şelalede hapsolmuş Brooks'u getirdi. Ona gitmek için can atıyordu. Ama Ander için de yanıp tutuşmuştu. Bu kendini aciz hissettirdi, sanki çok fazla şeye muhtaç gibiydi.

Ander'in gözleri Eureka'nın anlayamadığı bir sevecenlikle parladı. Ander'in aşkı, Eureka'nın bir zamanlar bildiği bir dildi ama şimdi ona yabancıydı, tıpkı Eureka'nın anlamadığı istasyondaki bir işaret levhası gibi.

“Uyandı mı?” William’ın ayak sesleri yanına geldiğini bildiriyordu.

Eureka kalkıp oturdu. Uçsuz bucaksız mor bir mağara-
da havaya asılı gece kelebeği kanadından bir çardağın içi-
neydi. Kardeşi kollarını onun boynuna doladı. Bir saniye
sonra Claire de oradaydı. İkizlerin kendisine sarılmasına
izin verdi ve Eureka da onlara sarıldığını biliyordu ama hiç
sarılıyormuş gibi hissetmiyordu.

“Uyanacak demiştin size,” dedi William.

“Biz artık cadıyız!” dedi Claire.

“Çok kan kaybettin,” dedi Ander. “Esme seni dağda bu-
lup buraya getirdi. Merhemi yaranı kapattı.”

Yarı saydam bir ametist losyon Eureka’nın belden yu-
karısını tümüyle kaplamıştı. Altında kalan yara ise ürkü-
tücüydü.

“Saat kaç?” diye sordu Eureka.

“Geç,” dedi Ander.

“On iki kaburganı kırmış.” Esme, Ander’in arkasında
belirdi. “Yara bere içindesin ama dövüşebilirsin.”

“Acı, güçtür,” dedi Eureka. İkizler şaşkın gözlerle ona
baktı.

İçinde uyandığı mağara, cadıların Türk dağlarındaki
sığınağının daha büyük bir versiyonuydu. Ametist ateşin
alevleriyle aydınlanan duvarlar parıltıdan menekşe ren-
giydi. Mobilyalar pahalı bir butik otelden yürütülmüş gibi
görünüyordu. Cadılar tavana asılı mor salıncaklarda sallan-
ıyor ve ateşin etrafında dans ederek uzun kıvrımlı pipolarını
içiyorlardı.

“Cat nerede?” diye sordu Eureka.

Ander bir kepçe daha çikolata çorbası koydu Eureka’ya.
“Cat arkada kaldı.”

“Ne?”

“Celanlılar tufandan sağ salım çıkanlar için Nuh gemileri inşa ediyor. Cat de kalıp yardım etmek istedi. Kendi yetisini ve dedikoducadılarının kazandırdığı hünerini kullanarak onlar ayrılmadan önce uçup yiyecek depolayabileceğini düşünüyor. Uyanık Dünya’nın son umudu bu.”

“Çok naif,” diye mırıldandı Eureka. Cat’i Türkiye’de hayal etti; başına üşüşmüş anılarla gemilere binen insanlara kirazlar ve fındıklar dağıtıyordu. Arkadaşının dünyanın sonunda da açık saçık espriler patlatacağını umdu Eureka.

“Ne?” Ander daha da eğildi Eureka’nın üzerine.

“Geri kalanlarınız buraya nasıl ulaştı?”

“Ovid’i kullandık.” Ander izah etmesi gerektiğine şaşır-mış gibiydi. “Tam da bizden yapmamız beklendiği gibi.”

Eureka acınası bir halde yan döndü. “Ama neden?”

“Sana yardım etmek için.” Ander elini tuttu Eureka’nın. “Sen ayrıldıktan sonra olup bitenlerle canını sıkma şimdi. İşte yeniden birlikteyiz, önemli olan bu. Brooks’tan uzak-tasın artık.”

“Atlas’tan,” dedi yüzünü karartarak. “Hatırladın mı? Arada fark var!”

“Hata yaptığın için beni bir kenara itmen gerekmezdi.”

“Biliyorum.” Eureka inledi ve tilki kürkünden örtüyü üzerinden geriye attı. “Seni bir kenara atmamın bir yığın nedeni var.”

“Eureka!”

“Baba?” Eureka hızla sesin geldiği yöne döndü ve Ovid’i gördü. Alçak bir şezlonga uzanmış, etrafı üç cadıyla çevrilmişti. Eureka hissettiği hayal kırıklığına şaşırdı. O tür duygularla işinin bittiğini sanıyordu. Ovid, bir anlığına

babasının yüzüne büründü, sonra Filiz'in büyükannesinin yüz ifadesine geldi sıra.

"Solon'la konuşmam gerekiyor," dedi Eureka.

Ander, Eureka'nın çardaktan çıkmasına yardım etti. Onun yardımı sinir bozucuydu ve Eureka'nın buna ihtiyacı vardı. Topallayarak robota doğru giderken cadılar ona kıs kıs güldü.

Robot ürkütücü biçimde çarpıldı. Eureka yine babasını gördü, ardından Seyma'nın yüz ifadesi netleşti ve dağıldı. Sonra Albion'un, Tohumtaşyanlar'ın liderinin ters bakışları geldi.

"Her şeyi mahvettin!" diye bağırdı Albion, yüzü eriyip kuzeni Chora'ya dönüşürken. Eureka, robottan sadece istediğini alabilmek için elinde Delphine'in denizanası uçlu kırıbağı olsun istedi.

"Solon," dedi Eureka, makinenin omuzlarını ellerinin içine alarak. "Sana ihtiyacım var. Bu ruhlardan daha güçlü olduğunu söylemiştin."

Hiçbir yüzün üstünlük kazanamadığı bir mücadelenin, bir belirsizlik anının ardından, kayıp Tohumtaşyan'ın gözleri, burnu ve dudakları Ovid'in gümüş renkli yüz plakasında katılaştı. "Kaçak geri dönmüş. İyi ağırlayın." Surattını astı. "Atlas, Filiz'i yakaladı mı?"

"Evet."

"Bana biraz iyi haber ver." Robot gümüş ellerini çırpıttı. "Dışarıdan neler öğrendik?"

"Atlas, Filiz'in canını yakarak ağlamam için bana şantaj yapmaya kalktı."

Robot gözlerini kıstı. "Ya?"

"Onu umursadığımı sandı," dedi Eureka. "Atlas aşkın ve sadakatin ne olduğunu bilmiyor."

“Tipik erkek yani?”

Solon onu sınıyordu.

“Bir keresinde bana kendimi bırakıp mutluluğu hissetsem ne olacağını sormuştun,” dedi Eureka. “Şimdi biliyorum. Delphine’in duyguları benimkilerle aynı kudrete sahip. Onun mutluluktan ağladığını gördüm ve gözyaşları Brooks’u hayata geri döndürdü.”

“Nerede Brooks?” diye sordu Claire.

“Bu olamaz,” dedi Ander.

Ovid gözlerini kapadı. Solon’un sesi, “O söylentinin gerçek olup olmadığını hiç öğrenemedim,” dedi. “Gözyaşı Soyu mutluluğu o kadar nadirdir ki. Meraktan başka o karanlık yüreği ne aydınlatabilir ki?”

Eureka’nın yanakları kızardı. “Ona ‘anne’ dedim.”

“Bu kadar basit.” Ovid çenesini ovaladı. “Sevgi beni şaşırtmaya devam edecek. Evet, bu durumda bütün yapman gereken...”

“Biliyorum, öldürdüğüm milyarlarca insanı tek tek diriltmek için bir mutluluk gözyaşı dökmek,” dedi Eureka kasvetle. “Ve gün doğumuna kadar.”

“Hareketli bir gece olacağı benziyor, senin gibi bir parti manyağı için bile.” Robot gözlerini kısıp Eureka’ya baktı. “Biliyor musun, şu ana kadar gözlerinin ne kadar manasız olduğunu hiç hesaba katmamıştım.”

“Teşekkürler.”

“Gözyaşları seninki gibi olan bir kız için, gözlerin gerçekten çok sıkıcı. İnan merak ediyor, o gözyaşlarını döken gözlerin seninkiler olması gerçekten şart mıydı?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Önemli bir şeyi, ancak şimdi fark edebildiğim bir şeyi,

o acınası ölümlü bedenimden kurtarıldığımı söylüyorum. Bu beden önemsiz.” Eureka’nın yaralı göğsüne hafifçe vurdu. “Yerinde olsam, onu terk ederdim.”

“Peki bir başkasını nereden bulmasını tavsiye edersin acaba?” diye sordu Ander.

Robot şezlongunda geriye yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı. Ayaklarını üst üste getirip Eureka’nın kucığına koydu. “Atlas’ın onu en fazla hissedeceği yerde.”

“Sana söyledim ya, Atlas’ın hissetme yetisinin olduğunu sanmıyorum.” Eureka konuşmasına ara verip biraz önce söylediği şeyi düşündü. Bir zamanlar onu Diana’ya ve hayatında hissettiği en birincil sevgiye bağlayan boynuna dokundu. Çıplaktı şimdi. “İşte bu.”

“Ne?” dedi Ander.

“Delphine bana Atlas’ın kalbinin aşkla uyumlu olmadığını söyledi,” dedi Eureka.

“Sevdiğin biri sana karşılık vermediğinde söyleyeceğin bir şeye benziyor bu,” dedi Ander.

“Abartısız konuşuyordu,” dedi Eureka. “Atlas’ın kalbi uyumsuz.”

“Atlas da Ovid gibi bir robot mu?” diye sordu William.

“Sanmıyorum,” dedi Eureka, “ama kalbi Delphine’in deneylerinden biri. Aşkı onun idrakından çıkarmak için bir şeyler yaptı bence. Eğer ben, Brooks’u ele geçirdiği şekilde, seni ele geçirmeye çalıştığı şekilde...” Ander’e baktı. “Atlas’ı ele geçirebilsem, ona mutluluğu hissettirebilsem ve aşktan ağlatabilsem, bu onu yok ederdi.”

Ander büyük bir dikkatle inceliyordu onu. “Sen eskiden kendini affettirmeyi, dünyayı düzeltmeyi istiyordun. Şimdi Atlas’ı öldürmekten başka bir şeyi umursamaz mı

oldun? Onun içine girmenin ne demek olduğu konusun-
da bir fikrin var mı?”

“İkisi aynı şey,” dedi Solon. “Eğer Atlas’ı mutluluktan
ağlatmayı başarırsa Eureka, gözyaşları müthiş olabilir.”

“Dolum’u tersine çevirecek kadar kudretli,” dedi Esme,
sakin bir sesle.

“Peki ya o?” Eureka mırıldandı. Eğer Delphine, Atlas’ın
gölgesindeki karanlıksa, gerçek düşman oydu. Her zaman
da o olmuştu.

“İşte uzun süredir beklediğim soru bu?” dedi Solon.

Eureka, Atlas’ın, onu incitmek için Brooks’u kullanma-
sını anımsadı ve şimdi ne yapacağını biliyordu.

Eureka uzanıp dedikoducalarının pipolarından birini
aldı ve parmaklarının arasında döndürdü. “Ama onu nasıl
ele geçireceğim?”

Ovid, Ander’i gösterdi. “Ona sor.”

“Hayır,” dedi Ander, “bunu yapmam.”

“Bana yardım etmeye gelmiştin,” dedi Eureka. “Solon
ne demek istiyor?”

“Bu plan seni öldürür. Eğer Atlas’ın bedenine girersen,
hiçbir çıkış yolu olmayacak.”

“Ölme Eureka,” diye sızlandı William ve onun kucağı-
na çıktı.

Eureka kardeşini salladı ve onun başının üzerinden ters
ters baktı Ander’e.

“Bunun bir başka yolu olmalı,” dedi Ander. “Senin-
le giderim. Atlas ve Delphine’e karşı birlikte savaşırız.”
Ovid’i işaret etti. “Silahlarını kendilerine karşı kullanınız.”

“Tıpkı Ovid gibi sekiz makine daha var ellerinde, mil-
yonlarca ruhla dolduruldu,” dedi Eureka. “Bu bir savaş
bile olmaz.”

“Beni hafife alıyorsun,” dedi Ovid, Eureka’nın tanım-
layamadığı bir sesle.

“Daha önce bir kez kendini öldürmeyi denedin zaten,”
dedi Ander. “Bir kere daha gitmene izin vermem.”

“Kurtarmak zorunda olduğum bu dünyaya ait değilim
ben,” dedi Eureka. “Bu işin başka yolu yok.”

Ander başını iki yana salladı. “Sensiz bir dünyada yaşa-
mayacağımı söylediğimde ciddiye aldın,” dedi Ander. “Eure-
ka beni-”

Beni sevmiyor musun? Eureka onun söylemek istediğinin
bu olduğunu biliyordu. Ander’in elini tuttu. “Sen bir gü-
neş ve ben de bir kara delik olmasam, olurdu.”

Ander’in gözleri nemliydi artık. Eureka daha önce onu
ağlarken hiç görmemişti. Ander arkasını dönüp gidince ra-
hatladı. Eureka’nın aklı fikri yapmak zorunda olduğu şey-
de, Atlas hakkında keşfettiklerinin heyecanıydı. Aklına
Delphine ve herhangi birisine olabileceğinden daha fazla
kendi karanlık güçlerine âşık olması geldi. Belki de Eure-
ka’nın fark ettiğinden daha fazla ortak yanları vardı.

Avucunun içinde bir baskı hissetti. Baktığında, Ander
mercan ok ucunu, ele geçirdiği insanların içine girerken
kullandığı aracı eline sıkıştırıyordu. Ander’in kanı bulaş-
mıştı üzerine.

Eureka alnını Ander’in göğsüne yasladı. Bir an öyle kal-
dılar. Ander’in küt küt atan kalbi, Eureka’nın kalp atışları-
nı da hızlandırdı. Soluğu hızlandı ve kırık kaburga kemik-
lerine bıçak gibi battı. Geri çekildi. Gözlerini dikip onun
gözlerinin içine baktı ve zihninde kendisi ayrıldıktan son-
ra ne yapacağını sormak istedi. Ama bu bencilceydi ve bir
cevabı da yoktu, çünkü Eureka’nın bu mağaradan ayrılma-

sından sonra herkesin yapacağı her şey muhtemelen onun başarıp başaramayacağına bağlıydı.

“Teşekkür ederim,” dedi Eureka bunun yerine.

Ander omuz silkti. “Bir hatıra olmasını istediğim bir şey değildi aslında.”

“Ben her şey için teşekkür etmeyi kastetmiştim.”

Ander kolunu ona dolayarak cevap verdi. Onu kaburga kemiklerine dikkat ederek kaldırıp ayaklarını yerden kestti ve öptü. Derin bir öpücükle birbirlerine kilitlendiler ve bu, Eureka istemiyormuş gibi yapacak gücü kendinde buluncaya kadar sürdü. Eureka onu adeta yuttu ve-

Ander’in mutluluğunu hissetti. Bu onda çok derin bir telaş yaratarak, Kızıl Şeytanlar’ın acısının felce uğratmış olduğu ruhunu yeniden canlandırdı. Ander’in dudaklarını en parlak mutluluk anlarının geçmesinden sonra da izledi.

Öpüşmeleri süresince Eureka kendisini Ander’in onu görmüş olduğu açıdan gördü: Lafayette’teki gözde lokantası Pancake Barn’ın kirli pencereleri ardında, bir krep yığının üzerinde krem şanti bulutlarını hızla döndürürken. Evlerinin arkasındaki bataklık kolu boyunca, meşe ağaçlarının gövdeleri arasında bir parlayıp bir gözden kaybolan yeşil kır koşusu tişörtüyle koşarken. Cat’le alışveriş merkezinde, kahkahadan yerlere yıkılarak bir mağazadaki en iğrenç mezuniyet balosu kıyafetlerini denerlerken. Ander’in o toprak yolda arabasıyla ona arkadan çarpmasından sonra gözyaşlarının eşigindeyken. Döktüğü tek damla gözyaşı Ander’in parmak ucundayken. *Tamam, artık gözyaşı yok.*

Bu Ander’in mutluluğuydu. Hepsi de Eureka’nın mutluluğu. Eureka’nın kalbi sonsuza kadar böyle kalma ve sonsuza kadar kaçıp uzaklaşma arzusuyla yanıp tutuştu.

Önce Ander geri çekildi. Eureka onun bir şeyler söylemesini bekledi ama Ander gözlerini ona dikip şaşkınlıkla baktı ve Eureka onun öptüşürken ne yaşamış olabileceğini, denese bunun kelimelere dökebileceği bir şey olup olmadığını merak etti.

Birbirlerini görecekleri son fırsattı bu. Bitirmek çok güçtü.

“Bitir şu işi Reka,” dedi babası Ovid’in içinden.

Esmeye mağaranın arkasından devasa kanatları olan ve Eureka’ya kışneyip kuyruğuyla hafif fiskeler atan beyaz bir at çıkardı ortaya. “Bırak Peggy uçursun seni.”

“Bunun için size borçlanacağım, değil mi?” diye sordu Eureka.

“Eğer başarırsan, biz sana borçlu kalırız,” dedi Esmeye, “ama o zaman da sen bizim çok ötellerimizde olacaksın ve alacağını tahsil edemezsin, yani sonuç olarak dedikoduca-dıları her durumda kârlı çıkacak bu işten.”

Eureka titreşen kelebek kanatlarından dizginleri eline aldı. İkizleri yanaklarından öptü, bunu daha önce kimse onlara yapmamış olduğu için ikizler kıkırdadı. Eureka’nın gibi anneleri olmamıştı.

“Ne zaman döneceksin?” diye sordu William.

“Dönmeyecek,” dedi Claire.

William ağlamaya başladı. “Dönecek. Bizi seviyor o.”

“Bizi sevseydi kalırdı,” dedi Claire.

Eureka hayatı boyunca Diana’yla ilgili aynı mantığı kurup durmuştu. William’a vereceği bir yanıt yoktu. Bir sevgi eksikliği değil, fazlalığıydı Eureka’nın sorunu.

Esmeye William’ı kucağına aldı. Claire’in de elini tuttu. Onların anneleri cadılardı artık ve belki de en iyisi buydu.

“Lütfen,” dedi Eureka, Esme’ye, “ben onların her şeylerini. Yeterli olamadım. Sizi yurdunuza ben getirdim. Siz de en azından-”

“Akıllı çocuklar ve sihirleri değerli,” dedi Esme. “Bir kâhin günün birinde bu dağların bu çocukların ismini taşıyacağını söyleyebilirdi. Ama sen de ben de biliyoruz ki kehanetler sıkıcı olabiliyor.” İkizlerin başına dokundu. “Buraya renk katacaklar.”

Eureka da bunu diledi. İkisinin de başka bir tufanı anlatan, başka bir hikâyedeki Nuh ve ailesi gibi, dokuz yüz elli yaşına kadar yaşamasını diledi. Atlas’la işini bitirdikten sonra, dünyadan geriye akıllı ve sihirli olanlara sığınak olmaya yetecek kadar bir bölümün kalmasını diledi. Ander’in aşkına, onun Eureka’yı sevdiği kadar güzel bir biçimde karşılık verebilecek bir başkasına âşık olmasını diledi.

Beyaz ata bindi ve kelebek kanatlarından kapıların arasından geçti. Peggy’nin aydınlanmaya başlayan gökyüzünde açılan kanatlarına dokundu.

GÜN DOĞUMU

Atlas, sarayının en yüksek kulesindeki bir pencereden, denizden yükselen pembe bir ışık dilimini seyrediyordu.

Eureka ve Peggy, Dedikoducadısı Dağları'ndan ayrıldıktan sonra, kralı bulmak için çok ciddi zaman kaybetmişlerdi. Şatosu uçsuz bucaksızdı, sayısız kulesi vardı, Kızıl Şeytanlar'ı ise saçaklarda nöbetteydiler. Bir de kralın, şato pencerelerinin çoğunda süslü balmumu replikaları vardı: Atlas cephanelikten çıkma bir topla görünmeyen bir düşmana nişan alıyor; Atlas balkonundaki bir teleskoptan göğü inceliyor; Atlas yatak odasının pencere pervazına dayanmış bir Atlantisli hizmetçinin balmumu heykelini baştan çıkarıyor.

Sonunda, okyanusa doğru en yüksek kuleden dışarı doğru eğilip düşüncelere dalmış bir Atlas buldular. Rüzgâr karmakarışık kızıl saçlarını dalgalandırıyordu. Eureka, Peggy'yi ona doğru sürdü.

Kızıl Şeytanlar, kralın arkasında, strateji odasına benzeyen bir yerde gözcülük yapıyordu. Kızların arkasında, kıvrır kıvrır altın sarısı saçları ve kırmızı kadifeden cübbeleri olan yaşlı adamlar bir su haritasının başında toplanmıştı.

Peggy'nin tüyleri traverten saraya karşı kamuflajlıydı. Kelebek kanatlarını çırparak Atlas'a görünmeden, surların dibine kadar uçtu, Eureka'nın bacaklarını hafifçe saraya dokunduracak kadar yaklaştı.

"Nuh gemileri hazır efendim," diye seslendi bir erkek odadan. "Sağ kalan son insanlar ilk ışıkla birlikte güverte-lerde olacak. Sizce ruhsarrafına Eureka'nın kaçtığını söylemenin zamanı gelmedi mi?"

Atlas gözlerini denize dikti. Doğudaki ince güneş ışığı dilimi büyümüş, bakır bir banda dönüşmüştü. "Geri gelecek. Onunla bitirilmemiş bir işimiz var ve o da bunu biliyor."

"Doğru Atlas," diye mırıldandı Eureka. "Hadi bitirelim şu işi."

Koşu ayakkabılarını atın sağrılarına hafifçe vurdu. Peggy, çift kanatlı pencerenin önüne, doğrudan Atlas'ın karşısında ani bir pike yaptı.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye sordu Eureka.

"Ne istediğimi biliyorsun," dedi Atlas.

Bir düzine Kızıl Şeytan arbaletlerini çekti.

"Sakın ok atmayın," dedi Atlas, sonra Eureka'ya döndü. "Sekiz muhafızımı öldürdün, biliyorsun."

"Şaşırdın mı?"

"Geride bıraktım."

"O zaman hadi," dedi Eureka.

Uzun ak saçları olan çok yaşlı bir adam odanın arkada-

rından seslendi, “Efendim, size tavsiye etmek zorundayız ki-”

“Sesinin çıktığını duymak ne güzel Saxby,” dedi Atlas. “Ben de az daha nabzını kontrol edecektim.”

“Senin için ağlayacağım,” dedi Eureka, Atlas’a. “Bunu istiyorum. Ve bunu yaparken de yanımda olmanı istiyorum.”

Atlas bir elini kalbinin üzerine bastırdı. “Benim için onurdur.”

“Yalan söylüyor.” Zarif bir Şeytan okunu kaldırıp Eureka’ya yöneltti.

“Eğer onu vuracak olursan hayatının geri kalanını şimşek yeleğinin altında geçirirsin,” dedi Atlas.

Kız yavaş yavaş okunu indirdi.

“Halkım sana inanmıyor,” dedi Atlas, içtenlikle.

Eureka samimiyetle karşılık verirken kendini buldu. “Yemin ederim.”

“Ne üzerine?”

Eureka duraksadı, buna hazırlıklı değildi. Atlas’ın yok edilmesi dışında hangi ilkeye saygı gösteriyormuş gibi yapabiliirdi ki artık?

“Onun hayatı üzerine yemin et,” dedi Atlas. “Brooks’un. Ben onun bir parçasıyken bize şu anki özel bakışlarla bakardın.”

“Arkadaşıma olan sevgim üzerine yemin ederim ki benimle gelersen ağlayacağım.”

Atlas’ın yordakçıları, onunla gitmek için birbiriyle yarışarak ileri atıldı.

“Sadece sen,” diye ekledi Eureka.

“Evet. Öyle daha keyifli olur.” Atlas gülümsedi. Pence-

re pervazının üzerine tırmanınca, Peggy kelebek kanatlarından birini bir raf gibi önüne yatırdı.

Atlas onun üzerinden yürüyüp yanına gitti. Eureka elini uzattı ve ellerinin Ander'le olduğu kadar rahat bir uyum göstermesine şaşırdı.

Atlas, Eureka'nın arkasına kayıp, göğsünü onun sırtına bastırarak atın üzerine oturdu. Eureka onun sıcaklığını hissetti. Atlas kollarını onun beline doladı. Eureka'nın kalp atışları hızlandı - korkudan değil ama tuhaf bir heyecandan. Sanki berbat bir eski sevgiliyle gizlice çıkıyormuş gibi.

Göğ, uyuyan şehrin üzerine doğru yükseldiler, son duraklarına giderlerken masum, altın sarısı bir bulutun içinden geçtiler.

Peggy sahile indi. Kanatları iki yanına kapanırken yerden kumlar döne döne kalktı. Uzaklarda, güneşin altında yükselen Dedikoducadısı Dağları parlıyordu. Dalga fabrikası sahilin bir-iki kilometre aşağısında havada asılı duruyordu.

"Delphine yine büyük bir gayretle son robotu üzerine çalışıyor galiba?" diye sordu Atlas, Eureka'nın attan inmesine yardım ederken.

Eureka omuz silkti, sanki Atlas'tan başka kimse umurunda değilmiş gibi. "Sadece ikimiz olacağız."

"Fantezilerimin çoğu böyle başlıyor."

Eureka çılgınca atan kalbiyle yüzünü okyanusa döndü. "Zihnimi temizlemem, kederle doldurmam lazım."

"Mutluluk her zaman fazla kalıp misafirliğin tadını çıkarır." Atlas cebinden bir gözyaşı şişesi çıkardı. "Su, senin

dünyanın idrak edemediği bir biçimde iyileştiricidir. Atlantis'te bizim kudretli su şamanlarımız var. Eğer yardıma ihtiyacın varsa-

"Kendim hallederim ben." Eureka su kenarına yürüdü. Su ayaklarını yaladı, ılık ve harikulade. Çok geçmeden beline kadar dalmıştı içine. Ayaklarının kumlu dipten kesilmesine izin verdi. Peşinden gelen Atlas'a doğru ilerledi. Dizleri suyun altında hafifçe birbirine dokundu. "Arkanı döner misin?"

"Seni görmemi istediğini sanmıştım."

"Sadece bir saniye." Eureka suyun altından onun eline dokundu. Diğer eliyle, üzerinde Ander'in kanı bulunan ağarmış mercandan ok ucunu kavradı. "Söz veriyorum buna geçecek."

Atlas yüzünü kıyıya döndü. Altın sarısı ve kırmızı renklerden oluşan tuniği dalgalarla birlikte hafif hafif dalgalanıyordu. Eureka tuniğin eteklerini tuttu ve kalın kumaşı Atlas'ın sırtına kadar sıyırıp, omuz hizasına getirdi. "Kollarını kaldır," diye fısıldadı kulağına.

Atlas'ın sırtındaki tüyler diken diken oldu. "Bunu ne kadar istediğimi biliyorsun, ama-"

"Şşşşt! Kaldır kollarını."

Atlas kollarını kaldırdı ve Eureka'nın tuniğini sıyırıp çıkarmasına izin verdi. Okyanus sularında giysisi battı. Eureka onun sırtını okşadı. Tırnakları teninde hafif pembe kabartılardan bir iz bırakıyordu.

"Aklından neler geçiyor?" diye sordu Atlas.

"Feci şeyler." Mercan ok ucunu havaya kaldırdı. Atlas'ın Uyanık Dünya'nın bedenlerine girmesi için bir kapı açabilen hançerin... Şimdi aynı şeyi kendisi için yapmasını umdu Eureka.

“Güzel,” dedi Atlas.

Eureka hançeri Atlas’ın sırtına daldırdı, etin keskin ağzı yakalaması ve ona yol açması hissinden keyif aldı. Atlas’ın çılgılığı ortalığı çınılattı. Hızla döndü ve saldırdı ama Eureka çoktan suyun dibine dalmıştı.

Uzun süredir fırtınataşı olmadan yüzmüyordu Eureka. Tuz gözlerine battı. Su Atlas’ın kanıyla bulanmıştı. Aşağıda onu kıvranırken gördü, sonra panik halinde sıçrayan sular arasında onu kaybetti.

Kendi etrafında döndü, her yönden saldırmasını bekliyordu. Hava ihtiyacıyla ciğerleri yandı ama yüzeye çıkmak pes etmek olurdu. Atlas bir köpek balığı gibi yüzebiliyordu.

İşi daha bitmemişti. Atlas daha o solungacımsı kesiklerden sadece bir tane almıştı ve ele geçirilmemişti. Bu canavarın zihnine içinde barınak sağlayan Brooks, bunlardan iki adet taşıyordu. Eureka, Atlas’ın içine girmek istiyorsa, her neredeyse onu bulup bir kesik daha atması lazımdı.

Bir sıcak kan püskürmesi Eureka’nın omuzlarının üzerinden aktı. Hızla döndüğünde, Atlas’ın kolu boynunu sarmak üzereydi. Eureka kendi etrafında dönüp kurtulmak istedi ama Atlas hızla yakaladı. Hançeri suya saplandı ama Atlas’ın vücudu zar zor erişebileceği bir mesafedeydi. Kolunu ısırdı Eureka. Dişleri kemiğine geçti. Atlas, Eureka’nın kanlı sularla yıkanan boynunu sıktı.

Atlas’ın diğer dirseği onun burnunu ezdi. Eureka başının içinde ateşi hissetti, gırtlığının arkasındaki yoğun kanı tattı. Görüşü bulandı. Her tarafta kan vardı. Atlas yüzeye çıkmak için bacaklarını savururken Eureka hançerini sıkı sıkı kavradı.

Suları yarıp yüzeye çıktıklarında Atlas onun boynunun bırakıp bileklerine yapıştı ve elindeki hançeri almaya çalıştı.

“Umarım iyi hissettirmişti,” dedi Eureka. “Çünkü birazdan bir tane daha geliyor.”

“İstediğini bedava alabilirim ya da sen bırakmak için bedel ödersin.” Atlas hançeri tutan elini boynuna doğru zorladı Eureka’nın. “Ama gözyaşını alacağım.”

İ hançer tenini parçalayıp, biraz daha kan okyanusa akarken Eureka güldü. “Evet, alacaksın.”

Öne doğru gerildi ve mercan hançeri dişleriyle onun parmaklarının arasından kaptı. Atlas hançeri almak için bileklerini bırakınca, suyun dibine kayıverdi. Eureka tek dişli bir pirana gibi ona doğru yüzdü. Sırtını buldu, başını öne doğru sallayarak Atlas’ın etini yırttı.

Hançer beklediğinden de derine saplanmıştı. Hâlâ ağzında tutuyordu ama Eureka’nın yüzü şimdi Atlas’ın bir parçası gibiydi.

Yükseliyormuş gibi bir şey hissetti, sonra hiçbir şey hissetmez oldu - en azından hep hissettiği şekilde. Çok zaman almış ama bir çırpıda gerçekleşmişti...

Eureka canavarın içindeydi. Başka her şey silinmişti.

Atlas’ın içi bir okyanustu, içeri giden yolu açmak için kullandığı hançerden de sivri, hayal edebileceği her şeyden daha keskin ölü mercan resifleriyle diken dikendi. Bir zamanlar gözleriyle görüp bedeniyle hissetmiş olabileceği şeyleri, Eureka şimdi zihniyle seziyordu. Her türlü hissi kaybolmuş, yerini yeni bir *bilme biçimine* bırakmıştı.

O anda düşüncelerini mercan yırttı ve Eureka artık... Görevini hatırlayamıyordu. Atlas’ın içindeki keskin bir kıyıda Eureka’nın ışıkları söndü.

"Aaahhh!"

Zihni başka birinin sesini kullanarak çığlık attı. Sesi tanımak için çabaladı: Atlas'ın dudakları. Eureka'nın hisleri.

Hangeri işe yaramıştı.

Düşüncelerini sakın tutmaya çalıştı. Kendinden geriye kalan tek şeydi onlar ve tehlikedeydiler. Yavaş yavaş, birinin girmesine izin verdi...

Karşılaş onunla. Ama daha Eureka bunu aklına getirir getirmez, konsantrasyon becerisini kaybetti. Zihni önceki derin acıyı tanımıştı - utanç, keder, kimsesizlik- hiçbirini bununla kıyaslanamazdı. Atlas'ın içindeki resif bu düşünceyi öldürmüştü, parçalayıp un ufak etmişti.

Bir şekilde, bu jilet gibi keskin mercanlara tırmanmak zorunda olduğunu anlamıştı. Bedeni olmadan bunu yapması gerekiyordu ama nasıl? Düşünceleri bu resiflerde öldüğünde, onları geri alamazdı.

Brooks'u kapana kısıran da buydu, diye düşündü. Aynı anda bu düşünce ölümcül, gök gürültüsünü andıran bir patlamayla resife çarptı. Sakatlanmıştı, kayıptı ve Eureka uzun bir zaman hiçbir şey hatırlayamadı.

Yavaş, yavaş, acı verici bir fikir belirginleşti: Eureka hayatının büyük bir bölümünde kendisinden tiksiniyordu. Hiçbir deli doktoru onun kalbinin nefretle dolu bir depo olduğu gerçeğini değiştirecek bir ilaç bulamamıştı. Sonunda belki bu onun biraz işine yarayabilirdi.

Yapamam, diye düşündü.

Olumsuzluk atağı zihnini terk edip resiflerde lime lime

olunca, Eureka yoğun korkusunun bir kısmını unuttu. Onu resiflere kurban vermişti. Atlas'ın içinde biraz daha yükseldiğini sezdi.

Bencil.

Aşırı Hassas.

İntihara Meyilli.

En derindeki kuşku ve tereddütlerini bir bir itiraf ederken hepsi resiflere çarptılar ve imha oldular. *İntihara Meyilli*'nin yok oluşunun kasvetli yankısı, Atlas'ın iç denizinde yüzeye doğru yükselen Eureka'nın zihninde çınladı.

Hiç çıkış yolu yok. Bir zamanlar sevdiği biri söylemişti ona bunu. Kim olduğunu hatırlayamıyordu. O anda resifler bu hissi de parçaladı ve mesele olmaktan çıkardı. Zihni resiflerin son dikenli dallarına yükselirken uzun süreli bir korkusu faydasız bir dal gibi budandı.

Mutluluk imkânsızdır.

Aniden Atlas'ın gözlerinden görmeye başladı. Sanki zihni düşünme ve görme yetileri arasındaki bağlantıyı ateşlemişti. Bu Eureka'ya, bir otel odası kapısındaki gözleme deliğinden bakma hissini hatırlattı. Ander'in gözlelerinden gördü Eureka, kendisinin görmeye alışık olduğundan farklı renklere boyanmış bir dünyayı çerçevesliyordu. Yeşiller doygun, maviler derindi, kırmızılar titreşimli ve manyetik. Bu yeni görme yetisi güçlüydü. Ok gibi fırlayan balıkların her pulunu görüyordu. Oldukça yaşlı bir dedikoducadısının uzaklardaki bir dağın zirvesine tırmanışını izledi, gerdanlarındaki her altın sarısı kıvrıma ayrı ayrı hayran oldu.

Beline kadar gelen suda durdu ve bir an yeni vücudunu, gergin uyluklarını ve onların arasındaki yabancı et parçası-

nı inceledi. Pürüzsüz, çıplak göğsündeki kaslara, yanaklarında büyüyen bir iki günlük sakala dokundu. Pazularının ikisini birden şişirdi. Dövülecek biri bulmak için can attı. Atlas olarak yepyeni bir özgürlüğe adım atıyordu. Hep olmaya ihtiyaç duyduğu kadar acımasız olabilirdi.

Gözleriyle sahili taradı. Türkuaz renkli bir palmiye ağacı rüzgârda salınıyordu. Atlas'ın kemerini çözüp o ağacın üzerine işlemek için karşı konulmaz bir dürtü hissetti. Hâlâ üstesinden gelmesi gereken bir iş, Atlas'a döktürmesi gereken o gözyaşları varken, bu fikrin şapşallığı onu güldürdü. Çişini oraya, okyanusa yapabiliirdi, çünkü bir erkeğin bedeni içindeydi ve delice bir şeydi bu. Pantolonunu aşağı indirdi, Atlas'ın en heyecan verici kısmını serbest bıraktı. Gökkuşağı şeklinde bir kemer yaptı.

Bitirdiğinde, sırtını inceledi, kendi açtığı yaralara dokundu. Hissizleşmişlerdi. Mercan hançer Atlas'ın sırtından dışarı çıkmış halde duruyordu hâlâ. Çekip çıkardı. Yeni ağzından bir çığlık çıktı ama bu Atlas'ın refleksiydi, onun ızdırabıydı, Eureka'nın değil.

“Derinliklerinden çıktın,” dedi yeni bedeninin dudakları. Atlas'ın sözleriydi bunlar.

Gözleri bulanık görmeye başladı, o anda sahil görüntüsü de koptu ve zihni aşağıdaki o sivri ölü resiflere doğru geri aktı.

“Hâlâ gözyaşlarımı istiyor musun?” demeye çalıştı ama sözcükler ağzında yuvarlandı, manasızlaştı, çünkü Atlas'ın dudaklarından dökülüyordu. Kol ve bacaklarını artık daha kolay hareket ettirebiliyor ama Atlas'ın bedenini nasıl ikna edici bir biçimde konuşturabileceğini biliyordu. Henüz.

Ya o haklıysa? Eureka o endişesini resiflere gönderdi,

bunu kullanıp kendi zihnini öne çıkararak, Atlas'ın karanlık düşüncelerini bir yere toplayarak -mahvet o kızı, cezalandır ama nasıl?- sonunda kendi zihnini zorlayarak Atlas'ın gözlerinin arkasına topladı ve onun isteklerinin kendi düşünceleri altında ezildiğini sezdi. Onların resiflerde parçalanmalarını umdu.

Önünde bir ceset yüzüyordu.

Eureka'nın bunun kendi cesedi olduğunu fark etmesi bir saniye aldı.

İşte böyle bir kızdı eskiden. Saniyeler önce, uzun saçları, lanet olası bir burnu, cılız kolları ve kaslı bacakları vardı. Çarpan, o bunu inkâr etmeye çalışmış olsa da sızlayan bir yüreği vardı. Atlas'ın parmaklarıyla eski bedeninin nabız atışlarını kontrol etti. Sıfır.

Bunu kendisi yapmıştı. Eureka Boudreaux kendi kendisini bitirmişti. Eski mavi gözleri açıldı. Babasının gözlerinin rengindeydi ve artık kendisine ait değildi.

Eureka intihara en meyilli olduğu zamanlarda bile, asla ölmek istememiş olduğunu fark etti. *Bunu ise* gerçekten istemişti, sabit bir kimlikten kurtulmak, bir defada birçok şey olma fırsatı - bir orospu, bir peri, bir sanatçı, bir melek, bir aziz, bir alış veriş merkezi güvenlik görevlisi, bir tiran, bir oğlan çocuğu. Eureka Boudreaux olarak tanımlanmış dünyasının o daracık yolundan sapmak istemişti. Özgür olmak istemişti.

Görüş yetisi bulandı. Atlas'ın çaresizliği kat kat onunkinin üzerine döküleniyordu. Binlerce başka bedeni ele geçirmiş olan bir zihin, kendi bedenini ele geçirmiş olan bir zihni nasıl defedeceğini bilmiyordu. Atlas'ın elleri Eureka'nın cansız bedenini kavradı. Öfkesini ondan çıkardı.

Parmakları gırtlakını yırttı, derisini parça parça etti, boynundaki kıkırdak dokuyu kopardı. Yumrukları yağmur gibi cesedin kırılğan kaburga kemiklerine indi, cadıların merhemiyle kısmen kaynamış kısımları yeniden kırdı. Eureka onu durdurmadı; hiçbir şeyin ona bedenini geri getirmeyeceğini biliyordu. Atlas'ın bu hiddetiyle rahatladı, nasıl ve ne zaman kendini tüketeceğini merak etti.

Hiçbir duygusu olmadığını sanarak yanılmıştı. Atlas öfkeyi biliyor ama onun karşıtını bilmiyordu. Eureka ona mutluluğun en derinlerine kadar rehberlik edecekti ve bu onu öldürecekti - öyle umuyordu Eureka. Tabii bir de Dolum'daki ruhlar vardı.

Ama hepsinden önce son bir elveda demesi gerekiyordu.

ŞELELE

Eureka, bir kral olarak dalga fabrikasına doğru yüzdü.

Her birkaç saniyede bir görüşü bulandı ve okyanus Atlas'ın öfkesiyle fırıl fırıl döndü. Onun düşüncelerini kendinden uzakta, kendi düşüncelerini ise resiflerin üzerinde tutabilmenin tek yolu, Delphine'e ulaşmaya odaklanmaktı. Eureka kısa sürede Atlas'ın zihnini tam bir dakika boyunca uzakta tutmayı öğrendi. Ardından bunu üç dakikaya çıkardı.

Hava almak için yukarı çıktı, suyu kat etti. Sözcükleri tutarlı kullanma alıştırmaları yaptı. "İşini neredeyse bitirdim," dedi.

Kumsalı taradı. İleride Dedikoducadısı Dağları belirmişti. Delphine'e yaklaşmış olduğunu sanıyordu ama asılı dalgayı göremiyordu. Atlas'ın ayağını hızla sıgılığa, göğüs hizasına gelen okyanus sularına doğru attı ve ayağa kalktı.

Beş-altı metre ilerisinde suya yıldırım düştü. Ama üze-

rindeki gökyüzü açıktı. Dalgaların içinde altın sarısı bir şey inip çıktı. O her neyse, yıldırıma neden olmuştu. Eureka ona doğru yüzdü ve Delphine'in dokuma tezgâhıyla karşılaştı.

Atlas'ın dikkate değer görüş yeteneğini sahilde kullandı. Kumların üzerinde çıplak bir çocuk yatıyordu. Brooks muydu? Hayır. Çocuğun teni gümüş rengiydi - bir ruh robotu. Suda yürüyerek ilerledi ve yine kıyıda diğerine dik bir açıyla sere serpe uzanmış bir başka robot gördü. Hemen ardından birkaç robot daha saydı. Yedi robot, hiç kımıldamadan kıyı boyunca yayılmış yatıyordu. Bedenleri belirli bir amaç için, bir araya geldiklerinde bir tasarım ortaya çıkaracak şekilde konumlandırılmıştı.

Ya da daha doğrusu her bir beden bir harf oluşturacak şekilde uzanmıştı. Ruh robotları bir kelimenin harfleriydi.

Eureka, Atlantis'in o labirentimsi yazı dilini Aşk Kitabı'nın sayfaları üzerinde daha önce hiç görmemiş olsa da sahip olduğu Gözyaşı Soyu sezgisi kumlardaki mesajı çözdü. Kelimenin son harfi yoktu ama anlamını kavrayabildi.

Harf harf çevirisi, *Eur-ee-ka* gibi bir şeydi.

Bu Atlantis dilinde *mutluluk* anlamına geliyordu.

Atlas kükredi ve Eureka kendi bilincinin geriye doğru itildiğini hissetti. Çok yakında yine resiflere doğru gideceğini anladığı sırada Atlas çığlık attı: "Delphine!"

Eureka iradesini kullanarak, kendi zihnini Atlas'ın bedenini yönlendirebileceği şekilde öne çıkardı. Yumruğunu onun yüzünün ortasına gömmeye odaklandı. Bunu başardığında hiçbir acı hissetmedi ama Atlas'ın hissettiğini anladı, çünkü onun düşünceleri gerilemiş ve sahil manzarası Eureka'ya geri dönmüştü.

“Bana bir daha canını yaktırma.” Eureka’nın Atlas’ın gırtlğından çıkan sesi, artık kulağına daha net geliyordu.

Palmiye ağaçlarına yakın bir kumsaldaki hareketlilik dikkatini çekti. Bir ruh robotu diğeri tarafından kovalanıyordu. Vücutları birbirinin aynıydı ama arkadan gelen robot özeldi: Ovid, Solon’un yüz ifadelerine büründü ve aynı anda diğeri robotun bacaklarına hamle yapıp onu kumların üzerine devirdi.

Kumlardaki mesajı yazan Solon’du. Onun isminin anlamını Eureka’nın bundan faydalanabileceğı şu ana kadar saklamıştı. Bu onun hâlâ Eureka’ya inandığı anlamına mı geliyordu?

Diğeri robot mücadeleyi bırakmadı ve Ovid’in göğsüne oturdu, kollarıyla onu hareketsiz hale getirdi. Parmakları kumu aradı ve ağır bir kaya parçası buldu. Eureka, Atlas’ın nefesini tuttuğı sırada robot dev kayayı Ovid’in başına indirdi.

Kıvılcımlar uçtu. Eureka, Ovid’in o kayanın altındaki ezilmiş yüzünü göremiyordu. Ruh robotunun ölüp ölmediğini bilmiyordu ama Ovid’in ayağına kalkamayacağını görebiliyordu.

Kazanan robot ayağına kalkacağı sırada, Ovid’in kolu hasmının yüzüne doğru havada süzöldü ve nazik bir okşamayla yanağına dokundu. Sonra iki parmağını robotun çenesinin altına soktu ve sonsuzluk simgesi şeklindeki bir anahtar deliğı içinde parmaklarını döndürdü. Ruh robotu, sanki Ovid ona kucak açmış gibi, göğsünün üzerine düştü. İkisi de bir daha kıpırdamadı.

“Delphine!” Atlas haykırdı. “Sana ihanet edecek-”

Eureka susturmak için Atlas’ın yüzünü mercan hançerle deşti.

Kumsalın öbür ucunda, daha önce dalga fabrikasının bulunduğu yerde, Delphine sırt üstü uzanmıştı. Dalgalar uzun saçlarını yalıyordu. Brooks üzerindeydi; Atlas'la Eureka'nın zihinleri arasındaki bir fay hattı üzerinde kıskançlık gerilimine yol açan sarsıcı, erotik bir pozdu bu.

Ama Brooks'la Delphine'in bedenlerini birbirinden ayıran bir şey vardı. Eureka'nın bunun ne olduğunu görebilmesi için yaklaşması şarttı. Tekrar okyanus sularına daldı, Atlas'ın bütün hızını kullanarak yüzdü.

"Delphine!" Atlas daha Eureka su üstüne çıkar çıkmaz haykırdı.

Eureka'nın hançeri diğer yanağını da parçaladı. Suyun üzeri kanla kaplandı.

Atlas'ın haykırışıyla Brooks bakışlarını kaldırdı ve gözleri hınçla karardı.

Brooks, daha önce dalga fabrikasının içine hapsediği aynı şelalenin altında Delphine'i kumsala bağlamıştı.

"Eureka nerede?" diye sordu ikisi bir ağızdan.

"Öldü," dedi Eureka kendi hakkında en yakın arkadaşına.

"Hayır," dedi Brooks. Şelale selinden düştü. Dumanlar çıkardı, fokurdadı ve okyanusun içinde gözden kayboldu.

Delphine onu bir kenara itip, suların içinden Atlas'a koştu. Teninde yeşilimsi mor renkte müthiş bir yara vardı. Saçları keçe gibi olmuş, tutamları yanaklarına yapışmıştı ve kırmızı rujuna, yanağına kadar uzanan parlak pembe bir leke bulaşmıştı.

"Kimin öldüğüne ben karar veririm," dedi.

Eureka, yeni bedeninde Delphine'in üzerinde bir kule gibi yükseldi. Ruhsarrafının bu kadar narin, bu kadar kı-

rılgan görünmesine şaşırmıştı. Delphine'i başının arkasından kavradı ve pembe dudaklarını kendine doğru çekip onu dudaklarından öptü.

Eureka'nın bedeni hiçbir acıyı hissetmiyordu ama zihni Atlas'ın varlığının derinliklerine doğru sürülürken, onun içinde patlayan esrik sızıyı duyumsayabiliyordu. O anda Eureka'nın Delphine'e o ölümcül öpücüğü vermeye karar verdiğinden bu yana görmekten korktuğu o görüntü geldi:

Yağmur altındaki bir dağ sırasında bir mağara. Ortada bir ateş yanıyor. Aşk havada bal kadar yoğun. Bir bebek annesinin göğsünde inliyor. O anda, bir şimşek parlayıp sönüyor ve bebek yok oluyor. Tilki kürkünden bir battaniyeye sarılmış, genç bir adamın kollarında saklanmış. Adam dağdan aşağı koşuyor, bir başka dünyaya doğru.

Leander... Geri dön... Bebeğim...

Delphine'in o ilk acısı, Eureka'nın zihnindeki girintilere akıyor. Bu acının Eureka'yı güçlendirirken Delphine'i öldürmesi gerekirdi. Eureka'nın diğer kızları öptüğü sırada olan buydu ama bu farklı ve içtendi, sanki Diana'yı ikinci kez kaybeder gibi.

Delphine, Eureka'nın kendine dair duyduğu bütün nefretinin kökeniydi. Eureka'nın karanlığının ve yol açtığı tufanın kaynağıydı. Aynı zamanda Eureka'nın en yakınıydı, onun Gözyaşı Soyu'ndan ve onun kanındandı. Bu bağlantıyı reddetme ya da onu kucaklama şansı yoktu; her ikisi birden olmuştu daima. Eureka ve Delphine birbirlerine aitti. Her ikisinin de ölmesi gerekiyordu.

Eureka özenle sarıldı ruhsarrafına, daha sert öptü onu ve daha tutkulu. Atlas'ın bedeninin giderek güçten düştüğünü hissediyordu. Delphine'in göz kapakları seğirdi. Da-

marları bir şimşek gibi ışıktı, teninden dumanlar çıkmaya başladı. Katran nehirleri gibi vücudun her yerinde kavrulmuş etler kabardı. Atlas, bu yanıkları hissettikçe çığlıklar attı ama Eureka'nın onu rahatlatmaya niyeti yoktu.

Ruhsarrafi için için yandı. Eureka, o Atlas'ın kollarında kendini bırakıp sonunda hareketsiz kalıncaya kadar öpmeye son vermedi.

Nihayet Atlas'ın dudaklarını geri çekti ve ruhsarrafinin cızırdayan, kararmış bedenini suya bıraktı. Ondan geriye kalan parçalar usulca uzaklaştı. Eureka, Delphine'in ruhunun akıbetini kısa bir süre merak etti.

"Bir de ruhsarrafinin karar merci olmadığı ölüm var," dedi Eureka ve Delphine'in öpücüğünü ağzından sildi.

Kaba saba eller öyle sertçe iteledi ki onu -Atlas'ı- Eureka geriye doğru sendeleyip denize düştü. Brooks, sıçrayıp Atlas'ın üstüne atladı, ellerini kralın boynuna doladı. Ok-sijensizlikten Eureka'nın zihni bulandı.

"Brooks!" diye inledi. "Benim."

"Ben senin kim olduğunu biliyorum." Suyun dibine batırdı Eureka'yı.

"Eureka'yım ben!" Su yüzüne çıkar çıkmaz tükürdü. "Atlas'ı ele geçirdim, onun seni ele geçirdiği gibi. Dur! Az daha-"

Brooks yine suya bastırdı onu. Onunla dövüşmek istemiyordu Eureka ama mecbur kalmıştı. Heba olmuş ölüleri serbest bırakacak gözyaşlarını dökmeden, Atlas'ı boğamazdı Brooks. Kasıklarına sertçe dizini vurdu Eureka. Brooks neye uğradığını şaşırıp onu bıraktı ve Eureka hava almak için çıktığında onu dizlerinin üzerinde buldu; genç adam hırıltıyla soluyordu.

“Eğer ben olmasam, bir kış gününde annene kırk bir saat doğum sancısı çektirdikten sonra akşam saat dokuz otuz dokuzda doğduğunu bilebilir miydim?”

Brooks doğruldu, dik dik Atlas’ın gözlerine baktı.

“Yoksa eskiden astronot olmak istediğini ve üniversite-den sonra dünyanın etrafını gemiyle dolaşmaya niyet ettiğini bilebilir miydim? Her ne kadar asla kabul etmemiş olsan da sürat treninden ödünün patladığını bilebilir miydim? Ya da Trejan’ların partisinde Maya Cayce’yi öptüğünü?” Atlas’ın ıslak yüzünü sildi Eureka. “Cat söyledi bunu bana. Önemli değil.”

“Bu bir hile.” Brooks’un gözlerinde yaşlar vardı. Üzüntüden değil, Eureka hissetmişti bunu ama bunun bir hile *olmadığına*, Eureka’nın aslında ölmediğine dair umudun gözyaşları.

“Ben Bay Montrose’a abayı yaktım diye tam üç sene tiyatro dersi aldığına bilebilir miydim? Ya da babanın senin yüzünden çekip gitmesinden korktuğunu ama her zaman bir umut ışığı gördüğün için bundan asla bahsetmediğini bilebilir miydim?” Eureka soluklanmak için ara verdi konuşmasına. “Eğer ben Atlas olsam, Eureka Boudreaux’nun seni ne kadar çok sevdiğini bilebilir miydim?”

“Herkes bilir bunu.” Brooks çok kısa bir anlığına gü-lümsedi.

Eureka, Atlas’ın ellerini onun kalbine kenetledi. “Lüt-fen onu öldürme. Bunu yaparsan, işleri düzeltmek için asla bir şansım kalmaz.”

Brooks suda ilerleyerek yaklaştı. Aralarında santimet-reler kala durdu ve Eureka gözlerini kapattı. Atlas’ın bir oğlan çocuğuna göre güçlü ve kaslı elini sıktı. Onu bıraktı

ve kendi elini Atlas'ın burnunun dibine kadar getirdi ama dokunmadı. Eureka gözlerini açtı ve onun ruhunu okumak için didindiğini gördü.

“Şimdi sırada ne var kötü kız?” diye sordu Brooks.

Eureka beklenmedik bir rahatlamayla güldü. “Sen Dolum’un içindeydin...”

Brooks başıyla onayladı ama detaya girme ya da hatırlama konusunda gönülsüz gibiydi.

“Delphine özel bir gözyaşıyla seni geri getirdi. Eğer ben de aynısını Atlas'ın içinde yapabilirim, kırdıklarımı onarabilirim. Sen haklıydın, benim için bir çıkış yolu yok ama belki dünyanın geri kalanı için bir umut vardır.”

Eureka'nın görüşü bulandı ve Brooks'un görüntüsünü kaybetti. Atlas'ın yüzeye çıkmakta olduğunu sandı ama hızla şimdi bir başkasının daha onun bedenini kullandığını fark etti.

“Benim öyle kolay kolay ölüp gideceğimi mi sandın?” Delphine konuşuyordu Atlas'ın içinde yavaş, ürkütücü bir sesle. “Ben kuklaların efendisiyim. Son sözü ben söylerim. Bu her zaman benim bitirdiğim bir hikâye oldu.”

Eureka, Atlas'ın sesinin kontrolünü eline aldı. “Senin hikâyenin nasıl bittiğini biliyorum ben.” Atlas'ın görme yetisi için Delphine'le savaşıyordu. Brooks karanlık bir tünelin ucundaki soluk, uzak bir ışık titreşimiydi. “Başka insanların mutluluğuna düşman oldun, çünkü seni tehdit ediyordu bu. Ama ben onu Atlas'a geri vereceğim. Ona o kadar çok şey hissettireceğim ki senin ve benim yaptığımız o iğrenç şeyler hükümsüz olacak.”

Atlas, Delphine'in o buz gibi kötücüllüğüyle güldü. “Senin içinde de yok ki ondan.”

Ruhsarrafi, Eureka'nın mercan resiflerinde lime lime etmiş olduğunu sandığı en keskin şüpheyi diriltmişti. Eureka'nın kederi bunca acıya neden olmuştu. Birinin bunu tersine çevirmek için gerekli mutluluk düzeyine ulaşması nasıl mümkün olabilirdi? Endişe Eureka'nın zihnini o ölü beyaz resifin keskin kenarına doğru yolladı ama tam düşünceleri parça parça kesilmeden önce görüşü kısa bir süreliğine netleşti....

Brooks'un Atlas'ın elinden hançeri aldığını görür gibi oldu.

Yapma, demeye çalıştı ona ama Atlas'ın sesinin kontrolünü de kaybetmişti.

O anda Atlas bir çığlık attı ve parlak bir şey Eureka'nın zihnine yanaştı, daha önce hiç orada olmayan bir şey. Sanki biri onun elini tutmuştu - o hissedemiyor olsa da. Brooks kendi bedenini gözden çıkarmış ve o da Atlas'ın bedenine girmişti.

Senin burada olmaman gerekiyordu Brooks.

Benim seninle olmam gerekiyordu -Eureka her yanında hissediyordu onu- dünyanın sonuna kadar ve sonra eve bırakmak üzere.

Dünyanın sonu *buydu* ve belki başlangıcı da. Brooks, tam da Eureka'nın o güne kadar kimsenin duymadığı kadar bir kurtarıcıya ihtiyaç duyduğu sırada, gelip onu bulmuştu.

Mutluluk Atlas'ın gırtlığının arkasında bekliyordu. Eureka, kralın bedeninin kaskatı kesilmesinden daha önce hiç ağlamamış olduğunu anladı. Gözyaşları onun göz kenarlarında neşeyle ortaya çıktılar - ama aynı zamanda savunmasız ve hazin, arzulu ve iyimser.

Hiçbir güçlü duygu saf değildi. Neşe tersine çevrilmiş keder, kederse farklı bir ışıık altındaki neşeydi. Eureka'nın dünyayı sular altında bıraktığı zaman döktüğü gözyaşlarının bir yerlerde iyi bir şeyler de yapmış olması gerekiyordu, çünkü onlar Brooks'a olan aşkını yaratan gözyaşlarıydı. Solon'un bilgeliğinin Eureka'nın hayatına girmesine neden olan gözyaşlarıydı onlar, Cat'in ve ikizlerin doğal yetilerini keşfetmesine yol açan gözyaşları. Ander'i Tohumtaşıyanlar'ın zincirinden kurtaran gözyaşlarıydı onlar.

Devam et. Brooks'un onu cesaretlendirdiğini hissetti. Eureka'nın zihni bir anılar şelalesiydi: İkizler toz mavi bir gök kubbe altında bir salıncağı paylaşıyor. Diana eski evlerinin mutfağında sinsice babasına arkadan yaklaşıyor ve çorbasına fazladan kırmızı biber katıyor, Rhoda klozetleri temizliyor, Eureka bataklık kolu boyunca koşuyor ve Brooks'la buluşmak için meşe ağaçlarına tırmanıyor.

Gözyaşları okyanusa değdiğinde, Atlas'ın beline kadar gelen sular aralandı. Bir dalga geri çekildi ve başının üzerinde kırıldı. Bir anlığına, bedenini su yüzeyine doğru itebilmek için Atlas'ın içindeki dört zihnin hepsi birlikte yüzdü.

Ama deniz artık deniz değildi. Çiçek açan beyaz nergisler, dolana dolana her saniye yükselen tomurcuklar, kıyı boyunca çılgınca büyüyen kökler, boş ruh robotlarının kol ve bacakları arasında kök salmış ağaçlarla dolu bir tarlaydı.

Sonra o tomurcuklar çiçek açıp insanlara dönüştü. Taze bir başlangıç vaadi hepsinin gözünde bir çiy gibi ışıldıyordu. Eureka fark etti ki gözyaşlarının her biri sonsuz duyguların labirentiydi.

Bir gökkuşağı görüşünü renklendirdiğinde, Eureka ke-

faretinin dünyaya bir çiçek olarak gökyüzünden açtığına tanık olduğunu fark etti. Özgürdü. Ama mutluluğu Atlas'ı öldürdüysen, cesedi neredeydi? Ayrıca Brooks ve Delphine'in hayaletimsi, bedenden ayrılmış ruhları ne olmuştu?

Dedikoducadısı Dağları altında yükseliyordu. İkizleri gördü, gökkuşağı rengindeydiler ve cadıların sığınağının kenarında koşuyorlardı. Çiçek açan ruhların bitimsiz bahçesini gördüklerinde, Eureka kahkahalarının kendisini yükselttiğini hissetti.

Üzerinde muhteşem bir mor elbise olan kız mağaradan çıktı ve ikizlere katıldı. Esme gülümsedi ve pırıl pırıl bir siyah incinin gümüş zincir üzerinde ışıldadığı boyun çukurunu okşadı. İnciden bir duman yükseldi ve Eureka içinde hapsolmuş karanlığı sıkı sıkı kavradı. Delphine ve Atlas mücevherin içinde kristalize olmuş yeni bir Keder'e geri dönmüştü. Gözyaşı Soyu kehaneti tamamlanmıştı ve bir daha da Esme'ninki hariç hiçbir kalbi süslemeyecekti.

Esme ve ikizlerin biraz uzağında tek başına Ander duruyordu. Gözlerini dikmiş Eureka'nın yapmış olduklarına bakıyor ve gözyaşlarını siliyordu. Eureka aşklarının farklı şekilde ilerlemesini çok isterdi, Eureka'nın hâlâ onun yanında olduğu bir zamanda. Zemin sarsıntıları yatıştığında, Ander'in kendisine dair hatıralarında mutluluk için de yer olmasını umdu Eureka.

Hemen ardından Atlantis'in halkalarını gördü. Devasa ahşap gemiler adanın ötesindeki parlak mavi koy boyunca yayılmıştı. Eureka bunlardan birinin dümenindeki Cat'i gördü, bir denizciyle flört ediyordu. Gemilerin de çok ötesinde yeni dünyalar yükseliyordu, varoluşa çiçek açan, Eureka'nın tanımadığı ve hiç tanıma-

yacağı ruhlara tomurcuklanan kıyı şeritleri. Eureka onu göremese bile, babası bir zamanlar onun gözyaşlarının kapanına kısılmış ruhların geri kalanıyla birlikte orada olacaktı. Babasının bütün bu olup bitenleri, Eureka'ya bıraktığı veda mesajının dünyanın kurtuluşunda yarat

tığı farkı hatırlayıp hatırlamadığını merak etti Eureka. Onun sevgiyle gitmesini sağlamaya çalışmıştı Eureka, tıpkı onun kendisi için yaptığı gibi.

O anda Eureka gökkuşağının içine girdi. Bir güvercin sürüsünün içinden geçerek bütün gökyüzü boyunca uzanan dokunaklı bir şeyin anısı oldu. Diana'ya uzandığını ve kısa zaman sonra yeniden birleşeceklerini, cennetin incimsi bulutlarında olacaklarını biliyordu.

Hâlâ benimle misin? Brooks onu buldu, hem de Eureka'nın tek başına tırmandığını sandığı renk şeritlerinin üzerinde. Eureka nadiren kullandığı ilk ismini hatırladı onun.

Sonuna kadar ve seni eve bıraktıktan sonra bile Noah.